

D a v i L a n

Tiểu thuyết

Tình muộn

*Tình yêu không chỉ là sự kiếm tìm mà còn là sáng tạo.
Bất luận là đến trước hay đến sau, em cũng đều biết
rằng, anh luôn ở đó đợi chờ em đến.*

Mục lục

- [Chương 1: Kết Tinh Của Tình Yêu](#)
- [Chương 2: Tình Yêu Là Hơi Ấm](#)
- [Chương 3: Tình Yêu Chớm Nở](#)
- [Chương 4: Gặp Gỡ Tình Đầu](#)
- [Chương 5: Tình Yêu Đích Thực Chưa Đến](#)
- [Chương 6: Chuyện Tình Không Tươi](#)
- [Chương 7: Cái Giá Của Tình Yêu](#)
- [Chương 8: Tình Yêu Hồi Sinh](#)
- [Chương 9: Tình Yêu Không Biên Giới](#)
- [Chương 10: Yêu Là Tồn Tại](#)
- [Chương 11: Tình Yêu Nơi Đâu?](#)
- [Chương 12: Tình Yêu Là Sự Báo Đáp](#)
- [Chương 13: Cái Giá Của Cô Đơn](#)
- [Chương 14: Ma Lực Tình Yêu](#)
- [Chương 15: Ước Hẹn Tình Yêu](#)
- [Chương 16: Đêm Lạnh Tình Yêu](#)
- [Chương 17: Ác Mộng Tình Yêu](#)
- [Chương 18: Chăm Chút Tình Yêu](#)
- [Chương 19: Mơ Về Tình Đầu](#)
- [Chương 20: Tình Yêu Tay Ba](#)
- [Chương 21: Anh Là Tình Thân](#)
- [Chương 22: Tình Yêu Hiện Tại](#)
- [Chương 23: Yêu Cần Bao Dung](#)
- [Chương 24: Tình Cũ Khó Cầu](#)
- [Chương 25: Vết Nứt Của Mỗi Tình Đẹp](#)
- [Chương 26: Đấu Tranh Trong Tình Yêu](#)
- [Chương 27: Thể Hiện Của Tình Yêu](#)
- [Chương 28: Sinh Trước Yêu Sau](#)

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Kết Tinh Của Tình Yêu

Ào...

Cô gái nhỏ chân trần chạy điên cuồng trong cơn mưa xối xả.

Một tiếng sấm rền vang trên bầu trời, trong ánh chớp sáng trắng phủ chiếu xuống khuôn mặt trắng bệch đầy sợ hãi. Quần áo ướt sũng tựa như đôi cánh bướm rũ xuống, mềm oặt dính sát vào da thịt cô.

Lạnh lẽo, buốt xương.

Nơi đây, vắng vẻ, hoàn toàn không có một bóng người. Chỉ có màn đêm đen kịt cùng với mưa gió rít gào.

Bước chân chạy như in từng vết giày nhỏ bé sớm đã không biết hướng về đâu, nước mưa hòa lẫn cùng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhỏ xinh đã trở nên tê dại.

Cô núp vào một mái hiên đột nát, nép mình co ro nơi góc lạnh, run lên bần bật.

Những bóng cây mập mờ, ngôi nhà u ám, tiếng mưa rơi rào rào, tất cả mọi thứ giống như bầy ma quỷ ăn thịt người ẩn hiện trong màn đêm giông bão.

Cô mới chỉ biết rằng kẻ nào nói dối thì mũi sẽ bị dài ra, mà chưa biết ai ương ngạnh cũng sẽ bị bỏ rơi trong đêm tối.

Vội vàng đứng thẳng lại thân thể mảnh mai của mình, cô thấy hồi hận khôn nguôi.

Ai... Ai sẽ đến cứu cô đây?

Trong cơn mộng mị, dường như cô nhìn thấy một bóng dáng cao lớn chạy đến bên cô, khoanh khắc đó trên khuôn mặt đẹp đẽ lạnh giá ấy tràn ngập vẻ yêu thương lo lắng.

Là ai vậy? Trong giấc mơ ngỡ như thực này, cô gắng gượng muốn phân biệt được rõ.

Tuy nhiên, khép mắt lại, cô vẫn chỉ thấy một màn đêm bất tận...

Tỉnh dậy, bên ngoài cửa sổ, từng đám mây vô định lững lờ trôi về phía chân trời. Đưa tay sờ lên trán, cô thấy mồ hôi vẫn lạnh toát như tắm.

Cô không nhớ được bao nhiêu lần mình đã mơ giấc mơ này. Thậm chí rất nhiều năm sau đó, chỉ cần nghĩ đến, đều có thể khiến cho Kỉ Hoa Ninh cảm thấy được nỗi sợ hãi bị vây hãm trong đó. Đây là cơn ác mộng của thời thơ ấu.

Cô biết rằng, nếu không muốn để giấc mơ này tái diễn, chỉ có cách là phải thay đổi chính mình, cô không được là một cô bé kiêu căng tự mãn nữa! Dần dần, việc chịu những áp lực nặng nề đó đã làm cho tính cách cô thay đổi, đó là điều mà cô không hề muốn. Để có thể trở thành một “cái tôi” khác, cô bắt đầu từ bỏ vẻ láu lỉnh và nghịch ngợm vốn có trước đây.

Cũng chính từ ngày ấy, đằng sau lưng của thiên sứ trắng thuần khiết đã mọc ra một đôi cánh màu đen.

Duyên phận giữa người với người là một điều kỳ diệu. Có khi hơn một ngày cũng không được, nhưng có khi hơn đến năm năm lại có thể hội ngộ cùng nhau.

Lần đầu tiên nhìn thấy tên tiểu quỷ đáng ghét ấy là vào mùa thu năm Kỉ Hoa Ninh lên năm tuổi.

Ánh mặt trời vỡ òa len qua khung cửa sổ, nhè nhẹ mơn man lên khuôn mặt nghiêng nghiêng của bé gái đang nằm trên giường, dải tóc mai mềm mại áp sát vào bên má, hai hàng mi cong tinh tế rủ xuống, đôi mắt đen láy nhìn đắm đắm vào đồ chơi trên tay tỏ vẻ rất chăm chú.

Một hình ảnh thật thuần khiết và đáng yêu! Tiếc rằng món đồ chơi trên bàn tay múp míp nhỏ xinh mà cô bé đang chú ý lại bị xoay đi lật lại một cách thô bạo – nhìn kỹ thì đó là một con búp bê đất tiền, nhưng lúc này, chỉ là một mớ hồng hóc.

- “Hoa Ninh, nhanh xuống đây, chú Lâm, dì Lâm của con tới rồi”. Đó là tiếng của mẹ Giang Vân.

- “Con xuống đây”. Hoa Ninh trả lời bằng chất giọng non nớt, thân thể nhỏ nhắn từ từ leo xuống chiếc giường trẻ em mà đối với cô bé vẫn còn cao một chút. Đồ vật hồng kia bị cô tiện tay nhét ngay vào góc tủ đầu giường, kết thúc “sứ mệnh” của mình.

Mọi người ở nhà Kỉ Hoa Ninh đều biết, hai gia đình Kỉ – Lâm là chỗ tương giao lâu năm, gắn bó với nhau rất thân thiết. Thật ra, hai đôi vợ chồng này ngay từ thời đại học đã thường xuyên đồng hành cùng nhau như hình với bóng. Nhất là cặp tỉ muội Giang Vân và Lâm Đồng Hạ, tình bạn bao năm đã khiến họ thân thiết như hai chị em. Đó là chưa kể vợ chồng họ Kỉ còn làm “mai mối” cho vợ chồng họ Lâm.

Khi Kỉ Hoa Ninh nhỏ bé chập chững leo xuống cầu thang chạy đến bên, cả bốn người đang chờ cô đều mỉm cười âu yếm: “Sao mà cô công chúa nhỏ bé lại đáng yêu thế này!” Không phải à? Cô giống một thiên thần xinh đẹp thuần khiết hơn.

Khoác bộ y phục vừa vặn với thân mình, nụ cười ẩn hiện vẻ cao quý khó giấu được. Đôi mắt cô bé to tròn, sáng lấp lánh như những vì sao, thần thái hiện lên nổi bật và rực rỡ. Trên khuôn mặt cô luôn nở nụ cười ngọt ngào, khiến người khác chỉ muốn ôm vào lòng mà yêu thương.

Kỉ Hoa Ninh từ từ đi đến trước mặt họ, cất lên giọng đáng yêu: “Con chào chú Lâm! Con chào dì Lâm!”.

“Giỏi lắm, giỏi lắm, Hoa Ninh thật là ngoan!”. Lâm Vũ Hiên xoa xoa đầu cô bé, rồi cười với Kỉ Như Cảnh, nói: “Hoa Ninh sinh ra đã xinh đẹp, cái miệng nhỏ lại ngọt ngào thế này, thật khiến người ta yêu quý”.

Kỉ Như Cảnh và Giang Vân hiển nhiên cũng rất tự hào về kết tinh tình yêu của họ. Giang Vân nói: “Tiếc nuôi sao? Ai bảo anh cứ nhất quyết học xong thạc sĩ rồi mới kết hôn! Nhưng có anh và Đồng Đồng, lo gì Tĩnh Lam sau này không đủ ưu tú?”.

Nhắc đến con cái, khiến mọi người đều rất vui vẻ. Cho nên, lúc Kỉ Hoa Ninh gạt phăng bàn tay của Lâm Vũ Hiên đang xoa đầu mình, không ai phát hiện ra động tác nhỏ này của cô bé. Câu chuyện của mọi người làm cô chú ý đến vật gì đó mà dì Lâm đang ôm trong tay, cô lắc lắc đầu nghiêng ngó, nhưng không nói lời nào.

Lâm Đồng Hạ thấy vậy, vội cúi xuống nói: “Dì thật sơ suất quá – Hoa Ninh à, đây là bảo bối của dì, tên là Lâm Tĩnh Lam, sau này lớn lên có thể kết bạn cùng Hoa Ninh đấy!”.

Nói rồi, cô đưa đứa bé đến trước mặt Hoa Ninh. Trên khuôn mặt sáng sủa mềm mại của em bé, một đôi mắt to mở tròn như hai giọt nước đang nhìn Hoa Ninh, làn da trắng mịn như nước đậu.

Hoa Ninh quyết định trừng mắt với “nó”, vì cô bé thấy không ưa tên tiểu tử này. “Nó” vừa xuất hiện, đã khiến mọi người rối rít vây quanh, làm cho bao lời khen ngợi của cô đã bị cướp mất. Tuy vậy đứa bé, không, Lâm

Tĩnh Lam vẫn nhìn cô, lại còn nhoẻn miệng cười, trên má ẩn hiện đôi lúm đồng tiền nhỏ xíu. Hoa Ninh thấy vậy có chút ngẩn ngơ, cô từ trước tới nay chưa từng thấy một em bé dễ thương như thế.

Thật vậy, cho tới sau này khi Lâm Tĩnh Lam lên tiểu học mặc đồng phục, cô mới biết “nó” là con trai. Việc kỳ quái này là do vợ chồng Lâm Vũ Hiên, vì một lòng muốn sinh con gái, cho nên họ đặt tên và mua quần áo đều là cho bé gái. Đến lúc sinh rồi, mới ngã ngửa ra là một tên tiểu tử. Bằng chứng lúc Lâm Tĩnh Lam còn nhỏ, chưa biết gì, đã bị bố Lâm, mẹ Lâm cố ý nuôi dưỡng như một bé gái, điều đó đã khiến cho cậu ấy trở thành “em gái” trong tâm trí của Hoa Ninh suốt sáu năm trời.

Thấy Lâm Tĩnh Lam cười, Kỉ Như Cảnh vỗ tay nói với vẻ thú vị: “Xem ra Tĩnh Lam thích Hoa Ninh nhà tôi rồi! Chỉ đáng tiếc Tĩnh Lam nhỏ hơn Hoa Ninh năm tuổi...”. Mọi người đều hiểu ý bật cười, Kỉ Hoa Ninh nghi hoặc nhìn Lâm Tĩnh Lam: Đáng tiếc cái gì? Mọi người tại sao lại cười? Rồi cô vươn tay xoa xoa lên khuôn mặt mềm mại của đứa bé, thấy bộ dạng cười ngọt ngào của nó rồi bất chợt nhéo tai cho một cái.

- “Oa” – Lâm Tĩnh Lam bị đau, khóc ré lên. Bàn tay nhỏ xinh của Kỉ Hoa Ninh nhanh như chớp trở lại tư thế nhẹ nhàng vỗ về, đồng thời cất giọng ngọt ngào đến phát âm còn chưa rõ để dỗ dành: “Tiểu Nam (Lam) đừng khóc, đừng khóc”...

Lâm Tĩnh Lam nhìn cô bé, bỗng nhiên dần dần nín khóc thật. Lâm Đồng Hạ nhìn Kỉ Hoa Ninh với ánh mắt khen ngợi, thật hiếm thấy một cô bé còn nhỏ tuổi mà đã hiểu chuyện như thế, về sau con mình cũng khôn ngoan được thế thì thật là tốt.

Trong lòng Kỉ Hoa Ninh thầm thở dài một tiếng, tuy rằng còn bé, nhưng cô cũng nhận thức rằng “thời đại” độc hưởng sự cưng chiều của mình đã hết. Từ nay về sau, cô sẽ có thêm “em gái”, mà xem ra “nó” có phần còn xinh xắn hơn mình nữa!

Mọi người thấy Kỉ Hoa Ninh liếc nhìn em bé trong tay Lâm Đồng Hạ, cho rằng cô bé cũng rất thích kết bạn với Lâm Tĩnh Lam, nên đều vui mừng khôn xiết. Nhưng có ai biết rằng họ đã nhầm, rất nhầm là đằng khác, đặc biệt là đối với vị tiểu công chúa kiêu ngạo Kỉ Hoa Ninh này, sao có thể dễ dàng chịu để cho kẻ khác giành mất địa vị dẫn đầu của mình chứ?

Hiện tại thì mọi người còn rất yêu quý đứa bé Tiểu Tĩnh Lam đang toát mồ hôi hột trong đồng tã lót kia.

Nói đến vợ chồng Kỉ Như Cảnh và Giang Vân, ai ai cũng biết đây là đôi vợ chồng trẻ ân ái thắm thiết. Vừa tốt nghiệp đại học, hai người họ đã không thể chờ đợi thêm được nữa mà vội vàng tới Cục Dân Chính đăng ký, liền năm sau Giang Vân sinh ra Kỉ Hoa Ninh. Đến nay vẫn còn có người trêu đùa họ rằng: “Lúc ấy liệu có phải là do bác sĩ bắt cưới nên mới cấp tốc đến vậy!”.

Những lúc như thế Kỉ Như Cảnh luôn ôm lấy vai Giang Vân nói: “Bởi vì tôi sợ cô ấy chạy mất, nên mới vội vàng giữ chặt cô ấy lại”. Khi nói ra điều đó trên khuôn mặt anh tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Kỉ Hoa Ninh sinh ra trong gia đình như thế, đương nhiên trở thành viên ngọc báu trong tay cha mẹ. Cô may mắn được thừa hưởng những gene trội từ họ, không chỉ nhận những ưu điểm về vẻ ngoài, mà còn cả trí thông minh lẫn tiếp nữa.

Bình thường ở nhà trẻ, cô bé rất lanh lẹ, hoàn toàn không phải để tâm lo lắng nhiều. Không như một số đứa trẻ hiếu động khác cùng lớp, suốt ngày khiến cho giáo viên phải bận bịu.

Bây giờ là lúc bọn trẻ đang ngủ trưa, cũng có thể coi là lúc cô giáo chủ nhiệm Tiểu Trần được nghỉ ngơi.

“Ô (cô) giáo, ô (cô) giáo...” một bé gái phát âm còn chưa rõ vừa khóc vừa chạy đến bên cô, mắt cô bé đỏ hoe, mũi mách mách: “Tiểu Đạt trêu con,

bạn ấy để một con ếch xanh trong chăn của con...”.

Cậu bé Tiểu Đạt này rất nghịch ngợm, thường hay chọc phá các bạn, có “tiền án” nhiều lần làm việc không tốt. Cô giáo Trần đi cùng cô bé tới phòng ngủ trưa của bọn trẻ, mở chăn cô bé ra, thấy có một con ếch xanh đồ chơi dính lên trên. Các bé khác đều nằm yên ở chỗ của mình, từ trong chăn, nhìn ra ngoài bằng đôi mắt hiếu kỳ, chỉ có Tiểu Đạt đứng ở bên góc, tay chân ngo nguậy, mặt đỏ tía tai.

- “Tiểu Đạt, buổi trưa không ngủ cho ngoan, tại sao lại bỏ ếch vào chăn của Tiểu Mĩ?”.

- “Con...”. Cậu bé mặt mũi đỏ bừng, “Cô giáo Trần, con không có bỏ...”.

- “Lần nào con cũng bảo không phải con... Con nói cô giáo trách oan con sao, nhưng con không thể học nói dối được! Làm người quan trọng nhất là phải thành thực...”.

- “Cô giáo, con thật sự không có bỏ con ếch nào cả. Cô giáo, không phải con làm mà!”.

Không bé nào có thể chứng minh là không phải cậu ấy, cũng không ai tin tưởng những việc cậu làm. Dù cho cậu có chối cãi thế nào, vẫn bị cô giáo nghiêm túc phê bình một trận. Kỉ Hoa Ninh trùm chăn che kín mít nằm yên bên trong, nhưng hai mắt vẫn đưa qua đưa lại chứ không phải đã ngủ rồi.

Ai bảo cậu ta bình thường hay kéo chăn của cô khi ngủ trưa? Cô ghét nhất lúc không phòng bị chút nào thì bị người khác nhìn thấy.

Cô trở mình, lặng lẽ cùng các bạn nhỏ chìm dần vào giấc ngủ.

Những năm tháng tuổi thơ luôn trôi qua rất nhanh.

Khi Kỉ Hoa Ninh vào tiểu học, Lâm Tĩnh Lam còn bi bô học nói. Người hai nhà đều là những nhân viên văn phòng bận rộn, cứ cách ba đến năm ngày họ lại mang hai đứa trẻ đến cho chúng chơi với nhau. Kỉ Hoa Ninh từ nhỏ đã tỏ ra khôn ngoan hiểu biết, cho dù có việc gì xảy đến cô bé cũng biết cách xử lý, cho nên mọi người rất yên tâm.

Từ lúc Lâm Tĩnh Lam biết đi rồi biết chạy, cậu bé đương nhiên trở thành “tù tòng” của Kỉ Hoa Ninh. Cậu đinh ninh rằng mình với Kỉ Hoa Ninh giống nhau, đều là con gái, cho nên cậu cũng muốn đeo nơ con bướm, muốn mặc quần áo đẹp của Hoa Ninh, điều này càng khiến cho Kỉ Hoa Ninh thấy ngứa mắt với cậu. Vì cậu tuy còn bé, nhưng “dung nhan” đẹp đẽ đã hiện ra như sương sa, rất nhanh sẽ vượt qua Kỉ Hoa Ninh mất thôi.

Thế là, bất kỳ lúc nào, không kể lúc ăn hay lúc mặc, Kỉ Hoa Ninh luôn ganh đua với đứa “em gái” này, y như một mù phù thủy nhỏ xấu xa vậy, hy vọng từ nay về sau “em gái” không xinh đẹp hơn mình nữa.

- “Tiểu Lam, đi nhặt nó về mau!”. Kỉ Hoa Ninh cố ý đá một chiếc dép mèo Kitty màu hồng ra xa, giơ bàn chân trắng nõn của mình lên, sai Lâm Tĩnh Lam mới ba tuổi đi nhặt về, đây chính là dấu hiệu cho một ngày “vui vẻ” của họ lại bắt đầu.

Lâm Tĩnh Lam hấp háy đôi mắt đen tròn, ngúc ngắc đầu ngờ vực. Kỉ Hoa Ninh trợn trừng lên với cậu, tựa như nói: Còn không đi mau? Thế là cậu bé liền vội vàng quay ngoắt đi, thân hình nhỏ bé lon ton chạy đi nhặt dép, hai bàn tay cầm xun xoe giơ lên trước mặt Kỉ Hoa Ninh, còn nhoẻn miệng cười với cô nữa.

Nụ cười này quá sức ngọt ngào, trong đôi mắt mở to của Lâm Tĩnh Lam thấy rõ nhãn cầu đen nhánh, hai lúm đồng tiền sâu hoắm xoáy trên bầu má trắng mịn, làm Kỉ Hoa Ninh bỗng nhiên nhớ đến một câu thơ cô giáo dạy hôm qua: “Chợt một đêm gió xuân về tới, trăm cây ngàn lá nở bùng hoa”. Nhất thời cô bỗng trở nên ngẩn ngơ.

Cô vốn có ý đồ biến Lâm Tĩnh Lam thành “tay sai” của mình, mãi mãi nghe lời cô, nhưng rốt cục lại bị nụ cười đáng yêu của cậu bé làm cho mê hoặc. Đến khi cô trở lại bình thường, lại thấy ganh ghét, xỏ dè đi vào chân với vẻ mặt không vui, rồi vùng vằng bỏ đi làm bài tập. Để lại Lâm Tĩnh Lam đứng ngơ ngác – cậu đã ngoan ngoãn làm theo lời chị Hoa Ninh, tại sao chị ấy còn tức giận nhỉ?

Ôi, sự hờn dỗi của trẻ con không cần phải có lý do nào cả!

Kì Hoa Ninh rất thích những thứ có mùi vị dâu tây, mỗi lần được Giang Vân mua bánh pudding về, cô bé nhất định chọn loại hương dâu tây trước, sau đó đưa những chiếc còn lại cho Tĩnh Lam, còn nói: “Tiểu Lam, bánh vị socola rất ngon, ăn vào sẽ chóng lớn đấy”. Trẻ con mà, thích ăn những gì có thể làm mình nhanh lớn lên. Cô bé dường như quên mất rằng, chính mình cũng còn là trẻ con đang lờ mờ nửa chừng.

- “Tiểu Lam, ăn bánh vị chuối vào sẽ trở nên thông minh hơn”. Có trời mới biết cô ấy ghét nhất là vị chuối, nhưng từ trước đến nay cô chưa hề nói với mẹ.

- “Tiểu Lam, ăn bánh vị nho lớn lên sẽ không bị sâu răng nữa, chị đặc biệt để dành cho em đấy, em phải cảm ơn chị biết không?”.

Lâm Tĩnh Lam rất ngoan ngoãn, thật thà gật đầu nói “cảm ơn chị ạ”, rồi cẩn thận cầm chặt chiếc bánh vị nho cô đưa, ánh mắt lại dán vào chiếc bánh pudding vị dâu tây màu hồng trên tay cô. Nhìn đến nhỏ cả dãi, cậu không nhịn được bèn hỏi: “Chị Hoa Ninh, bánh, bánh vị dâu tây của chị ăn thế nào?”.

- “Bánh này à” – Kì Hoa Ninh ra vẻ ngẫm nghĩ, rồi cười gian xảo nói: “Bánh vị dâu tây này ăn vào sẽ trở nên ngu ngốc. Tiểu Lam à, em đã rất ngu ngốc rồi, cho nên để chị ăn nó cho. Tiểu Lam, chị thương em nhất

đấy!”. Vừa nói, cô vừa tỏ vẻ thờ dãi, rồi đưa chiếc bánh lên miệng cắn một miếng rõ to.

Cho là sau khi nghe nói như vậy sẽ làm cậu bé sợ hãi, lần sau thấy bánh có vị dâu tây sẽ tránh xa ra, để mình độc chiếm. Nhưng không ngờ rằng, về sau cứ mỗi lần có quà vặt hàng ngày, cậu đều chạy đến lấy chiếc bánh vị dâu tây trước, còn giờ giờ nói: “Chị Hoa Ninh tốt với em như thế, sao em có thể để chị ăn vào rồi biến thành ngu ngốc được? Mà em đã rất ngu rồi, có thêm chút nữa cũng chẳng sao cả”.

Kỉ Hoa Ninh chỉ còn biết dờ khóc dờ cười. Cái gì thế này? Đây chính là gậy ông đập lưng ông rồi!

Ôi, trẻ con luôn tự nghĩ mình thông minh là vậy!

Trên thực tế khác với lời Hoa Ninh nói, Lâm Tĩnh Lam không phải ngu ngốc nghếch, trái lại rất thông minh, cực kỳ thông minh. Cậu lên ba tuổi đã biết chữ, năm tuổi đã có thể đọc lầu lầu những câu thơ cổ trúc trắc khó hiểu, ngoài ra còn nói được những câu tiếng Anh đơn giản cùng mẹ Lâm Đồng Hạ. “Thần đồng”, “thiên tài”, những lời ngợi khen này bắt đầu vây quanh cậu, khiến cho ngay cả Kỉ Hoa Ninh rức rở yêu kiều như thế cũng phải xếp sau một bậc.

Kỉ Hoa Ninh trong lòng rất khó chịu, “nó” rõ ràng là kẻ đến sau sao đã đuổi kịp mình rồi? May mắn là cô còn có một điều đáng để tự hào, cô biết chơi violon rất hay, mới mười tuổi đã qua được cấp tám. Vì thế, cô cũng nhận được nhiều lời ca ngợi.

Như bây giờ, lúc họp hội phụ huynh, cô chắc chắn sẽ ra tay biểu diễn “tuyệt chiêu” của mình. Diện chiếc váy màu hồng có những viền hoa nhỏ li ti, làm nổi bật làn da trắng ngần, sáng bóng, đôi bàn tay nhỏ xinh trong ống tay áo nâng cây đàn lên xuống, như ánh ngọc lúc ẩn lúc hiện. Tay ngọc của cô kéo dây đàn, những giai điệu mượt mà từ đó bay lên.

Chưa có nhà tuyển chọn tài năng chuyên nghiệp nào mà không bị chinh phục bởi vẻ hài hòa mê đắm lòng người của cô. Đôi mắt khép hờ bên cây đàn, hai hàng mi cong vút hướng về phía trước, biểu lộ sự tập trung cao độ khiến mọi người đều tấm tắc khen: Khí chất tinh anh này, đích thị chỉ cô công chúa xinh đẹp bé nhỏ này mới có!

Khi ấy Lâm Tĩnh Lam đã lên năm tuổi, nhưng vẫn được dạy dỗ theo cách của một bé gái, đang mặc một bộ váy búp bê dễ thương. Cậu bé nắm tay Lâm Đồng Hạ, dáng vẻ chăm chú nhìn lên xem Kỉ Hoa Ninh biểu diễn trên sân khấu. Mỗi một nụ cười của cô bé đều khiến cậu có cảm giác say mê khó tả.

Một tay cậu xoắn lấy mép váy, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ kẹp nơ con bướm. Lúc sau, với vẻ mặt rất nghiêm túc, cậu nói với Lâm Đồng Hạ: “Mẹ, con muốn học để có thể cùng chị Hoa Ninh chơi đàn”.

Kỉ Hoa Ninh bấy giờ làm sao biết suy nghĩ của cậu, cô còn say sưa tự mãn với những lời ca tụng của mọi người. Cô dương dương tự đắc trông xuống “em gái” Lâm Tĩnh Lam tóc tết đuôi sam ở dưới khán đài: Giờ thì ai hơn ai nào? Em đừng có mơ mà vượt qua chị nhé!

Tiếc rằng lúc này cô vẫn không biết, đây là lần biểu diễn độc tấu cuối cùng của mình trong cuộc họp phụ huynh. Về sau khi “em gái” đáng ghét đó học piano, họ bắt đầu phải hợp tấu cùng nhau.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tình Yêu Là Hơi Ấm

Sự ngẫm hiểu tạo nên cách phối hợp nhịp nhàng nhất, sự ăn ý mang đến giai điệu hoàn hảo nhất. Sự đối xử giữa người với người tựa như một bản sonata, mỗi âm vực đều có liên hệ mật thiết đến nhau.

Kỉ Hoa Ninh coi Lâm Tĩnh Lam là kẻ địch giả tưởng cạnh tranh vẻ đẹp với mình suốt sáu năm, đến khi lần đầu tiên thấy Lâm Tĩnh Lam mặc đồng phục nam sinh tiểu học đứng trước mặt mình, câu đầu tiên mà cô thốt lên là: “Tiểu Lam, thật không hiểu nổi em, tại sao lại muốn cải trang thành con trai?”

Lâm Tĩnh Lam với mái tóc cắt ngắn mềm mại, mặc chiếc áo sơ mi trắng muốt cùng quần short màu xanh thẫm, trông cậu càng đáng yêu hơn, khuôn mặt bầu bĩnh như búp bê giống hệt con gái, nhưng chỉ là “giống như” mà thôi, nên chưa có ai lại cho rằng cậu là gái giả trai.

Tuy nhiên, trừ Kỉ Hoa Ninh vẫn còn mơ hồ.

Thực ra hai năm trước sau khi vào mẫu giáo, Lâm Tĩnh Lam đã biết mình không phải là con gái. Nhưng mẹ dường như rất thích bé gái, chị Hoa Ninh cũng thường đem đồ chơi đẹp chia cho mình – thật ra đó là đồ Hoa Ninh chơi chán rồi không màng tới nữa – nên cậu tiếp tục tình nguyện làm một cô búp bê đáng yêu. Nếu cậu biết như thế không phải là điều chị Hoa Ninh thích, trái lại còn khiến cô bé ganh tỵ, tin chắc rằng cậu đã sớm từ bỏ những bộ váy rườm rà đáng ghét kia mà mặc vào chiếc quần short giản đơn rồi.

Vốn dĩ Tiểu Lam đã sớm biết mình là con trai, nhưng đáng giận là Kỉ Hoa Ninh lại không biết gì. Cô cho rằng cậu là “tên lừa đảo” nên đã đối xử lạnh nhạt với Lâm Tĩnh Lam trong suốt một thời gian dài, chẳng đoái hoài lại còn cảm tức. Khiến cho Tiểu Lam không rõ cuối cùng mình đã làm gì để cho chị Hoa Ninh ghét bỏ như vậy.

Một buổi chiều, Kỉ Hoa Ninh bị Lâm Tĩnh Lam chặn lại trong phòng, cậu hỏi cô rằng: Tại sao bỗng nhiên lại không thèm chơi với cậu, cô cũng không vừa, hai người mặt đỏ tía tai cãi nhau một trận.

- ... “Không tin, chị không tin! Đột nhiên em lại bảo với chị em là con trai, chú Lâm, dì Lâm cũng chưa nói thế bao giờ cả, chị sao có thể tin nổi!”.

Lâm Tĩnh Lam với ánh mắt vô tội nói: “Nhưng, em thật sự là con trai mà!”.

- “Vậy tại sao trước đó em không nói với chị?”. Cô giận dữ hỏi vặn lại cậu.

- “Em cho là... chị với mẹ đều muốn em là con gái”. Cậu dù thông minh, nhưng cũng chỉ mới sáu tuổi, làm sao có thể hiểu được tâm tư người khác một cách tinh tế chứ?

- “Không, em đang lừa chị”, Hoa Ninh cười gian xảo ghé sát tai cậu nói: “Trừ khi... em có thể chứng minh được”.

Lâm Tĩnh Lam thấy mắt cô lóe lên vẻ kì dị, theo thói quen liền lùi ra sau mấy bước, hai tay vô thức giữ chặt quần mình: “Không, không được! Chị Hoa Ninh...” Cậu cứ lùi mãi ra sau, do không cẩn thận nên bị vấp chân ngã xuống sàn.

- “Ha ha ha ha” – Vẻ ngượng ngùng đáng yêu của cậu khiến cho Kỉ Hoa Ninh cười đến chảy nước mắt, quên mất việc cậu và dì Lâm đã giấu giếm cô mấy năm qua. Thực ra thì không ai lừa cô cả, chỉ là không có ai

nói rõ ra thôi, mà ngay cả cô lần đầu tiên đã khư khư cho rằng “nó” xinh đẹp hơn mình, có “nguy cơ” tranh giành sự ưu ái vốn dĩ thuộc về mình. Đến lúc biết Tiểu Lam là con trai, cô phải mất một thời gian để chấp nhận sự thật này, tuy vậy lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

- “Em có thành tâm xin lỗi chị không?”. Cô hất đầu lên cao, y như một công chúa thực sự, cậu chỉ có thể ngược nhìn chiếc cằm nhỏ của cô.

Cậu lập tức gật đầu: “Tất nhiên, tất nhiên rồi”.

- “Vậy thì được, em nghe đây, chị muốn sữa chua dâu tây, bánh pudding dâu tây, còn khoai tây chiên dâu tây nữa”. Cô nhìn lên đồng hồ treo tường, nói: “Hạn em trong vòng hai mươi phút phải mua về đây, không thì chị – quyết... không... tha... thứ... cho... em”.

Vừa dứt lời, đã thấy cậu bé con sáu tuổi xông ra ngoài như một cơn gió, để chứng tỏ sự chân thành của mình – điều này khiến cho sự kiêu ngạo của cô bé được an ủi ít nhiều. Vì vậy, cô chậm rãi ngồi xuống giường lặng lẽ đếm giờ, tay mân mê những nụ hoa ren trên váy.

Mười phút trôi qua, cậu ấy vẫn chưa về; hai mươi phút trôi qua, vẫn không thấy cậu đâu. Cô sốt ruột rút rút những ren tua dính ở mép váy. Vốn luôn cho rằng cậu vẫn nhiều lần làm theo ý mình, hóa ra lại không phải như vậy... Cậu là “tay sai” của cô, cậu phải nghe lời cô, sao có thể nói mà không giữ lời được chứ?

Đến khi đã ba mươi lăm phút trôi qua, cô đứng ngồi không yên. Bất kể là cậu ta có đi bằng gì, thì cũng nên về rồi mới phải? Cô xỏ giày vào chân, vội vã chạy ra ngoài.

Năng thu dịu dịu soi lên làn da Hoa Ninh, mắt cô tìm kiếm bóng dáng cậu trong dòng người – Kia rồi! Một cậu bé tấp tễnh chạy lại, trên tay cầm một túi gì đó, không phải Tiểu Lam thì còn ai nữa?

Lâm Tĩnh Lam không ngờ lại gặp cô bên ngoài, cậu giơ chiếc túi trong tay lên, hồn hển nói: “Chị Hoa Ninh, những thứ chị muốn đây, em mua đủ cả. Đã qua hai mươi phút chưa? Em không kịp...”. Cậu ỉu xiu cúi đầu.

Hoa Ninh thấy đầu gối cậu bị chảy máu, e là chạy nhanh quá nên vấp ngã. Cô thường ngày châm chọc người khác quen rồi, trong lòng trước nay chưa từng thấy hối lỗi, bây giờ cũng như thế. Tuy nhiên, cô lại hơi xót xa cho cậu, tên “tay sai” đáng thương của cô, mọi việc đều không phải do cậu cố ý, đúng không?

Cô tỏ vẻ không vui nói: “Em thật vô tích sự, bảo em đi mua có một chút đồ mà cũng để bị ngã”. Miệng thì nói thế, nhưng cô cúi xuống lấy chiếc khăn màu hồng yêu thích của mình buộc quanh đầu gối cho cậu.

Tay cô thật vụng về, thái độ thì cau có, nhưng Lâm Tĩnh Lam nhận ra mặc dù cô cau mày với mình, thực ra cảm giác lại rất ấm áp. Công chúa cao quý băng bó vết thương cho người khác, đây quả là “sự kiện” trước nay chưa từng có!

Rất nhanh, trên đầu gối Lâm Tĩnh Lam xuất hiện một nút thắt bướm bướm màu hồng xộc xệch. Kì Hoa Ninh lại cúi người xuống, vẻ mặt dịu dàng không tin nổi nói: “Lên đây”.

Lâm Tĩnh Lam ngoan ngoãn leo lên lưng cô, hai tay nhỏ ôm quàng qua cổ. Kì Hoa Ninh rướn sức đứng dậy, thân hình có vẻ liêu xiêu, lắc lư Lâm Tĩnh Lam ở sau lưng: “Tiểu Lam xấu xa, sao mà nặng thế này”.

Trên con đường mùa thu tháng chín, một cô bé mười tuổi công trên lưng một cậu bé con chừng năm sáu tuổi chậm chạp tiến về phía trước. Trán cô đã lấm tấm những giọt mồ hôi, lê từng bước chân nặng nhọc. Nhưng cô vẫn kiên quyết nhích từng chút một, thỉnh thoảng xốc lại cậu bé sau lưng, để cậu không bị rơi xuống.

Lâm Tĩnh Lam lặng lẽ áp vào bờ vai ấm áp của Kỉ Hoa Ninh, nhìn thấy hai má cô bị nắng chiếu đỏ ửng, cậu liền với bàn tay nhỏ xíu ra lau từng giọt mồ hôi lăn trên má cô bé. Nhiều năm về sau, cậu bảo với cô rằng, đó là lần đầu tiên cậu nhận ra sự ấm áp của cô, cảm giác nồng ấm từ thân thể cô nhẹ nhàng truyền vào tâm trí cậu. Cho nên dù có phải làm “tay sai” mãi mãi cậu vẫn cam lòng. Vì con người cô giống như giọt mồ hôi kia, tỏa ra sự ấm nồng và lương thiện trong những lúc khó khăn.

Đến bữa tối, Lâm Đồng Hạ vào phòng Tĩnh Lam gọi hai đứa trẻ ra ăn cơm, liền bắt gặp một hình ảnh: Trên chiếc giường trẻ con, hai thân hình nhỏ bé dựa sát vào nhau, đầu kê đầu, khuôn mặt hồng hồng đáng yêu nhẹ nhẹ mỉm cười. Lâm Vũ Hiên đứng ngoài vừa định gọi, liền bị cô “suyt” một tiếng. Anh ghé đầu vào trong, rồi hai vợ chồng cùng nhìn nhau cười, khe khẽ đi xuống lầu dưới.

Họ còn chưa thấy được, dưới lớp váy xòe rộng của Kỉ Hoa Ninh, có hai bàn tay nhỏ xinh đang nắm chặt nhau. Bàn tay bé úp trên bàn tay lớn hơn, ngoài cửa sổ ánh trăng cùng những ngôi sao nhấp nháy âm thầm vỗ về hai đứa trẻ vào giấc mơ tuyệt vời đêm nay.

Nhắc đến Kỉ Hoa Ninh khi ở trường tiểu học Quang Hoa, có thể nói là vô cùng nổi bật, ngay cả hiệu trưởng cũng ca ngợi cô hết lời. Một cô bé hoàn mỹ, không những xinh đẹp mà còn học giỏi, lại đối xử rất thân thiết với mọi người, thật ngây thơ trong sáng.

Nhưng bây giờ, vị công chúa hoàn hảo này trong lòng đang rất bức bối. Rõ ràng mới qua một năm học, thế mà lúc họp hành, một cái tên khác lại thường xuyên được nhắc đến, nhiều đến nỗi có lẽ đã “vượt mặt” cô. Mà cái tên đó cực kỳ quen thuộc, từ nhỏ đến lớn đều chiếm mất sự “huy hoàng” của cô. Cái kẻ được người ta tung hô đó, chính là tiểu thiên tài – Lâm Tĩnh Lam.

Tiểu Lam học chung trường tiểu học với cô, nhập học được một năm, đã dần dần đầu về thành tích học tập so với các bạn cùng lứa. Ngoài ra, khuôn mặt đẹp trai, y phục gọn gàng, tính cách cẩn thận của cậu luôn là đề tài được mọi người nhắc đến. Nhưng cậu luôn tỏ vẻ bình thường, không biểu hiện chút gì gọi là tự mãn cả. Chính vì thế, cậu còn có biệt danh là “thiên tài lạnh lùng”.

Kì Hoa Ninh nghe được hai mắt tròn tròn. Thiên tài lạnh... lạnh lùng? Do ngại ngùng với thầy cô và bạn bè tại trường, nên cô cố gắng nín giữ để không buột miệng cười to. Nghiêm túc, kín đáo, ít nói... đây là những điều dùng để miêu tả về Tiểu Lam hả? Cái tên Tiểu Lam này, đứa “em gái” cùng cô chạy nhảy nghịch ngợm, đứa bé trai để cô sai phái, cậu bé có đôi má lúm với nụ cười ngọt ngào làm cô phải ghen tỵ... cùng với cái người mà họ nhắc đến, chẳng phải là một hay sao?

Sau hôm đó khi hai đứa gặp nhau, Kì Hoa Ninh nghĩ tới cảnh hiệu trưởng mỉm cười khen Tiểu Lam trước mặt mình: “Thật lâu rồi mới thấy một cậu bé thông minh như vậy, lại ngoan ngoãn, trung thực thật thà, cũng giống như em, đều là những đứa trẻ ngoan”. Cô nghe mà thấy giận dỗi trong lòng. Thế là cô xấu xa sai cậu làm nhiều việc hơn, chẳng hạn như dọn dẹp phòng, chạy đi mua đồ cho cô, thậm chí giúp cô chép bài, sau lại mượn cớ chữ cậu viết xấu, làm cậu phải vất vả viết đi viết lại mấy lần. Vậy mà Tiểu Lam cũng không oán than một lời, cứ cười vui vẻ.

Đây mới chính là hình ảnh chân thực của cô công chúa “hoàn hảo” và thiên tài nhỏ “lạnh lùng” mọi người hay nói tới – đúng là không nên tin tưởng vào những lời đồn đại.

Lúc Kì Hoa Ninh lên cấp hai, bằng thành tích học tập xuất sắc Lâm Tĩnh Lam đã bắt đầu học nhảy cóc, chín tuổi đã được lên lớp năm. Mặc dù mới là tiểu học, nhưng ở thành phố đã có sự không cân bằng giữa học thêm và học chính, các em nhỏ bắt đầu cảm nhận được áp lực cạnh tranh, cuối tuần đều phải học phụ đạo tới tấp. Tuy rằng bọn trẻ vẫn còn ngây thơ, các

ông bố bà mẹ lại lo lắng con mình thua kém các bạn, nên thường đem kết quả xếp hạng ra làm phần thưởng, hòng thúc ép chúng học hành chăm chỉ hơn. Về vấn đề này, Bộ Giáo dục đã nhiều lần nhắc nhở các trường không được xếp loại, không được phân chia thành thứ hạng cao thấp, nhưng thực tế trường nào cũng có bảng đánh giá, cũng có lớp gọi là “năng khiếu” cả.

Tất nhiên việc này chẳng có ảnh hưởng gì tới tiểu thiên tài Lâm Tĩnh Lam, cậu hàng ngày cứ đều đều lên lớp, chuyên chú học bài. Tính tình trầm lắng, lại thêm học cùng các bạn lớn hơn, nên cậu ít khi tham gia chuyện trò với họ. Cậu chẳng có bạn thân nào, đến kỳ thi các bạn có “kêu cứu” cậu cũng coi như bị điếc. Dù vậy, bình thường nếu có ai không hiểu bài nhờ chỉ giúp, cậu đều trả lời chu đáo, nhưng thái độ chưa phải nhiệt tình lắm, dường như với mọi người cậu có chút gì đó lạnh nhạt.

Tuổi nhỏ, học giỏi, đáng vẻ như không để ai vào mắt – dĩ nhiên, đó là theo phỏng đoán của người khác – rốt cục đã chọc tức một số học sinh lớn trong trường. Một chiều nọ sau giờ tan học, cậu bị họ kêu tới góc sân sau vắng vẻ, định sẽ cho cậu nếm chút mùi “đau khổ”, để coi từ nay cậu còn “dám” như thế nữa không.

Trong lúc đó thì Kỉ Hoa Ninh đang đứng trước cửa lớp Lâm Tĩnh Lam, nhìn vào chỗ ngồi của cậu chỉ thấy ghế trống, cô tự hỏi không biết Tiểu Lam đi đâu?

“Tiểu Lam xấu xa, cô nương đây hôm nay đặc cách đến đón, vậy mà dám bỏ về trước”. Cô lăm lăm rửa thầm trong miệng, vốn hai người đã hẹn nhau cùng đến nhà hàng – Hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của chú Lâm dì Lâm, cô và bố mẹ tất nhiên cũng có tên trong danh sách khách mời.

Đang chuẩn bị rời đi thì có giọng gọi hết sức hào hứng của một cô bé: “Chị Kỉ Hoa Ninh! Có phải là chị Kỉ Hoa Ninh không?”.

Cô quay đầu lại, vẻ mặt nhanh chóng giãn ra vui vẻ.

- “Phải, chị là Kỉ Hoa Ninh”.

- “Ôi – đúng thật là chị sao!”. Tiếng kêu to của cô bé làm các học sinh lớp năm khác chạy đến, từng học ở trường này, lại rất nổi tiếng, nên tên của cô đối với các cô bé đã trở nên quen thuộc.

Kỉ Hoa Ninh hơi mỉm cười, chiếc áo sơ mi trắng muốt cùng chiếc váy đồng phục ngắn màu xanh lam, đôi chân thon dài trông thật đẹp, nét thuần khiết như hoa vừa chớm nở của thiếu nữ mười bốn tuổi khiến cho các em gái nhỏ này hâm mộ vô cùng.

- “Chị đang muốn tìm ai à?”.

- “Chị, chị tìm Lâm Tĩnh Lam, nhưng có lẽ cậu ấy đã về mất rồi”.

- “Lâm Tĩnh Lam? Có phải Lâm Tĩnh Lam ít nói không?”. Tiếng vài cô bé xì xào, xem ra Tiểu Lam cũng hấp dẫn không kém và không ít người để ý, “Chị và bạn ấy rất thân thiết phải không, nói vậy chị là chị gái của bạn ấy?”.

Sao lại thế được! Kỉ Hoa Ninh chớp chớp mắt, nhẹ nhàng nói: “Không phải, bố mẹ cậu ấy với bố mẹ chị là bạn thân, chị được họ nhờ tới đón cậu. Nhưng cậu ấy không có đây, chị đành về một mình vậy!”.

- “Chị! Khoan đi đã!”.

Lại gì nữa đây? Cô ngừng bước ngoảnh lại.

Một cậu bé mặt có vẻ nhút nhát nói: “Lúc này, bạn Lâm Tĩnh Lam, em thấy bạn ấy bị bọn Đại Mao dẫn đi rồi”.

Mấy cô bé xung quanh nghe nhắc đến tên “Đại Mao” liền tỏ ra sợ hãi. Kỉ Hoa Ninh mơ hồ cảm thấy có điều gì đó xảy đến, cô cẩn thận hỏi rõ “bọn Đại Mao” là ai, rồi vội vàng chạy đi.

Lúc này bên góc tường đang diễn ra một trò lớn bắt nạt bé. Tuy cùng lớp năm, nhưng mấy đứa trẻ bọn Đại Mao này rất to con, mà Lâm Tĩnh Lam lại học vượt cấp, đã ít tuổi hơn, thân thể cũng gầy yếu nên chút sức phản kháng cũng không có.

Đại Mao nằm cổ áo giúi cậu vào góc tường, nói: “Tiểu tử thối tha này, học giỏi là ngon lắm sao? Bình thường như thế nào, không coi bọn tao ra gì? Đến khi vào tay bọn tao lại mềm nhũn như con thỏ!”.

Mấy đứa trẻ vây quanh bên cười rộ lên.

Lâm Tĩnh Lam không rõ tại sao mình bị mấy tên này gây sự, cậu thậm chí còn chẳng quen biết chúng – Sau này cậu mới hiểu, đây là bởi họ cho rằng cậu kiêu căng hợm hĩnh, không coi ai ra gì. Lưng cậu bị va vào tường thấy đau đau, phút chốc chẳng thể thoát khỏi Đại Mao cao lớn, cậu gằn giọng cảnh cáo: “Buông tay ra”.

- “Mày nói gì?” Đại Mao giả vờ như không nghe thấy hỏi: “Mày đang cầu xin tao tha cho à?”.

- “Tôi bảo bạn buông ra!”. Lâm Tĩnh Lam giận dữ hét lên, rồi vùng vẩy lách qua đập trúng Đại Mao một phát, Đại Mao đau đớn ngã lăn ra đất, thét lên inh ỏi.

Cậu vừa định cúi xuống nhặt cặp đi, thì đã bị mấy tên vây lại.

- “Đánh nó, đánh thật mạnh vào!” Đại Mao còn nằm thẳng cẳng dưới đất rít lên ra lệnh.

Thế là bọn chúng nhào lên đánh cậu tới tấp. Lâm Tĩnh Lam hai tay ôm đầu, cảm giác bụng chịu một đá, lưng chịu mấy đấm, đau đến hoa cả mắt.

- “Chúng mày đang làm gì thế này?” Bỗng một thanh âm trong vắt ẩn chứa vẻ đe dọa vọng tới, khiến mấy đứa trẻ vây lấy cậu lập tức tản ra. Nhìn

về phía cổng sân chơi lóa chỉ thấy Kì Hoa Ninh đang đứng chống nạnh, liếc thấy Lâm Tĩnh Lam ngã nằm dưới đất bèn vội vã chạy đến.

- “Mao Uy Hải, Lý Kì, Chu Trí Vĩ...”. Các cậu bé bị cô chỉ tên lần lượt sợ xanh mặt mèo, cô nói: “Ganh ghét với người ta thì có thể tốt nghiệp sớm sao? Mấy đứa coi chừng ta mách hiệu trưởng, để cho học tiếp thêm mấy năm lớp năm nữa nhé!”. Vốn trong số này có vài cậu bị lưu ban, là học sinh cá biệt.

Thấy bọn chúng đứng ngẩn ra sợ sệt, cô quát thêm một tiếng: “Còn không đi mau?”.

“... Đi thôi”. Nghĩ là hảo hán không chấp nhặt trước mắt, Đại Mao nhanh chóng bò dậy, phúi phúi quần rồi kéo nhau đi.

- “Ta mà bắt gặp đánh Lâm Tĩnh Lam lần nữa thì hậu quả như thế nào thì chúng mày tự biết đấy!”. Cô đe dọa nói với theo chúng.

Lâm Tĩnh Lam đỡ dần ngược nhìn cô. Không biết đây là lần thứ mấy cậu nhìn thấy chiếc cằm nhỏ xinh đó. Cậu gắng sức đứng lên, sửa lại bộ đồng phục đã bị dơ bẩn, sau khi chắc chắn rằng mình không sao, rất tự nhiên cậu nắm lấy tay cô.

- “Chị Hoa Ninh, chúng ta đi đi”.

- “Đợi chút, để chị kiểm tra xem em có làm sao không đã”. Cô xoay xoay cậu sang bên này bên kia, động tác giống như đang gỡ chần phơi nắng vậy.

Xác nhận cậu không có vết thương nào đáng kể, cô mới dắt cậu ra về.

- “Mấy đứa tiểu quỷ đó là bọn thiếu giáo dục...” Cô lầm bầm nói trong khi đang cầm tay một tiểu quỷ khác.

Hai dáng người một cao một thấp dắt tay nhau đi, sau lưng đồng thời đeo hai chiếc cặp sách to, dưới ánh nắng chiều, bóng họ kéo thành những vệt dài.

Lúc Hoa Ninh và Tĩnh Lam tới nhà hàng, mọi người đã có mặt đông đủ, trong phòng ăn tiếng ồn ào náo nhiệt khắp nơi. Hai đứa trẻ vừa mới thả cặp xuống thì đã bị bố mẹ gọi đến, họ rất tự hào giới thiệu tên, tuổi của chúng, sau đó tỏ vẻ khiêm tốn đón nhận những lời tán dương, khen ngợi.

Sự xuất hiện của Lâm Tĩnh Lam hiển nhiên nổi bật hơn Kỉ Hoa Ninh, vì cậu được đồn thổi nhiều. Mới chín tuổi đã học lớp năm, tiểu thiên tài vô cùng xuất sắc, vậy nên Kỉ Hoa Ninh xinh đẹp so với cậu có phần “lép vế” hơn. Cô cố nuốt sự đố kỵ xuống, ngoài mặt nở nụ cười tươi, đi theo bố mẹ ra chào hỏi các cô các chú.

Lâm Tĩnh Lam tính cách hướng nội trầm mặc, không vồn vã như Kỉ Hoa Ninh, vì thế mọi người từ chỗ hiếu kì với tiểu thiên tài này lại chuyển sang chú ý tới vẻ xinh xắn của cô. Cậu lặng lẽ ngồi vào một chỗ khuất bên trong uống nước hoa quả, ngắm cô tươi cười rạng rỡ chạy qua chạy lại như con thoi giữa mọi người, tự nhiên cảm thấy vui vẻ.

- “Kính thưa các quý vị, thưa các vị khách quý!”, Lâm Vũ Hiên đứng trên bục chủ tọa cầm micro nói: “Cảm ơn tất cả quý vị đã tới dự lễ kỷ niệm ngày cưới của tôi và Đồng Hạ hôm nay. Tôi cũng muốn nhân cơ hội này để họp mặt bạn bè cũ, xem các bạn qua nhiều năm không gặp giờ trông như thế nào? Có ổn hay không?”.

Mọi người trong hội trường đều là bạn học tốt với nhau, quen biết đã hơn mười năm, nên giờ đây rất mừng rỡ khi gặp lại.

- “Lúc này đây, tôi muốn gửi lời cảm ơn Đồng Hạ, vì đã mang đến cho chúng tôi một bảo bối tuyệt vời – Tĩnh Lam”. Theo hướng tay Lâm Vũ Hiên chỉ, ánh đèn sáng chói rọi đến chỗ Tĩnh Lam đang ngồi trong góc.

Ánh mắt cậu bùng lên dưới ánh đèn rực rỡ, tỏa ra vẻ huyền ảo lung linh. Cái miệng nhỏ chúm chím thật đáng yêu, khuôn mặt đẹp trai rạng ngời khiến mọi người tấm tắc mãi không thôi.

- “Tĩnh Lam sinh ra đem đến niềm hạnh phúc, sự ấm áp mới cho gia đình chúng tôi. Vậy nên, bố cũng muốn gửi lời cảm ơn con. Tĩnh Lam, con đã học piano được mấy năm rồi, hôm nay con có thể vì bố mẹ và các cô các chú chơi một bản nhạc không?”.

Cậu liền đặt chiếc cốc trên tay xuống, lịch sự đứng lên, cất lời rành rọt nói: “Vâng, tất nhiên rồi, thưa bố. Nhưng con có thể mời chị Hoa Ninh cùng hợp tấu với con được không ạ?”. Nói rồi cậu quay đầu đưa mắt nhìn về phía Hoa Ninh.

Mặc dù cậu không lên tiếng nhưng cô biết đây là đang tham khảo ý kiến của cô. Lâm Tĩnh Lam mới học piano chưa được ba năm, sao lại muốn mời cô hợp tấu cùng? Cô học violon đến nay đã hơn chín năm rồi, trình độ càng cao hơn nhiều. Cô mỉm cười, nhận lời mời của cậu – cũng có thể là lời thách đấu theo ý hiểu của cô.

Lâm Vũ Hiên hơi bất ngờ, cười nói: “Đương nhiên, Hoa Ninh chơi violon rất hay, mọi người đều đã thưởng thức qua rồi. Chương trình tiếp theo giao lại cho hai con nhé”.

Hội trường được trang bị khá đầy đủ, đèn màu, dàn nhạc, nếu bạn muốn thì có thể mời nhạc công lên biểu diễn. Rất nhanh, một đôi “nhạc công” nhí đang thử âm, chuẩn bị cho màn biểu diễn cùng nhau đầu tiên của họ.

- “Em muốn diễn tấu bản nào?” Kỉ Hoa Ninh nháy nháy mắt, điệu bộ như muốn bảo: “Cho em lựa chọn”.

Lâm Tĩnh Lam nghĩ một chút, nói: “Bản Thành phố trên không của Joe Hisaishi nhé?”.

Đây là bản nhạc rất hay, cũng rất phù hợp để các em nhỏ còn ít tuổi trình diễn. Kỉ Hoa Ninh vui vẻ gật đầu, bởi đây cũng là một trong những bản nhạc cô yêu thích nhất.

Hội trường tắt hết điện, ánh sáng tập trung chiếu lên khán đài. Một cô bé mặc bộ đồng phục trung học đang cầm trên tay cây đàn violon, dáng vẻ yếu điệu kéo lên những giai điệu mượt mà. Sau một đoạn độc tấu, cậu bé ngồi bên cạnh với chiếc đàn piano đen bóng bắt đầu lướt những ngón tay xuống phím đàn, tiếng nhạc trong trẻo vang lên hòa quyện với âm thanh véo von của cây đàn violon, gọn gàng và chính xác, phối hợp với nhau cực kỳ hoàn hảo.

Giai điệu bản Thành phố trên không êm ái mà sâu lắng, bay bổng khắp không gian, nhẹ nhàng lan tỏa. Bản nhạc này không phải là khó, nhưng cần phải cảm nhận từ trái tim. Kỉ Hoa Ninh kinh ngạc bởi tiếng đàn của Lâm Tĩnh Lam, không chỉ do cậu chơi rất điêu luyện. Tiếng đàn của cậu tựa như hòa vào tiếng đàn của cô, từng giai điệu một cứ thế quyện lẫn. Cô phải hết sức tập trung, chỉ lo mình lạc mất một nhịp nào đó.

Mái tóc đen mượt xoa ngang vai của cô bé phất phơ, lay động cùng mép váy, khuôn mặt nghiêng nghiêng của cậu bé trầm tĩnh hoàn mỹ không chút tì vết. Âm thanh vang vọng không dứt, nhịp nhàng thanh thoát, khiến cho mọi người trong hội trường rất xúc động.

Về sau nhiều người có mặt ở đây đều cảm thấy khó có thể quên được màn biểu diễn này. Có lẽ hai đứa trẻ ở trên bục kia không biết rằng, sự phối hợp ăn ý đến khó tin của chúng đã làm cho khán giả bên dưới tràn đầy cảm xúc. May mắn Kỉ Như Cảnh có mang theo máy quay phim, âm thầm lưu giữ lại được giây phút quý giá này.

Khi Kỉ Hoa Ninh kết thúc động tác cảm ơn mà cô tự cho gần như là hoàn mỹ, vừa bước xuống bục, thì một nhóm các bà cô chạy ào lên – Dĩ

nhiên, mục tiêu của họ là Lâm Tĩnh Lam sau lưng cô, thậm chí cô còn bị đẩy lùi sang mấy bước.

- “Tiểu Lam, cháu đàn thật là hay! Nghe bố cháu nói cháu mới học đàn có bốn năm? Thật không tưởng tượng nổi!”. Đó chẳng phải là bản nhạc khó khăn gì, cô hậm hực nghĩ trong lòng. Tuy vậy cô vẫn mỉm cười, chú ý giữ gìn hình ảnh tươi tắn của mình.

- “Tiểu Lam, có phải lớn lên cháu muốn trở thành nghệ sĩ piano không? Lúc nào cháu biểu diễn dì nhất định sẽ tới cổ vũ cho cháu!”. Nói nghe thật dễ dàng? Ước mơ xa vời như thế tưởng muốn là được sao. Xí, cô bĩu môi.

- “Tiểu Lam đáng yêu, Tiểu Linh nhà dì Lưu cũng mới học đàn piano – đúng rồi, cháu gặp Tiểu Linh cách đây bao lâu nhỉ? Tiểu Linh đã lớn gần bằng cháu rồi! Sau này rồi rỗi, cháu có thể đến dạy cho Tiểu Linh một chút được không? Hai đứa nhất định có thể chơi được với nhau đấy!”. Điều này mới thật tuyệt vời, xem chừng còn lâu mới có ngày đó, đầu tiên phải nắm lấy cơ hội trước mắt rồi hãy nói. Cô lè lưỡi ra rồi bắt đầu chuẩn bị rời khỏi “chốn hậu trường ca tụng” này.

- “Cháu xin lỗi, dì Lưu, cháu muốn dành nhiều thời gian hơn cho việc học tập”. Cậu lễ phép trả lời, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương vẫn cứ tự nhiên.

Dì Lưu xấu hổ cười trừ, nhanh chóng nói: “Phải rồi, phải rồi, Tiểu Lam học giỏi như thế, hẳn là hàng ngày học tập rất chăm chỉ, dì sao lại làm cháu bỏ lỡ việc học được chứ? Ha ha, ha ha”.

Mọi người đều không biết những điều cậu học về căn bản đã sớm vượt qua phạm vi bài vở ở lớp rồi – Đây cũng là bí mật mà chỉ hai gia đình Lâm, Kì mới biết.

Kỉ Hoa Ninh tự dưng bị Lâm Tĩnh Lam “chèn ép”, trong lòng bức bối bước xuống. Nếu so sánh một cách công bằng thì cô cũng không hề thua kém, nhưng những lời ca ngợi đáng lẽ thuộc về cô này lại bị chuyển sang hết cho cậu bé – Sự kiêu ngạo của cô có chút tổn thương. Cô liếc cậu đang trong vòng vây của các bà, khuôn mặt đang cười một cách khổ sở, xem chừng cậu không giỏi ứng phó với phụ nữ lắm.

Đã thế thì chị sẽ giúp em một chút – Cô cười gian xảo, lẳng lẳng đi tới.

- “Thực ra cuối tuần em cũng có thời gian mà”, lời cô lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. “Hơn nữa, chẳng phải em cũng từng khoe rằng Tiểu Linh nhà dì Lưu dễ thương lắm sao?”.

Nghe cô nói vậy dì Lưu cười hớn hở, lập tức quay lại hỏi cậu có đúng không. Lâm Tĩnh Lam than thầm một tiếng, nhìn theo bóng dáng Kỉ Hoa Ninh từ từ rời đi.

Thật chẳng biết ai mới là con nít, ai mới là tiểu quý đây.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tình Yêu Chớm Nở

Lần đầu tiên... Bạn có còn nhớ không? Lúc trái tim lần đầu rung động, cũng là lúc nếm trải nỗi đau đầu tiên.

Bất giác, thời gian cứ vùn vụt trôi qua. Trong một năm này, Lâm Tĩnh Lam được miễn thi vào trường cấp hai nơi Kì Hoa Ninh từng học, còn Kì Hoa Ninh nhờ thành tích học tập xuất sắc của mình nên đã thi đậu vào một trong những trường chuyên của thành phố, hai người lại lần nữa sát cánh bên nhau.

Kì Hoa Ninh lưng đeo cặp sách đứng giữa sân trường, váy bay phất phơ trong gió, hoàn toàn không biết rằng mình đã trở thành một hình ảnh cực kỳ cuốn hút. Ngôi trường trung học chính là sân khấu lớn cho cô trình diễn, cuộc sống của cô từ đây cũng bắt đầu chuyển sang một thời kỳ mới.

- “Xem cô gái kia kìa, liệu có phải là “đóa hoa bách hợp” năm nay?”.

- “Đâu? Đâu?... đúng rồi, đúng là cô gái đó...”.

Cô không biết sau đợt học quân sự, cô đã được “vinh dự” xếp vào một trong ba “hoa khôi” của trường – Dù rằng cô chỉ tham dự đúng một ngày đầu của đợt tập luyện, nhưng đã kịp để lại lời đồn về huyền thoại “Vật hiển tế vinh quang”.

Nguyên do là như thế này, hôm đó là ngày đầu tiên nhà trường thông báo bắt đầu đợt huấn luyện quân sự. Kì Hoa Ninh đêm hôm trước vì mơ thấy ác mộng nên không ngủ được, kết quả là sáng bị dậy muộn. Cô vội

vàng đánh răng rửa mặt rồi ôm cặp chạy, đến ngay bữa sáng cũng chưa kịp ăn.

Lúc cô chạy tới trường, trong sân học sinh đã xếp thành hàng nghiêm chỉnh, yên lặng lắng nghe lời hiệu trưởng chào mừng năm học mới, lời dặn dò của giám thị, lời tuyên thệ của đại diện các thầy cô... “Chịu đựng” những bài phát biểu dài dòng của giáo viên cộng thêm ánh mặt trời chói chang trên đầu, cái bụng trống rỗng của Kỉ Hoa Ninh bắt đầu sôi lên ùng ục mà cô chẳng còn sức để “đàn áp” cuộc “biểu tình dạ dày” này, cô cảm thấy chóng hết cả mặt.

Cảnh vật trước mắt cô bắt đầu xoay xoay, ánh sáng cứ mờ dần mờ dần, tiếng thầy cô trên bục nghe như nước chảy mỗi lúc một xa. Đến lúc tưởng chừng như thế giới sắp bị màn đen tối tăm nuốt chửng, cô vô thức kéo lấy áo của bạn đứng ngay trước rồi ngã xuống – không còn kịp nghe thấy tiếng kêu la của mọi người xung quanh nữa.

Vì việc này, cô có lý do chính đáng được phép nghỉ đợt tập huấn quân sự. Đến ngày đi học chính thức đầu tiên, giữa đám bạn bè cùng lứa, vẻ đẹp rạng ngời của cô nổi bật hẳn lên như bông hoa bách hợp tinh khiết cao quý.

Có lẽ cô chưa từng nghĩ rằng, chính nhờ “sự kiện” đó mà càng làm tăng thêm sự chú ý của mọi người đối với cô, khiến cô trở thành một trong những nhân vật được nhắc tới nhiều nhất!

Mỗi trường học đều có “hoa khôi”, một trong những truyền thống lâu đời từ trước tới nay là lấy từ “công chúa” để đặt tên đầu cho “hoa khôi”, sau đó lại gắn thêm tên của loài hoa phù hợp. Kỉ Hoa Ninh sau này mới biết, ngoài mình được gọi là “Công chúa Bách hợp” ra, “hoa khôi” năm nay còn có hai người nữa, một là “Công chúa Tường vi” Tần Di Giang học cùng lớp với cô và hai là “Công chúa Thủy tiên” Mẫn Lạc Lạc trên cô một lớp. Tên gọi này đương nhiên là phải đặt theo khí chất đặc thù của mỗi người: Hoa Bách hợp tinh khiết thơ ngây, lay động lòng người; hoa Tường

vi lõng lầy đam mê, cuồng nhiệt say đắm; hoa Thủy tiên mỏng manh yếu đuối, mùi mẫn lẻ loi.

Thế là, Kỉ Hoa Ninh sau nhiều lần nghe mọi người nhắc tới những tên như “Tiểu Bách hợp”, “Tiểu Tường vi”, “Tiểu Thủy tiên” một cách thân mật, cuối cùng đã rõ hàm ý bên trong các tên gọi đó. Bảo cô xinh đẹp, tất nhiên, đấy là sự kiêu ngạo, niềm tự hào của cô, bảo cô ưa hình thức, điều đó cũng chẳng sai, chỉ có điều tự cô biết rằng ví cô với vẻ tinh khiết thơ ngây của hoa bách hợp thì thật nhầm lẫn quá rồi.

Lớp Kỉ Hoa Ninh học là lớp (7) năm nhất(1), phòng thứ hai trên tầng ba. Sau buổi học ngày thứ hai, cô lặng lẽ xếp sách vở vào cặp để chuẩn bị ra về.

Bỗng cô thấy một đôi giày tết dây màu đỏ xuất hiện trước mắt, nhìn lên một chút là thân hình yêu kiều trong bộ đồng phục đẹp đẽ, lên chút nữa, là một đôi mắt mê người đang cười cười nhìn mình.

- “Cậu là Tiểu Bách hợp?” Tiếng cô gái vang lên yếu điệu mềm mại, miệng nở nụ cười tựa như hoa đào mùa xuân rực rỡ khoe sắc.

Ngay lập tức Kỉ Hoa Ninh biết cô gái trước mắt mình này là ai, vẻ đẹp lôi cuốn lõng lầy tự nhiên này chính là “Công chúa Tường vi” Tần Di Giang, người cùng có tên trên bảng “hoa khôi” với cô. Cô bèn hé làn môi tươi tắn như dòng nước, lộ ra hàm răng trắng đều nói: “Chào cậu, Tiểu Tường vi”.

Tần Di Giang bị nụ cười thuần khiết thân thiện của cô làm cho ngỡ ngàng, sự hiếu kỳ ban đầu đối với cô gái xinh xắn này chuyển thành ấn tượng tốt đẹp. Mái tóc cắt ngắn gọn gàng xoa trên vai, khuôn mặt lung linh như búp bê, thân hình có chút mảnh dẻ hơn so với cô, nếu nói cô là học sinh trung học, tin chắc rằng có người sẽ nghi ngờ. Cô quả thật như bông hoa nhỏ mà ngay cả các cô gái khác cũng muốn thương yêu che chở.

Cô bạn này, cô nhất định phải kết bạn. “Rất vui được làm quen với cậu, Kì Hoa Ninh”. Tần Di Giang giơ cánh tay trắng nõn như ngó sen về phía cô.

- “Tớ cũng vậy, Tần Di Giang”. Kì Hoa Ninh cũng rất vui vẻ đưa tay ra.

Hai bàn tay thiếu nữ nhỏ nhắn nắm lấy nhau trong ánh hoàng hôn vàng xuộm, chớp mắt, màu trắng tinh khiết hòa cùng màu hồng rực rỡ, sống động như một bức tranh sơn mài ngập tràn màu sắc.

Ngày thứ hai, giáo viên sắp xếp lại chỗ ngồi, hai bông hoa xinh xắn này được ngồi chung một bàn – Đây nhất định là đôi bạn cùng bàn mà tất cả nam sinh trong trường đều “thèm muốn”. Cả hai tỏ ra rất vui mừng, hôm qua vừa mới làm quen nhau, hôm nay lại có thể ngồi gần nhau rồi.

Hai chỗ trống bên cạnh họ rất nhanh đã có thêm người. Hai cậu con trai được ngồi vào đó mặc kệ những ánh mắt căm hận của các nam sinh khác, hào hứng tự giới thiệu về bản thân mình. Tính cách của Tần Di Giang thật thẳng thắn, nghe đến chỗ nào thú vị thì cô cười phá lên, còn chỗ nào thấy chán thì chẳng thèm liếc nhìn đối phương một cái. Ngược lại Kì Hoa Ninh luôn lịch sự mỉm cười, từ vẻ mặt không thể đoán ra được cô đang nghĩ gì.

Lúc này chỗ ngồi phía đằng sau họ cũng có nam sinh khác tới ngồi. Kì Hoa Ninh vừa quay đầu lại xem thử, thì thấy đập vào mắt là một khuôn mặt trông rất quen thuộc: Mày kiếm, mắt to, xán lạn vô cùng, cực kỳ thích hợp để ví von “mặt hổ mày phượng”.

- “Kì Hoa Ninh? Tiểu Ninh?”, Tạ Khải Đạt sau khi nhìn rõ cô gái trước mắt liền nhanh nhẩu kêu to, nhưng chỉ nhận được cái lườm mắt sắc lẹm của cô.

Kỉ Hoa Ninh âm thầm kêu khổ, quả đất sao lại tròn thế này, oan gia ngõ hẹp cứ phải gặp nhau. Nếu như ban đầu cô chỉ cảm thấy khuôn mặt cậu ta quen quen, thì giờ đây hình như cô đã nhận ra cậu ta là ai rồi.

- “Tớ là Tạ Khải Đạt, Tiểu Đạt đây! Cậu còn nhớ tớ chứ, Tiểu Đạt học cùng lớp thời mẫu giáo với cậu đây!”.

Nhớ, tất nhiên là nhớ. Kỉ Hoa Ninh trong lòng lầm bầm nói, bản thân trước kia còn “tặng” cho cậu một “lẽ mọn”, không ngờ rằng cậu lại mò đến đây rồi. Cô cười tinh quái: “Hình như tớ có nhớ mang máng”. Nói qua loa mấy câu xã giao, cô bèn quay đầu lên, không thèm nghe Tạ Khải Đạt còn tiếp tục ba hoa điều gì đó.

Mười phút trôi qua, chỉ còn duy nhất một chiếc ghế phía sau hai cô gái còn trống, khiến cho các nam sinh chưa được xếp chỗ đều nóng ruột mong ngóng.

- “Giang Viễn Ảnh”. Giáo viên chủ nhiệm đọc tên một cậu con trai, chỉ vào “vị trí quý báu” cuối cùng đó: “Chỗ ngồi của em ở đây”.

- “Uych” một tiếng, chiếc cặp sách trước tiên phóng vèo xuống ghế, tiếp theo một nam sinh đẹp trai sáng láng cười cười nói: “Tớ là Giang Viễn Ảnh, sau này nhờ các bạn giúp đỡ”. Lịch sự, tao nhã, phong độ đàn ông, nhưng lại có vẻ kiêu ngạo.

Nhiều năm sau, mỗi khi Kỉ Hoa Ninh nghĩ đến Giang Viễn Ảnh, ký ức luôn bắt đầu từ nụ cười này. Ánh nắng chiếu lên mái tóc đen mượt bồng bềnh của cậu, đôi mắt trong suốt như bao phủ một màn hơi sương lấp lánh. Cô nhất thời sửng sờ, ngược lại Tần Di Giang duyên dáng cười gật đầu.

Các nam sinh xung quanh xì xào một chốc rồi trật tự ngồi xuống. So với Giang Viễn Ảnh, những anh chàng này không đẹp trai bằng, họ hết sức bình thường.

- “Tớ thấy Giang Viễn Ảnh đẹp trai nhất lớp”. Tần Di Giang bỗng nhiên nói ra một câu với vẻ bí ẩn, Kỉ Hoa Ninh thấy Di Giang khen ngợi cậu ấy không chút ngại ngùng, bất giác nhìn cô tủm tỉm mỉm cười đồng tình.

- “Này, cậu nhớ ra chưa?” Lát sau, Tần Di Giang lại bất ngờ kêu lên. Kỉ Hoa Ninh nhìn cô ngơ ngác, thấy Di Giang tinh nghịch nháy nháy mắt với mình, mày liễu xinh xinh cong lên thành một đường kẻ nhỏ.

Cô không nhận được hỏi: “Tớ nhớ ra cái gì?”.

Tần Di Giang tỏ ra hơi thất vọng, nhưng rất nhanh trở lại vẻ bình thường, nói: “Thật sự là cậu không nhớ rồi, tớ không nói giỡn chút nào. Rõ ràng lúc đó nắm chặt người ta không chịu buông, chưa kể là xem chút nữa là kéo tụt cả quần của cậu ấy xuống nữa mà”.

Cái, cái gì? Kỉ Hoa Ninh nghe xong tròn tròn mắt. Khi đó với ý thức mơ hồ của mình, trong mộng lung hình như cô đã đưa tay nắm chặt lấy áo của bạn học đứng trước – cô dường như bắt gặp Giang Viễn Ảnh lúc này vô tình ngoảnh đầu lại, bất chợt cười với cô.

Kỉ Hoa Ninh đột nhiên thấy mặt mình nóng ran. Thật sự là quên mất rồi, xấu hổ hơn nữa là còn kéo... quần người ta? Bất giác cô muốn quay sang nhìn Giang Viễn Ảnh một chút, nhưng cảm thấy lúng túng, cứ ngồi chờ ra. Tần Di Giang ngồi bên có vẻ không yên tâm, thực ra đã sớm cười thầm: Tiểu – Ninh – khờ – khạo! Trêu cậu chút! Cậu chỉ nắm lấy áo của cậu ta thôi! Quá lắm thì đầu cậu có gục lên lưng cậu ấy, còn nữa, sau đó lại ngã gọn vào lòng người ta! Được rồi, tạm thời sẽ không nói cho cậu biết... Chờ xem rồi sẽ có nhiều chuyện hay đây!

Chính bởi hôm đó, mái đầu xinh đẹp của Hoa Ninh gục lên lưng Viễn Ảnh đang đứng trước, làm cậu giật mình ngoảnh lại, hai tay vội ôm lấy thân hình đang dần ngã xuống của cô, sau đó từ từ nâng cô đứng lên. Mấy

học sinh bên cạnh lập tức chạy đi gọi giáo viên. Viễn Ảnh lúc này nhìn cô gái đang nằm trong lòng mình, khuôn mặt và đôi môi nhỏ nhắn trắng bệch ra, hai hàng mi cong như búp bê ngửa trên đôi mắt nhắm nghiền.

Giáo viên nhờ cậu và một nam sinh khác bế Hoa Ninh vào chỗ có bóng mát, cô vừa rời khỏi lòng, cậu cảm thấy có hương hoa nhài thoang thoảng phảng phất bên mình. Một lúc sau cô tỉnh lại, cậu cuối cùng cũng thấy được đôi mắt to tròn lung linh như hai viên ngọc mở ra dưới hàng mi – điệu bộ mơ màng, yếu đuối, như nàng công chúa ngủ trong rừng vừa mới thức dậy.

Trái tim Giang Viễn Ảnh phút giây này bỗng nhiên xao xuyến lạ thường.

Thế rồi ngẫu nhiên tên của Kỉ Hoa Ninh nhanh chóng được nhắc đến khắp nơi, từ “nữ sinh bị ngất trong đợt tập quân sự” trở thành “một trong ba hoa khôi của trường năm nay – Tiểu Bách hợp”, tốc độ tăng đến chóng mặt, cho thấy rõ sức mạnh lan truyền của dư luận ghê gớm đến mức nào.

Bất giác, Giang Viễn Ảnh cảm thấy đối với Tiểu Bách hợp, hoa nhài có vẻ phù hợp để mô tả về cô hơn. Giống như đóa hoa trắng muốt e ấp trong màn đêm, tỏa hương thơm nhẹ nhàng cao quý như ánh trăng, vẻ trong sáng, tinh khôi rung động lòng người.

Sau một hồi đề cử, Kỉ Hoa Ninh được bầu làm lớp phó học tập, Tần Di Giang làm lớp phó văn nghệ, còn Giang Viễn Ảnh trở thành lớp trưởng.

Xét theo học lực thì lớp phó học tập nên để cho Giang Viễn Ảnh xếp vị trí đầu bảng làm; còn Kỉ Hoa Ninh kết quả tương đối ổn định, luôn thuộc top năm người dẫn đầu; Tạ Khải Đạt mê chơi bóng rổ, học hành không có gì đáng nói; chỉ có Tần Di Giang là nằm ngoài suy đoán của mọi người, mặc dù làm cán bộ lớp nhưng thành tích học tập của cô rất yếu, đến cả giáo viên chủ nhiệm cũng phải lắc đầu. Tuy nhiên, cô vốn là người không hay để

tâm, nếu nhắc đến những mẫu thời trang “hot” nhất hiện nay hay những món ăn ngon thì rất am hiểu, và còn khiến cho người khác rất thích sự thẳng thắn hồn nhiên của cô.

Kỉ Hoa Ninh nhanh nhẹn giúp giáo viên chủ nhiệm sắp xếp sổ sách, bận rộn đến tận năm giờ chiều. Nhớ ra cặp của mình còn để lại trong lớp, không có ai trông coi, cô vội chạy về.

Nhìn vào trong lớp, thấy Giang Viễn Ảnh đứng bên ghế, không biết đang làm gì đó. Kỉ Hoa Ninh cười thầm, vừa định bước vào, bỗng nghe giọng của con gái phát ra run run, cô lập tức nép vào bên cửa.

“Chào bạn... bạn Giang! Tớ là Ứng Lệ Viện ở lớp (2)...”.

Sao lại còn có một người nữa? Kỉ Hoa Ninh ghé đầu nhìn vào, liếc một vòng quanh phòng. Thấy một nữ sinh tóc tết thành hai bím đang đứng quay lưng về phía cô, vừa nãy do bụi giảng che khuất nên cô không nhận ra.

Cô không quen nữ sinh lớp (2) này, chỉ nghe cô ấy tiếp tục cất giọng run run nói: “Không biết cậu còn nhớ tớ không, lần, lần ở căng – tin, chúng ta từng ngồi ăn chung một bàn”.

Giang Viễn Ảnh nhìn cô, cười gượng gạo. Việc ngồi kề nhau ngẫu nhiên như vậy, cậu hiển nhiên chẳng có ấn tượng gì cả. Những vệt nắng chiều chiếu lên khuôn mặt cậu, trong đôi mắt đen tròn lúc này lấp lánh ánh vàng, đôi môi mỏng nhẹ nhàng tinh tế, khoác trên người bộ đồng phục màu xanh sẫm, trông cậu thật lãng tử đẹp trai.

Khí chất quý phái, phong cách lịch lãm, khiến cậu tựa như bạch mã hoàng tử thu hút sự chú ý của người khác. Kỉ Hoa Ninh như nhà thám hiểm khám phá ra châu lục mới, lần đầu tiên nhận thấy sức lôi cuốn từ cậu, trong lòng bỗng thấy xốn xang. Lại nghe tiếng cô gái tiếp tục nói: “Thật ra, tớ đã chú ý tới cậu từ hôm tập quân sự rồi... Nghe mọi người bảo ở lớp (7) có

bạn nữ bị ngắt, tớ tò mò chạy lại xem thì nhìn thấy cậu. Sau hôm đó, tớ không lúc nào không nghĩ tới cậu, hy vọng có thể được làm quen với cậu... Tớ nghĩ rằng, tớ đã thích, thích cậu mất rồi”.

- “Tớ đắn đo rất lâu, quyết định phải nói rõ lòng mình với cậu, Giang Viễn Ảnh. Nếu cậu đồng ý, chúng ta trước hết có thể làm bạn, tìm hiểu lẫn nhau...”. Lời thú nhận chân thành dễ thương này làm cho người ta khó mà từ chối được. Quả nhiên Giang Viễn Ảnh từ tốn nói: “Bạn...Ừng phải không? Cảm ơn thành ý của cậu. Cậu bảo muốn làm bạn, tớ rất vui và sẵn lòng làm quen với cậu. Còn về chuyện... bây giờ tớ vẫn chưa nghĩ tới, thành thật... xin lỗi cậu”.

Giang Viễn Ảnh khéo léo trả lời, không có chút sơ suất nào.

Kỉ Hoa Ninh bị khuất nên không nhìn thấy được, trên mặt Ứng Lệ Viện nụ cười có đôi chút thâm trầm: “Phải, phải rồi. Cậu nghe tớ nói hết đã, tớ đã...”.

- “A, Kỉ Hoa Ninh!”. Một cậu con trai lớp (8) đi chơi bóng rổ về thấy “hoa khôi” đứng trước cửa lớp, từ đằng xa kêu to lên. Cô nhìn về phía hành lang bên cạnh, thấy họ đang dần đi tới. Cô gật gật đầu với họ, rồi không thể không đi vào lớp. Giang Viễn Ảnh thấy Kỉ Hoa Ninh bước vào, thân hình cô lách qua như cố né tránh ánh mắt của cậu.

Cô đi tới chỗ ngồi của mình ở bàn đối diện, nghe thấy cậu hỏi: “Sao cậu còn quay lại đây?”. Thái độ có vẻ hơi lúng túng. Mặc dù họ không nói gì, nhưng trong căn phòng với ba người này, không khí xem ra có chút gì đó mờ ám.

- “Tớ, tớ giúp thầy giáo Bành sắp xếp tài liệu, giờ mới xong”. Kỉ Hoa Ninh nhanh chóng thu dọn cặp sách, “Tớ về trước đây, tạm biệt”.

- “Chờ đã, tớ sẽ về cùng với cậu”. Giang Viễn Ảnh xách cặp đứng lên, gật đầu nói với Ứng Lệ Viện còn đứng ngây ra: “Bọn mình cùng về luôn

chứ?”.

Ứng Lệ Viên thần thờ bước theo họ ra khỏi phòng, Giang Viễn Ảnh thuận tay khép cửa lại. Hai tay cô đan vào nhau, nhìn chăm chăm vào bờ vai thiếu nữ xinh đẹp đang sánh bước cùng chàng trai tuấn tú, chợt nhận ra họ rất đẹp đôi, như một cặp trời sinh hoàn hảo vậy.

Khi đó, Lâm Tĩnh Lam đã ngồi chờ hơn một tiếng trong phòng Kỉ Hoa Ninh rồi. Cậu vừa tan học thì được bố mẹ qua đón, lúc ấy Kỉ Hoa Ninh vẫn còn chưa về, cậu tựa lên khung cửa sổ ngóng ra ngoài đường chờ bóng dáng cô xuất hiện. Đến hơn sáu giờ, mới thấy cô tóc ngắn ngang vai, mặc chiếc váy ngắn đồng phục màu xanh thẫm. Đi bên cạnh là một chàng trai tuấn tú. Chàng trai cao hơn cô nửa đầu, hai người vừa nói vừa cười, trông rất thân mật.

Lâm Tĩnh Lam kéo rèm xuống, chạy khỏi phòng Kỉ Hoa Ninh.

Giang Viễn Ảnh tiễn Kỉ Hoa Ninh đến trước cửa, cảm thấy đường về hôm nay sao ngắn quá, chốc lát đã tới nơi rồi. Kỉ Hoa Ninh lịch sự cảm ơn, rồi bước vào căn nhà sơn màu trắng. Bóng dáng mảnh mai, kiên định của cô như một đóa hoa nhài thanh khiết trong lòng cậu.

Đến lúc bóng cô đã khuất hẳn cậu mới quay gót trở đi.

- “Hoa Ninh, sao con về muộn thế? Dì, chú Lâm đều đến cả rồi”.

- “Này, anh Kỉ, đừng khắt khe với Hoa Ninh quá! Cô bé đã lên cấp ba rồi, sau khi tan học phải về muộn một chút chứ, có phải không?”. Lâm Vũ Hiên nói đỡ cho Kỉ Hoa Ninh. Còn cô thì vẫn lễ phép như mọi khi chào hỏi chú Lâm, dì Lâm.

Lâm Tĩnh Lam vừa mới chạy ra cửa, thân hình gầy guộc gòn gàng trong bộ đồng phục cấp hai màu xanh lam, phẳng phiu không một vết nhăn. Cậu nhìn Kỉ Hoa Ninh đang tháo giày đi dép, rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt

mũi chân tay, không nói một câu nào cả. Ngược lại, Kỉ Hoa Ninh thấy cậu im lặng, bèn kéo tay cậu chạy sầm sập lên phòng cô trên tầng – từ nhỏ tới lớn, trước mặt cậu cô đều như thế này.

- “Hôm nay làm sao thế? Buồn à?”. Hai tay cô véo má Tiểu Lam, bàn tay trắng muốt thấy thật thích thú.

- “Tuần sau, trường bắt đầu hội thao, đến dự nhé”. Hai má Lâm Tĩnh Lam bị véo nên không nói dài được, chỉ có thể cất lời ngắn gọn.

- “Tại sao phải đến?”. Kỉ Hoa Ninh buông cậu ra, nằm phịch lên chiếc giường đệm êm ái. Một ngày đi học, phải cố gắng làm một học sinh ngoan ngoãn, thật là mệt mỏi.

- “Hôm đó quy định phải có phụ huynh đi cùng, nhưng bố mẹ có việc bận nên không thể đi được”. Giọng của cậu nghe buồn buồn, cứ như cô đã làm gì có lỗi vậy?

- “Lại đây”. Cô chỉ cậu ngồi xuống giường, nhào dề lên người, nghịch những phù hiệu gắn trên đồng phục cậu. Ha, thật lắm thứ: phù hiệu, khăn quàng, huy hiệu cờ đỏ, biểu tượng măng non... Trông y như vị tướng già lập nhiều chiến công khoe hai hàng huân chương lủng lẳng vậy.

Gương mặt xinh đẹp của cô ghé sát mắt cậu, thậm chí cậu còn cảm thấy những sợi tóc rối của cô cà vào cổ ngứa ngáy, làm cậu muốn đưa tay ra gãi.

- “Hoa... Ninh... đừng mà”. Cậu cố sức bật dậy, vội vàng thoát khỏi “móng vuốt” của cô. Còn cô thì vui vẻ cười xem cậu vuốt lại chiếc áo đã bị xộc xệch, chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, sao bỗng nhiên lại xấu hổ nhỉ?

- “Làm sao thế, tiểu quý!”. Dù cậu không còn là một cậu bé con chưa biết gì, nhưng điệu bộ muốn giữ khoảng cách với cô như thế khiến cô cảm thấy rất không thích.

Lâm Tĩnh Lam trái lại càng tỏ vẻ đàng hoàng, “Con trai con gái từ bảy tuổi thì không được chung giường, huống hồ em đã học cấp hai rồi!”. Kể từ khi không gọi Kỉ Hoa Ninh là “chị” nữa, cậu đã ý thức được nam nữ có sự khác biệt, không muốn cô ấy cứ đùa nghịch theo ý thích trẻ con.

- “Chậc, thật giống ông cụ non”. Kỉ Hoa Ninh lật người nằm dài ra giường, dưới chiếc váy ngắn lộ ra cặp đùi trắng nõn, còn đầu hình ảnh “hoa khôi” thùy mị đoan trang ở trường nữa. Một chốc sau, cô mới lẩm bẩm nói: “Chị sẽ đi cùng em... đến hội thao”.

Lâm Tĩnh Lam đang kéo lại tay áo nghe cô nói vậy, liền nhoẻn miệng cười. Kỉ Hoa Ninh chưa nhận ra rằng, cậu ấy đã dần dần trở thành chàng trai tuần tú, có sức lôi cuốn mạnh mẽ.

“Lớp (3) năm hai, cố lên! Cố lên! Cố lên!”.

“Lớp (6) năm nhất – tập trung tinh thần, quyết lập thành tích!”.

“Giao lưu là chính, tranh đua là phụ!”.

“Kiên trì đến cùng, đoàn kết là chiến thắng! Fighting!”.

...

Kỉ Hoa Ninh dạo quanh trong sân trường cấp hai quen thuộc, bên đường đua, khẩu hiệu của các đội được giơ cao hừng hực khí thế. Gió tháng mười một thổi mát rượi, mặt trời ấm áp rọi trên những mái đầu thanh xuân.

“Thật là náo nhiệt” – Cô ngỡ ngàng thốt lên. Khi cô bước đi trên sân trường đã từng một thời gắn bó này, bất chợt dâng lên một niềm cảm xúc vừa thân thương vừa lạ lẫm. Thân thương bởi cảnh vật vẫn quen thuộc quá, lạ lẫm bởi không khí vui vẻ nhiệt tình của các học sinh hôm nay. Đây là lần đầu tiên nhà trường tổ chức hội thao cho học sinh, đồng thời mời cả phụ

huynh các em tham gia, mục đích nhằm tăng thêm sự quan tâm và gắn bó giữa con cái với cha mẹ, là một hoạt động rất có ý nghĩa.

Chen giữa đám đông reo hò cuồng nhiệt, từ xa Kỉ Hoa Ninh đã trông thấy một bóng hình thân thuộc. Lâm Tĩnh Lam nhỏ bé đứng lặng lẽ trong dòng người tấp nập. Cô vừa nhìn đã nhận ra cậu có vẻ cô độc, tựa như ngọn cỏ giữa rừng cây, bị bỏ rơi quên lãng.

Lâm Tĩnh Lam ngẩng cao đầu, đi về phía Kỉ Hoa Ninh. Mỉm cười nói với cô: “Chị đến rồi”. Trên khuôn mặt bầu bĩnh nở nụ cười rất trong sáng, rất rạng rỡ này hiện thêm hai lúm xoáy đồng tiền, khiến mấy người lớn đứng quanh thấy sững sờ. Họ dường như mới phát hiện ra cậu bé đáng yêu này tuy còn nhỏ tuổi, nhưng đã mặc bộ đồng phục giống con mình.

Chủ nhiệm lớp Lâm Tĩnh Lam năm nay là cô giáo Lý – cũng từng là cô giáo của Kỉ Hoa Ninh – thấy cậu đi cùng cô về chỗ ngồi, cô giáo Lý ngạc nhiên hỏi: “Kỉ Hoa Ninh? Sao em lại đến đây? Lâm Tĩnh Lam là người nhà em à?”.

Kỉ Hoa Ninh bối rối cười: “Cô giáo Lý, em có thể coi là ...”

“Cô giáo Lý, bố mẹ em có việc bận, nên đã nhờ Hoa Ninh tới dự hội thao giúp, nhà em và nhà cô ấy có mối quan hệ rất thân thiết ạ”. Lâm Tĩnh Lam vội cướp lời, ngang nhiên chặn lại tiếng “chị” mà Kỉ Hoa Ninh còn chưa kịp phát ra.

Cô giáo Lý gật đầu: “Thì ra là như vậy. Cũng được, Kỉ Hoa Ninh, em hôm nay phải giúp đỡ Lâm Tĩnh Lam cho tốt nhé”. Nói rồi cô Lý tất bật chạy tới nơi khác. Hai đứa trẻ này có thể xem là những học sinh ưu tú nhất của cô, tuy tính cách khác nhau, nhưng đều rất thông minh và ngoan ngoãn.

Nội dung thi đấu chủ yếu là các môn điền kinh như chạy ngắn, nhảy cao, ném bóng, chạy tiếp sức... đủ các loại. Kỉ Hoa Ninh thấy Lâm Tĩnh

Lam cởi áo gió đang khoác bên ngoài, lộ ra một số hiệu vuông vức gắn sau lưng áo thun thể dục: Số 3106.

Cô buột miệng hỏi: “Tiểu Lam, em tham gia thi đấu ở nội dung nào?”.

- “Chạy 3.000 mét”. Lâm Tĩnh Lam trả lời một cách tự nhiên kiểu như nói “Trời hôm nay không đẹp” vậy, cậu cởi tiếp quần dài, lộ ra chiếc quần thể thao ngắn bên trong.

- “3... 3.000 mét!” Kì Hoa Ninh không nhịn được kêu lên: “Em có chắc đây là hội thao của học sinh cấp hai không đấy?”.

Cô bỗng nhiên nhớ đến những hội thao trước đây mình tham gia hình như cũng có chạy 3.000 mét, nhưng vì đường chạy quá dài và vất vả nên không mấy người chủ động đăng kí, do đó nội dung gian khổ này chỉ có những học sinh “đen đùi” bị phân công hoặc bốc đồng tham gia mà thôi. Còn Tiểu Lam... ánh mắt cô trộm liếc sang cậu bé dễ thương bên cạnh...

Cậu, cậu ấy chẳng lẽ “hâm hấp” rồi sao?!

Một số học sinh lớp năm ngồi bên đã nhận ra Kì Hoa Ninh, bèn ríu rít chạy đến cười nói với cô, sức hút “người nổi tiếng” của cô ở trường cũ lần nữa lại được chứng minh. Cô nhìn Tiểu Lam mặc bộ đồng phục thể thao đứng trên đường đua, đôi chân trắng trẻo khăng khiu, thấp hơn những học sinh đứng cạnh gần một cái đầu. Bất giác, cô cảm thấy lo lắng. “Tùng tùng” Tiểu Lam của cô, phải tranh đua cùng những đối thủ “nặng ký” thế này sao?

“Đoàng” – tiếng súng lệnh vang lên, làm cho mọi người thấy điếc hết cả tai. Một số học sinh nôn nóng lao vượt lên, Tiểu Lam và những học sinh còn lại vẫn giữ đều tốc độ. Cậu không để ý tới tiếng reo hò xung quanh, cũng không nhìn sang các đối thủ, mà hết sức tập trung vào bước chạy, tóc phất phơ, môi mím kiên cường hướng về phía trước.

Một vòng sân khoảng 400 mét, muốn hoàn thành 3.000 mét, phải chạy bảy vòng rưỡi. Sau vòng đầu tiên, đám đông cổ vũ không muốn lãng phí thời gian, nhanh chóng chạy đi xem các cuộc thi đấu khác, đợi đến nửa vòng cuối cùng mới trở lại cổ vũ tiếp.

Vòng thứ năm rồi! Kỉ Hoa Ninh cuối cùng mất kiên nhẫn đứng ra sát đường biên, xem chừng bước chạy các tuyển thủ càng lúc càng nặng nhọc, hơi thở dồn dập. Mặt Lâm Tĩnh Lam có chút tái nhợt, tốc độ của cậu so với lúc bắt đầu không giảm xuống bao nhiêu, từ từ vượt qua từng đối thủ một.

Đến vòng thứ bảy. Mấy tuyển thủ dẫn đầu đã xuống sức rõ rệt, có người mặt mày tái mét, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc thi vất vả này. Có năm tuyển thủ bỏ cuộc, thậm chí một tuyển thủ còn ngã lăn ra, đội cứu thương phải vội vã chạy tới khiêng đi, để không làm trở ngại đường đua. Lâm Tĩnh Lam vẫn bình thản như nhà sư nhập định, lặng lẽ lao về phía trước, trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng Kỉ Hoa Ninh biết cậu đang cố chịu đựng. Cô nóng ruột chạy lại gần cậu, kích động hô to: “Tiểu Lam, cố lên!”.

Lâm Tĩnh Lam không nhìn cô, cắm đầu chạy vụt qua. Cô liền nắm chặt bàn tay, chạy tới bên cậu nói nhỏ: “Hôm nay vì em mà chị đến đây, em không được làm chị mất mặt, nghe rõ chưa? Nếu không, sau này chị không thèm chơi với em nữa!”.

Thấy cậu giơ tay lên vẫy vẫy một chút, cô biết cậu đã nghe lời cô nói, nhưng vẫn cảm thấy giận dữ. Cô bĩu bĩu môi, cũng có nhiều người ở đây đang chờ xem “trò cười” của thiên tài nhỏ này, hôm nay họ cười cợt cậu chính là “trò cười” của Kỉ Hoa Ninh. Cô không cho phép chuyện đó xảy ra, cô thuộc mẫu người không chịu thua kém ai!

Bảy vòng rưỡi, kết quả chung cuộc đã ở gần ngay trước mắt. Có thể do quá sức chịu đựng nên lại có hai người bỏ cuộc. Lâm Tĩnh Lam ánh mắt chỉ còn căng ra một nửa, cắn chặt môi, hơi thở gần như đứt quãng. Các học

sinh khác chạy theo bên cạnh, hò reo tiếp sức cho các tuyển thủ băng về đích. Kỉ Hoa Ninh biết từ xưa đến nay Tiểu Lam không phải là người giỏi thể thao gì, nhưng giờ đây bóng dáng gầy yếu quật cường này lại khiến cô thầm khâm phục và xót xa. Theo từng bước chân bền bỉ của cậu, lòng kiêu hãnh hào huyền của cô lúc này hoàn toàn tan biến, cô chỉ muốn hét thật to cổ lên Tiểu Lam!

Trong mắt cô giờ không còn để ý tới bất cứ thứ gì xung quanh, cô chạy song song bên cậu: “Tiểu Lam, còn nửa vòng nữa thôi, cố lên, cố lên!” Cậu rướn mắt lên, bước chạy mỗi lúc một chậm. Kỉ Hoa Ninh chợt nảy ra một ý, cô động viên cậu: “Chạy nhanh lên, xong rồi về nhà chị sẽ mua bánh pudding dâu tây cho em!”.

Nghe thế mắt cậu vụt sáng, tốc độ chạy nhanh hơn rõ rệt. Cậu cúi đầu xuống, mím chặt môi lại.

Trong tiếng hò reo náo nhiệt, Lâm Tĩnh Lam kết thúc môn thi chạy 3.000 mét, bất ngờ xếp vị trí thứ ba chung cuộc! Chỉ thấy phụ huynh các tuyển thủ mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy con em mình, có người còn nhắc bổng họ lên!

Kỉ Hoa Ninh mặt đỏ phừng phừng, không kìm được sự vui sướng ở trong lòng, như ma xui quỷ khiến ôm nhào lấy cậu, rồi hôn “chụt” một cái lên gò má trắng mịn của cậu!

Thôi chết! Kỉ Hoa Ninh thầm kêu khổ, cảm giác ánh mắt mọi người xung quanh trợn tròn như tên bắn về phía mình. Còn cậu bé đứng trước thì cúi gằm đầu, tuy không thấy rõ mặt nhưng hai tai đã đỏ bừng.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Gặp Gỡ Tình Đầu

Ngày mai là một quá trình. Trước khi ngày mai tới, đầu tiên bạn phải đi qua muôn ngàn dặm, sau đó ngày mai sẽ đến dưới chân bạn.

Sức mạnh của dư luận là vô cùng, sức hấp dẫn của tin đồn là vĩnh viễn – hiện tại Kỉ Hoa Ninh đã rất thấm thía sự sâu sắc của câu danh ngôn này.

Trở lại trường sau ngày nghỉ cuối tuần, cô mơ hồ nhận thấy không khí trong lớp học có gì đó không bình thường.

Những cái nhìn lén lút, tiếng xì xào to nhỏ, như ngấm ngấm ám chỉ đến cô. Kỉ Hoa Ninh cảm thấy chắc chắn rằng việc này có liên quan với chuyện hôm trước – Đây, cô vừa quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt hai nữ sinh vội vàng lảng sang chỗ khác, chụm đầu thầm thì với nhau rồi cười phá lên.

Cô nhú mào, sao mình lại trở thành chủ đề cho mọi người đàm tiếu?

Kỉ Hoa Ninh đoán ra vậy, nhưng việc này đi hỏi người khác thế nào cho khéo đây? Đến khi ăn trưa, rốt cuộc giữa những tiếng ồn ào trong nhà ăn, cô thoáng nghe được lời ai đó có nhắc tới mình.

- ... “Kỉ Hoa Ninh ở lớp (7)? Thật không?”.

Tên cô đối với họ có vẻ rất nhạy cảm, cô chú ý lắng tai nghe tiếng của nữ sinh sau lưng, thấy Tần Di Giang ngồi bên cạnh đang ngừng đưa ngó nghiêng.

- “Suýt – nói nhỏ thôi. Tớ cũng chỉ nghe Ái Ái lớp (3) nói. Hôm đó tan học, Ứng Lệ Viện lớp (2) đến lớp (7) thổ lộ với Giang Thiệu”.

Có một số nữ sinh mới nghe đến chuyện này, vội háo hức chạy đến.

“Giang Thiệu? Giang Viễn Ảnh? Kỉ Hoa Ninh mơ hồ nghĩ, lại nghe tiếng thì thào: “Giang Thiệu đương nhiên là từ chối Ứng Lệ Viện, cô ấy buồn bã định bước đi, thì có một người xuất hiện”.

- “Người đó là Kỉ Hoa Ninh?” – Một nữ sinh che miệng hỏi nhỏ.

- “Chính là cô ấy! Giang Thiệu đã muộn như thế còn chưa về, bởi vì còn ở lại chờ cô ấy. Ứng Lệ Viện đáng thương không biết, lại bực bực với người ta, cậu nói Giang Thiệu sao mà cho cô ta vừa ý được?”.

Tần Di Giang lăm lét nhìn Kỉ Hoa Ninh một cái, thấy cô vẫn không có biểu hiện gì, mới cầm đũa và cớm nhanh vào miệng.

Mấy nữ sinh xung quanh chột “À” lên tỉnh ngộ, sau đó liền tranh nhau bình luận: “Thì ra Giang Thiệu đã cùng với Kỉ Hoa Ninh rồi... Từ nay chỉ có thể biết an ủi mấy người bạn si mê cậu ấy của tớ thôi!”.

- “Chứ sao nữa? Đối thủ là Kỉ Hoa Ninh...”. Có người hấp tấp nói, âm thanh cố gắng hạ thấp xuống: “Hơn nữa, hai người họ đã xem như thành một đôi rồi”.

- “Một đôi của lớp (7)? Không khẳng định sớm quá đấy chứ? Mới hôm tập quân sự thôi mà. Kỉ Hoa Ninh chọn ai không chọn, lại chọn trúng ngay Giang Thiệu, Giang Thiệu chớp lấy thời cơ ra tay anh hùng cứu mỹ nhân, cho nên “ai kia” cũng động lòng muốn đem thân báo đáp...”. Cô ta khúc khích cười rồi nói tiếp: “Nhưng tin tức của chúng ta chậm mất một bước rồi, tớ nghe nói hôm trước có người thấy họ đứng hôn nhau ở bên xe buýt cuối đường 17”.

Bị đặt! Kỉ Hoa Ninh giận không thể ném ngay đôi đũa, trợn mắt phùng má như muốn “ăn tươi nuốt sống” đối phương. Chuyện hoang đường như thế này cô ta cũng dám mặt dày bịa ra, xét cho cùng cũng bởi thường ngày cô ấy ghen tức với Kỉ Hoa Ninh, nhưng lại không tìm được cơ hội nói xấu cô, lần này tranh thủ bám vào chuyện đó để hạ thấp uy tín của cô! Tần Di Giang cũng xanh mặt, khẽ lắc tay Kỉ Hoa Ninh an ủi.

Đây là nhà ăn, không phải là nơi cãi vã. Hơn nữa, cô cũng không muốn đánh mất hình tượng học sinh “mẫu mực”, lớp phó học tập lớp (7) năm nhất, một trong ba “hoa khôi” của trường.

Thế là cô đành nuốt giận, chờ cho đám nữ sinh lăm điều kia đi hết, mới hậm hực đứng dậy về lớp.

Mấy hôm sau, Kỉ Hoa Ninh nhận ra chuyện này vẫn còn chưa kết thúc

Sau ngày cô ngẫu nhiên “phá đám” màn “tỏ tình” của Ứng Lệ Viện, “scandal” về mối quan hệ giữa cô với Giang Viễn Ảnh lan truyền khắp trường, khiến hai người xấu hổ không thôi. Chuyện này dùng đầu gối để nghĩ cũng biết người tung tin là ai

Ứng – Lệ – Viện! Kỉ Hoa Ninh nghiêng răng nói

Trong phòng học lớp (2), Ứng Lệ Viện đang ngồi đọc sách bỗng hắt hơi một cái. Cô xoa mũi, là ai nguyên rửa mình nhỉ? Không phải chứ, gần đây mình làm nhiều việc tốt, ví như tác thành cho kim đồng ngọc nữ rồi mà.

Ứng Lệ Viện không nhìn nhầm, hôm đó Giang Viễn Ảnh chăm chú nhìn Kỉ Hoa Ninh đang vội vã thu xếp cặp sách.

Cô theo sau thấy bóng họ sánh bước bên nhau, lòng bỗng đau nhói, khoảnh khắc đó như lời tuyên bố ngọn lửa tình yêu mới nhen nhóm trong

cô đã bị vùi dập. Nhưng mỗi ngày cô càng nhớ đến cậu ấy nhiều hơn, cô không muốn mình phải chấp nhận chịu đựng mãi như vậy.

Thế là cô đã chọn cách dựng chuyện.

Ứng Lệ Viện buông sách đang đọc xuống, uốn éo vươn mình một cái, giơ tay lên che mắt, đúng là trời đẹp thì nắng chói.

Sáng sớm, Kỉ Hoa Ninh vừa mới ngồi xuống, ngẩng đầu lên đã thấy Giang Viễn Ảnh ôm cặp từ từ đi tới, bốn mắt gặp nhau.

- “Chào buổi sáng”. Giang Viễn Ảnh mỉm cười, vẻ mặt rạng ngời như ánh bình minh.

- “... Chào cậu”. Cô lập tức cúi đầu xuống, giả bộ mở sách giáo khoa đọc.

Tạ Khải Đạt ngược lại mở miệng oang oang nói: “Viễn Ảnh, trận bóng tối hôm qua cậu có xem không? Đá dở ẹc, tớ chỉ muốn đập bể cái tivi cho rồi”

Lúc này, có tiếng bước chân “cộp, cộp, cộp” dừng lại bên cạnh Kỉ Hoa Ninh, không nhìn cũng biết đó là Tần Di Giang đến. Quả nhiên, Kỉ Hoa Ninh thấy cô ấy hấp háy mắt cười với mình: “Tiểu Ninh, vở bài tập toán hôm qua...”.

Kỉ Hoa Ninh lườm mắt, rút vở bài tập toán của mình ra: “Nhớ thay đổi một số kết quả đấy, coi chừng giáo viên biết được”

- “Tớ biết rồi! Thank you, bé yêu!”.

Thanh âm mơn trớn khiến Kỉ Hoa Ninh cảm thấy ớn lạnh ngáy cô một cái, Tần Di Giang “ha hả” cười lớn.

Tạ Khải Đạt vẫn còn thao thao bất tuyệt: “Mắt thủ môn lúc đó không biết để đâu, ngay cả quả bóng bên dưới cũng để cho lọt qua, tớ mà là huấn luyện viên chắc chắn sẽ mắng cho anh ta một trận...”.

Kỉ Hoa Ninh nghe Giang Viễn Ảnh khẽ cười, cũng thêm vào mấy câu bình luận. Không hiểu sao, trong lòng cô bỗng thấy vui vui.

Buổi sáng như vậy, cả bốn người. Không khí hài hòa thân mật, rộn ràng mà ấm áp.

Khung cảnh tràn ngập niềm vui.

Trong khi “scandal” về Kỉ Hoa Ninh dần dần lắng xuống, cô không thể ngờ rằng, mình lần nữa lại trở thành nhân vật chính trong một tin đồn khác.

Nạn nhân lần này chính là Lâm Tĩnh Lam.

Kể từ khi Lâm Tĩnh Lam giành được vị trí thứ ba nội dung chạy 3.000 mét ở hội thao, mang vinh quang về cho lớp, cậu nhanh chóng nổi tiếng khắp trường. Có điều các học sinh một mặt chú ý tới thiên tài này, mặt khác lại quan tâm hơn về cô gái xinh đẹp “hôn” cậu trên đường đua.

Các bạn học hầu hết hơn Lâm Tĩnh Lam ba tuổi, tâm tư tất nhiên cũng phức tạp hơn cậu một chút, nhưng nói chung vẫn còn chưa lớn hẳn. Kỉ Hoa Ninh khuôn mặt xinh xắn như búp bê, thế nào chẳng để lại ấn tượng mạnh mẽ trong lòng các nam sinh này, cô không lớn hơn họ bao nhiêu, thế là họ tới tấp “điều tra” từ chỗ Lâm Tĩnh Lam.

“... Chị Kỉ Hoa Ninh mà các cậu cũng không biết sao? Thật là phí phạm khi vào trường này!”. Lâm Tĩnh Lam còn chưa kịp nói, một nam sinh có tham gia trong cuộc thi đó đã lên tiếng chế giễu, giọng hùng hồn làm cho người khác không dám nghi ngờ.

- “Cái gì... là chị?”. Có mấy nam sinh nghe xong trên mặt lộ vẻ thất vọng, Lâm Tĩnh Lam liếc liếc họ, rồi lại chúi mũi vào sách.

- “He he, tớ cùng học một trường tiểu học với chị Kỉ Hoa Ninh đấy”. Cậu ta đặc ý nói tiếp: “Chị ấy hơn chúng ta ba lớp, hiện đang học năm nhất trường cấp ba Nhất Trung”

- “Nhất Trung! Một trong những trường chuyên của thành phố...”. Các học sinh khác xuýt xoa kêu lên.

- “Chị Kỉ Hoa Ninh rất hoàn hảo, học giỏi, xinh đẹp, lại rất hòa nhã dịu dàng...”. Nghe đến đây, lông mày Lâm Tĩnh Lam khẽ nhíu lại, “Chưa hết, chị ấy còn đa tài, chị ấy còn biết kéo đàn violon...”.

- “Nhưng chị ấy vì sao lại thân với Lâm Tĩnh Lam?”. Tiếng một nam sinh khác cắt đứt mạch thao thao bất tuyệt của cậu, đánh đúng vào điểm trọng yếu nhất mà mọi người muốn biết.

- “Chuyện này, việc đó...”. Cậu ta trả lời ấp úng, chỉ đưa ánh mắt đem vấn đề này hỏi một tiểu nam sinh từ đầu đến cuối đều yên lặng, dường như không có mặt tại đây: “Cậu nói cho cậu ta biết vì sao đi?”.

Lâm Tĩnh Lam ngẩng mặt lên vẻ vô tội nhìn họ, một lát sau mới đáp: “Tớ không biết”.

Cậu đúng là không biết thật, Hoa Ninh vốn đã tự do tự tại khó đoán trước được, mà cậu cũng không muốn nhắc tới cô ấy nhiều. Lâm Tĩnh Lam lắc đầu, nhìn những đám mây đen ngoài cửa sổ, trông ảm đạm như ánh mắt của cậu vậy.

Từ nhỏ đến lớn, Kỉ Hoa Ninh đều là học sinh gương mẫu, con ngoan trò giỏi. Mọi người ca ngợi, tán dương cô hết mực, coi cô là tấm gương học tập cho mình. Nhưng nếu để nói đến một người bạn tri kỉ, thì cô thật sự không có ai. Cô không thích bộc lộ con người chân thật của mình trước mặt

người khác, cũng rất khó để thật tâm đối với một ai – có lẽ đây cũng là một cách thể hiện sự kiêu ngạo của cô.

Nhưng đối với Tần Di Giang – Cô không tự chủ được mà lại bị Tiểu Di(2) hấp dẫn. Nói về học tập, Tiểu Di chưa bao giờ là đối thủ của cô, nhưng cô ấy lại có một sức lôi cuốn đặc biệt, khiến người khác không thể cưỡng lại được. Nếu nói Kỉ Hoa Ninh làm cho người ta có cảm giác mát mẻ như gió xuân, thì cô ấy chính là hương hoa thơm nồng, kêu gọi sự chân thành thường thức của mỗi người một cách tự nhiên, không chút câu nệ.

Hai cô gái xinh đẹp như nhau, nhưng tính cách lại hoàn toàn khác biệt, đôi bạn tốt này có thể bổ sung hoàn thiện lẫn nhau. Họ lại ngồi cùng một bàn, ngày ngày nói chuyện trao đổi, cùng đi qua những năm tháng cấp ba tươi đẹp.

Môn sinh vật hôm nay làm thực nghiệm, hai người một nhóm, phải giải phẫu chuột bạch để hiểu được cấu tạo cơ thể của nó. Đa số các nữ sinh đều không dám mổ chuột bạch, Kỉ Hoa Ninh và Tần Di Giang cũng ngồi im trước bàn, nhìn con chuột bạch trắng phau mắt đen láy như hai giọt nước đang hấp háy không ngừng, bốn chân giãy giụa hồng thoát khỏi cuộc “mổ xẻ” này.

Kỉ Hoa Ninh nhăn mặt: “Cái này xem sách cũng được mà, chúng ta lại chẳng phải nhà khoa học, ai nỡ ra tay giết nó?”.

Tần Di Giang chặc lưỡi nói: “Nhưng nếu không mổ nó, thì sao có thể nhớ rõ được? Nhưng, tớ cũng chẳng muốn làm”.

Thế rồi hai người họ giấu giấu giếm giếm lén cầm con chuột bạch, chuyển qua chỗ nhóm của Giang Viễn Ảnh. Chỉ thấy cậu ấy đang chuyên chú với dao mổ trên tay, mấy lọn tóc mềm rủ xuống trước trán hơi che mắt cũng chẳng thể làm cậu mất tập trung. Những bộ phận bên trong con chuột bạch nhỏ trên bàn đã hiện rõ ra trước mắt mọi người, so với hình minh họa

trong sách giáo khoa càng sinh động hơn. Tạ Khải Đạt cầm sách giáo khoa đứng bên cạnh “ái chà” kêu lên: “Không hổ là con nhà bác sĩ, thao tác mới nhanh gọn chính xác làm sao, cậu không phải đều dùng dao nĩa ăn đồ Tây cả đấy chứ?”.

Giang Viễn Ảnh mỗ con chuột bạch xong xuôi rồi mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc khiến mọi người không ai dám cười đùa nữa: “Đây là làm thực nghiệm, thái độ phải nghiêm túc một chút”.

Tần Di Giang ghé sát tai Kỉ Hoa Ninh nói: “Bình thường nhìn không ra, cậu ấy nghiêm nghị lạnh lùng như thế”.

Kỉ Hoa Ninh thấy Giang Viễn Ảnh rửa tay rồi cầm bút viết báo cáo quan sát, không gây nên một tiếng động nào.

Mấy hôm sau mọi người háo hức chờ đón hội diễn văn hóa nghệ thuật truyền thống một năm tổ chức một lần của nhà trường. Đây là một trong những hoạt động phong phú chào mừng các tân học sinh năm nhất, ai cũng muốn tham gia trở tài. Kỉ Hoa Ninh đăng kí thi hùng biện, Tần Di Giang đã học nhảy từ trước nên đăng kí thi nhảy.

Kết quả đều rất tốt đẹp, Kỉ Hoa Ninh với phong độ tuyệt vời, ăn nói lưu loát đã giành được giải nhất – phần thưởng là một chiếc máy ghi âm màu xanh lam tinh xảo. Cuộc thi hùng biện vừa kết thúc, cô liền chạy vội qua nhà tập thể dục, vì phần thi nhảy của Tiểu Di cũng sắp bắt đầu rồi.

Do đây chỉ là thi đấu cấp trường, nên đòi hỏi cũng không quá khắt khe, ban giám khảo là giáo viên âm nhạc và một số khách mời bên ngoài, thành phần các tuyển thủ tham gia cũng rất thoải mái.

Sự xuất hiện của Tiểu Di trên sàn nhảy khiến mọi người đều phải xuýt xoa: Mái tóc dài đen mượt được búi lên cao, chiếc áo trắng tinh bó sát người, váy xòe màu hồng rực rỡ. Cơ thể thiếu nữ mười bảy đã tương đối

nảy nở, lại thêm bộ y phục lấp lánh lung linh làm cho các nữ sinh cùng tuổi ghen tỵ không thôi.

Vũ điệu của cô không phải là nhảy cổ điển, cũng không phải là múa dân tộc, càng không phải là nhảy hip-hop, mà là một màn múa hiện đại rất trừu tượng. Loại vũ đạo này đối với học sinh mà nói rất khó nắm bắt, lại rất khó định nghĩa, hoàn toàn do điệu múa thể hiện ra. Gập eo, lắc hông, ngửa cổ, xoay chân, xoay tròn, nhón gót, Kỉ Hoa Ninh dần dần hiểu được ý cô ấy muốn biểu đạt ở đây là một đứa bé bị vây hãm, trình tự diễn tiến như hoảng hốt, vùng vẫy, lại như cây con mới được tái sinh.

Lời hết, nhạc dừng, động tác cuối cùng cô ấy biểu hiện ra là: Nửa ngồi nửa đứng lặng lẽ nhìn lên bầu trời, bước chân như muốn bay nhảy về phía trước bao la – Ngày mai là một quá trình. Trước khi ngày mai tới, đầu tiên bạn phải đi qua muôn ngàn dặm, sau đó ngày mai sẽ đến dưới chân bạn. Trong nhà thi đấu một tràng vỗ tay vang lên. Có người hiểu được ý nghĩa, có người chưa hiểu chỉ miễn cưỡng hoan hô theo mọi người. Kỉ Hoa Ninh bị vũ điệu của Tiểu Di lôi cuốn, vỗ đến rách cả tay.

- “Tiểu Di, hay quá!”. Tần Di Giang trán đầm mồ hôi, nhận lấy bình nước Kỉ Hoa Ninh đưa tới, hai người giơ tay lên trời đập “bóp” một cái. Ban giám khảo chụm đầu vào nhau, thảo luận đánh giá về màn trình diễn vừa rồi. lát sau, điểm của Tiểu Di được công bố, một điểm số vừa phải, không cao không thấp, trong nhà thi đấu “ồ” lên tiếc nuối. Có lẽ nhiều người cho rằng, đáng ra cô phải được điểm cao nhất, ví dụ như Kỉ Hoa Ninh đang hầm hầm tức tối.

- “Kể ra, tớ đã thể hiện được ý tưởng của mình, tớ rất hài lòng với màn trình bày này”. Ngược lại, Tiểu Di vẫn vui vẻ như thường.

Ban giám khảo đánh giá cao điệu nhảy của Tiểu Di, có chiều sâu và sức thu hút, nhưng trang phục thì quá “hở hang”, không phù hợp với văn hóa học đường vốn trong sáng, về kỹ thuật cũng còn mắc một số lỗi nhất

định. Tần Di Giang lưng áo ướt đầm mồ hôi, thở hổn hển cúi chào cảm ơn khán giả và ban giám khảo.

Xếp vị trí thứ ba, cũng là một sự khích lệ tương đối cho cô ấy. Kết thúc một ngày thi đấu, Kỉ Hoa Ninh cùng Tần Di Giang rời trường về nhà, vừa đi vừa nói cười vui vẻ, Kỉ Hoa Ninh cảm giác sau lưng mình hình như có ai đó, cô quay đầu lại, thì thấy một nam sinh xa lạ đang đạp xe đạp mờ ám theo sau họ, nam sinh đó thấy mình đã bị phát hiện, cũng không tỏ ra hốt hoảng gì.

- “Tiểu Di, hình như có người đi theo chúng ta, làm thế nào bây giờ?”.

Tần Di Giang vừa ngoảnh lại nhìn, lập tức quay đầu ghé sát tai Kỉ Hoa Ninh nhỏ giọng nói: “Lại là cậu ta!”.

- “Cậu biết cậu ta?”.

- “Không biết, nhưng gần đây cậu ta hay bám theo tớ, nếu không gửi thư thì cũng “bám đuôi” về tận nhà, tớ đã sớm nói với cậu ta không thích rồi, cậu ta đừng có làm thế nữa. Nên bây giờ chỉ thấy cậu ta đi theo xa xa thôi”.

Kỉ Hoa Ninh gật đầu: “Loại người này tớ cũng từng gặp qua, muốn xử lý triệt để... xem tớ này”.

Vừa dứt lời, Kỉ Hoa Ninh vỗ lên vai Tần Di Giang, cố ý nói to để cho người đằng sau có thể nghe được rằng: “Tiểu Di này, hội thao hôm nay ở trường có một nam sinh lớp (2) được lắm, họ Dương, cậu có muốn làm quen không?”.

Tần Di Giang thấy cô nháy nháy mắt, liền hiểu ra nói: “Tớ chẳng thèm! Con trai ở trường có gì hay? Chán ồm! Tớ à, nếu muốn tìm, phải tìm người lớn hơn tớ năm tuổi, sự nghiệp thành đạt, còn không thì quên đi!”.

Nếu nói về ngoại hình thì cậu ta có thể miễn cưỡng, thành tích cũng có thể nổi trội, nhưng tuổi tác thì chẳng có cách gì thay đổi được. Thấy một cô gái chỉ biết coi trọng tiền tài mà không biết đến tâm hồn người khác như vậy, cậu ta có vẻ rất tự ái. Lúc hai người rẽ vào đường khác thử quay lại nhìn thì không thấy cậu ta nữa.

- “Thành công!” Hai cô gái cùng nhìn nhau cười. Nét thanh xuân tươi tắn rạng ngời, so với ánh nắng chiều còn có phần rực rỡ hơn. Vẻ ngây thơ hồn nhiên trong sáng, tựa như một bản nhạc dịu êm, nhẹ nhàng bay bổng, từ từ hòa lên khúc ca đón chào ngày mới.

Kết thúc kỳ nghỉ đông, Kỉ Hoa Ninh đã học được một nửa học kỳ năm thứ nhất. Cùng với sự gắn kết thân mật hơn giữa các học sinh, các hoạt động ngoại khóa của nhà trường cũng ngày càng phong phú, mà hoạt động gần đây nhất thu hút sự quan tâm của mọi người, chính là giải đấu bóng rổ toàn trường sắp tới.

Nam sinh thích chơi bóng rổ ở các lớp rất nhiều, sự tập luyện chăm chỉ của họ cũng lôi cuốn lòng nhiệt tình của các nữ sinh, cả lớp với tinh thần tập thể cao chưa từng có, thể hiện sự đoàn kết vô cùng.

Đến ngày khai mạc, Kỉ Hoa Ninh và Tần Di Giang đã đi từ rất sớm để chiếm chỗ ở hàng ghế đầu tiên trong nhà thi đấu. Các chỗ ngồi xung quanh “hoa khôi” trường, tất nhiên rất nhanh cũng bị chen kín. Giữa đám đông học sinh, hai người họ nổi bật lên như hai đóa hoa, nụ cười rạng rỡ thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiếng còi vang lên, trận đấu lập tức bắt đầu. Chịu trách nhiệm ném bóng là Tạ Khải Đạt thân hình cao lớn. Chỉ thấy cậu nhảy cao hơn đối phương đến nửa cái đầu, dễ dàng chuyển bóng sang cho đồng đội tấn công.

- “Hay quá -” Hai cô gái cùng mọi người xung quanh “ồ” lên hoan hô.

Kỉ Hoa Ninh từ trước tới nay không thích bóng rổ lắm, nhưng thân là cán bộ lớp nên cô đành phải đến xem họ tập luyện mấy lần, dần dần cô bị sự say mê của họ cuốn hút. Lúc này, ánh mắt cô tập trung dõi theo một đáng người cao kều, tốc độ của cậu ấy rất nhanh, dẫn bóng chuẩn xác, tư thế tuyệt đẹp.

- “Đẹp lắm! Giang Viễn Ảnh”. Một nam sinh sau lưng cô hét lớn, giọng như chọc thẳng vào tai.

Cô nhìn người con trai trên sân, nụ cười mím trên môi thật thánh thiện, giữa bầu không khí náo nhiệt trong nhà thi đấu, tựa như một bông hoa lan nhẹ nhàng hé nở. Đội lớp họ chơi rất hay, mỗi lần ném bóng đều ăn điểm, luôn luôn chiếm ưu thế, khiến cho đối thủ là lớp (5) năm hai không còn giữ được bình tĩnh.

Tích tắc, đội lớp (7) năm nhất mắc sai lầm, bóng bị đối phương cướp được, chuyển đến trong tay một cầu thủ cao lớn. Chỉ thấy cậu ta gấp rút chạy đến vạch ba, hai tay vung cao, chỉ cần một điểm này nữa là sẽ san bằng tỉ số.

Bóng bị ném đi theo một đường cong, đáng tiếc đập vào mép rổ, sau đó đổi hướng bay ra ngoài.

- “Coi chừng!”, Tạ Khải Đạt vừa hô to, Kỉ Hoa Ninh đã thấy quả bóng màu cam lao đến phi thẳng vào mặt.

Cô lập tức theo phản xạ giơ tay lên đỡ. Chỉ nghe bên cạnh vang lên một tiếng “A” – đau đớn!

Ngoảnh sang bên trái, thấy Tần Di Giang đã ngã lăn xuống, bóng đập trúng giữa trán cô ấy, một dòng máu đỏ từ mũi chảy ra.

- “Tiểu Di!”, Kỉ Hoa Ninh hoảng hốt kêu lên, vội vàng ngồi xuống đỡ cô. Chỉ thấy mắt Tần Di Giang nhắm chặt, miệng khê rên rì, có vẻ rất đau.

- “Có làm sao không?” Mấy người ngồi quanh đứng cả dậy hỏi, cậu con trai cao lớn vừa ném bóng sững sờ đứng như trời trồng, mình... mình lại ném trúng “hoa khô” sao?

Trong lúc hỗn loạn, Giang Viễn Ảnh chạy đến lách người chen vào, vừa nhìn thấy Tần Di Giang đã thềm than không xong rồi. Cậu vốn con nhà bác sĩ, bố mẹ đều là những người nổi tiếng trong ngành y, dĩ nhiên cậu cũng hiểu biết một chút về lĩnh vực này. Thấy Tần Di Giang như vậy, rất có thể bị chấn thương ở đầu rồi.

- “Cô ấy phải được đưa vào bệnh viện gấp, không thể chậm trễ”. Cậu đánh giọng nói, hai tay vòng qua thân thể Tần Di Giang đã mềm oặt, gắng sức nâng lên, chạy về phía trước: “Mọi người nhường đường, nhường đường”.

Kì Hoa Ninh chỉ biết nhìn chăm chăm theo bóng lưng cậu đang ôm Tần Di Giang chạy đi, bên tai cảm thấy ong ong.

Đội bóng thiếu mất Giang Viễn Ảnh vẫn tiếp tục thi đấu, kết quả hơn đối phương sáu điểm, giành được chiến thắng, thuận lợi tiến vào vòng trong.

Tần Di Giang quả nhiên bị chấn thương nhẹ ở đầu, phải nhập viện theo dõi mất hai ngày.

Sự kiện “Công chúa Tường vi” bị bóng văng trúng làm bị thương trong trận thi đấu bóng rổ nhanh chóng lan truyền, càng hấp dẫn người ta ở chỗ Giang Thiệu lại lần thứ hai ra tay anh hùng cứu mỹ nhân, khiến cho vô số nam sinh phải ghen tỵ.

“Tại sao mỗi lần cứu giúp “hoa khô” đều là cậu ấy, 88,8% “hoa khô” của trường đã được cậu ấy cứu giúp rồi!”. Họ đều thở than như thế.

Kỉ Hoa Ninh sau khi tan học lập tức chạy đến bệnh viện, liên tiếp trong hai ngày liền. Khi mới được đưa vào đây, Tần Di Giang còn bị nôn, sau đó được điều trị nên không có gì đáng ngại nữa, bác sĩ bèn cho cô xuất viện về nhà tĩnh dưỡng. Ngắm gương mặt trắng trẻo dễ thương của cô bạn thân, trong đầu cô luôn thấp thoáng hiện lên hình ảnh Giang Viễn Ảnh bế cô ấy chạy, cô lắc lắc đầu, nhưng cũng không xua đuổi được hình ảnh đó đi, khiến cô cảm thấy mê mê hoặc hoặc.

Ba ngày sau, Tần Di Giang hồi phục đi học trở lại. Tạ Khải Đạt khều khều vai Kỉ Hoa Ninh: “Tiểu Ninh, đây là bánh sữa bố tớ đi công tác mang về, tớ nhớ... lúc trước cậu nói cậu thích ăn bánh này”. Cậu không có ý tứ gì cả cứ oang oang nói, Tần Di Giang thấy thế trêu: “Tạ Khải Đạt, cậu thiên vị nhé, sao chỉ cho mỗi Tiểu Ninh? Tớ nhớ tớ cũng có nói với cậu là thích ăn mà?”.

Tạ Khải Đạt mặt đỏ rần rần, Kỉ Hoa Ninh nhanh chóng nhận lấy rồi nói “cảm ơn”, ánh mắt lại liếc về phía Giang Viễn Ảnh. Bất chợt, cô bắt gặp Tiểu Di cũng nhìn cậu ấy, vẻ rất bền lên.

Qua mấy hôm, Giang Viễn Ảnh bỗng nhiên hỏi Tần Di Giang: “Cậu gần đây có bị đau đầu nữa không?”.

Tần Di Giang ánh mắt đầy cảm kích: “Trước khi đi ngủ tớ có hơi choáng một chút, nhưng cũng không thường xuyên lắm”.

Giang Viễn Ảnh cúi xuống mở cặp lấy ra một gói giấy màu trắng, nói: “Hôm qua bố tớ đi công tác Nhật Bản về, tớ kể cho bố nghe trường hợp của cậu, bố tớ nói loại thuốc này có thể có ích với cơn đau đầu của cậu, hơn nữa cũng không để lại tác dụng phụ, cậu cầm về uống thử xem”.

Tần Di Giang vẻ mặt mừng rỡ, sáng ngời như ánh mặt trời, ngoan ngoan đón lấy gói thuốc nhỏ trong tay cậu, cúi đầu đáp “cảm ơn”, phảng phất giống như một Kỉ Hoa Ninh thứ hai vậy. Mà “người cùng bàn” của cô

đang lặng lẽ quan sát tất cả chuyện này, một cảm giác lạ lùng dâng trào lên trong lòng cô.

Có điều gì đó đang âm thầm thay đổi một cách vô thức.

Tan học, Kỉ Hoa Ninh bước nhanh trên đường về nhà. Khi còn cách ngôi nhà màu trắng thân thuộc không xa, cô bỗng nhiên đi tránh qua một bên con ngõ hẻm tối tăm, lấy tay bịt cả miệng lẫn mũi.

Vốn đây là nơi xử lý chất thải. Kỉ Hoa Ninh giơ tay lên ném, một gói gì đó trong tay bay ra tạo thành một đường cong hoàn mỹ rơi xuống cống. Sau đó cô phúi phúi tay, nhảy “phốc” qua trở về con đường lúc này.

- “Chị lại vứt quà của người ta tặng chị à?”. Một thanh âm non nớt vang lên phía sau. Cô ngoảnh lại, thấy một tiểu nam sinh mặc đồng phục màu xanh lam đang lắc đầu nhìn cô.

Kỉ Hoa Ninh nhún nhún vai, hờ hững nói: “Đồ không rõ xuất xứ, ai mà dám ăn dám uống chứ. Nếu không nhận thì làm mất mặt người ta, như thế không hay, tốt nhất là để hai bên đều vui vẻ”.

Trên khuôn mặt nhỏ của Lâm Tĩnh Lam hiện lên vẻ không đồng tình: “Người ta thật lòng với chị, chị lại nỡ lừa dối họ”.

Những việc thế này, cậu không phải mới bắt gặp một hai lần. Từ nhỏ tới lớn, cô ấy đều thuộc dạng người nói một đằng làm một nẻo. Có lẽ chỉ có cậu mới thấy được điều đó.

Cô bắt đầu hơi khó chịu: “Vậy những gì chị nhận, em sẽ giúp chị giải quyết?”. Trước đây có người tặng quà cho cô, cô đã nhẹ nhàng từ chối, kết quả hôm sau xuất hiện một số thứ linh tinh ghê tởm trong ngăn kéo, trên bàn của cô, thậm chí cả trên bục giảng lớp, làm cho cô chịu nhiều rắc rối. Thế là từ đó bất kỳ ai tặng quà, cô đều vui vẻ nhận lấy, giữ hình tượng tốt đẹp thân thiện của mình.

Không ngờ Lâm Tĩnh Lam lại vẫn kiên quyết: “Chị làm thế không được, chị...”.

Kỉ Hoa Ninh liếc nhìn xung quanh không thấy ai, liền xăm xăm bước tới, sắp đến gần mới đẩy cậu bé chỉ cao đến vai cô đi về phía trước: “Em có biết em rất lảm chuyện không, y như một ông già suốt ngày lải nhải. Nói mau, hôm nay tìm chị làm gì?”.

Tiểu Lam này, bên ngoài xem ra vừa thông minh vừa... xinh đẹp, trên thực tế lại rất bảo thủ và cố chấp, cứng đầu cứng cổ.

Lời cậu đáp đã dần dần bay xa theo gió, mơ hồ vang vọng trong không gian.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tình Yêu Đích Thực Chưa Đến

Có lúc người ta tranh đấu cho một điều gì đó không phải là thật tâm mong muốn, mà là bị thúc ép bởi một loại cảm xúc lạ kỳ, hoặc ghen ghét, hoặc tham lam, hoặc để trả thù.

Bạn có nhớ không? Lúc còn nhỏ ta luôn mong ước mình thật nhanh lớn. Vì khi lớn rồi sẽ có thể tự do yêu đương; khi lớn rồi mọi chuyện sẽ không bị bố mẹ quản lý; khi lớn rồi sẽ không có nhiều nỗi lo như còn bé, không cần quan tâm tới thành tích, không cần phải lo lên lớp, không phải mỗi ngày đeo cái cặp sách nặng nề lê bước tới trường rồi lại về nhà nữa.

Nhưng ngày tháng trôi qua thật nhanh. Trong niềm mong mỏi và ước muốn đó, thời gian sao lại không để cho người ta kịp níu giữ cứ vô tình lướt đi, Kì Hoa Ninh vừa vào năm nhất đã chuẩn bị bước sang năm hai, đang cùng các bạn học chờ đón chuyển đi cắm trại mùa hè tập thể đã lâu.

Địa điểm cách không xa, ngồi ô tô chỉ mất khoảng ba đến bốn tiếng. Nghe nói đây là nơi rất đẹp, phong cảnh hữu tình, núi sông trùng điệp, chuyển cắm trại hai ngày một đêm này khiến mọi người háo hức. Lúc các học sinh lên xe xuất phát, trên đường lại nô nức vừa ăn vừa bàn tán về nơi sắp đến, nhưng rất nhanh đã nếm mùi thất vọng. Ngọn núi hùng vĩ trong truyền thuyết là một quả đồi trọc thấp lè tè; dòng sông thơ mộng trong truyền thuyết là một con kênh nhỏ xíu đục ngầu; lều trại trong truyền thuyết... Thôi rồi, lời đồn với sự thực quả thật khác xa nhau, nhất là khi lời đồn lại có tính tuyên truyền nữa.

Trại hè tiếng là đi nghỉ mát, nhưng thực ra là cách để nhà trường rèn luyện ý chí và khả năng chịu đựng cho học sinh. Chân tướng luôn phải khoác lên lớp vỏ nguy trang mới hấp dẫn sự tò mò, cũng như thuốc đắng bên ngoài luôn phải bọc một lớp đường ngọt vậy. Cứ tám người được xếp vào một trại, các học sinh có chút ngơ ngác mù mịt, nhiều nữ sinh gọi điện ngay về nhà than thở. Giữa lúc mọi người đang còn kêu ca ngao ngán thì tiếng còi tập hợp vang lên, đêm hội đèn lồng đến rồi.

Chuyến đi lần này của trường Kì Hoa Ninh tổng cộng có tám lớp, mỗi lớp chuẩn bị sẵn hai đôi đèn lồng, mọi người ngồi xen lẫn thành ba vòng trong ngoài, cả một không gian rộng lớn rực sáng ánh đèn cùng hàng người chen chúc lỗ nhố, không khí thật náo nhiệt. Giáo viên phụ trách đứng trên sân khấu mới dựng lúc chiều luôn miệng hò hét giữ trật tự, bên dưới học sinh cứ tùm năm tùm ba xì xào nói chuyện. Từng làn gió đêm thổi mát rượi, mọi người như quên đi một ngày mệt nhọc, hít căng vào lồng ngực hương thơm đồng nội trong lành.

“... Vũ hội ca múa bây giờ bắt đầu! Mọi người, hãy hát lên!”.

“Lớp (2), lớp (3), đến đây đi!”.

“Một hai, nhanh nhanh!”.

“Một hai ba, nhanh nhanh nhanh!”.

“Một hai ba bốn năm, chúng ta thật vất vả!”.

“Một hai ba bốn năm sáu bảy, chúng ta thật vội vàng!”.

“LET’S GO -

GO GO GO!

A LE A LE A LE, lớp (3), hãy hát lên!

GO GO GO!

A LE A LE A LE, lớp (3), hãy hát lên!”.

...

Khẩu hiệu nhảy múa giống như từng đợt sóng dâng lên hạ xuống, trong tiếng hô vang đó chứa đựng cả lòng nhiệt tình và sự hăng say của tuổi trẻ. Sau mấy lần hô hào và ca hát, Kỉ Hoa Ninh lặng lẽ rời hội trại đi đến khu đất trống phía sau đồi. Ở nơi rất yên tĩnh này, cảm giác trong lòng cô dần lắng xuống, một sự tĩnh lặng vốn có của tự nhiên.

Người xưa nói thơ phú bày tỏ nỗi sầu, có lẽ cũng nói đến một loại cảm giác giữa cuộc vui say ta lại thấy mình lạc lõng, cô tự cho rằng mình đặc biệt, thậm chí khác người, nhất là lúc còn bé.

Nơi này tuy không xa chỗ hò hét náo động vẫn còn đang tiếp diễn kia, nhưng tựa như một thế giới khác vậy. Kỉ Hoa Ninh cẩn thận bước đi, mắt cúi xuống dò đường, bỗng nhiên thấy một hình ảnh bất ngờ .

- “Sao cậu cũng đến đây?”. Giang Viễn Ảnh ngồi tựa sau mô đất, hai chân duỗi thẳng, có vẻ rất thoải mái.

Kỉ Hoa Ninh nháy mắt cười nói: “Lý do có lẽ cũng giống cậu”.

- “Tớ rất vinh hạnh. Nếu cậu không sợ bẩn thì ngồi xuống đây”. Cậu chỉ chỉ xuống bên cạnh mình.

Kỉ Hoa Ninh vỗ vỗ bộ đồng phục rồi ngồi xuống, cảm giác nền đất ẩm hơi thấm qua.

Màn đêm đã mờ ảo, khung cảnh thật mênh mông. Gió thổi xào xạc luồn qua tay áo, phát ra những âm thanh se se, lạnh lạnh. Khiến cho người ta có đôi chút thê lương. Cách không xa hội trại, ở nơi yên tĩnh này, có hai

người đang ngồi im lặng. Kỉ Hoa Ninh nhìn Giang Viễn Ảnh, trong ánh sáng mờ hồ chỉ thấy sống mũi cậu cao cao hếch lên, chống cằm chăm chú quan sát bầu trời, đờm về suy tư.

Cô ngược đầu theo cậu, thấy những vì sao lấp lánh trên nền trời bao la. Các vì sao như gần như xa hiện ra trước mắt, tưởng chừng giơ tay có thể với tới được.

- “Không ngờ ở đây sao đêm thật là đẹp”. Cô khẽ thì thầm. Ở thành phố rất ít khi có thể thấy được bầu trời đêm thoáng đặng như thế này. Mỗi khi đứng ngoài hiên nhìn lên trời, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp giá phơi đồ, cột ăng-ten hoặc là đỉnh nóc tòa nhà đối diện. Thành phố có quá nhiều thứ che khuất, đầy rẫy những tòa nhà chọc trời, khiến người ta cảm thấy bức bối.

- “Đã ngẫu nhiên đến đây, thì phải thưởng thức vẻ đẹp khác biệt của nó một chút”. Giang Viễn Ảnh quay mặt qua, chăm chú nhìn cô, mỉm cười nói. Kỉ Hoa Ninh thấy trên khuôn mặt cậu như dát lên một lớp ánh trắng huyền bí, đôi mắt sáng ngời như sao lấp lánh. Thấy mặt cậu từ từ đưa lại gần, cô cảm giác mặt mình nóng dần lên, nhưng lại không rời được ánh mắt, cô muốn nói một câu gì đó. Đúng lúc “gay cấn” này, bất ngờ vang lên một tiếng “phá đám”:

- “Thì ra họ trốn ở đây! Báo hại chúng ta đi tìm này giờ!”.

Không cần hỏi, Tạ Khải Đạt trước nay đều chẳng để ý đến cái gọi là “thời gian hoàn cảnh”. Cậu ta ôm quả dưa hấu cười “ha ha” rồi bước tới ngồi bên cạnh Kỉ Hoa Ninh: “Đến lúc chia hoa quả xong, tớ mới phát hiện là không thấy các cậu đâu cả”.

- “Vậy ở đó đã kết thúc rồi?”. Giang Viễn Ảnh hơi khó chịu hỏi, thái độ giống như đang che giấu một cái gì đó nhưng vẫn bị phô bày ra.

- “Cũng gần như thế, khi giáo viên lên dặn dò, mọi người đã muốn về nghỉ rồi. Các cậu ăn trước, tớ đi rửa tay đã, nước dưa chảy ra dính vào nhiều quá”.

Kỉ Hoa Ninh cầm miếng dưa đưa lên cắn một miếng, cảm nhận vị ngọt mát thấm vào trong miệng.

- “Ngọt thật!”.

- “Quả dưa này có vẻ còn rất tươi”.

Giang Viễn Ảnh cười, nhìn Kỉ Hoa Ninh đang ăn say sưa, cố nhịn để không giơ tay búng chiếc mũi đáng yêu của cô một cái. Trong khoảnh khắc vui vẻ này, hai người tựa như đang ở chốn thiên đường thưởng thức đào tiên, hỉ hả nói cười. Tần Di Giang cũng đi một vòng tìm Kỉ Hoa Ninh, không ngờ bắt gặp hai người họ âm thầm ngồi đây thoải mái ăn dưa, trong lòng hơi nhói lên, lại không muốn vô ý vô tứ chạy tới, nhất thời cô chưa biết làm thế nào.

- “Các cậu không đợi tớ mà đã ăn nhiều thế này à?”. Tạ Khải Đạt đi rửa tay về, thấy “chiến lợi phẩm” đã hao mất hơn nửa, đau xót kêu. Tần Di Giang thấy thì ra có ba người, bấy giờ mới nhẹ nhõm bước đến: “Ha ha, tớ tìm được các cậu rồi nhé”.

Thế là chỗ xa lánh “côi tục” này tự nhiên biến thành nơi vui đùa lý tưởng của bốn người. Bốn nam thanh, nữ tú kẻ ngồi người đứng, Tạ Khải Đạt nằm xoài ra đất “ha hả” cười to, hai tay vòng qua kê đầu: “Gió mát quá, cảm giác khác hẳn ở thành phố”.

- “Học hành thì bận, công việc thì nhiều, thật khó mà được đi dã ngoại như lần này, mọi người tụ tập vui vẻ cùng nhau”. Tần Di Giang thở dài.

Gặp được nhau ở đây là duyên phận. Trong một đêm thơ mộng như thế này, giữa sự bình yên tĩnh lặng không lời nào diễn tả được, bốn người

họ như tiếc từng phút giây, ước muốn thời gian trôi qua thật chậm.

Đêm nay, bầu trời sao như càng đẹp hơn. Các học sinh sau một đêm “chiến đấu” với muỗi, sáng ra tập hợp ai cũng đỏ mắt nhức đầu.

Chương trình ngày thứ hai sẽ bắt đầu khi mặt trời mọc. Nhưng qua thời gian dự định rồi mà vẫn chưa thấy ánh bình minh đâu, nhiều người mặt đã úp vào tay ngồi ngủ gật. Bỗng nhiên vang lên tiếng hoan hô của các bạn xung quanh, mọi người cuối cùng cũng chứng kiến được một cảnh tượng chưa bao giờ được thưởng thức: vầng mặt trời đỏ đỏ lấp ló nhô lên, rồi từ từ hiện ra toàn bộ. Có thể do thời tiết, nên không quá chói mắt, trái lại mặt trời giống như một quả bóng tròn vàng rực to lớn.

Trong thời gian hai ngày ngắn ngủi này, học sinh được đi tham quan phong cảnh, trải nghiệm cuộc sống ở nông thôn, còn nếm mùi bị mặt trời thiêu đốt, ngay cả Kỉ Hoa Ninh vốn trắng trẻo như thế cũng bị đen đi nhiều. Cho dù lúc đi có kêu ca, có than thở thì khi trở về không ai có cảm giác hối tiếc vì đã tham gia chuyến dã ngoại này.

Kỉ Hoa Ninh ngoảnh lại nhìn khung cảnh hoang dã nơi đồng quê lần cuối, rồi bước lên xe về nhà. Lúc đó cô đã phần nào hiểu được lý do nhiều người thích đi dã ngoại: Ở mỗi nơi xa lạ đều ghi lại dấu chân mình, hơi thở mình cùng giao hòa với thiên nhiên nơi đó, ấy là một loại ký ức không bao giờ quên được, để chứng tỏ rằng mình vẫn đang tồn tại trên cõi đời.

Hình ảnh bốn người tự do tự tại trong đêm sao hoang vắng, như một kỉ niệm của thời thanh xuân, mãi mãi khắc sâu trong tâm trí Kỉ Hoa Ninh. Mà có lẽ rất nhiều năm sau, cô nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ quên được.

Ngày mười bốn tháng hai đối với học sinh cấp ba có thể nói là một ngày đặc biệt. Dù không quá rõ ràng, nhưng không khí có chút mơ hồ ngọt ngào, ấm áp.

Kỉ Hoa Ninh vừa mở ngăn kéo, lập tức có một đồng những thứ gì đó ào ào rơi ra. Nào là sách, thư, kẹo... Nhìn sang bên ngăn của Tần Di Giang, cũng thấy bị nhét đầy ắp những thứ như thế. Còn đang cau mày thì nghe tiếng Tạ Khải Đạt đằng sau nói bô bô: “Thật không công bằng, hai người các cậu đều có nhiều quà như thế, tớ thì ngay cả một mẫu giấy cũng không có!”. Thanh âm rền rĩ như muốn khóc, khiến hai người họ cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi bật cười “ha ha”.

Sau bữa trưa, Kỉ Hoa Ninh đến phòng giáo viên để lấy sổ xếp hạng cho cả khối, khi đi qua góc hành lang, đột nhiên nghe thấy có tiếng nói rất quen:

- “... Thực sự là thế sao... Chuyện đó tớ chưa nói...”. Một giọng nữ thì thào, cố nén xúc động.

- “... Xin lỗi”. Tiếng trả lời trầm ấm rành rọt vang lên, chính là giọng của Giang Viễn Ảnh. Kỉ Hoa Ninh trống ngực đập dồn dập, bất giác không nhấc nổi chân đi tiếp.

- “Điều này, cậu, bất kể như thế nào hãy cứ nhận lấy đi”.

- “Cái này, tớ...”. Giọng cậu ấy có vẻ đắn đo.

- “Đừng cứ tớ tớ nữa, cầm lấy, đây là quà cảm ơn cho việc cậu giúp đỡ tớ học kỳ trước”.

Kỉ Hoa Ninh lén dịch người nhìn qua. Tóc dài đen nhánh, đôi giày da nhỏ màu tím than, từ dáng vẻ sau lưng đã có thể đoán được cô gái này là ai rồi.

Trước khi họ kết thúc cuộc nói chuyện, cô vội vàng rời khỏi nơi đó. Tiểu Di, cô ấy đối với Giang Viễn Ảnh... cuối cùng là từ bao giờ... Cô chẳng hay biết một chút gì cả. Mà cậu ấy có vẻ cũng chấp nhận quà của cô

ấy rồi, thế thì chứng tỏ rằng... Cả buổi chiều, Kỉ Hoa Ninh cảm thấy đầu óc mình rối tung lên, cứ mãi ám ảnh về câu hỏi không lời giải đáp này.

Đến giờ thể dục, Kỉ Hoa Ninh cầm quả bóng chuyền, vẻ mặt ngẩn ngơ đứng dựa vào tường. Tần Di Giang đi tới, nói chuyện câu được câu chăng với cô. Bỗng nhiên cô ấy hỏi: “Tiểu Ninh, hôm nay là ngày Valentine, cậu... chưa có ai để tặng quà à?”.

“...” Kỉ Hoa Ninh nghe thấy thế mới giật mình tỉnh lại, lập tức theo phản xạ lắc lắc đầu: “Cậu thì sao? Đã có chưa?”.

Tần Di Giang cười cười, nói: “Vẫn chưa”.

Giọng cô ấy nhẹ nhẹ, phảng phất như vang vọng từ nơi xa xăm. Kỉ Hoa Ninh nghe xong lòng chợt nhói lên.

Đây là một trong những chuyện ngay cả bạn thân cũng không thể nói được, điều bí mật đầu tiên.

Kể từ hôm đó, Kỉ Hoa Ninh nhận thấy cảm giác của mình đối với Giang Viễn Ảnh có chút khác biệt. So với sự chú ý và bị cậu ấy lôi cuốn trước đây, hiện tại cô càng có cảm xúc mãnh liệt hơn. Trong tiềm thức, cô luôn nghĩ đến một ai đó mà mình vừa muốn nhớ lại vừa như không.

Giữa cơn chập chờn nửa tỉnh nửa mê, một số người mang đầy tâm trạng bước sang nửa học kỳ năm thứ hai.

Qua hai tháng, kết quả học tập của Kỉ Hoa Ninh tiến bộ rất nhanh, từ chỗ ổn định ở “top 5”, nhảy vọt lên chiếm vị trí đầu bảng, bất phân thắng bại với Giang Viễn Ảnh. Tạ Khải Đạt, Tần Di Giang, thậm chí Giang Viễn Ảnh cũng không rõ cô cố gắng như thế nào, nhưng đều khâm phục thái độ quyết tâm phấn đấu vượt mọi trở ngại của cô.

Chỉ mình cô hiểu, khi Ứng Lệ Viện, Tiểu Di và những người khác bị Giang Viễn Ảnh từ chối, vẻ kiêu ngạo của cậu đã từ từ khắc sâu vào lòng cô, trở thành biểu trưng cho sự tự hào và đặc ý – Cô muốn đứng bên cạnh Giang Viễn Ảnh không phải là Tiểu Di, càng không phải ai khác, mà chỉ có thể là cô. Cô muốn tình vi chiếm đoạt, cô muốn thu phục trái tim chàng hoàng tử này, cô muốn ánh mắt cậu chỉ dõi theo hình bóng Kỉ Hoa Ninh mà thôi.

Mỗi lúc bốn người họ cùng cười nói, Kỉ Hoa Ninh luôn làm như vô ý hướng về Giang Viễn Ảnh, mắt lấp lánh, nhìn cho đến khi ánh mắt hai người giao nhau.

Trên đường về nhà, đi dưới ánh nắng mặt trời chói chang, họ kề vai sánh bước bên nhau, ngày ngày cô đều dễ dãi để cậu tiễn về đến tận nhà, còn dõi theo bóng cậu cao gầy khuất xa.

Thình thoảng cậu bị ốm không đi học được, cô ghi chép bài vở cho cậu thật đầy đủ. Cậu từng vô tình nhìn thấy cô vì mình mà chăm chú chỉnh sửa nắn nót từng câu chữ, lòng cậu chợt dâng lên một niềm cảm xúc ngọt ngào.

Loại ngẫm ý này, càng có sức hấp dẫn đặc biệt, khiến cho trái tim thanh xuân khó có thể cưỡng lại được, huống hồ trong lòng cậu đã thầm mến cô từ lâu.

Giang Viễn Ảnh sinh ra trong gia đình có truyền thống theo ngành y, đối xử với mọi người rất hòa nhã. Từ gia thế, ngoại hình đến thành tích học tập cậu đều được coi là ưu tú. Tuổi trẻ đã xuất chúng như thế nên tất nhiên cậu có chút kiêu ngạo, người khác không dễ lọt vào tầm ngắm của cậu. Nhưng không ngờ ngay buổi học đầu tiên của cấp ba cậu đã bị một cô gái tựa như bông hoa nhài hạ gục.

Cô gái ấy trong sáng, ngây thơ, giỏi giang, xinh đẹp. Một vẻ đẹp không chỉ có ở ngoại hình, bởi nếu xét cho cùng cô còn thua kém Tần Di Giang ít nhiều. Nhưng cô có một vẻ yếu điệu thực nữ khiến cho người khác phải tiếc thương trân trọng, đôi khi cô rất bướng bỉnh lạnh lùng làm cho người ta không dám tới gần.

Cũng như cậu, cô rất chăm chỉ học tập, trừ những lúc hỏi han bài vở ra... còn lại bất kể những lúc vui hay buồn, khi hai người ở bên nhau đều cảm thấy rất thoải mái. Rất tự nhiên, cậu quan tâm tới mọi điều về cô, cậu từ bỏ sự kiêu ngạo vốn có của mình, bắt đầu nhung nhớ đến hình bóng của người con gái đó.

Mỗi tình học trò e ấp khó giải bày, tựa như có lớp lụa mong manh ngăn cách, chỉ có thể đứng nhìn từ xa xa. Giang Viễn Ảnh ngày càng thấy luyện tiếc khoảng thời gian bốn người ở bên nhau, nụ cười tươi sáng rạng ngời của cô đẹp tuyệt vời, gợi cho cậu niềm tin yêu hy vọng vào tương lai phía trước.

Hiện tại, Kỉ Hoa Ninh chủ động vén lên tấm màn lụa mỏng đó, để cậu có thể thấy rõ những điều mơ mơ hồ hồ kia. Mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười của cô đều làm cậu thấy bay bổng. Cậu thầm nhủ rằng có lẽ cô cũng thích cậu – thật vậy, thích; hoặc có thể gọi đó là tình yêu? Đã biết bao đêm cậu trăn trở nhớ mong, một loại cảm giác lạ kỳ như con tằm nhả tơ, cứ từng chút từng chút một tích lại, tạo thành hàng lớp vỏ kén bao quanh, dần dần vun dày lên, tựa hồ những cánh bướm xinh đẹp sắp sửa nở bung ra.

Cuối cùng, vào một buổi chiều nắng đẹp, lá vàng rơi lất phất, trong niềm vui khôn tả của Kỉ Hoa Ninh cùng sự tuyệt vọng của Tần Di Giang, tất cả đã được định đoạt.

Kỉ Hoa Ninh chính thức trở thành bạn gái của Giang Viễn Ảnh. Lời đồn tình ái trước kia về hai người đã thành hiện thực.

Lúc này, e rằng chỉ có Ứng Lệ Viện đang thầm gặt lệ chúc phúc cho họ mà thôi.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chuyện Tình Khổng Tước

Khi còn trẻ, người ta thường quá dễ dàng hứa hẹn. Trong khi một đời người thì lại quá dài, dài hơn cái khoảnh khắc ngăn ngủi ấy nhiều lắm.

Tình yêu là cuộc chiến tàn khốc mà ở đó người thắng xem ra có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn, nhưng thực sự đó lại không phải là thắng lợi hoàn toàn. Trong cuộc chiến giành Giang Viễn Ảnh, Kỉ Hoa Ninh là người chiến thắng.

Cô ngẩng cao đầu bước đi, gió xuân mơn man trên mặt lộ rõ vẻ đẹp thuần khiết của người thiếu nữ lần đầu biết yêu, Kim Đồng Ngọc Nữ của ngôi trường danh tiếng trở thành đôi lứa là điều hiển nhiên như vốn có, nó chẳng khiến người ta phải ngạc nhiên. Ngoài ra vẻ bình thản bề ngoài của Tần Di Giang trong khoảng thời gian dài khiến cho mọi người rõ ràng đều nghĩ rằng: do công chúa Tường Vi rút lui nên quan hệ tay ba đã hạ màn.

Trong trường họ vẫn theo nếp cũ, ngày ngày miệt mài học tập, giúp đỡ thầy cô giáo, chỉ là giờ đây trong lòng đã không giống nhau. Giang Viễn Ảnh lén nhìn phía sau Kỉ Hoa Ninh đúng lúc cô quay người lại mượn thước kẻ, hai người chạm mắt nhau khẽ mỉm cười âu yếm. Điều này làm cho Tạ Khả Đạt cảm thấy thật quái lạ.

Giống như trước đây, khi tan lớp, hai người lại đi cùng nhau. Hàng ngày, Giang Viễn Ảnh đưa bạn gái về tận nhà, sau đó mới quay lại đường cũ để trở về. Thật ra, họ chẳng dám dắt tay nhau giữa nơi đông người qua lại, chỉ khi ở quãng vắng Giang Viễn Ảnh mới lén cầm trộm bàn tay bé nhỏ của Kỉ Hoa Ninh, mồ hôi rịn ra âm ẩm. Hai người chẳng ai dám nhìn vào

mắt đối phương, chỉ là cúi xuống nhìn bóng hai tay hạnh phúc quyện vào nhau được ánh mặt trời in xuống.

Nụ hôn đầu đời vào đầu hạ năm đó. Khi hoàng hôn buông xuống, hận một nỗi là không thể ôm thật chặt người mình yêu vào lòng, chỉ là sự rũ bỏ thời ngây thơ, khờ dại... thể hiện sự cuồng nhiệt trong tình yêu. Nói tới cảm xúc lúc ấy, Kỉ Hoa Ninh chỉ nhớ được trái tim cô đập mạnh, dường như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Họ không còn biết gì nữa, cô nhìn sang anh say mê. Chàng trai anh tuấn lạnh lùng này đang từ từ tiến sát vào mình, sau đó cô nhắm nghiền mắt lại.

Ngập ngừng, hai người cùng nhau tận hưởng nụ hôn khờ dại đầu đời mặc cho lúc ban đầu còn nhiều bỡ ngỡ, cảm xúc dâng trào, một nụ hôn lại một nụ hôn nữa diễn ra bất tận.

Mình yêu người này mất rồi, Kỉ Hoa Ninh thầm nghĩ, sóng tình cuộn cuộn trào dâng giống như có con côn trùng đang gặm nhấm trái tim cô vậy, trong phút chốc cô cảm thấy hai người hòa quyện làm một, dù cho đó chỉ là một nụ hôn. Tình yêu đầu tiên đã chiếm trọn trái tim cô, cho đến tận lúc này cô vẫn chìm đắm trong tình cảm êm dịu mà anh dành cho cô, chỉ muốn hai người vĩnh viễn không bao giờ phân ly, Kỉ Hoa Ninh bồi hồi nhớ lại. Thế nhưng, những việc đã trôi qua, thậm chí khi khổ đau qua đi thì người ta mới hiểu được, giống như việc hai người cùng nhau băng qua tuyết lạnh, những gì còn lại chỉ là dấu chân in trên tuyết trắng, khó có thể quay đầu bước lại.

Lại vui vẻ, lại ngọt ngào như thuở ban đầu, thời gian trôi qua mau, đám học trò đầu cấp ba chuẩn bị chia tay. Nhưng bốn người bạn trước bàn sau vẫn vui vẻ cười đùa.

Ngày khai giảng không thể không có sự chia lìa, đó là việc phân lớp.

Giang Viễn Ảnh đã chủ định theo nghề của cha mình, quyết tâm vào trường y. Anh chọn lớp Hóa, Tần Di Giang cũng chọn lớp Hóa, Tạ Khải Đạt chọn lớp Lý. Kỉ Hoa Ninh thì do dự, thành tích học tập của cô đồng đều, xem ra chọn môn nào cũng được, nhưng chọn hóa học thì cô không biết tương lai mình sẽ làm gì, đến lúc này cô mới nhận ra từ bé đến lớn mình chẳng bao giờ có chính kiến cả!

Ngày hôm đó cô thần thờ trở về nhà, nhớ lại thời gian qua. Cô luôn là con ngoan trò giỏi được bố mẹ tin tưởng và có một người bạn trai khiến người khác ngưỡng mộ. Thế nhưng sau này sẽ thế nào? Kỉ Hoa Ninh sau này ra sao? Công việc tương lai? Chỗ đứng trong xã hội?

Cô thật sự không biết.

Khi Lâm Tĩnh Lam nghỉ học tới nhà cô thì cô đã ở trong phòng riêng. Giang Vân bảo cậu đi xem chị thế nào, bà không hiểu con gái mình đang có chuyện gì, con cái lớn cả rồi, có nhiều việc không thể nói cho bố mẹ biết được, chỉ có thể can thiệp khi cần thiết mà thôi.

Lâm Tĩnh Lam vội gật đầu, vẫn theo lối cũ cậu cẩn thận đặt cặp sách gọn gàng và buộc lại giày, rửa sạch sẽ đôi bàn tay trắng xanh rồi mới bước lên lầu.

Cốc cốc! Cậu gõ cửa phòng, Kỉ Hoa Ninh biết là Tĩnh Lam nhưng cô vẫn không chịu mở cửa, chỉ buồn bã ngồi trước bàn học. Lâm Tĩnh Lam nhẹ nhàng đẩy cửa, cửa không khóa, cậu đi đến trước mặt cô nhưng cô vẫn không nhìn cậu, chỉ viết loạn lên tờ giấy trên bàn, cặp mắt của cậu liếc nhanh trên đó những dòng chữ mơ hồ: bác sĩ, giáo viên, vẫn còn xa lắm... cậu chợt hiểu ra vấn đề.

- “Hoa Ninh, có phải chị đang do dự không biết chọn nghề nào không?”.

Kỉ Hoa Ninh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn cậu, vị “hung thần ác nghiệt” hàng ngày đã thay đổi, thái độ chị ấy lúc này làm cho cậu liên tưởng tới hai từ “yếu đuối”.

- “Chị nghĩ mãi không ra, mình có thể làm nghề gì nhỉ...”.

Cô vo tròn tờ giấy trước mặt rồi ném vào góc tường.

Việc này cô chưa từng nói với ai, ngay cả với Viễn Ảnh. Cô không muốn để người khác biết được tâm trạng của mình. Nhưng với Tiểu Lam lại là ngoại lệ, cô đối với cậu không có chút ngăn cách nào cả. Từ nhỏ tới giờ nhiều việc cô chỉ chia sẻ với cậu.

Lâm Tĩnh Lam dịch chiếc ghế ngồi sát bên cô.

- “Có chuyện gì mà phải buồn phiền vậy? Mấy ai lại biết rõ mình muốn gì?”.

Giọng của cậu chậm rãi, già dặn giống như ông cụ non làm cho Kỉ Hoa Ninh không vừa ý.

- “Tiểu quỷ, bây giờ em còn đến đây lý luận nữa hả? Không tự mình phải dẫn đo lựa chọn nói thì đương nhiên là dễ rồi”. Lâm Tĩnh Lam không lên tiếng phản bác. Là cậu bé thông minh, kỳ thực cậu không chỉ dưới một lần phải đưa ra quyết định, ví như có hay không học vượt cấp, nhiều cơ quan nghiên cứu địa phương đã tìm đến, mong trong tương lai cậu sẽ làm việc cho họ. Nhưng đúng như Hoa Ninh nói, cậu mới chỉ là cậu bé mười hai tuổi, cậu cũng không biết mình phải làm thế nào để khỏi hối hận về sau. Vì vậy, cậu dứt khoát từ chối. Kỉ Hoa Ninh, người bình thường mồm mép lanh lợi, trong mắt cậu là một cô gái hung dữ.

Chị ấy sau này sẽ phù hợp với công việc gì đây nhỉ? Cậu mừng rỡ, tiếng chuông điện thoại đổ dồn, trong phòng họp nhân vật quan trọng của công ty đang thao thao bất tuyệt. Cậu trầm ngâm lắc đầu, hay là

cô giáo mẫu giáo dịu dàng đeo cặp kính gọng đen như dân IT vốn tính cẩn thận tỉ mỉ. Cậu lại nghiêm nghị lắc đầu.

Kỉ Hoa Ninh nhìn điệu bộ kỳ quái đó không nhịn được bật cười.

- “Em làm gì mà phải lên gân lên cốt thế?”.

Những điều Lâm Tĩnh Lam vừa làm khiến cô thật sự suy nghĩ, cô rơi vào ảo tưởng tươi đẹp của tương lai. Qua gợi ý của Lâm Tĩnh Lam trong đầu cô xuất hiện hàng loạt kịch bản không giống nhau của mình sau này. Bất giác cả hai chị em vừa bật cười vừa lắc đầu nghiêng ngả.

Ngày thứ hai Kỉ Hoa Ninh quyết định lựa chọn vào lớp Chính trị. Nhờ “hồng phúc” của Tiểu Lam, những mơ hồ của “tương lai, tiền đồ” đã biến thành hiện thực rõ nét. Căn bản, việc lựa chọn mục đích là điều khá dễ dàng, chỉ cần trái tim mình thực sự mong muốn là có thể làm được. Điều khó khăn ở chỗ là mình cứ tự phức tạp nó lên mà thôi. Đến lúc này, cô đã cảm thông với bạn trai của mình, anh ấy dường như từ lúc sinh ra không thể quyết định cho tương lai của chính mình. Anh ấy có cảm thấy thất vọng không nhỉ?

Đối với việc này Giang Viễn Ảnh chỉ cười nhạt.

- “Cha mẹ nuôi anh khôn lớn, kỳ vọng của họ là trách nhiệm của anh. Hơn nữa làm bác sĩ trị bệnh, cứu người ai mà không mong muốn cơ chứ?”.

Lời nói của anh rõ ràng là không thể hiện yêu ghét phân minh, thật khó để nắm bắt sự không hài lòng chứa đựng trong đó. Kỉ Hoa Ninh thờ dãi, điều quan trọng nhất với mỗi người là sự lựa chọn, một bước ngoặt cần vượt qua.

Lâm Tĩnh Lam theo thói quen dựa người vào cửa sổ phòng Kỉ Hoa Ninh, hai tay chống cằm, hàng lông mi trên mắt chớp chớp chẳng biết là qua bao lâu, bất chợt cậu thấy cô xuất hiện trên con đường quen thuộc, đi

bên cạnh là một nam sinh, dáng cao ráo, mái tóc đen mềm mại, khuôn mặt rạng ngời. Bọn họ chậm chậm đi bộ hướng về phía cậu, không biết Hoa Ninh nói điều gì khiến người thanh niên đó bật cười lớn. Sau đó, người con trai đặt lên môi cô những nụ hôn nóng bỏng, Kỉ Hoa Ninh vội vàng đẩy anh ta ra, đưa mắt ngó xung quanh, ngoài đường không có ai cả.

Lâm Tĩnh Lam kéo mạnh rèm cửa, rời khỏi phòng. Cậu biết được thông tin chuyện của họ là từ thông tấn xã vỉa hè. Người thanh niên đó là lớp trưởng lớp của cô, nhưng hiện nay, họ không còn học chung một lớp.

Cậu lắc đầu, nghĩ tới chuyện đó để làm gì, thuận tay cậu đẩy cánh cửa phòng cô, nghe đánh “sầm” một tiếng, cửa đóng khá mạnh.

Kỉ Hoa Ninh vỗ nhẹ Giang Viễn Ảnh, cô sợ hãi dò xét xung quanh, e ngại bố mẹ mình phát hiện ra họ. Giang Viễn Ảnh khẽ cười:

- “Này, em đang tìm kiếm cái gì đấy?” – Giọng nói anh trong trẻo, ánh mắt tinh nghịch, tiếng cười đầy quyến rũ của chàng trai đang bước sang tuổi trưởng thành.

Kỉ Hoa Ninh chợt nhận ra má cô ửng đỏ từ lúc nào, cô giả vờ đẩy anh ra nhưng không dùng mấy lực.

- “Nhìn, nhìn cái gì mà nhìn? Để bố mẹ em bắt gặp, không cho thi đại học nữa, sau này anh nuôi em nhé!”.

Giang Viễn Ảnh bật cười.

- “Nuôi em, sẽ nuôi em cả đời, nếu như họ nhìn thấy, anh sẽ đường đường chính chính giới thiệu: Cháu là bạn trai của Tiểu Ninh, sau này, cháu nguyện là người nuôi cô ấy suốt đời, cháu sẽ nuôi cô ấy thật béo, khiến cô ấy không thể bước đi đâu được nữa”.

Khi anh vừa dứt lời thì Kỉ Hoa Ninh đã đẩy mạnh một cái âu yếm, cô quay đầu sang bên cạnh, thực sự đang rất xúc động.

Khi còn trẻ, người ta thường quá dễ dàng hứa hẹn. Trong khi một đời người thì lại quá dài, dài hơn cái khoảnh khắc ngăn ngủi ấy nhiều lắm. Kỉ Hoa Ninh tạm biệt Giang Viễn Ảnh quay vào nhà. Cả nhà đã ngồi vào bàn ăn, dạo này công việc bố mẹ Tiểu Lam rất bận rộn, họ thường phải để cậu ở nhà cô nhờ trông nom giúp. Đối với vị “thực khách” thường xuyên này cô cũng không thấy gì làm bất tiện lắm. Đang ăn cơm, Kỉ Như Cảnh đột nhiên nhíu mày, cau mặt hỏi:

- “Món rau họ xào trứng hôm nay làm sao thế nhỉ?”.

Giang Vân không nểm thử chỉ lạnh lùng trả lời – “Chắc là cho nhiều muối đấy”.

Kỉ Như Cảnh tiếp luôn.

- “Lần sau phải cẩn thận chứ, ăn mặn có hại cho sức khỏe lắm”.

Giang Vân gấp rau vào bát của mình lườm ông một cái.

- “Tôi biết rồi, tôi đâu có cố ý, phạm lỗi rồi không sửa có được không?”.

Kỉ Như Cảnh không nói gì thêm. Không khí bữa ăn trở nên nặng nề. Kỉ Hoa Ninh vội gấp cho mỗi người một miếng thịt.

- “Món thịt nướng rất ngon, không hổ tài nghệ nấu ăn của mẹ, mọi người thử đi!”.

Giang Vân mỉm cười với con gái, không khí bữa ăn vẫn chưa được cải thiện. Kỉ Hoa Ninh ngược nhìn Lâm Tĩnh Lam, ngay cả cậu cũng không hưởng ứng động thái của cô, chỉ cầm cúi ăn.

Bữa ăn diễn ra thật nhạt nhẽo.

Việc học hành bận rộn làm cho Kì Hoa Ninh ngày càng sút cân, mí mắt sụp xuống, chỉ duy đôi mắt to và khuôn mặt trái xoan còn toát lên vẻ nghịch ngợm. Với cô việc được lên lớp là lẽ đương nhiên, điều khiến cô lo lắng đó chính là Giang Viễn Ảnh. Khoảng cách trở thành vấn đề hiện hữu rõ ràng giữa quan hệ hai người. Tuy cùng học một trường nhưng anh hoàn toàn không thể thường xuyên gặp cô, nếu ngẫu nhiên gặp mặt cũng chỉ nói được vài câu. Lúc nào cũng vội vội vàng vàng. Lẽ nào sự xa cách là phép thử chân thực của tình yêu. Chỉ e nó chính là bức tường ngăn cách tình cảm của họ.

Còn Tiểu Di, quan hệ giữa cô và Tiểu Di bị cản trở bởi Giang Viễn Ảnh, họ không thể như là Tường Vi và Bách Hợp vô tri, vô giác, không biết cất lên tiếng nói, cả hai là những thiếu nữ cùng lạc lối trên bàn cân giữa tình bạn và tình yêu. Hiện tại cô và Giang Viễn Ảnh ở xa nhau, Tiểu Di lại học cùng lớp với anh ấy bảo cô làm sao không lo lắng cho được, cho dù còn thơ ngây song cô cũng hiểu rõ tình yêu là thứ không phải lúc nào cũng để mắt giám sát thì sẽ không mất đi, tình yêu là sự tin tưởng lẫn nhau, đồng thời cũng là sự thử thách, càng kiểm tỏa chặt chẽ nó sẽ lại càng rời xa ta. Dần dần, những lo lắng của cô đã trở thành linh ứng. Vào giờ thể dục Giang Viễn Ảnh và Tần Di Giang cùng chơi cầu lông, Tần Di Giang thường mang vợt đến sớm cho Giang Viễn Ảnh, mọi người nói đùa rằng đó là “cánh buồm cô đơn Viễn Ảnh, ngọn gió mát Di Giang”. Thậm chí trong một lần kiểm tra Giang Viễn Ảnh còn đưa đáp án trước cho Tần Di Giang sau đó mới nộp bài cho thầy giáo. Tất cả những điều đó Giang Viễn Ảnh chỉ nói cho qua quýt. Kì Hoa Ninh chỉ biết được khi bạn bè rỉ tai cho nghe. Cô cảm thấy quá mất mặt.

Được nghỉ học, cô chạy đến cửa lớp Hóa, lớp họ vẫn đang học, cô dựa người vào hành lang nhìn Viễn Ảnh và Di Giang qua lớp kính cửa sổ. Di Giang lúc nào cũng nhờ anh giải đáp câu hỏi. Anh đưa bút của mình cho cô

ấy. Ai cũng đều nhận ra cô luôn hết lòng vì anh. Còn anh đối với cô hờ hững như người bạn bình thường, cuối cùng mọi người cũng là bạn bè của nhau được gần ba năm. Nhưng tất cả với Kỉ Hoa Ninh xem ra giống như món đồ hộp hết hạn, ăn vào sẽ bị đau bụng. Hai người bọn họ nói cười bước ra khỏi phòng học, bấy giờ Giang Viễn Ảnh mới nhận ra Tiểu Ninh yên lặng đứng đợi mình.

Tần Di Giang gặp Tiểu Ninh vội cất lời – “Hi”. Cô cũng muốn nói nhiều điều, nhưng cảm thấy bây giờ đã không học cùng lớp, nhiều việc có nói ra Hoa Ninh cũng không biết.

Đa số bạn bè lớp cũ sau khi phân ban cũng mất liên lạc, vượt qua thời gian, không gian, điều còn đọng lại thường sẽ tiếp tục là thời gian dài. Tần Di Giang nhìn sang Viễn Ảnh bên cạnh, cô cảm thấy tốt nhất là mình nên đi trước mặc dù cô có rất nhiều chuyện muốn tâm sự cùng Kỉ Hoa Ninh.

- “Đợi anh lâu chưa?” – Giang Viễn Ảnh hơi áy náy, với tay định cầm giúp cặp sách cho cô. Cô vội bám chặt lấy cặp sách, ngoảnh mặt “xì” một tiếng.

Giang Viễn Ảnh tóm trượt, chuyển sang nắm tay cô.

- “Xin lỗi! Anh không biết là giờ học lại muộn đến thế... Tiểu Ninh này! Lần sau không phải đợi anh đâu, em cứ về trước đi nhé, đợi thế này mệt cho em lắm”.

Cô đợi anh như vậy chỉ cốt là để đổi lấy ba mươi phút ngắn ngủi cùng anh trên con đường tan trường, thế mà anh lại vô tình bảo cô về trước. Kỉ Hoa Ninh trong lòng cảm thấy đau nhói. Cô nghĩ đến cảnh Viễn Ảnh và Di Giang nói cười với nhau, anh ấy có lẽ nào thích cô ta? Hay anh ấy không cảm lòng để cô phải đứng đợi anh?

Em đi trước, đương nhiên là không vội. Bên cạnh anh có Tiểu Di, vui quên đất trời còn gì nữa? Trong đầu cô nảy lên ý nghĩ đen tối, những phán

đoán thối phòng khiến cô tủi thân và giận lây sang anh làm mặt cô xỉ xuống, khiến cho cô luống cuống khi bên anh.

Vào độ tuổi đó, cách suy nghĩ của chàng trai vẫn chưa chín chắn, còn người con gái đã có sự cảm nhận tinh tế. Anh chỉ nghĩ đơn giản cô đợi anh lâu sẽ làm cô mệt mỏi, anh không sớm nhận ra những biến đổi tâm lý của cô. Vì vậy, cô có đôi chút cáu kỉnh cũng là lẽ đương nhiên, chỉ có điều việc học rất bận rộn, kì vọng của người thân trong gia đình đặt vào anh rất lớn. Anh nhất định phải thi đỗ vào trường Y. Hàng ngày anh tiễn cô tới tận nhà, sau đó mới ngược đường trở về nhà vào lúc gần bảy giờ tối, điều này cô cũng biết, lẽ nào trong giai đoạn quan trọng này cô không thể tha thứ cho anh.

Hai người lặng lẽ đi bên nhau về hướng nhà cô, anh nhìn theo bóng hao gầy của cô khuất dần trên lầu, cuối cùng mới quay người trở về. Anh lại không biết rằng, Tiểu Ninh đã sớm biết Tần Di Giang từng tỏ tình với anh, và nó đã trở thành cái gai trong tim cô.

Tình yêu, có quá nhiều lý do không thể nói rõ, để cho hiểu lầm càng bị hiểu lầm hơn, và cứ thế sai càng thêm sai, để đến cuối cùng tất cả đều lỡ dở.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cái Giá Của Tình Yêu

Khi là một chàng trai trẻ, thế giới của anh ta rất nhỏ. Cái gọi là tiền đồ và trách nhiệm vẫn chỉ là thứ có trong tưởng tượng mà không thể với tới được. Tưởng tượng luôn đẹp song rốt cuộc chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Giang Viễn Ảnh nhận ra Tiểu Ninh gần đây có nhiều biến đổi kỳ lạ. Có lúc cô đột nhiên xuất hiện ở lớp học của anh làm cho anh cảm thấy rất vui, nhưng có lúc trong cùng một thời gian cô lại có vẻ chẳng ra lạnh lùng cũng chẳng ra cuồng nhiệt. Nhưng việc học hành bận rộn cuốn hút khiến chàng trai mãi cảm rất nhanh chóng bỏ qua việc đó và đặt nó sang một bên.

Kì Hoa Ninh trước sau vẫn ngấm ngấm theo dõi quan hệ của Giang Viễn Ảnh và Tần Di Giang. Ngay cả anh mãi vui đầu trong học hành mà quên mất cả bản thân mình. Cô cố ý ngẫu nhiên tới lớp anh chỉ với mục đích xem anh và Tiểu Di đang làm gì. Có lúc cô mặc kệ áp lực học hành, cuối cùng lúc nào chuyện đó sẽ bắt đầu. Có phải tự mình đang biến thành kẻ suy tính hơn thiệt không?

Trong sự ngờ vực đó, thành tích học tập của hai người ngày một thụt lùi. Đặc biệt là Kì Hoa Ninh, thậm chí cô còn nằm ngoài Top 10. Thế gian không có bức tường nào ngăn được gió. Yêu sớm đã trở thành vết nhơ duy nhất đối với học trò ngoan, thầy cô giáo nghiêm khắc cho rằng điều này là lý do dẫn đến việc học hành không tốt, mà họ quên đi rằng đã từng mặc nhiên dung túng cho tình yêu của hai đứa trẻ. Cô giáo gặp riêng từng người nhắc nhở khuyên răn cần phải xác định tiền đồ, tương lai sau này là điều

quan trọng, bóng gió đề cập đến việc bảo đảm mức thành tích lên lớp của trường.

Rồi ngày đó cũng đến với Kỉ Hoa Ninh, trong nhà cô không khí thật ấm đạm, hai người trẻ tuổi trong lòng mang tâm sự ngổn ngang, một thế giới nhỏ bé với mối ưu phiền lớn. Chẳng ai thốt lên lời. Và đúng lúc đó một bóng người nhanh nhẹn tinh nghịch chạy ngang qua. Kỉ Hoa Ninh ngược nhìn thì nhận ra Lâm Tĩnh Lam, lưng đeo chiếc cặp sách nhỏ, bộ đồng phục học sinh gọn gàng, thần sắc vui vẻ, ánh mắt dò xét Kỉ Hoa Ninh và Giang Viễn Ảnh.

Như được tha tội, Kỉ Hoa Ninh gọi lớn:

- “Tiểu Lam, em lại đây”.

Cô chạy về phía Lâm Tĩnh Lam, Giang Viễn Ảnh lặng lẽ đi theo bóng cô.

Cô giới thiệu hai người với nhau, một người là bạn học, một người là con trai bạn thân bố mẹ. Giang Viễn Ảnh mỉm cười với Lâm Tĩnh Lam. Lâm Tĩnh Lam cũng gật đầu. Hai người cao thấp khác hẳn nhau, cách Tiểu Lam cố tỏ vẻ ghê gớm xem ra thật buồn cười. Ba người nói với nhau vài câu thì Kỉ Hoa Ninh nói lời tạm biệt Giang Viễn Ảnh, sau đó cô kéo tuột Tiểu Lam đi.

Giang Viễn Ảnh tạm biệt họ, cậu bé họ Lâm thoát quay lại, ánh mắt không mấy thiện cảm, dường như muốn cảnh cáo, lại vừa như có chút trách móc. Chắc đó là ảo giác, nó mới chỉ là đứa trẻ, Giang Viễn Ảnh không kìm được bật cười.

Anh không hề biết khi quay về nhà, một buổi gặp gỡ đang đợi chờ anh. Cô giáo đã nói chuyện này với mẹ anh và cho bà biết những thay đổi của con trai mình... Bà Giang hằm hằm nổi giận, con trai hôm nào cũng về nhà muộn, không phải là bạn học trên lớp mà vì chuyện yêu đương, trai gái,

nhưng gia đình họ Giang vẫn là những người có học, bà biết rằng thanh niên tuổi trẻ, nhiệt huyết sục sôi, nếu như dùng biện pháp mạnh để tách chúng ra, bọn trẻ nhất định sẽ ôm hận trong lòng. Cho nên bà không nói bất cứ điều gì. Đợi Giang Viễn Ảnh quay về, bà ngắm nhìn đứa con trai mạnh mẽ thông minh, giống như ánh sao sáng rực rỡ, càng ngắm càng thấy hài lòng.

Giang Viễn Ảnh không tranh cãi với mẹ, bà cũng không phản đối quyết liệt mà chỉ kiên trì khuyên cậu:

- “Viễn Ảnh này, tình cảm của con hiện nay mẹ rất hiểu. Bố mẹ bây giờ đã già rồi, khoảng cách thế hệ khác nhau. Nhưng chúng ta đã từng đi qua thời tuổi trẻ, ai mà chẳng có những rung động đầu đời” – Bà tiếp lời – “Con là người hiểu chuyện và cũng biết rằng để nuôi dạy con trở thành bác sĩ xuất sắc vượt qua bố mẹ, chúng ta đã phải mất rất nhiều tâm huyết, hiện tại con đã ngã ngay ở bước ngoặt quan trọng. Làm bậc cha mẹ sao không có thể lo lắng cho được, con hãy nghe mẹ một câu: Hãy tránh xa cô bé đó ra! Phải chú trọng việc học trước, sau đó mới nói đến chuyện tình cảm. Viễn Ảnh! Xã hội có biết bao nhiêu điều mới lạ, con cứ bước ra xã hội là hiểu rõ tất cả. Sau này con trở thành bác sĩ nổi tiếng, người tài mạo như con lấy đâu trả được những con viện trưởng, con nhà trâm anh thế phiệt chứ không phải đồ “hèn kém”, những cô gái đó chắc chắn phải xinh đẹp, tài năng, quyết không kém cạnh hơn con. Con chí ít cũng cần phần đầu mười năm nữa”.

- “Mười năm nữa! Con nghĩ đời người có bao nhiêu lần mười năm, đừng nói cảm giác gì không thể so sánh, tới lúc ấy con chắc chắn sẽ có cách nhìn khác bởi con và bọn họ sẽ có tiếng nói chung. Cho mẹ hỏi thật, bạn gái hiện tại của con đến khi đó liệu còn chung nhịp đập trái tim với con. Đừng trách mẹ, đối với mẹ con là tất cả, mẹ làm tất cả cũng đều chỉ vì con”.

Từ đầu chí cuối Giang Viễn Ảnh chỉ trầm ngâm, mẹ anh quả là rất thông minh, không có câu nói nào của bà làm tổn thương đến người con gái đó, nhưng rõ ràng hàm ý xót xa cho đứa con trai mà mình yêu thương. Đối diện trước quyền uy đó dù có mạnh mẽ cứng rắn đến chừng nào cũng trở nên mềm yếu. Câu nói cuối cùng của mẹ anh đã hoàn toàn chạm vào nơi sâu kín nhất trong tâm hồn anh. Đừng nói sau này, ngay cả bây giờ anh đã không còn hiểu Tiểu Ninh nữa. Bông hoa nhài kiên cường, thanh khiết trong trái tim anh đã có phần anh không còn nhận ra. Trong khi đó Kỉ Hoa Ninh đang cố xóa bỏ ngăn cách giữa hai người để quay trở về thời kỳ ngọt ngào như trước đây.

Lúc này thế giới của anh thật nhỏ bé, cha mẹ, việc học hành cộng thêm bạn gái. Xã hội, trách nhiệm, tiền đồ và đời người đối với anh chỉ là sự tưởng tượng mà không thể chạm tới được. Anh không thể vung đôi cánh bay ra khỏi vòng tay bố mẹ dù chỉ một ngày. Lời nói của cha mẹ vẫn còn nhiều tác dụng như khi anh còn nhỏ.

Kỉ Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam vừa rời bát đĩa đã tọt vào phòng riêng đóng cửa, khi Tiểu Lam hoàn thành xong bài tập cậu chợt nhận ra Kỉ Hoa Ninh đang ngẩn ngơ không nói câu nào. Cậu nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường cô.

- “Chị! Có chuyện gì hả?”.

- “Đâu có” – Cô ngồi dậy, hai tay bó gối, nghe thấy tiếng cậu, cô ngang bướng không chịu thừa nhận.

- “Hoa Ninh!”.

Cô không nói gì nữa.

- ... “Là do người vừa nãy”.

Cô đưa hai tay lên ôm đầu, cả người cuộn tròn.

“...”

- “Nhớ trước đây chị nói không biết sau này sẽ làm gì, chúng ta đã suy nghĩ rất lâu, bây giờ chị thế này là muốn từ bỏ hả? Từ bỏ ước mơ của chị sao?”.

...

- “Hôm nay khi ăn cơm tối, chú, dì đều nhận ra chị không vui, họ đều hết lòng chăm sóc bữa ăn cho chị. Họ quan tâm như vậy chị đừng làm họ phải lo lắng”.

...

- “Chị trước đây rất tự tin cơ mà? Chị đang để mắt đến cái gì? Chị cứ như thế này một chút cũng chẳng giống chị tẹo nào”.

Trong ấn tượng của cậu, cô luôn tỏ ra là người nanh nọc, hung dữ, ngang ngược, bất chấp tất cả. Đó mới là tính cách của cô chứ không phải cái vẻ mềm yếu nhu mì giả tạo bên ngoài giống như bây giờ. Cậu không thích cô như vậy.

- ”Thật lười thôi dài dòng, y như ông cụ vậy”.

Vẻ rầu rĩ của Kỉ Hoa Ninh biến mất, cô đã bại dưới lý lẽ hiển nhiên của Tiểu Lam. Nhưng những bữa ăn lạnh lẽo như vậy cứ thường xuyên diễn ra làm cho cô buồn bã chán nản.

- “Những điều em nói chị đều biết cả, thật phiền chết đi được!” – Cô ngẩng đầu vớ con thỏ bông bên cạnh đập mạnh vào cậu.

Cậu bé mười ba tuổi Tiểu Lam hơi quay người chạy trốn rồi bình tĩnh dừng lại hấp háy mắt.

- “Biết thì đừng để em và mọi người phải lo lắng nữa, so với tất cả mọi thứ điều chú, dì hy vọng nhất là chị vui vẻ trở lại”.

Cô xoay người quay lưng về phía cậu một lúc khá lâu mới cất lên giọng nói buồn buồn.

- “Ừ, chị biết rồi!”.

Cô đáp lời bằng giọng mũi chứng tỏ không còn cố chấp nữa. Lâm Tĩnh Lam cảm thấy lòng mềm lại, cậu cup mắt xuống. Kỉ Hoa Ninh đang dao động, cô chưa từng nghĩ rằng thứ tình cảm thuần khiết này có lẽ nó đã bắt đầu không còn thuần khiết nữa rồi, nhưng cô thật sự đã trót sa vào và sẽ phải đối mặt với nhiều chông gai cách trở.

Nghe theo lời Tiểu Lam, Kỉ Hoa Ninh tạm thời gạt nỗi ưu phiền sang một bên, thành tích học tập của cô dần dần tiến bộ trở lại. Chỉ là cô hoàn toàn không thể nghĩ rằng ngòi nổ dẫn đến tan vỡ tình yêu giữa cô và Giang Viễn Ảnh lại diễn ra nhanh đến như vậy, làm cho người ta không kịp trở tay.

- “Anh nói đi rốt cuộc quan hệ giữa anh và Tiểu Di là gì?”.

Không phải là chuyện nghe ngóng xì xào, tận mắt cô chứng kiến. Sau khi tan học tại phòng tập thể chất, Tiểu Di ngồi dưới đất, Giang Viễn Ảnh phủ cả tấm thân hôn cô ta, chứng kiến cảnh đó cô cảm thấy sững sờ chấn động tâm can như đang rơi xuống vực sâu thăm thẳm. Nhận thấy Kỉ Hoa Ninh nhìn họ, Tiểu Di vội đẩy Viễn Ảnh ra, cô ta chạy vượt qua cô, khuôn mặt ửng đỏ xấu hổ không dám nhìn vào cô. Cô cố nhẫn nhịn, lẩn tránh, cô không thốt ra những câu hỏi gây ức chế. Nhưng trái tim cô đang đau đớn, đau đến mức khó có thể cất lên lời. Cô ngước đôi mắt trong veo, căng thẳng nhìn Giang Viễn Ảnh, dường như muốn thiêu đốt tâm can anh.

“Em làm gì vậy?” – Giang Viễn Ảnh đứng dậy đôi mày thanh tú nhíu lại.

- “Tần Di Giang vừa rồi không cẩn thận ngã từ trên khán đài xuống, anh chỉ giúp cô ấy xem vết thương thế nào thôi!”. Giang Viễn Ảnh hoàn toàn không biết, đứng từ cửa nhìn vào động tác của anh thật dễ gây hiểu nhầm, hơn nữa lại đối với cô gái vốn trong lòng đang đầy mối ngờ vực như Tiểu Ninh.

- “Xem vết thương mà lại như vậy ư!” Đều tan lớp rồi anh và cô ta hai người hẹn nhau trong phòng tập thể chất làm gì?”.

Đối diện với những câu chất vấn của Kỉ Hoa Ninh, Giang Viễn Ảnh có chút chột dạ, là Tần Di Giang hẹn anh tới đây, nói rằng còn có một số điều muốn hỏi cho rõ, anh đã mềm lòng, là một chàng trai ga lăng, anh không muốn làm tổn thương đến người bạn gái thân thiết, một người bạn gái cùng trường đã ái mộ mình từ lâu. Nhưng nếu cô ta thật sự có ý đồ gì anh nhất định từ chối. Nghĩ tới như vậy anh hạ thấp giọng.

- “Bọn anh chỉ tới giúp thầy giáo mang một số đồ. Tiểu Ninh, có phải em gần đây mệt mỏi quá không? Nghĩ ngợi nhiều hả? Anh là bạn trai của em, cô ấy cũng là bạn tốt của em, liệu anh và cô ấy có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ?”.

- “Nhưng anh cũng biết rõ là cô ấy thích anh!”.

Kỉ Hoa Ninh không hiểu tự nhiên mình có gì đó tủi thân, cứ cho là cô nhìn nhầm đi nữa. Cô có thể cảm nhận được rằng giữa Giang Viễn Ảnh và cô dường như có điều gì không thật lòng. Lời nói của cô làm cho anh phật ý, hành vi đó càng làm cho cô thất vọng, dần dần tranh luận gay gắt giữa họ ngày một nhiều hơn.

Thời gian hai năm vụt trôi qua. Cuối cùng tất cả chỉ là hư vô ư? Cô chán nản không còn thiết gì nữa, giống như một kẻ tù binh chiến bại. Hóa ra Tiểu Ninh đã biết tất cả, Giang Viễn Ảnh thấy vậy trong lòng rất đau xót.

- “Là lỗi của anh, Tiểu Ninh là anh sai rồi”. Anh đặt tay của cô lên trước ngực mình – “Anh xin lỗi em, em cần phải tin anh, anh và cô ấy thật sự không có gì cả, anh...”.

Kỉ Hoa Ninh ôm lấy Giang Viễn Ảnh bật khóc lớn, tiếng khóc vang cả phòng tập thể chất. Giang Viễn Ảnh vỗ vào lưng cô an ủi, anh thấy rất đau lòng. Nhưng không ai biết rằng, Kỉ Hoa Ninh khóc không phải bởi sự hiểu lầm, cũng không phải là bởi họ đã làm lành, chỉ là trong lòng cô dồn dập nỗi buồn tới mức hoang mang, cô đã dự cảm được sự mất mát, chia ly. Và ngày đó là sự ra đi không bao giờ trở lại. Tháng bảy tới rất nhanh, vượt qua thử thách của kỳ thi cuối cấp trung học, đám học trò cuối cùng đã tốt nghiệp, dường như cũng đã vượt qua thời niên thiếu của đời người.

Giang Viễn Ảnh đã dự thi như tâm nguyện vào trường đại học Y ở quê cậu. Kỉ Hoa Ninh thi vào trường đại học danh tiếng của thành phố. Còn Tần Di Giang và Tạ Khải Đạt cùng chia nhau thi vào các trường đại học có tiếng tăm không kém khác. Thế nhưng Kỉ Hoa Ninh ngày một trở nên kiên quyết hơn. Bởi vì Giang Viễn Ảnh sẽ rời thành phố này, hoàn toàn xa cách cô.

- “Tiểu Ninh, em đừng như thế, em cũng biết là anh không thể không thi vào trường đó”.

Đến tận trước kì thi đại học giữa họ vẫn tồn tại nhiều điều mâu thuẫn nhau. Giang Viễn Ảnh không biết làm cách nào để an ủi Kỉ Hoa Ninh. Nhưng nếu anh ở lại thành phố này là điều không thể.

- “Khi anh khao khát ý nguyện này, em đã biết sẽ có ngày hôm nay”.

Kỉ Hoa Ninh cúi thấp đầu, không dám nhìn anh.

- “Anh lúc nào cũng suy nghĩ chu toàn, anh sẽ chẳng bao giờ ở lại cùng em. Tiền đồ ư! Em hiểu rồi...”.

Giang Viễn Ảnh ngáp ngừng.

- “Tiểu Ninh...”.

Ngày tốt nghiệp hôm đó, Tần Di Giang ra mặt theo đuổi Giang Viễn Ảnh, cô hiểu rõ Tiểu Di, người con gái dám yêu dám hận thẳng thắn biểu lộ tình cảm của mình. Sau khi trải qua sự thử thách, mâu thuẫn, tranh luận, cuối cùng cô lựa chọn cách bày tỏ tình cảm công khai của mình bất chấp tất cả ánh mắt xung quanh.

- “Từ lúc nào anh đã bắt đầu che giấu em chuyện của Tiểu Di, bao giờ cũng khẳng khẳng đi học ở xa” – Giọng nói của Kỉ Hoa Ninh trở nên ghen ngào: “Em lúc nào cũng nghĩ rằng, cuối cùng chuyện tình cảm của chúng ta sẽ đi đến đâu?”.

- “Tiểu Ninh! Em là cô gái anh yêu nhất. Nhưng anh không thể làm bố mẹ thất vọng, là họ đã nuôi anh khôn lớn, hơn nữa em cũng không thể đi cùng anh... giống như là anh bắt buộc phải ra đi, cô cũng không thể không giữ anh ở lại”.

Ở thành phố này có trường đại học mà cô thích nhất, có bố mẹ cần cô chăm sóc, càng có rất nhiều kỷ niệm không bao giờ phai nhạt. Trên thế gian này không ai có thể ngăn cản tương lai của người khác. Cũng không có ai rời bỏ một người thì không sống nổi, huống hồ họ chỉ là hai người trẻ tuổi lần đầu biết yêu.

- “Cho nên suy đi nghĩ lại... em trở thành người mà anh phải hy sinh có đúng không?”.

- “Dù sau này anh có ở đâu, chúng ta hàng ngày vẫn có thể gọi điện thoại, chat trên mạng, chúng ta...”.

- “Không cần nói nữa” – Kỉ Hoa Ninh ngắt lời anh – “Là em thua rồi. Nếu em là người cuối cùng anh nghĩ tới, em nghĩ, thà em trả lại tự do cho

anh còn hơn”.

Hơn nữa, mẹ anh không hề thích cô, điều này có lần anh đã vô tình nói cho cô biết. Cô là con người kiêu ngạo, kiêu ngạo tới chết. Những gì cô muốn thật thuần chất, e rằng làm khó anh khiến anh không thể kham nổi.

Trên đời này điều đau khổ nhất chính là làm khó cho người mình yêu thương, nhưng nếu xét thật kỹ những điều anh nói hiển nhiên không đúng với những gì anh đang nghĩ trong lòng.

-... “Có lẽ chúng ta nên bình tĩnh suy nghĩ một chút”. Giang Viễn Ảnh vốn buột miệng, song lời nói đã thốt ra không thể lấy lại. Những lời khuyên của mẹ lần đó lại văng vẳng bên tai, anh không tránh khỏi dao động. Hơn nữa, vấn đề nảy sinh giữa hai người sớm xuất hiện từ nửa năm trước làm cho anh như cá mắc câu khó giải thích.

Kỉ Hoa Ninh cười buồn. Chia tay có nghĩa tất cả đã hết.

- “Vậy thì tạm biệt anh” – Cô quay người, nước mắt trào ra. Một câu nói tạm biệt bao hàm cả sự kiêu ngạo, cũng là sự lưu luyến. Thế nhưng hai người đều còn quá trẻ, quá kiêu ngạo. Dù cho cô còn lưu luyến thì ngay cả một câu giữ nhau lại cũng chẳng ai cất lên, chỉ có mở to đôi mắt nhìn tình yêu đến rồi tự đi.

Trở về nhà, bắt gặp cảnh bố mẹ chỉ trích và dằn vặt nhau bởi những chuyện vụn vặt. Kỉ Hoa Ninh lẳng lặng bỏ vào phòng riêng, mết mỏi đóng chặt cửa. Từ khi họ thường xuyên tranh chấp, những lời ngọt ngào yêu thương ngày một ít đi, điều đó không chỉ diễn ra trong một vài năm gần gũi. Thời gian thực sự làm cho tình yêu có những diện mạo khác nhau, làm thay đổi hai trái tim yêu thương, không còn giữ được sự cuồng nhiệt như thuở ban đầu.

Vào tuần thứ hai sau khi hồ sơ thi tuyển về trường, Tần Di Giang tìm đến Kỉ Hoa Ninh, đúng lúc cô đang ngồi trong phòng riêng viết nhật ký,

nhìn thấy Tiểu Di nhất thời cô không biết biểu lộ tình cảm như thế nào, chỉ qua hơn mười ngày không gặp, giữa họ có cảm giác như những người xa lạ, trước đây họ luôn đi với nhau như hình với bóng, nhưng hiện tại đã xa cách muôn trùng.

- “Có rảnh không? Đi chơi đi!” – Tần Di Giang chủ động nắm tay cô kéo ra ngoài.

Rời khỏi căn phòng u tối ngăn cách với thế giới bên ngoài. Trời đất bao la chan hòa, ánh nắng mặt trời chiếu rọi làm cho người ta không thể mở mắt nhìn thẳng vào nó. Kỉ Hoa Ninh nhận ra Tiểu Di đang mặc chiếc váy liền áo màu xanh nước biển, thân thể yếu điệu thướt tha khiến người khác phải động lòng. Phóng khoáng thướt tha là mái tóc dài buông xõa, không buộc lên ngay cả trong những ngày hè oi bức, Tiểu Di đeo cặp kính đen hợp một giống như các minh tinh nổi tiếng. Kỉ Hoa Ninh nhìn lại mình, cô đang mặc chiếc áo phông ở nhà, quần màu trắng cộng thêm màu da trắng bệch dưới ánh sáng tựa như có thể nhìn xuyên suốt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan chảy.

Đúng rồi, đã nhiều ngày cô không ra khỏi nhà. Cô giống như kẻ chiến bại, còn Tiểu Di vẻ mặt luôn rạng ngời, rốt cuộc là thế nào đây?

Cô bỗng nhiên cảm thấy tủi thân, nếu như cô tự khép mình lại liệu có ai sẽ thực sự giúp cô? Giang Viễn Ảnh đã không còn ngó ngang gì đến cô, Tiểu Di xem ra cũng rất tốt. Trên thế gian này dường như chỉ có mình cô, cô ghì chặt trái tim tổn thương, xếp nó ở một góc khuất tâm hồn.

Nghĩ đến đây cô bất giác ưỡn thẳng lưng đưa tay nắm lấy tay Tiểu Di với thái độ vui vẻ. Hai người sà vào quán trà yên tĩnh, mỗi người lựa chọn một loại đồ uống rồi tìm một bàn trống ngồi xuống.

- “Lần này vào trường K cậu cảm thấy hài lòng chứ?”. Kỉ Hoa Ninh lấy chuyện học hành để mở đầu câu chuyện, nhưng có vẻ câu hỏi đã hơi

muộn.

- “Bình thường thôi! Bạn cũng biết là mình học không giỏi như bạn, nhưng mình không để ý những điều ấy, ngược lại lựa chọn này chính là sự giải thoát cho mình” – Tần Di Giang bỏ kính lộ ra đôi lông mày mỏng dài – “Nếu như mình không tới tìm bạn chắc bạn định ru rú ở trong nhà nghỉ hè hả?”.

Kỉ Hoa Ninh cúi thấp đầu, lòng nhói đau. Cái tin cô và Giang Viễn Ảnh chia tay bây giờ chắc mọi người đều đã biết cả.

- “Tiểu Ninh, mấy ngày nay Giang Viễn Ảnh không ổn?”.

Nhớ tới bóng dáng Giang Viễn Ảnh, Kỉ Hoa Ninh nhìn thẳng vào cô bạn.

- “Không ổn thế nào?”.

- “Hình như anh ấy đóng chặt cửa ở nhà, không liên lạc với bạn bè. Các bạn thật là, sao lại phải như thế chứ?”.

- “Điều đó một mình mình chẳng quyết định được, anh ấy thà đau khổ chứ không chịu quay lại, nói cho rõ là ván đã đóng thuyền rồi, có nói gì đi nữa thì anh ấy sớm đã đưa ra lựa chọn, đợi khi khai giảng, người này chẳng nhìn thấy người kia có lẽ cả đời sẽ không gặp nhau nữa”.

Kỉ Hoa Ninh chột buông ra những câu nói tàn nhẫn, bướng bỉnh, khi lòng cô đang đau đớn đến tột cùng.

- “Việc này thực sự nghiêm trọng đến thế sao? Thật sự đã hết rồi hả? Bỏ đi ư? Có cam lòng không? Bạn đừng cố chấp như thế sau này lại hối hận đó?” Tiểu Di vẫn là Tiểu Di – người hiểu rõ cô nhất. Thế nhưng, tất cả đã không còn giống như trước nữa, lý do chia tay đối với người ngoài rõ

ràng là thật chẳng chính đáng nhưng trong đó có bao nhiêu xót xa, đau thương mà chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ.

Kỉ Hoa Ninh hiểu ra Tiểu Di quan tâm tới mình hoàn toàn không hề vô tư, mỗi lời nói chứa đựng nhiều ý tứ. Hai thiếu nữ có thể chưa gọi là thiếu nữ được mà chỉ là hai cô bé. Tình bạn, tình yêu cuối cùng khiến họ trở nên tầm thường, vì một chàng trai mà họ thay đổi, lẫn lộn tất cả, bao nhiêu sự đổ kỵ, cũng không thể không nói hết ra.

Người phục vụ quán mang nước ra, Kỉ Hoa Ninh nhấp một ngụm mắt nhìn xuống.

- “Tiểu Di, sự việc đã thế này, bạn không còn gì phải giấu nữa, bạn đối với Giang Viễn Ảnh... Bạn rốt cuộc là có nghĩ đến anh ấy không?”.

Tần Di Giang trầm ngâm một lúc.

- “Mình thích anh ấy, bạn cũng biết rồi, có thể là còn trước cả bạn nữa cơ, nhưng thật đáng tiếc” – Tiểu Di bật cười chua chát – “Người anh ấy chọn không phải là mình”.

- “Bạn biết rõ anh ấy là bạn trai của mình...” – “VẬY mà hết lần này đến lần khác vẫn theo đuổi tình yêu đơn phương, bất chấp tình bạn giữa bạn và mình...” mấy câu sau cùng Kỉ Hoa Ninh ghen hòng.

- “Tiểu Ninh, mình biết bạn đang nghĩ gì”. Tần Di Giang ngó qua cửa sổ, ánh sáng khúc xạ từ chiếc gương của chiếc xe taxi đỗ ở phía đối diện làm cho cô lóa mắt.

- “Khi mình biết anh ấy chọn bạn, mình đã nếm mùi vị của đau khổ, nhưng thật tình mình đã chúc phúc cho tình yêu của hai người. Các bạn trải qua giai đoạn khó khăn này mình không hề có lỗi với bạn, anh ấy cũng không có lỗi, anh ấy là một chàng trai tốt, thật đấy. Nếu như mình làm điều

gì khiến bạn không hài lòng, mong hãy tha lỗi cho mình... Tình yêu không thể nhường nhịn nhau được”.

Thật ư, chuyện tình cảm không thể nhường nhịn nhau được? Tình yêu vốn là thứ chập chờn, hư ảo, yêu hay không yêu đều không nên kết tội, cô ấy đã làm rất tốt, không từ bỏ tình yêu của mình, cũng là tình cảm của riêng cô, điều ấy đã vượt qua cả sự si mê, có lúc không vì bất cứ lý do nào cả. Có lẽ vào một ngày nào đó cô sẽ tỉnh ngộ và nhận ra có những lúc vì một người mà buồn phiền tới nỗi không ăn, không uống, nước mắt chảy dài, đầu óc mụ mị, ai mà biết được đó không phải là tình yêu chân thật duy nhất trong cả cuộc đời.

Sai càng nhiều thì tiếc càng lắm, có đúng không?

Trong khoảnh khắc, khi Kỉ Hoa Ninh nghe Tiểu Di nói Viễn Ảnh không ổn, cô đã rất muốn quay về tìm anh. Nhưng nghĩ tới lúc anh lừa dối cô, tới quyết định của anh. Tính kiêu ngạo lại nổi lên không cho phép cô nghĩ tiếp. Nhìn vào trong cốc, những viên đá đang tan chảy ra thành nước. Giống như những lời đã nói ra không thể rút lại. Bất giác đã hết cả buổi trưa, hai người ngồi tĩnh lặng không nhiều chuyện như trước, thực ra muốn nói với nhau cũng chẳng còn gì để nói, trước lúc chia tay Tiểu Di đột nhiên quay đầu lại.

- “Tiểu Ninh, lần này là do bạn tự vứt bỏ hết đấy nhé!”.

Kỉ Hoa Ninh chợt tỉnh ngộ, Tiểu Di đã ngầm ý “tuyên chiến” với cô. Tần Di Giang kiên định duy trì tình bạn, đợi đến lúc họ chia tay mới tiếp tục theo đuổi tình yêu bấy lâu nay của riêng cô. Cô đã “tiên lễ hậu binh” đưa ra lời khuyên chân tình nhưng nếu như bạn mình không còn cần đến chàng trai đó nữa thì việc cô đến với anh là điều không có gì phải áy náy.

Kỉ Hoa Ninh sững sờ không thốt nên lời nhìn theo bóng dáng phóng khoáng của Tiểu Di dần khuất tầm mắt. Trên bước đường trưởng thành, cô

đã gặp nhiều người nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ gặp được người nào dũng cảm quyết liệt như Tiểu Di. Để đeo đuổi tình yêu của mình, cô ấy đã bất chấp cả bản thân. Có loại tình yêu như con thiêu thân lao đầu vào lửa, dù biết rằng là khi lao vào lửa là hy sinh oanh liệt nhưng vẫn chấp nhận tất cả. Tình yêu đó thật ngốc nghếch nhưng cũng thật vinh quang.

Ngày hè hôm đó là thời khắc u tối nhất mà Kỉ Hoa Ninh đã từng trải qua. Chuyện cãi vã giữa Kỉ Như Cảnh và Giang Vân ngày càng diễn ra thường xuyên và trở nên nghiêm trọng, từ những chuyện vặt vãnh ngoài đường đều lôi hết về nhà. Vào những lúc như thế Kỉ Hoa Ninh lặng lẽ vào phòng riêng đóng chặt cửa.

Lâm Tĩnh Lam thường xuyên đến nhà cũng không làm cho cuộc chiến giữa bố mẹ cô bớt phần gay gắt. Có những thứ phút chốc đã biến đổi. Việc còn con cũng gây ra sự khó chịu, không dễ tha thứ. Nếu như không thể giải quyết mâu thuẫn một cách hợp lý, có thiện chí, thì giống như quả bóng tuyết càng lăn càng phình to ra.

Lâm Tĩnh Lam nhắc Kỉ Hoa Ninh khuyên can bố mẹ mình. Cô đã thử qua mấy lần song đều bị gạt sang một bên, họ nói rằng, cô còn nhỏ chưa hiểu hết chuyện người lớn. Cô ngao ngán, khuyên thế nào đây? Giúp ra làm sao? Ngay cả đến chuyện tình cảm của riêng mình cô còn không giải quyết nổi làm sao xử lý được chuyện tình cảm của bố mẹ. Cô trở nên bàng quan với tất cả, mọi việc chỉ như nhau mà thôi.

Tiểu Di công khai chiến dịch theo đuổi Viễn Ảnh, lần đầu nghe được tin đó cô thật sự hận Tiểu Di nhưng không đủ dũng khí quay lại với anh, càng không cam tâm bó tay đứng nhìn. Dạo này bạn bè Kỉ Hoa Ninh cùng lớp từng nghe thấy hoặc chứng kiến một tin đồn: Sau khi tốt nghiệp, các bạn cùng khóa tụ họp nhau, Tiểu Di Giang trước mặt mọi người bám riết lấy Giang Viễn Ảnh nhưng kết quả là bị anh từ chối thẳng thừng.

Theo lời người nhìn thấy thuật lại, lúc ở cửa nhà vệ sinh Tần Di Giang không hiểu sao lại ngã lên người Giang Viễn Ảnh giống hết cảnh tượng Kỉ Hoa Ninh ngã xỉu năm nào. Giang Viễn Ảnh hoảng sợ nhanh chóng đẩy cô ra và nói nhỏ một câu: – “Xin lỗi cậu!” – Đáng lẽ không ai biết việc xảy ra, nhưng ai mà ngờ được lúc này Kỉ Hoa Ninh do uống quá nhiều nên cô đang nôn thốc nôn tháo trong nhà vệ sinh, nhiều người chứng kiến cảnh đó rĩ tai nhau khúc khích cười, bàn tán.

Sau sự việc đó, có người bạn học đến nhà Kỉ Hoa Ninh chơi đã nhắc lại chuyện này với vẻ tức tối khó chịu: “Con bé Tần Di Giang ấy mình đã sớm nhận ra có tình ý với cậu Giang. Ai cũng nói là không tốt nhưng nó dùng thủ đoạn đó, nó cho rằng học cách của bạn cậu Giang sẽ động lòng ư? Trong buổi lễ tốt nghiệp nó đã không nén nổi tình cảm còn diễn lại trò đó thật làm cho người ta ghê sợ. Tiểu Ninh, đừng bỏ cuộc, trái tim của Giang vẫn thuộc về cậu, bạn chịu nhịn để họ như thế ư? Mọi người đều nói như thế đấy. Tần Di Giang là con hồ ly tinh không biết xấu hổ, tiếng xấu của nó lan khắp cả khóa học. Mình xem ra hôm nay bạn không được vui mới uống nhiều như vậy, bạn nên giữ gìn sức khỏe đi”.

Sau khi người bạn ra về, Kỉ Hoa Ninh uể oải tựa vào đầu giường, lấy tay xé từng miếng vải chiếc váy cô không thích. Lâm Tĩnh Lam mở cửa bước vào, khuôn mặt xinh trai tỏ vẻ nghiêm túc.

- “Những điều các chị vừa nói em nghe hết cả rồi. Chuyện đó có phải do chị gây ra không?”.

Kỉ Hoa Ninh chớp mắt nhìn cậu.

- “Em vừa nói cái gì?”.

Lâm Tĩnh Lam rành rọt trả lời.

- “Chị biết em vừa nói cái gì mà, hình ảnh chị Tần xấu xa, làm cho chị ấy bẽ bàng trước mặt mọi người là do chị làm phải không?”.

Chuyện cô và cậu họ Giang chia tay khiến cậu quan tâm làm cô nghĩ không ra. Bình thường cô tỏ vẻ là người bất cần nhưng sâu thẳm bên trong lại rất yếu đuối. Điều thật lạ là cô rất ít khóc, có chăng chỉ đôi lúc ngẩn ngơ như đang suy nghĩ gì. Nghe qua câu chuyện giữa Tiểu Ninh và người bạn học, Lâm Tĩnh Lam đã hiểu ra Tiểu Ninh đang tính toán điều gì...

Cậu lại không thể hiểu được, cô không chịu chấp nhận người khác, cũng không nghĩ cho thấu đáo được. Dựa vào tính cách của cô, sự việc này dường như do cô gây ra.

Cô nhìn cậu, đột nhiên cất lên tiếng cười lạnh lùng.

- “Là chị làm sao? Ha ha... Tiểu Di, cô ta nói là chị tự nguyện từ bỏ, cô ta muốn cướp anh ấy... Cô ta thật ngông cuồng. Chị không thể để họ ở bên nhau. Có chết chị cũng không muốn nhìn thấy cảnh đó!”.

Đôi lông mày thanh tú của Lâm Tĩnh Lam chột nhướn lên.

- “Đã vẫn còn yêu Giang... Viễn Ảnh thì việc gì phải buông tay? Lẽ nào chị làm như vậy trong lòng sẽ nhẹ bớt nỗi buồn?”.

Từng lời nói của Lâm Tĩnh Lam có vẻ gì đó thật chua chát, cậu không cầm lòng nhìn thấy cô quấy rầy anh chàng họ Giang, càng không muốn thấy cô tỏ vẻ cứng rắn nói cười. Hoa Ninh tuy ác độc song cô thật lòng đối đãi với mọi người giống như từ nhỏ đến giờ cô thường bắt nạt cậu, nói câu nào cũng khó nghe nhưng kỳ thực cô đã giúp cậu rất nhiều việc.

- “Em nói cái gì, đồ tiểu quỷ!” – Kì Hoa Ninh cười trông rất khó coi.

- “Em biết gì về cái gọi là tình yêu? Em đã từng chịu đau khổ vì tình yêu chưa? Em có biết tại sao bọn chị không thể làm lại được không?”.

- “Vậy chị nói cho em biết đi vì sao anh chị không thể làm lành lại?”.

Cậu thực sự muốn cô trả lời, theo thói quen cô lấy chiếc gối bông dúi dúi vào mặt cậu.

- “Bởi vì anh ấy muốn đi xa! Không, vì anh ấy không quan tâm tới chị..., cũng không phải... vì Tiểu Di... không, anh ấy không thích Tiểu Di...”, vừa nói nước mắt cô bỗng trào ra lăn dài trên khuôn mặt, từng giọt, từng giọt nước mắt long lanh rơi xuống, giống như khi thủy triều rút đi còn lưu lại trên cát ẩm những viên trân châu rạn ngời.

- “Những vấn đề nảy sinh giữa bọn chị, nhiều việc không thể giải quyết được... Chị cũng không biết cụ thể là vấn đề gì, nó bắt đầu từ lúc nào, nhưng cảm giác đã sai, em có hiểu không? Tiểu Lam? Trái tim chị đau đớn lắm nhưng chị vẫn chống mắt đứng nhìn mọi sự xấu đi, chị không đủ sức để thay đổi... ai mà có thể, chẳng còn cách nào nữa...”.

Cuối cùng cô đã thổ lộ được hết những buồn đau chất chứa đè nặng lên trái tim mình trong thời gian qua, cô có thể khóc cho thỏa lòng. Tình yêu đã chết rồi, nhưng trái tim vẫn còn sống, sống trong tủi hờn. Lâm Tĩnh Lam nhẹ nhàng đến gần, cậu đưa tay kéo đầu cô áp vào bộ ngực mỏng manh của mình.

Cậu không biết tại sao mình làm như vậy, chỉ là nước mắt của cô như từng hòn đá nặng rơi xuống ngực cậu, cậu dường như cũng giống như cô – lòng quặn đau. Cậu trách Giang Viễn Ảnh tại sao không thể bao dung một người ngoài mặt lạnh lùng bên trong mềm yếu như Kỉ Hoa Ninh nhiều hơn nữa? Cậu không có cách gì để giúp cô trừ việc để cô nói hết ra những uất ức đau khổ trong lòng, khi những khổ đau đó được nói hết ra, thời gian sẽ là phương thuốc hiệu nghiệm dần dần làm cho mọi việc bình thường trở lại.

Một lúc lâu, đợi cho Kỉ Hoa Ninh bình tĩnh trở lại, Lâm Tĩnh Lam mới nhỏ giọng nhẹ nhàng nói:

- “Có lẽ em không hiểu tình yêu là gì? Đau khổ của chị em càng không cách gì chia sẻ được, nhưng chị làm việc như thế em trước sau không thể đồng tình, em nghĩ chuyện tình cảm không nên gây tổn thương cho nhau, càng không nên nghi kỵ, nếu như không còn tình cảm nữa thì tốt hơn là không yêu nữa”.

Một tuần sau, có chuyện khiến người ta kinh ngạc. Tiểu Di không vào học ở trường đại học danh tiếng của thành phố, cô từ bỏ con đường đi mà mình lựa chọn để cùng Giang Viễn Ảnh đến thành phố mà anh sẽ học. Khi nghe được tin này Kỉ Hoa Ninh bật cười, cô cười vì mình trước sau không bằng Tiểu Di. Đều là những người yêu Giang Viễn Ảnh, nhưng đứng trước sự lựa chọn quan trọng lại hoàn toàn phân được hơn thua.

Cô tự cảm thấy mình bình thản trở lại. Tiểu Lam nói rất đúng. Tình yêu của cô có quá nhiều sự chi phối ngay từ lúc ban đầu. Cô quá kiêu ngạo, quá hư vinh, giống như loài chim Khổng Tước tham vọng cả thế giới này đều vẫn chuyển xoay quanh mình.

Tình yêu vẫn là sự thuần khiết mà bao dung, thế nhưng cô duy nhất chỉ có yêu cầu đòi hỏi. Nếu cô là công chúa, thì Viễn Ảnh cũng là hoàng tử. Họ giống nhau ở chỗ đều kiêu ngạo, đều ưu tú, chẳng người nào chịu lùi một bước. Kết hợp lại với nhau chỉ có thể gây khổ đau cho cả hai. Đợi cho cô hiểu ra thì tất cả đã quá muộn. Cô yêu Giang Viễn Ảnh không bằng Tiểu Di, cô thực sự ngưỡng mộ sự dũng cảm của Tiểu Di.

Nhiệt tình, sôi nổi, lãng lợ, nồng nhiệt, thậm chí sống để yêu, Tiểu Di thật xứng với danh hiệu Tường vi.

Cô thoải mái, thư thái để cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình. Nhưng vào một ngày cuối hè, Kỉ Như Cảnh và Giang Vân đã gây cho cô một cú sốc lớn.

- “Hoa Ninh con phải bình tĩnh nghe bố mẹ nói, đừng có kinh động”.

Cô còn nhớ như in Kỉ Như Cảnh gọi cô đến với thái độ rất nghiêm túc.

- “Bố và mẹ quyết định sẽ ly hôn”

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tình Yêu Hồi Sinh

Không phải tất cả mọi tình cảm đều trôi đi như mây bay, gió thổi. Tình cảm là thứ lắng đọng, có thứ tình cảm theo sự biến đổi của thời gian ngày càng sâu đậm hơn, ngày càng nồng nhiệt hơn.

Cô chăm chú nhìn cha mẹ, nhìn bên phải rồi lại nhìn bên trái. Dường như trước mắt cô hình ảnh cũ hiện về, bố mẹ người này ăn một miếng, người kia ăn một miếng, vui vẻ gọi nhau là ông xã, bà xã, họ nắm lấy tay cô nói rằng ba người sẽ vĩnh viễn bên nhau, không bao giờ rời xa. Cô trân trân nhìn họ, đột nhiên cảm thấy biểu lộ tình cảm của họ lúc ấy thật buồn cười.

Cô không biết nên nói điều gì.

Cái gì đây? Tại sao? Hay là... con không muốn?

Cô gượng cười, mắt nheo lại, miệng méo xệch.

Hoa Ninh, không cần như thế, không cần dọa mẹ, ánh mắt Giang Vân đỏ lên.

- “Những người đã từng yêu thương nhau vì sao lại đẩy nhau đến đường cùng, lẽ nào tình yêu thật sự không phải là chỗ dựa, cần phải trải qua thử thách của thời gian”.

Cô nhẹ nhàng hỏi giống như đang hỏi cha mẹ mình nhưng cũng như hỏi chính mình.

- “Hoa Ninh, tình yêu đã đưa bố mẹ đến với nhau. Nhưng bây giờ tình yêu không còn nữa, chúng ta đều nhận thấy điều ấy, nếu cứ như thế này thì chỉ còn lại sự trách móc mà thôi”.

Kì Như Cảnh vừa nghĩ vừa giải thích.

Tình yêu, tình yêu rốt cuộc là gì? Nó dễ đến cũng thật dễ đi, cho dù như vậy vẫn có rất nhiều người hăng hái theo đuổi nó, để rồi trong phút chốc nó lại tan biến đi.

- “Tình yêu thật đẹp”. Giang Vân và Kì Như Cảnh ngược mắt nhìn xa xăm, hồi ức cũ chợt về – “Có tình yêu, chúng ta mới kết hôn, mới sinh được ra con, mẹ và bố đều rất vui mừng. Đã có nhiều năm tháng chúng ta sống bên nhau, và đều chưa từng hối hận vì điều đó”.

Kì Như Cảnh gật gật đầu.

- “Đã như vậy vì lẽ gì bố mẹ cứ nhất định phải chia tay”.

Kỳ thực, cô không có ý định truy hỏi nguyên nhân mà chỉ là buột miệng nói ra. Nếu như mọi việc đều có thể nói rõ được thì thế giới này sẽ không có nhiều buồn đau đến như vậy.

- “Bố và mẹ con, con cứ nhìn xem, vài năm gần đây xuất hiện những vấn đề nhỏ” – Kì Như Cảnh cẩn trọng dẫn đo suy nghĩ từng câu từng chữ.

- “Chúng ta bất đồng quan điểm, tranh cãi, thậm chí là có những lời lẽ xúc phạm nhau. Những điều ấy làm cho những ký ức tốt đẹp về nhau ngày một mất đi”.

- “Cãi vã nhau nhiều lần chúng ta mới nhận ra bản thân tình yêu không còn đầy đặn, đủ sức để bao dung cho nhau, sống với nhau thì không hòa hợp. Chúng ta đều là những người cầu toàn, tuy nhiên cứ tiếp tục sống thế

này thì không thể được, nói chuyện nghiêm túc với nhau chúng ta nhận ra tốt hơn hết là kết thúc ở đây, trả tự do cho nhau”.

- “Để chúng ta có thể lưu giữ lại những kỷ niệm tốt đẹp trong lòng, cảm kích trước tấm chân tình cuộc đời hoa niên đã từng trải qua bên nhau”.

Giang Vân tĩnh tâm nói ra hết, Kỉ Như Cảnh nhè nhẹ nắm lấy tay cô.

- “Xin lỗi con yêu! Chúng ta biết đưa ra quyết định này là rất ích kỷ. Đã lâu nay chúng ta bất đồng quan điểm, bắt đầu soi mói chỉ trích nhau, không còn coi trọng nhau, những cuộc tranh cãi ngày càng tệ hại, cả hai cảm thấy đã quá mệt mỏi, ngay cả việc cãi vã nhau cũng không còn đủ sức nữa. Chúng ta cũng không phát hiện ra vấn đề xuất phát từ đâu và không phải xuất phát từ những mâu thuẫn của bản thân. Đã hiểu rõ rồi thì phải chấp nhận. Chúng ta đã quyết định sau khi ngồi lại với nhau. Cho dù như thế nào bố mẹ vẫn là bố mẹ của con, điều đó dù một mảy may cũng vĩnh viễn không bao giờ đổi thay”.

Kỉ Hoa Ninh hiểu rõ quyết định của bố mẹ, điều đó sẽ không còn làm cô sững sờ nữa, họ thực sự đã thuyết phục được cô. Chính từ thất bại trong tình yêu cô đã cảm nhận được vị đắng chát của tình yêu, mới nhận ra rằng tình yêu đã dần dần mất đi, bố mẹ cô đã chia tay nhau trong hòa bình, cô dường như đã hiểu được tình yêu là gì?

Tình yêu là sự chiếm hữu cho riêng mình, cũng là sự khoan dung ảm áp. Nó đến và đi như gió thoảng. Nếu như yêu bằng cả trái tim nó sẽ bền vững lâu dài, ngược lại nếu như không có duyên phận, nó dần dần tan biến, không thể miễn cưỡng níu kéo. Cho dù thế nào đi chăng nữa chúng ta sẽ mong chờ gặp được người mình yêu, trân trọng giữ gìn người mình yêu, sẽ không bao giờ hối hận vì đã từng yêu.

Trong nụ cười của bầu không khí hòa hảo, bố mẹ cô đã ký vào tờ giấy ly hôn. Cùng ngày hôm đó, Kỉ Hoa Ninh chủ động đưa ra lời thỉnh cầu –

cũng là thỉnh cầu duy nhất từ khi cô lên năm tuổi.

- “Tình Lam, giấy gọi nhập học của con đến rồi”. Lâm Đồng Hạ đưa phong thư cho Lâm Tình Lam. Trên nền giấy trắng hồng in dòng chữ: Trường Trung học số 1 thành phố S”.

Tình Lam cầm phong thư nhìn một lát, quay người ngồi xuống ghế, ngẩng đầu nhìn ra bầu trời phía ngoài cửa sổ: Hoa Ninh bây giờ chị đang trải qua những giờ phút như thế nào?

Cái tin chú Kì và dì Giang chia tay khiến bố mẹ cậu kinh ngạc, họ đã là bạn bè của nhau từ rất lâu, ai mà biết được hai người đó lại chọn mỗi người một ngả. Họ vội vàng tới nhà Kì Hoa Ninh, chỉ có chú Kì đang thu dọn hành lý, ông cho biết Hoa Ninh đã chủ động đi du học nước ngoài, đã bay ngày hôm qua.

Lâm Tình Lam từng người, cậu ba chân bốn cẳng chạy xộc vào phòng cô, cửa sổ màu tím nhạt, chiếc giường màu phấn hồng, chỗ nào cũng đều là nụ hoa xinh xắn, còn phảng phất lưu lại mùi hương hoa nhài của thân thể cô. Cậu cầm chiếc gối ngày nào cô cũng ôm trong lòng, thường lấy nó để đánh cậu, cô chẳng mang theo bất cứ thứ gì.

Thế nhưng vì sao cô vội bỏ đi mà chẳng để lại đôi dòng nhắn gửi?

Chuyện này thật đột ngột, căn phòng trống trải như chiếc dằm đâm vào mắt cậu, cậu ngẩn ngơ ngồi xuống đầu giường, cúi thấp người, đầu vùi trong gối mềm mại ấm áp.

London, nước Anh.

Bên bờ sông Thames, gió thổi tung những cuốn vở trong tay chàng trai đang cầm bó hoa hồng, nước mắt ngân ngấn.

- “Nisha, anh yêu em, thực sự yêu em, tại sao lại không cho anh cơ hội?”.

Cô gái dáng uyển chuyển với mái tóc vàng tỏ vẻ không còn kiên nhẫn.

- “Em đã nói rất nhiều lần, chúng ta không thể, xin lỗi anh nhé! Jack”.

- “Vì sao, vì sao lại không thể, hôm nay, em nhất định phải nói rõ lý do” – Chàng trai vẫn kiên nhẫn không chịu bỏ cuộc.

- “Để cậu phải đợi lâu, Honey”. Cô gái châu Á xinh đẹp xuất hiện trước mắt anh. Cô đội chiếc mũ bê rê, trên người mặc chiếc váy chấm bi đen trắng, mái tóc ngắn gọn gàng, cái miệng chúm chím, đôi mắt to sáng long lanh. Cô nở nụ cười ấm áp với chàng trai đang ngẩn ngơ, dờ dẫm rồi đưa tay kéo cô gái tóc vàng đi với mình.

- “Tớ cùng Honey của tớ đi đây. Đừng có theo bọn mình nhé!”.

Đợi cho hai cô gái đi xa, chàng trai tên Jack mới thần thờ ngồi xuống. Nisha, đó là người con gái anh rất yêu, nhưng đột nhiên anh lại cảm thấy mình thích cô gái vừa mới đến.

- “Khuyên cậu một câu đừng bao giờ tin lời con gái nói”, bên cạnh anh xuất hiện một chàng trai khác. Anh ta mặc một chiếc áo jacket màu đen và nheo nheo cặp mắt đa tình, môi nở nụ cười tươi đầy quyến rũ.

- “Cô gái đó là Queenie, người thích trêu đùa người khác”.

Bản thân anh ta đã mấy lần chịu khổ vì cô, trong mắt người khác cô là một cô gái xinh đẹp quyến rũ, không có bất cứ khiếm khuyết gì, lẽ nào người như vậy lại là ác quỷ ư?

Cậu bạn đó tên là Chris, một chàng trai anh tuấn, là bạn học cùng lớp đại học của Kỉ Hoa Ninh – Queenie. Vì một ngày nọ anh đắc tội với một cô

gái và đã gặp một đồng rắc rối linh tinh: Bị một cô gái xấu xí đuổi theo giữa đường, đi bộ thì trượt vỏ chuối, ở trường thì bị mọi người chỉ trích là đồ lãng nhãng vô trách nhiệm, thậm chí đến các vị giáo sư cũng nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái.

Tới mấy ngày sau anh mới biết tất cả là do cô gái tên Queenie ấy gây ra sau lưng anh. Anh bực tức hấp tấp tìm cô gái đó để hỏi cho ra nhẽ. Nhưng trước vẻ ngây thơ, vô tội che đậy bên ngoài của cô, anh lại ngậm nỗi bực tức trong lòng. Lúc đó anh mới biết được nguyên nhân là do anh bất cẩn giẫm lên đám hoa cỏ mà cô dày công chăm sóc lại còn không kịp thời nhận sai, anh cảm thấy mình thật có lỗi.

- “Loài thực vật cũng có sinh mạng của nó, đừng tùy tiện giẫm đạp lên, huống hồ tôi là người rất nhỏ nhen nên việc cón con cũng không bỏ qua”. Anh thề rằng sẽ mang theo đài để ghi âm lại những lời cô nói.

Chính vì điều đó, sau Nisha, Queenie trở thành người bạn “thân thiết” của anh. Nhìn đám thanh niên theo đuổi cô, Chris lắc lắc đầu. Nếu như biết được chân tướng thực sự của cô ta, liệu họ có đủ dũng khí để tiếp tục theo đuổi nữa hay không? Nhưng khi tiếp xúc với cô, thực sự hiểu cô ấy bạn lại có cảm giác vui vẻ kỳ lạ.

Hai tay Chris đút vào túi áo, chậm rãi bước đi trong tiết trời mùa đông của London, anh khẽ mỉm cười, khuôn mặt anh tuấn và dáng người cao lớn tạo thành một bức tranh đẹp mắt trên con đường ven sông.

Hi hi Tiểu Lam, em khỏe không? Có phải là đang chăm chỉ học tập đấy chứ?

Chị bây giờ đang ở London. Ở đây phong cảnh rất đẹp, bạn bè cùng học đại học rất nhiệt tình. Khi tản bộ ven sông, màu xanh của cỏ như tấm thảm, cây cối mọc thành rừng, dưới nước những con thuyền nhỏ lướt nhẹ... Này, chắc là em đang thèm rỏ dãi ra phải không? Ha ha.

Tha lỗi cho chị đi mà không nói gì. Ngày hè đó chị đã trải qua nhiều cuộc ly biệt. Chị không muốn lại phải tạm biệt trong xúc động nghẹn ngào. Thay đổi môi trường sống đối với chị là sự lựa chọn tốt nhất. Chị muốn nhìn nhận lại chính mình, nhận thức thế giới và tìm lại niềm vui của chị. Tuy chị tự ra đi nhưng em không được phép quên chị, em vẫn là “tùy tùng” của chị đấy! Sau khi chị trở về có lẽ Tiểu Lam của chúng ta đã là một chàng trai rồi, thực sự là chị đang mong đợi ngày đó.

Chú ý sức khỏe bản thân. Tuy em cần “vụng cánh lo bay trước(3)” nhưng học hành đừng quá sức, nếu như để chị biết được em ốm yếu, khi trở về chị sẽ lại trông trị em.

Chuyển lời hỏi thăm của chị đến cô chú Lâm nhé!

London, đầu xuân!

Luôn nhớ mọi người, Hoa Ninh.

Trong bức thư Tiểu Ninh còn có bức ảnh cô chụp tại Anh, chuông nhà thờ, điện Beckingham, nhiều bức ảnh bên dòng sông... đôi lông mày cong cong, nụ cười tươi như hoa, một số bức ảnh chụp chung với đám bạn bè có cô gái tóc vàng, chàng trai tóc đen anh tuấn, khuôn mặt của họ đều rạng ngời.

Không cần phải nhắc nhở, Tiểu Lam cẩn thận xếp lại thư và ảnh vào trong phong bì, đặt chúng gọn gàng trong ngăn kéo. Em sẽ chú ý đến sức khỏe, không học hành quá sức... cũng sẽ... sao phải để chị nhắc nhở.

Cậu nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, cơn gió nhẹ thổi mái tóc đen của cậu khẽ rung lên.

Queenie của khoa quản lý trường đại học C, du học sinh đến từ Trung Quốc, cô gái yếu điệu xinh đẹp, tài năng, mẫn tiệp, luôn thích mặc quần áo màu trắng tinh khiết. Cô gái ngoại quốc với vẻ đẹp rực rỡ, đắm đắm dần

dần thay đổi. Trong các môn học chuyên ngành cô rất mềm dẻo song luôn kiên định với ý kiến bản thân, căn cứ vào thực tiễn để tranh luận, làm cho thầy cô giáo không ngừng giơ ngón tay cái lên để khen ngợi. Bên cạnh cô tự nhiên có hàng tá các chàng trai ưu tú vây quanh, điều lạ là Queenie không mấy may để cho họ có một chút cơ hội nào cả, dường như cô không hề có hứng thú với chuyện yêu đương. Cô càng lảng tránh chuyện đó thì càng có nhiều người theo đuổi.

Thế nhưng Chris không mấy để ý đến chuyện vụn vặt đó, anh biết cô là cô gái “việc con con cũng làm cho rõ ràng” không để bụng. Thích xem những bộ phim hài, phim hành động. Ngoài mặt tỏ vẻ lạnh lùng nhưng trong lòng rất nhiệt tình. Người con gái như vậy tại sao trong mắt cô đôi khi vô tình hiện lên nỗi ưu tư buồn phiền? Lẽ nào đó là do cô đang cố gắng che giấu tâm sự gì?

Giống như bây giờ, Queenie bám lấy thành cầu, ngó xa xăm, Chris đi đến bên cạnh cô. Cùng ngắm phong cảnh với cô. Lãng đãng sương phủ trên mặt nước, từng cơn sóng vỗ menh mang, phía chân trời xa xa một vẻ đẹp tĩnh lặng đến lạ kỳ.

- “Điều gì làm cho Queenie mạnh mẽ của chúng ta nhiều tâm tư vậy?”.

Anh nhẹ nhàng dựa vào thành cầu, mỉm cười nhắc cô.

- “Mình đang nghĩ một số chuyện”.

- “Ồ, bạn cũng có tâm sự riêng hả?”.

Kỉ Hoa Ninh liếc ngay sang anh.

- “Sinh vật đơn bào như cậu chắc là chẳng bao giờ có tâm sự đâu nhỉ?”.

Cậu bị cô làm cho tối tăm mặt mũi, ai dám trêu đùa cô gái này hẳn nhiên phải nuốt cục tức trong lòng.

Cô nhìn về phía xa, dường như muốn nói với chính mình. Nhiều việc trôi qua nghĩ lại không thấy hối hận, càng không thể nói là đau buồn mà chỉ là... hoài niệm. Nhớ lại lúc trước, khi đó thật là ngốc nghếch... cũng thật nhiều niềm vui.

Chris không quen với giọng nói đầy tâm trạng của cô, cậu nhìn cô có vẻ hơi lo lắng, mắt dò xét trên khuôn mặt khả ái, đôi lông mi khẽ chớp, cái miệng nhỏ xinh xắn. Cậu đột nhiên cảm thấy rung động trước mùi đầu thơm nồng nàn, cậu đưa mũi hít nhẹ nhẹ.

Kì Hoa Ninh hoàn toàn chìm đắm trong ký ức xa xăm.

Khi Lâm Tĩnh Lam lên học cấp ba, sau khi mối tình tay ba Giang, Kì, Tần và hai nhân vật chính kết thúc bằng việc chia tay, câu chuyện về cậu bé tuổi trẻ tài cao Lâm Tĩnh Lam trở thành đề tài bàn luận của mọi người. Cậu đúng như nhận xét: vẻ bề ngoài anh tuấn, cách làm việc cẩn thận, cá tính nghiêm túc. Tuy cậu kém tuổi các bạn học trong lớp, song luôn được mọi người quý trọng.

Cho dù khiêm tốn đến như thế nào, mọi người vẫn gắn vào cậu hai chữ “thiên tài”.

Mười lăm tuổi cậu lớn nhanh như thổi, vóc dáng cao lớn, thân hình gầy gò, giọng nói khàn khàn. Một lần về nhà cậu bị những đám thanh niên hư ngán lại, khi những kẻ đó cười nói, bàn tán về cô gái mà họ thích nhưng lại có tình ý với cậu. Cậu tỏ vẻ không muốn nghe, quay người bước đi, nhưng bị bọn họ chặn lại, giờ năm đám dọa nạt.

- “Các cậu đang làm gì vậy?”. Một giọng con gái lạnh lạnh cất lên, phá tan bầu không khí căng thẳng. Lâm Tĩnh Lam hơi nhích người, cú đâm của đối phương rơi vào hư không.

Cậu chợt ngó sang bên đường, ánh nắng chói rọi vào mắt, một cô gái đang đứng đó, khuôn mặt có vẻ rất thân thuộc, trong phút chốc cậu như thấy Hoa Ninh đã trở về... Cậu ngẩn người, nước mắt chực trào ra, cô gái từ từ tiến về phía cậu, tóc chấm ngang vai, khuôn mặt trái xoan, cậu tưởng chừng tim mình như nhảy khỏi lồng ngực. Khi cô hoàn toàn hiện diện trước mắt cậu, đôi mắt hình quả hạnh, thân hình mềm mại, cân đối, đáng vẻ xinh đẹp – Nhưng đó không phải là Kỉ Hoa Ninh.

- “Đừng có xía vào chuyện người khác!”.

Đám người hỗn hào gạt cô sang một bên, vây lấy Lâm Tĩnh Lam, chỉ nghe thấy tiếng đánh đấm huỳnh huých, Tiểu Lam chân tay nhanh nhẹn di chuyển còn đám thanh niên hư hỏng khí thế xẹp hẳn xuống, vài người bị đánh ngã lăn xuống đất. Đối diện với hiểm nguy cậu không hề nao núng. Đám thanh niên đó không thể hiểu được “con mọt sách” ốm yếu làm sao lại có võ nghệ cao cường đến vậy. Bọn chúng đương nhiên là không biết được rằng, sau lần bị bắt nạt được Kỉ Hoa Ninh ra tay che chở, cậu đã bắt đầu học Karate. Cậu thề rằng sẽ không bao giờ để cô phải cứu mình nữa. Cậu hy vọng có một ngày sẽ tự bảo vệ chính mình, nếu có cơ hội sẽ còn bảo vệ được cả cô nữa...

- “Bạn Lâm... không sao chứ?”.

Cô bé xinh đẹp chạy đến bên cậu, khuôn mặt hơi ửng hồng. Lâm Tĩnh Lam gật gật đầu, tỏ vẻ cảm ơn trước thái độ vừa rồi của cô bạn, rồi cậu vội vã bước đi.

Cơn gió đầu xuân nhẹ nhàng thổi mơn man trên mặt thật ấm áp, nhưng cũng có chút gì đó nhồn nhột.

“Tiểu quý, bây giờ thiếu sự dạy bảo...”, giọng kể cả của Kỉ Hoa Ninh vẫn như văng bên tai cậu, cậu vươn tay, chỉ có hư vô, cái bóng cao lênh khênh của cậu cúi thấp đầu lê bước, đơn độc chỉ có một mình. Cậu chợt

nhận ra, cô đơn thật đáng sợ, sự tồn tại của cô giống như cơn gió nhẹ, giống như ánh tà dương, thấm vào trong cuộc sống của cậu. Nó tồn tại giống như tự nhiên vốn vậy, thế mà giờ đây tất cả đã trở nên xa xăm.

Trở về nhà, khác với mọi khi cậu không lao ngay vào học, cậu mở ngăn kéo, lấy ra bức thư, trong đầu thầm nghĩ “Chị bây giờ đang làm gì nhỉ? Có nhớ tới em không?”, những ngón tay thon dài của cậu vuốt nhẹ nhẹ lên khuôn mặt rạng ngời trên bức ảnh, mắt cậu mờ đi. “Em... nhớ chị, em rất nhớ chị. Trong trường ở những nơi chị đã đi qua, chiếc bàn chị ngồi, từng ngọn cỏ, cành cây, đều in bóng dáng chị... Hôm nay em đã nhìn một người mà đã ngỡ là chị, lúc ấy em đã vô cùng thất vọng. Bạn học của em, những người học sau chị, em đã hy vọng nghe được từ họ chút manh mối nào đó về chị, Hoa Ninh đến khi nào chị mới trở về, em...”.

Cậu chợt bừng tỉnh sau những cảm xúc tản mạn trào dâng, thì ra cậu đã ngồi đây hơn một giờ đồng hồ. Cậu làm sao vậy? Sau hai năm kể từ ngày cô đi, cậu luôn ngồi bên cửa sổ nhớ về cô như điều gì đó vô cùng thiêng liêng.

Mùa xuân thời tiết luân chuyển, lúc nóng, lúc lạnh, tâm sự của cậu bé “thiên tài” giấu kín trong lòng khó có thể tâm sự cùng ai.

“Queenie, Queenie!”.

Mới sáng sớm cửa phòng Kì Hoa Ninh đã bị kéo tung, một cô gái với mái tóc vàng, đôi mắt màu xanh ngọc, xinh đẹp sộc vào với vẻ hốt hoảng.

- “Việc này nhất định bạn phải giúp mình”.

Có chuyện gì thế Honey?

Kì Hoa Ninh biết đó là Nisha, cô bạn gái thân thiết của mình. Chắc có việc gì cần gấp đây, cô vừa chải tóc vừa ném cái nhìn nghi ngờ về phía Nisha.

- “Đó là Jack lại đến. Đứng trước cổng ký túc xá còn nói là bọn mình lừa anh ta, nói rằng Chris đã kể hết cho anh ta rồi”.

Kỉ Hoa Ninh vừa đánh răng vừa nói:

- “Cái gã Chris này chỉ biết phá đám sau lưng người ta”.

Cô nhắc máy gọi điện thoại, phải để cho anh chàng này biết tay mới được.

- “Đều là tại cậu, mau tới đuổi anh ta đi”.

Tiếng chuông điện thoại không biết của ai đổ dồn, Chris vẫn lơ đi tiếp tục ngủ vùi, nhưng anh không thể ngủ được, anh lấy hai tay ôm đầu.

Cuối tuần, bốn người bọn họ đều không phải lên lớp. Theo lời đề nghị của Jack, Nisha miễn cưỡng cùng họ đi chơi trong khuôn viên của trường. Nisha, một cô gái phương Tây điển hình, tính cách cởi mở, duyên dáng, khuôn mặt đầy đặn, phòng ngủ của cô đối diện với phòng Kỉ Hoa Ninh, rất nhanh hai người đã trở thành bạn thân của nhau. Kỉ Hoa Ninh lúc này, lúc khác giúp cô cắt bỏ những cái đuôi lằng nhằng bám sau. Thế nhưng cũng có người đôi khi ngoan cố, mặt dày mày dạn không chịu lui bước thì cô cũng không tìm được cách nào tốt hơn. Ví dụ như Jack, có lẽ cũng phải để cho anh ta có cơ hội thể hiện, Kỉ Hoa Ninh nhìn Jack, ánh mắt thoáng vẻ tình nghịch.

Cô cố ý tách ra khỏi bọn họ khi cùng vào chơi trò mê cung trong khu vui chơi giải trí, lúc ra đến ngoài chỉ còn lại Kỉ Hoa Ninh và Chris.

Vốn dĩ mình cũng định giúp đỡ Jack.

Anh nhìn cô chăm chú, dải lụa màu trắng bạc với đường viền tinh xảo thắt qua eo cô.

- “Mình cho là bạn sẽ giúp Nisha lẫn tránh cậu ấy”.

- “Si mê thì không phải là điều sai trái”.

Cô nói một cách chậm rãi.

Mình chỉ muốn tạo cho cậu ấy một cơ hội, có thành công hay không là do ở cậu ấy. Nhận được tấm chân tình của người khác là điều vô cùng hạnh phúc. Nhưng chuyện tình yêu không thể miễn cưỡng được.

- “Thế sao bạn không tạo cho những người thích bạn một cơ hội?”.

Kỉ Hoa Ninh và Chris cùng sánh bước dưới ánh sáng nhạt nhòa của ánh đèn đường, ký túc xá đang ở ngay gần.

Cô nhẹ nhàng mỉm cười – “Mình không giống Nisha”.

Chris còn muốn hỏi thêm cô mấy câu nhưng bỗng nhận ra Kỉ Hoa Ninh dừng bước, anh ngược mắt nhìn, phía trước cửa ký túc xá có một bóng người đang đứng, không thể nhận ra đó là ai.

- “Tiểu Lam?”.

Kỉ Hoa Ninh bất ngờ thốt lên hai chữ đó. Từ khoảng cách khá xa cô không thể nghĩ được rằng cậu sẽ có mặt ở đây.

Lâm Tĩnh Lam nhẹ nhàng bước lại gần, dưới ánh sáng mờ lung, giờ thì Chris có thể nhìn rõ người vừa tới đó là một chàng trai châu Á, cỡ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, đôi mắt đen thăm thẳm, da dẻ trắng trẻo, khuôn mặt thanh tú toát lên vẻ thông minh, lạnh lợi. Cậu chàng đó lú lú cất tiếng gọi:

- “Hoa Ninh!”.

Bao chất chứa trong lòng không thể nói hết thành lời, cuối cùng trong phút giây xuất hiện trước mặt cô, người con gái thân thuộc với ánh mắt hiền hòa, vóc dáng mảnh mai. Trái tim cậu đột nhiên đập rộn rã, dòng máu trong người dường như dồn hết cả lên mặt.

Ngàn ý, vạn lời muốn nói với cô. Nhưng cậu không thể thốt lên tiếng nào, câu chữ trúc trắc rối loạn không đầu, không cuối.

- “Tiểu Lam, có phải là em thật không?”.

Kỉ Hoa Ninh hiển nhiên cũng sửng sờ, theo thói quen cũ cô đưa ngón tay dí vào mặt cậu.

- “Tiểu quý, làm sao em đến đây được?”.

Trái tim cô đập nhanh, có điều gì đó nhen nhóm đầy ắp.

- “Em tham gia cuộc thi Olympic Toán học”.

Chris lại gần:

- “Queenie, em trai bạn hả?”.

- “Không phải”.

Lâm Tĩnh Lam cắt lời và nhìn anh một cách khó chịu. Trong bức ảnh Hoa Ninh gửi cho cậu cũng có cả anh chàng này. Chris cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh như dao kiếm của cậu bé hiền lành này, có điều gì đó không thể giải thích nổi.

Kỉ Hoa Ninh bật cười ha hả, đưa hai tay vò vò đầu cậu, miệng lâu bầu:

- “Ngoan ngoan nào!”. Cô làm điều này với mục đích làm cho Lâm Tĩnh Lam vui vẻ cười nói trở lại, nhưng cậu có chút gì đó không hài lòng:

- “Em không phải là trẻ con!”.

Giọng nói của cậu khàn khàn thật khó nghe.

Kỉ Hoa Ninh cẩn thận ngắm nhìn cậu, quả nhiên sau hai năm không gặp Lâm Tĩnh Lam đã vụt cao lớn. Tiểu Lam gốc nghềch ngày nào không ngờ bây giờ lại lớn nhanh đến vậy, chẳng qua là cậu ta đang tỏ vẻ huênh hoang không biết ngượng ngùng đó thôi? Cô xoa tiếp lên đầu Lâm Tĩnh Lam.

- “Giọng nói khàn khàn, còn dám nói mình không phải là trẻ con nữa hả? Không thấy đi cùng người nhà sang đây, chí ít là như vậy, mới tính được là người trưởng thành, nhưng...” – Cô cười thầm: “Đừng học anh ta, vóc dáng cao lớn chưa thể được coi là có nhân phẩm tốt được đâu”.

Câu nói trên hàm ý nhân phẩm... Chris... nhắc tới điều này khiến Kỉ Hoa Ninh bật cười ha hả. Mặt Lâm Tĩnh Lam hơi sầm lại.

Xem ra Kỉ Hoa Ninh muốn đưa Lâm Tĩnh Lam vào trong ký túc xá, Chris có đôi chút nghi hoặc – “Như vậy, có... ổn không?” Tuy nói cậu bé này mới chỉ mười lăm tuổi, nhưng dù sao cậu ta cũng là con trai – “Hay là để cậu ta đến chỗ mình?” – Anh nói với Kỉ Hoa Ninh, cô phẩy tay:

- “Không sao đâu, bọn tớ từ nhỏ đã ngủ chung một giường”, câu nói của cô đã khiến hai chàng trai – người thì đỏ mặt, người thì tối sầm lại.

- “Tớ báo với người quản lý ký túc xá đây là em trai tớ”.

Chris nhìn theo Kỉ Hoa Ninh và cậu thanh niên đi vào ký túc xá, đôi lông mày của anh nhíu lại, không biết cảm giác vừa rồi của anh có đúng hay không nhỉ? Anh nhận thấy ánh mắt của cậu ta với Kỉ Hoa Ninh có gì không bình thường? Nếu nói đó là tình cảm chị em, e là chẳng mấy ai tin, anh thẳng thắn thừa nhận như vậy.

Đêm đó, Kỉ Hoa Ninh ngủ trên giường, Lâm Tĩnh Lam nằm dưới đất, hai người chen chúc nhau trong căn phòng nhỏ của cô, tuy nói không cùng ngủ một giường song cô thật sự vô tư, không có chút phòng bị gì cả. Cô quay người thay quần áo, cho là cậu sẽ không nhìn trộm, có thể nói cô vẫn nghĩ rằng cậu chỉ coi cô như một người chị gái, chứ không phải là một người khác giới.

Kỉ Hoa Ninh thay quần áo ngủ, ngó sang Lâm Tĩnh Lam đang ngồi dưới đất, mắt nhắm nghiền lại, bất giác cô bật cười thành tiếng.

- “Làm sao phải căng thẳng thế, chị chỉ thay quần áo trước mặt em thôi mà”.

Lâm Tĩnh Lam bị cô làm cho lúng túng, mặt đỏ rực, cậu thấy thật xấu hổ. Kỉ Hoa Ninh nghiêng đầu ném cái nhìn về phía cậu.

- “Xem ra Tiểu Lam của nhà ta đã lớn rồi, có phải là rất nhiều cô gái ở trường thích em không? Mọi việc ở trường học và bạn bè có thuận lợi hay không? Không bị người ta ăn hiếp đấy chứ?”.

Cậu lắc đầu, so với thời ở cấp hai đã có sự khác nhau, quan hệ với bạn học lớn tuổi có gì đó hơi khách khí mặc dù họ đối với cậu tỏ ra khá tốt.

Cô cười cười: “Em lắc đầu là không bị người ta ăn hiếp hay không có cô gái nào thích mình? – “Cả hai”, Lâm Tĩnh Lam đáp.

- “Tĩnh Lam của chúng ta lại học thói lừa dối rồi!”.

Xem Tĩnh Lam như vậy vừa thông minh, vừa anh tuấn, những cô gái thích cậu không dám nói là đầy một xe thì cũng xếp hàng dài.

- “Em còn nhỏ mà”.

Kỉ Hoa Ninh đã ở nước ngoài được hai năm. Suy nghĩ của cô đã thoáng hơn nhiều.

- “Tuổi nhỏ đã sao? Ở trường chị nhiều mối tình chị em, thậm chí có cả mối tình cô cháu đấy chứ? Ồ không! Chẳng qua tuổi của em vẫn còn nhỏ lắm, đừng nghĩ đến chuyện đấy, hãy lấy việc học làm trọng. Thôi em mau ngủ đi, ngày mai còn phải tham gia cuộc thi Olympic nữa đấy”. Vừa dứt lời, Kỉ Hoa Ninh với tay tắt đèn, cả căn phòng biến thành màu đen đặc quánh.

- “Chị Hoa Ninh này?”.

Giọng nói của cậu xuyên qua màn đêm tĩnh lặng, đập vào tai cô.

- “Chị ngủ rồi”. Cô cười gượng.

- “Hai năm qua chị như thế nào?”.

- “Tốt lắm! Chị thấy rất vui. Không phải chị vẫn thường xuyên viết thư cho em ư?”.

Thường xuyên? Tổng cộng có ba bức thư, cậu phản bác lại.

- “Là em hỏi chị có thực sự vui vẻ không? Từ đáy lòng ấy!”.

Kỉ Hoa Ninh nghe xong đã hiểu tất cả. Cậu muốn hỏi cô có thực sự quên được những đau khổ do Giang Viễn Ảnh và bố mẹ cô đã gây ra cho cô, hay là miễn cưỡng cố tỏ vẻ kiên cường để vui sống.

Cô nói với giọng điệu vui vẻ:

- “Ở đây rất tốt, bạn bè mới, công việc mới, rất dễ giúp chị quên đi những kỷ niệm đã qua”.

Cậu thấy căng thẳng, liệu mình có phải cũng là những thứ đã trôi qua đối với chị ấy chẳng? Hay mình chỉ là người chứng kiến những lúc chị ấy khóc nước mắt.

- “Nhưng, bây giờ nghĩ lại dường như tất cả đã trở nên quá xa vời”. Câu nói của cô đã làm cậu tủi thân. Nhưng cô vẫn tiếp tục.

- “Người ta thật buồn cười, những thứ tưởng chừng như khắc cốt ghi tâm, chỉ qua vài năm lại trở lại bình thường. Em nói xem, có phải là bất cứ thứ tình cảm nào theo thời gian đều sẽ trôi qua như gió thổi mây bay?”.

- “Không phải, đương nhiên không phải” – Cậu buột miệng phản đối: “Tình cảm sẽ dạt dào trở lại sau những sóng gió qua đi, thậm chí... có thứ tình cảm theo sự thay đổi của thời gian sẽ ngày càng đậm thắm hơn, ngày càng sâu đậm hơn”.

Kỉ Hoa Ninh ở bên cạnh không lên tiếng, có lẽ cô đã chìm vào giấc ngủ. Tiểu Lam của cô lần này đã thật sự trưởng thành rồi, cô nhắm mắt lại mơ màng suy nghĩ. Ánh trăng sáng rọi vào căn phòng nhỏ, Lâm Tĩnh Lam nhìn bóng dáng mông lung của cô, cậu bỗng thấy toát mồ hôi. Đêm nay, thân thể và cả trái tim của cậu như sóng triều dâng cuộn cuộn, cuộn cuộn.

Gửi thanks

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tình Yêu Không Biên Giới

Tình yêu trôi qua giống như vết thương kín miệng theo thời gian. Nếu như bong vẩy quá sớm thì sẽ nhìn thấy cả da thịt non bên trong, rất dễ gây chảy máu. Song, theo thời gian tự chúng sẽ tróc ra, tạo nên lớp da thịt hoàn toàn mới.

Chris đi vào khuôn viên của trường, khuôn mặt hào hoa tôn thêm vẻ đẹp cường tráng của anh làm cho các cô gái ngẩn ngơ, ngăm nhìn.

Cuối cùng, hai cô gái mạnh dạn đến trước mặt anh.

- “Này, cậu cho mình hỏi, đến viện Vật lý đi đường nào?”.

Chris nhiệt tình chỉ đường cho họ, một trong hai cô gái bỗng đỏ mặt nói: “Cảm ơn cậu, bọn mình có thể kết bạn với nhau được không?”

- “Ồ, được chứ! Mình rất vui được làm quen với các bạn”. Chris hơi khom người xuống, nở nụ cười mê hoặc.

- “Á à!”. Phía sau lưng anh có tiếng nói cất lên, không cần phải suy nghĩ cũng biết đó là ai. Hai cô gái nhìn người phía sau anh vội vàng bước đi. Kỉ Hoa Ninh chạy lại bên cạnh anh.

- “Chris của chúng ta tới nơi nào cũng thật đào hoa nhỉ”.

- “Giúp đỡ phụ nữ là việc mình nên làm ấy mà”.

Chris giống như hiệp sĩ chân chính nước Anh, lịch lãm đáp lại.

- Chẳng qua có người thích dọa người khác, vừa rồi làm cho hai cô bé xinh đẹp sợ hãi mà bỏ chạy mất tiêu.

Câu nói của anh như châm chọc Kỉ Hoa Ninh, mỗi ngày được đối đầu với “tay chơi” này cô luôn có hứng thú cười đùa, tình nghịch.

Hai người sát vai cùng bước vào lớp học, đột nhiên Kỉ Hoa Ninh cảm thấy như có nhiều ánh mắt sắc lạnh, không khí thật căng thẳng. Cô và Chris ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ bắt gặp một người bạn học Trung Quốc đi ngang qua.

- “Queenie, thật uổng công bình thường thầy giáo hay biểu dương bạn, vậy mà bạn đã làm một việc thật mất mặt”.

Bỗng dừng tai họa ở đâu vô tình trút xuống đầu cô. Nhưng Kỉ Hoa Ninh vẫn giữ bình tĩnh, khuôn mặt không hề biến sắc.

- “Mary, mặt của tôi vẫn còn ở đây”. Cô lấy tay chỉ vào mặt mình: “Tôi không nhớ là mình đã nói rằng mình không cần nó nữa”.

Nghe đến đây, những sinh viên hiếu tiếng Trung Quốc bật cười, Mary nhất thời đỏ bừng mặt, cô ta kéo một cô gái tóc tím phía sau ra ngoài.

- “Susan, bạn nói đi, có phải cô ta ăn cắp bản báo cáo điều tra của bạn không?”. Susan nem nép gật đầu, có chút gì sợ hãi nhìn cô; “Thầy giáo nói, báo cáo của bọn mình có kết quả giống hệt nhau...”, “Giống hệt nhau là làm sao? Lần này chính tôi tự thâm nhập thị trường, điều tra khả năng tiêu thụ, căn cứ vào đó để phân tích, mọi người lấy tài liệu khác nhau, hay là ngẫu nhiên giống nhau, dựa vào cái gì để nói tôi đạo văn người khác?”.

- “Ồ! Điều đó chưa hẳn đã đúng đâu!”. Ada, một cô gái phương Tây bước ra, mọi người đều biết Ada thầm yêu Chris.

- “Người Trung Quốc ti tiện, làm việc đó cũng chẳng có gì là lạ”.

- “Cậu nói ai là người Trung Quốc tí tiện?”. Kỉ Hoa Ninh cuối cùng cũng tức giận, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào Ada.

- “Cậu nên ăn nói lịch sự một chút, không nên cố ý làm nhục tôi và đất nước tôi”.

Ada vẫn cố tình không chút ngượng ngùng.

- “Tất cả đều biết du học sinh Trung Quốc đều ăn cắp đồ, làm công việc hạ đẳng, rửa bát cho nhà hàng, phụ nữ Trung Quốc ở nước ngoài còn buôn hương, bán phấn”. Cô ta liếc xéo Kỉ Hoa Ninh.

- “Càng không biết xấu hổ là tranh cướp bạn trai người khác, dường như không còn biết liêm sỉ là gì nữa?”.

- “Cậu quá đáng rồi đấy!”. Cùng với đó là một tiếng “Bốp”, Kỉ Hoa Ninh vung tay tát thẳng vào mặt Ada. Cô thở hồng hộc như vừa chạy quãng đường dài, Ada giơ tay định trả thì bị Chris tóm chặt tay lại.

- “Đủ rồi đấy!”.

Mọi người không ai dám lên tiếng, lần đầu tiên họ bắt gặp Queenie tức giận, rất khó có thể nghĩ rằng cô gái bình thường nhũn nhặn lúc này lại có thái độ quyết liệt đến vậy. Kỉ Hoa Ninh biết rằng mình vừa có thái độ thô lỗ trước mặt các bạn học, cô vội lấy tay lau cặp mắt đỏ hoe và tinh thần đã bình tĩnh trở lại. Cô hít sâu một hơi vào ngực.

- “Không sai, rất nhiều du học sinh người Trung Quốc phải làm những công việc mà người khác coi là thấp kém. Nhưng họ một thân một mình, xa quê hương, đất nước tới nơi xa lạ không người thân thích, chỉ dựa vào hai bàn tay để duy trì sự sống. Điều ấy có gì không đúng? So với những người ngửa tay chờ sự giúp đỡ của bố mẹ họ còn tốt đẹp hơn nhiều!”.

- “Nói lại, mua hương bán phấn hay có thói quen tắt mắt, tôi thừa nhận có loại người như vậy. Nhưng người Trung Quốc chúng tôi cũng có điển cố “Án Tử đi sứ nước Sở”. Án Tử nói: “Cây quýt trồng ở phía Nam sông Hoài là cây quýt, cây quýt trồng ở phía Bắc sông Hoài cũng là cây quýt, nhưng mùi vị của quả lại không giống nhau, đó là do điều kiện thổ nhưỡng không tương đồng. Người ở nước Tề không ăn trộm đến nước Sở lại ăn trộm, liệu có phải do thổ nhưỡng ở nước Sở làm cho người ta thích ăn trộm chăng?”. Những chuyện đó, nước nào cũng có. Nhưng không thể lấy trường hợp cá biệt đó để nói người Trung Quốc không ra gì. Đại đa số du học sinh Trung Quốc học ở đây đã kết bạn với nhiều người tốt, gây cảm tình với họ, điều ấy không thể thay thế được tình hữu nghị giữa chúng ta”.

- “Queenie, bạn nói hay lắm”.

Nisha không biết từ lúc nào đã bước vào lớp. Cô mỉm cười nắm chặt tay Kỉ Hoa Ninh, mình hoàn toàn đồng ý với bạn, một câu nói “bạn” đơn giản làm cho hai con người ở những quốc gia cách xa nhau nghìn trùng xích lại gần nhau. Cả hai trong lòng đều vui vẻ, cho dù không nói ra. Thế nhưng Ada vẫn chưa chịu buông tha.

- “Cậu cướp bạn trai của Kathy lại còn cố ngụy biện nữa”.

Kỉ Hoa Ninh bất giác mỉm cười.

- “Tôi cướp bạn trai của Kathy khi nào, thậm chí tôi chẳng biết bạn trai của cô ấy là ai?”.

- “Chính là anh ta”, Ada chỉ tay vào Chris: “Là Kathy nói với tôi”.

Uông – Hiên – Quân! Ngạc nhiên quá đổi, Kỉ Hoa Ninh quay đầu nhìn Chris. Anh chàng hào hoa phong nhã này như vừa bị kéo tụt xuống nước.

- “Mình và Kathy không hề có quan hệ gì!”.

Anh quay sang Ada.

- “Trước khi trách người khác phải hỏi cho thật kỹ. Tôi và Kathy chỉ là bạn bè, cậu không nên có những lời nói gây tổn thương Queenie, cậu xin lỗi cậu ấy đi!”.

- “Chris, cậu...”.

Ada hậm hực và bực tức không thốt nên lời. Bị người khác nói như vậy, trong lòng chắc chắn thấy khó chịu rồi, giọng Kỉ Hoa Ninh hạ xuống.

- “Được rồi, Chris chỉ là hiểu nhầm thôi mà”. “Cậu đừng giả bộ ngây ngô nữa, đừng có mơ tôi xin lỗi cậu”.

Nói đến đây Ada giậm chân bước đi. Kỉ Hoa Ninh chú ý tới lời khiêu khích của Mary, rốt cuộc ra sao, bất giác hơi mất tự nhiên.

Cho tới lúc thầy giáo tới lớp, mọi người mới biết được căn nguyên của sự việc. Đó là do Kỉ Hoa Ninh và Susan tình cờ cùng chọn một nhà hàng để tiến hành điều tra, các thông số và kết quả báo cáo đưa ra mới giống nhau đến vậy. Hơn nữa, báo cáo của Hoa Ninh còn gửi sớm hơn Susan hai ngày, thì không thể xảy ra việc cô đạo văn của bạn được. Sau việc đó Susan đã xin lỗi Kỉ Hoa Ninh và cô mới biết được Susan không có ý định làm phức tạp chuyện đó, tất cả đều do Mary xúi bẩy mới dẫn đến những âm ỉ không đáng có.

- “Thật không ngờ đều là người Trung Quốc mà cô ta lại có thể làm điều đó với bạn”. Nisha thở dài.

- “Chính đều là những người Trung Quốc”, Queenie hoàn toàn ngạc nhiên nhưng cô im lặng bỏ qua, đó là thói đời ghen ghét. Mary tuy là người Trung Quốc nhưng lại không dùng tên Trung Quốc của mình, chỉ thích dùng tên tiếng Anh.

- “Cô ta không biết tự hào về tổ quốc của mình”.

Chris nhăn mày khó chịu.

- “Còn nói nữa, đều tại do cậu đào hoa quá đi”.

Kỉ Hoa Ninh vung “bàn tay sắt” lao đến phía Chris khiến anh lùi lại ba... bốn bước và luôn miệng kêu: “Oan uổng quá đại nhân ơi! Người tốt bị oan!”.

Kỉ Hoa Ninh và Nisha bật cười lớn.

- “Nói lại thì Queenie chưa cho mọi người biết tên Trung Quốc của bạn là gì?”.

Nisha nhẹ nhàng hỏi. “Tên tiếng Trung của mình là Kỉ – Hoa – Ninh”. Ba chữ Kỉ Hoa Ninh được đọc lên từng chữ rõ ràng thành tiếng.

- “Mình không để mọi người gọi bằng cái tên đó, chỉ là vì đang ở nước khác, nhập gia phải tùy tục thôi”.

- “Được rồi, từ nay về sau mình sẽ gọi bạn là Tiểu Ninh nhé”. Chris tuy lớn lên ở nước Anh, nhưng rất hiểu văn hóa Trung Quốc, đối với tiếng Trung còn có vài phần say mê.

- “Không cần!”.

Kỉ Hoa Ninh vừa dứt lời đã vội bước đi, hai người kinh ngạc, như đã biết mình lỡ lời, cô quay đầu lại.

- “Mình, ý mình không phải, cứ tiếp tục gọi là Queenie, mình đã quen rồi. Nhưng gọi là Hoa Ninh cũng được”.

Dõi theo bóng dáng không mấy tự tin của cô, cô vừa mất đi sự chế ngự cảm xúc bản thân khiến Chris buồn không lên tiếng. Queenie không

thích bộc lộ cảm xúc thật trước mặt người ngoài. Ada nhất định đã nói sai nhưng cũng có gì đó động chạm đến cô. Cậu cũng đã từng có lần nhìn thấy khuôn mặt bí ẩn của cô. Rốt cuộc là có gì đó đang tích tụ trong trái tim cô, nơi sâu thẳm không ai chạm vào được ư?

Kì Hoa Ninh trấn tĩnh trở lại. Nếu như không phải Ada nói ra câu đó, cô tự cho là mình đã quên hết những năm tháng, cái thời cô là “Tiểu Ninh”. Ba năm trước đây đây ắp kỷ niệm giờ chỉ còn là dĩ vãng. Nhưng cô đã thực sự quên hết, vết thương lành miệng cũng cần phải có thời gian. Nếu bong vẩy quá sớm thì sẽ nhìn thấy cả màu thịt bên trong, thật dễ gây tổn thương trở lại.

“Lâm Tĩnh Lam, có người tìm cậu này”, một giọng nói khàn khàn như vệt đục cắt lên trước mặt cậu, chau mày chau mặt thông báo.

Cậu ngược đầu lên, một cô gái dáng yêu kiều, tay ôm cặp sách đứng lối cửa ra vào, khuôn mặt nhu mì nhìn cậu, cô mặc chiếc áo màu trắng sạch sẽ có vẻ hơi rộng, tóc xòa ngang vai.

Cô lấy quyển sách đưa cho cậu miệng lí nhí nói câu cảm ơn, cậu cầm lấy khẽ gật đầu.

- “Không có gì”. Cậu quay người ngồi vào chỗ cũ. Mẫn Na thất vọng nhìn Lâm Tĩnh Lam quay về chỗ ngồi. Cô thần thờ đứng chôn chân trước cửa. Một vài người ái ngại nhìn cô. Mẫn Na năm nay được đặt biệt hiệu của một loài hoa. Cô là công chúa Hoa lê. Tuy học dưới cậu một lớp nhưng do Lâm Tĩnh Lam học vượt cấp, nên thực tế cô còn lớn hơn cậu một tuổi. Vừa gặp cậu, chàng trai anh tuấn nhanh nhẹn, cô đã có ngay cảm tình, cô tìm đủ mọi cách để được tiếp xúc với cậu và hy vọng gây được sự chú ý, nhưng tất cả chỉ là uống công vô ích.

Lâm Tĩnh Lam là người hướng nội, thậm chí có đôi chút cực đoan. Ở trường cậu chỉ biết có học, rồi lại học, ngay cả một người bạn thân cũng

không có, lại càng không hề chú ý tới các cô gái xung quanh.

Cho nên ngày hôm đó, đúng lúc cô vô tình bắt gặp cảnh đám thanh niên hư đồn quấy rối, cô đã cố gắng tỏ ra mình là người mạnh mẽ, hy vọng sẽ để lại ấn tượng nào đó cho cậu. Nhưng khi cậu nói lời cảm ơn cô thì dường như không nhớ cô là ai.

Mẫn Na có ý rủ Lâm Tĩnh Lam cùng tham gia hoạt động chung của trường, như là vào tổ Lý – Hóa. Cô luôn khổ sở với đám công thức khó hiểu nhưng chính vì vậy cô mới có cơ duyên mượn sách của cậu, nhờ cậu chỉ bảo thêm.

Để đạt được mục đích của mình, Mẫn Na đã bỏ ra nhiều công sức và thời gian. Nhưng ngoài việc giúp cô hiểu bài, Lâm Tĩnh Lam không hề để ý đến tình cảm của cô dành cho cậu. Đã mấy lần cô thử gợi ý với cậu, xong Lâm Tĩnh Lam chỉ nhẹ nhàng từ chối, giọng nói có vẻ rất áy náy. Cô không đành lòng truy hỏi nguyên nhân tại sao, đôi lúc cậu thờ ơ.

- “Mình đã có người trong mộng rồi”.

Câu này cậu nói rất nhỏ dường như để dành cho chính mình. Mẫn Na hoài nghi không hiểu là mình có nghe nhầm hay không.

Hôm nay, cô lại tìm đến Lâm Tĩnh Lam để trả sách, nhưng đúng vào giờ thể dục nên trong lớp không có một ai. Cô thất vọng bỏ quyển sách vào trong ngăn bàn Lâm Tĩnh Lam, bỗng một bức ảnh rơi xuống đất, đó là chân dung một cô gái. Vì tò mò Mẫn Na cúi nhanh bức ảnh vào trong túi, rồi vội vàng bước ra khỏi lớp.

Một cô gái, tóc ngang vai, đôi lông mày cong cong, thân hình mảnh mai, cô mặc bộ đồng phục của ngôi trường Mẫn Na đang học. Dưới bóng cây long não cô đứng mỉm cười, nụ cười tươi rói.

Cô ta là ai? Người con gái trong ảnh khiến cô rung động, này tóc, này trang phục, này nụ cười hiền hòa, thậm chí đôi lông mày mỏng manh, tất cả đều có nét bên ngoài giống như chính cô.

Cô không thể nhớ qua đã từng gặp người này. Lẽ nào đây là người Lâm Tĩnh Lam thích? Một cảm giác ghen tuông trào dâng trong lòng.

Sau bữa cơm tối, chị họ(4) tới nhà Mẫn Na, vô tình nhìn thấy bức ảnh và kinh ngạc kêu lên.

- “Đó là... Kỉ Hoa Ninh?”.

Mẫn Na kích động.

- “Chị, chị biết người này à?”.

Chị họ gật đầu: “Là người học sau chị, năm đó cũng được đặt danh hiệu của một loài hoa, giờ cô ấy cũng đã tốt nghiệp rồi”.

Hóa ra chị họ của Mẫn Na học trước Kỉ Hoa Ninh và cũng từng có biệt hiệu công chúa Thủy tiên – Mẫn Lạc Lạc. Mẫn Na nghi hoặc hỏi:

- “Đã tốt nghiệp rồi ạ?”.

- “Ừ, cô ấy học dưới chị một lớp nên đương nhiên đã tốt nghiệp được hai năm rồi, sao em lại có bức ảnh của cô ấy?”.

- “Ồ!”, Mẫn Na bỏ bức ảnh vào trong ngăn kéo: “Một người bạn học của em vô tình thấy nó trong đồng tư liệu, không hiểu sao nó lại ở trong quyển sách của em, em đang nghĩ ngày mai sẽ mang trả nó”.

Mẫn Na vui vẻ tự nhủ, “Nói như vậy ấn tượng của cậu ấy với cô ta thật ra không thực sự sâu nặng”.

Mẫn Na nhân tiện đó hỏi luôn:

- “VẬY, CHỊ ẤY LÀ NGƯỜI NHƯ THẾ NÀO?... EM HƠI TÒ MÒ”.

- “KHÔNG HỌC CÙNG KHÓA LẠI KHÔNG THÂN THIẾT NHAU LẮM, NGOÀI VIỆC CÔ ẤY ĐƯỢC ĐẶT BIỆT DANH THÌ HỌC HÀNH CŨNG ĐƯỢC, LẠI CÒN LÙM XÙM CHUYỆN TÌNH CẢM VỚI CẬU HỌC TRÒ CÙNG TRƯỜNG”.

Sau đó Mẫn Na tiếp tục truy hỏi và chị họ đã kể hết chuyện tình của Kỉ Hoa Ninh và Giang Viễn Ảnh cho cô nghe. Sự việc năm ấy mọi người đều biết cả.

- “CHỊ NÀY, CÁC BẠN HỌC ĐỀU NÓI EM VÀ CHỊ ẤY RẤT GIỐNG NHAU, CHỊ NHÌN XEM THẾ NÀO?”.

Chị họ ngó qua em gái.

- “KHÔNG GIỐNG, VÓC DÁNG HOÀN TOÀN KHÔNG GIỐNG”.

Cô ta ngẫm nghĩ một lát rồi cười cười.

“NHÌN KỸ LẠI XEM RA CŨNG CÓ NÉT HAO HAO, MỚI NHÌN QUA THÌ BIẾT NGAY ĐÂY LÀ TIỂU THƯ ĐƠN THUẦN VÔ LO, VÔ NGHĨ”.

Mẫn Na tóm lấy eo chị họ làm bộ giận dữ: “AI LÀ TIỂU THƯ?”

Hai người đùa nghịch cười nói bỏ qua chuyện vừa rồi.

Chính miệng cậu ấy nói đã thích một người đó liệu có phải là Kỉ Hoa Ninh không nhỉ? Rốt cuộc người Lâm Tĩnh Lam thích như thế nào? Trời trở về đêm, Mẫn Na nằm trên giường ngẫm nghĩ lại từng lời nói của chị họ, cô không ngủ được.

Khoảng cách tuổi tác giữa cậu ấy và cô ta là rất lớn. Nhưng điều đó cũng không nói lên điều gì. Tuy nhiên, cô ta sớm đã có chuyện yêu đương ầm ĩ. Làm sao Lâm Tĩnh Lam lại thích một người như vậy cơ chứ? Nhắc lại chuyện cô dành tình cảm cho cậu, cô tự tin, không một ai có thể hơn mình.

Hơn nữa nghe nói chị ta đã ra nước ngoài du học. Tuổi cô còn trẻ, lại cũng không phải là người đến sau, chẳng có lý do gì khiến cô không thể giành được cậu ấy?

Sau khi tan lớp, Mẫn Na mượn có đẽ về cùng đường với Tĩnh Lam, để đi cùng cậu, hai người lặng lẽ bên nhau. Bỗng nhiên dưới ánh nắng như thiêu đốt một đứa trẻ ngã lăn ra đất, kêu khóc âm ỉ. Bắt gặp cảnh đó, Mẫn Na vội chạy đến đỡ cậu bé đứng dậy.

- “Em trai, em có làm sao không? Ngã có đau không?”.

Sau khi phát hiện ra bức ảnh đó. Mẫn Na tự ví mình là Kỉ Hoa Ninh. Nếu như cô và người đó hoàn toàn giống nhau liệu cậu ấy có thích cô không nhỉ?

Đứa trẻ vẫn ngoác mồm gào to, khóc nức nở không chịu ngừng dậy. Lâm Tĩnh Lam đưa mắt nhìn Mẫn Na đang cẩn thận đỡ lưng đứa bé nhẹ nhàng dỗ dành, ngoài việc đó cậu không có biểu hiện gì thêm.

Mẫn Na thầm nghĩ: “Nếu như là cô ta chắc cậu ấy sẽ...”.

Bỗng mẹ đứa trẻ từ đâu vội chạy đến, nhìn thấy con nằm lăn dưới đất khóc, không phân biệt trắng đen ngay lập tức mắng Mẫn Na.

- “Cô làm gì với con tôi thế? Nhìn xem nó khóc thế này này, ngay cả đứa bé mà cũng còn ăn hiếp...”.

Bà ta vội ôm lấy đứa trẻ vừa giận dữ tuôn ra những câu khó nghe.

Mẫn Na ảm ức, hai mắt đỏ hoe, cô ngắc ngứ không thốt lên lời. Cô trông về phía Lâm Tĩnh Lam, quả nhiên cậu chạy đến nói với người phụ nữ đó.

- “Dì à! Là nó tự ngã đấy, cô ấy chỉ giúp đứa trẻ tự đứng lên thôi mà. Em trai, em có sao không?”.

Đứa trẻ vẫn cup mắt xuống, khóc nức nở: “Bảo Bảo muốn đi tìm mẹ, tìm không thấy, ngã ra đất... đau...”.

Mẹ cậu bé ngượng ngùng nhìn hai người rồi ôm lấy con, sau đó quay người bước đi. Lâm Tĩnh Lam nhìn con đường tĩnh lặng, chợt bên tai cậu có giọng nói:

- “Thật không biết là loại người gì nữa, lòng tốt bị hiểu lầm”.

Cậu bất giác hơi nhú miệng, hàng lông mi đợi ánh nắng mặt trời chiếu vào biến thành màu vàng rực, dung mạo anh tuấn lồ lộ, Mẫn Na ngậy người ngẩng cậu một lúc lâu mới tỉnh lại, cô chưa chút nhận ra vẻ đẹp đó không dành cho mình.

- “Đi thôi!”.

Lâm Tĩnh Lam ngắt mạch suy nghĩ, nhẹ nhàng nói với cô: “Sau này đừng có bắt chước cô ấy”.

Mẫn Na kinh ngạc, hay là cậu ấy sớm đã biết tất cả rồi?

Ngày hôm đó khi Lâm Tĩnh Lam quay về lớp học, cậu lập tức phát hiện bức ảnh Hoa Ninh đã không còn ở đó, nhìn vào học bàn thì thấy cuốn sách Mẫn Na đem trả. Cậu đã có đôi chút nghi ngờ. Sau đó, cậu dần phát hiện Mẫn Na đang có vẻ chăm sóc, sẵn đón mình, cậu mới dám khẳng định phán đoán của mình là đúng.

- “Lẽ nào mình và cô ấy không giống nhau?”.

Cậu lắc đầu, lần đầu tiên gặp Mẫn Na khi đang trong vòng vây nguy khốn. Cậu đã có chút mơ hồ nhận nhầm người song chỉ nhìn thật kỹ mới

phát hiện ra rằng hai người con gái là hoàn toàn khác nhau.

- “Không, bạn rất giống, giống tới mức suýt nữa mình nhận nhầm. Thế nhưng...”.

Cậu ngập ngừng chột nghĩ, nếu như mình nói ra bản tính của Hoa Ninh, nhất định Mẫn Na sẽ làm theo.

- “Tình Lam, nếu cậu coi mình là cô ấy... mình, mình cũng không phật ý đâu”.

Trước tình yêu ai mà không muốn là người độc tôn chiếm hữu? Tin rằng theo thời gian cậu ấy sẽ nhận ra mình là người tốt nhất.

Lâm Tình Lam thở dài.

- “Giống như rớt cuộc vẫn không thể là một người. Có những người tồn tại trong ý thức của chúng ta, bất kể người đó như thế nào cũng không thể thay thế được. Mà Hoa Ninh trên thế gian này chỉ có một mà thôi”.

Mẫn Na lắng nghe những lời cậu nói, ánh mắt chứa chan tình cảm lướt trên mặt cậu, cô vô cùng đau đớn. Vì lẽ gì mình không thể thay thế được cô ta?

Trên thế gian này chẳng có ai khi rời bỏ người khác là không thể sống được. Một người có thể thay thế người trước đây, đó chỉ còn là vấn đề của thời gian.

Nếu như là cô ấy – Hoa Ninh, trước mắt cậu sẽ không đến dễ dàng đưa trẻ đó, càng không thể ngọt nhạt gần gũi nó. Cô sẽ mắng mỏ gay gắt: “Tiểu quý, nhanh đứng dậy đi, mặt đất bắn chết đi được”. “Này tiểu quý!”, đã lâu lắm rồi cậu không được nghe cô nói câu đó với mình. Lâm Tình Lam ngoái xa xăm về phía cuối đường, thứ tình cảm này chỉ thuộc về hai người

đang nhớ đến nhau mà thôi, vĩnh viễn không có gì khác thay thế được, nó sẽ ngày càng trở nên sâu đậm. Điều ấy chỉ còn là vấn đề của thời gian.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Yêu Là Tồn Tại

Ý nghĩa của sự tồn tại có lẽ không phải là ở ngay trước mắt, cũng không phải là điều làm cho ta dễ dàng nhận thấy. Nhưng nó vẫn luôn hiện hữu như là bản thân nó vậy.

“Queenie, cậu đang trong phòng ngủ đấy hả? Cậu biết không, Mary có chuyện rồi”.

Đang tập trung vào viết báo cáo, Kì Hoa Ninh nhận được điện thoại của Chris, sự việc diễn ra thật đột ngột, cô vội vàng mở cửa phòng, bắt gặp Nisha mặt mũi hốt hoảng chạy tới.

- “Mình vừa nhận được điện của Chris, có chuyện gì đấy?”.

- “Chris nói Mary đang quẩn trí, hiện cô ta đang đứng trên nóc nhà của trường học”.

Hai người thất thần nhìn nhau, Nisha nói: “Tuy đã từng xảy ra xích mích, nhưng bọn mình phải tới đó xem thế nào”.

Hai cô gái bước vội xuống tầng, họ nhận ra đám bạn học cùng lớp đang tụ tập đông nghịt. Có người đã đi báo cảnh sát, tất cả đều căng thẳng nhìn lên nóc nhà. Mary đối với mọi người thường không tốt, nên ngoài Susan tốt bụng không ai có ý định leo lên nóc nhà khuyên bảo cô.

- “Mary xảy ra chuyện gì vậy, các bạn có biết không?”.

Queenie hỏi mọi người nhưng ai cũng lắc đầu, chỉ duy có một cô gái ở sát phòng Mary kể lại:

- “Mình chỉ biết bạn ấy ngày nào về nhà cũng rất muộn, lại thường nói chuyện nhiều qua điện thoại. Cách đây mấy ngày có một người đàn bà tìm đến bạn ấy, hai người đã cãi nhau rất to, ngăn cách bởi bức tường mà mình vẫn còn nghe thấy”.

Cùng là những người tha hương nơi xứ người, để có thể tồn tại đều phải nỗ lực rất nhiều. Thậm chí là phải vất vả lao động. Kỉ Hoa Ninh thấy lòng mềm lại, cô rút điện thoại di động bấm số.

- “Susan, cậu hết sức bình tĩnh, trên đó thế nào?”.

Susan khẽ nói, giọng như muỗi.

- “Không xong rồi! Mình đã hết sức khuyên bạn ấy... Bạn ấy nói, đã quá mệt mỏi, muốn được giải thoát... Queenie, xin cậu hãy tới đây giúp bọn mình đi”.

Đúng lúc đó cảnh sát và người thương thuyết đã đến. Queenie và Chris cùng nhau đi lên tầng thượng. Mary không hề kích động, cô lạnh lùng nhìn Kỉ Hoa Ninh và mọi người, cô cất lời bằng tiếng Trung Quốc:

- “Không cần khuyên tôi đâu, tôi đã mệt mỏi lắm rồi. Ngồi ở đây có gió thổi, đợi một lát nữa là tôi có thể bay xuống đó”.

Người thương thuyết cũng biết tiếng Trung, bà rất tâm lý gọi chuyện chứ không thô lỗ đề cập trực tiếp đến nguyên nhân của sự việc, chỉ có cách dẫn dắt cô nói ra những chất chứa trong lòng thì mới có thể khuyên giải được.

Mary đến từ một thành phố hẻo lánh của Trung Quốc, điều kiện gia đình rất đổi bình thường, nhưng bố mẹ cô vẫn quyết định đầu tư cho con

gái. Họ tin rằng đưa con gái ra nước ngoài học tập sẽ giúp cô có được vị trí tốt sau này. Mary rất biết rằng, để lo cho cô gia đình đã hết sạch tài sản. Không đành lòng để cha mẹ vất vả lao động, cô một thân một mình tìm kiếm việc làm thêm để trả học phí. Thà chịu đựng sự vất vả chứ không để người khác coi thường mình.

Duyên số tình cờ cô quen với một cô gái làm ở quán bar. Cô ta đã nói với cô công việc rửa bát đĩa ở nhà hàng chẳng kiếm được bao nhiêu, nếu như tới chỗ cô ta làm cô ta sẽ giới thiệu cho một công việc tốt hơn.

Thế là Mary bắt đầu làm việc ở quán bar. Lần đầu tiên trong đời vì tiền cô đã qua đêm cùng một người đàn ông xa lạ, dần dần Mary rơi xuống vực sâu đen tối. Những mặc cảm, hối lỗi ban đầu bị đồng tiền chi phối ngày một giảm đi. Ngoài dục vọng và sự giẫy giụa, cô chẳng có gì, nhiều lúc bị trái tim lương thiện lên án, cô muốn quay đầu làm lại.

Cũng chính tại quán bar này cô đã làm quen với một người đàn ông, kẻ đã làm cho đời cô đau khổ không còn thiết đến sinh mạng của chính mình. Gã đó cũng là một du học sinh Trung Quốc, họ gặp nhau lần đầu khi hẳn đang say túy lúy vì chuyện buồn, cùng là người lưu lạc xa quê, Mary hết sức chăm sóc gã. Rất nhanh hai người yêu nhau, một tình yêu mãnh liệt, hừng hực tuôn trào. Mary đã cho rằng tìm thấy được người đàn ông của đời mình. Cô ra sức làm việc, tất cả số tiền kiếm được đều trao hết cho anh ta. Và một ngày hẳn gợi ý cô giúp hẳn làm một việc mạo hiểm.

Có một người phụ nữ giàu có đang để ý đến hẳn. Hẳn nói cho Mary màn kịch mà hẳn bày ra để lừa tiền người đó, hẳn thề thốt tất cả chỉ vì tương lai sau này của hai người, cô thật thà trực tiếp đến nhà bà ta.

Cả hai người phụ nữ đều bị lừa cả.

Gã đàn ông đồn mạt đã cao chạy xa bay đem theo tiền bạc và tình cảm mà họ dành cho gã. Gã biến mất như chưa hề tồn tại. Người đàn bà kia nhất

quyết cho rằng Mary đã thông đồng với gã đến rắp tâm chiếm đoạt tài sản của mình, bà ta yêu cầu cô phải hoàn lại toàn bộ số tiền mà mình đã mất. Mary giờ đây trắng tay, cô cảm thấy mình không còn đường để sống, hoang mang trầm cảm cực độ, cô vô thức không biết là mình đã leo lên đỉnh tòa nhà từ lúc nào.

Vào lúc đó, cô nghĩ rằng mình sẽ nhảy xuống... cơn gió nhẹ nhất định sẽ biến chiếc áo của cô thành đôi cánh, cô có thể bay vào không trung... trong chớp mắt tất cả mọi thứ sẽ khép lại, cô sẽ vĩnh viễn rời xa những kẻ đã gây ra đau buồn, uất hận cho cô.

Mọi người nghe xong câu chuyện của cô liền đều bật lên tiếng khóc nức nở. Khi gặp phải những khổ đau liên tiếp con người ta rất dễ dẫn đến những suy nghĩ tiêu cực. Người thương thuyết đã nhẫn nại khơi gợi, giúp cho Mary thổ lộ hết những tâm sự của mình.

Kỉ Hoa Ninh gọi điện cho Nisha đang đứng ở phía dưới:

- “Phiền cậu giúp mình kiểm tra một số tư liệu”.

Nói hết được những nguyên nhân gây ra đau khổ cho mình, Mary dường như đã hoàn thành tâm nguyện, cô đứng thẳng người, không khí căng thẳng trở lại. Người cảnh sát chỉ huy yêu cầu mọi người tản ra, một tấm lưới cứu hộ được giăng ra phía dưới. Kỉ Hoa Ninh tắt điện thoại, thì thầm vài câu vào tai của vị chuyên gia thương thuyết, nghe xong bà gật đầu và cất lời nói với Mary:

- “Hứa Tinh Mĩ, cô vẫn còn nhớ cái tên tiếng Trung Quốc của mình đấy chứ?”.

Mary chấn động quay đầu ngó bà, đã lâu lắm rồi không có ai gọi cô bằng cái tên như vậy. Sau khi sang Anh cô đã giấu biệt cái tên này, cô không muốn để mọi người biết được lai lịch của mình. Cô cố gắng chứng

minh mình không phải tầng lớp dưới, nhưng trên thực tế càng che đậy điều gì đó thì bản chất càng bộc lộ rõ.

Người thương thuyết cố gắng phân tích cho cô hiểu, tại quê nhà cô vẫn còn bố mẹ, đời người dài lắm, không nên tự vứt bỏ nó đi. Nghĩ tới cha mẹ, nước mắt Mary đột nhiên trào ra. Khi ấy Kỉ Hoa Ninh cũng ngược mắt lên.

- “Hứa Tinh Mĩ, tên của mình là Kỉ Hoa Ninh, mình nghĩ bạn cũng chưa biết tên mình”. Rất tự nhiên cô mỉm cười: “Ở đây có rất nhiều người muốn gọi chúng mình bằng cái tên vốn có. Nhưng nói thực, cái tên chỉ là cách xưng hô, chỉ cần mình tin vào chính bản thân, lạc bước ở đâu thì phải đứng vững ở chính nơi đó. Bạn đừng nghĩ rằng mình nói có vẻ đơn giản như vậy là mình không ở trong hoàn cảnh của bạn, kỳ thực mình đến đây để chạy trốn tất cả”. Chris kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Hoa Ninh, những điều sâu kín này Nisha cũng không được biết.

- “Lúc ban đầu, mình cũng nghĩ không thông. Nhưng thời gian trôi qua mọi việc đã trở lại bình thường, bất cứ ưu phiền nào theo thời gian cũng sẽ nhạt dần đi, có lẽ vào một ngày khi bạn quay đầu nhìn lại, bạn sẽ mỉm cười cảm thấy lúc ấy sao mình ngốc nghếch thế. Không cần phải nói nhiều, những người thân của chúng ta ở trong nước đều hy vọng chúng ta hoàn thành việc học hành trở về quê hương”.

Tất cả mọi người đều cảm động khi nghe Kỉ Hoa Ninh nói, họ cũng đã từng trải qua những thất bại trong cuộc đời. Được nghe những lời khuyên từ đáy lòng, Mary cuối cùng đã nghe lời và bước xuống, cảnh sát đưa cô xuống lầu. Cô hoàn toàn mất hết sức lực, người nhũn ra đứng cũng không vững. Đám bạn học thấy sự việc đã giải quyết xong đều tản ra. Đột nhiên trong trường xảy ra hỗn loạn, tiếng gọi nhau í ới, một vài cô gái bị bịt mắt lối đi hốt hoảng quay người chạy ngược trở lại.

- “Phía sau có người... cầm súng...”.

Nghe thấy câu đó, mọi người mặt trắng bệch sợ hãi, rất may lúc đó ở đây có cảnh sát, đám người tự ý xông vào do một người phụ nữ mang thai dẫn đầu đều bị bắt. Sau này mới rõ ngọn ngành người phụ nữ đó có thù oán với Mary, khẩu súng mang theo chỉ là đồ giả mục đích là để dọa cô. Cảnh sát cho Mary hay, nếu như thực tế chứng minh tất cả do gã đàn ông đó lừa gạt thì sẽ không liên quan đến cô, cô sẽ không phải chịu trách nhiệm đền bù, pháp luật rất công bằng.

Một bước sai lầm khó lấy lại, cả trường trải qua phen náo loạn, gây ảnh hưởng đến tất cả mọi người. Chris đưa Kỉ Hoa Ninh và Nisha trở về ký túc xá.

- “Chẳng thấy bạn kể bao giờ, thì ra bạn cũng có giai đoạn khó khăn đấy nhỉ”.

Kỉ Hoa Ninh mỉm cười đôi chút tinh nghịch.

- “Các bạn cũng bị lừa hả? Đó là kế hoãn binh của mình. Đời người có lúc thăng lúc trầm, có được những giây phút bình an thế này là đủ lắm rồi”.

Chris cảm giác không tin được những gì cô nói, không thể đơn giản như vậy, anh đã từng nhìn thấy những lúc cô ưu tư, buồn phiền, điều ấy không thể là giả tạo, cô gái này giấu giếm tâm sự của bản thân thật kín đáo.

Ngày hôm sau Kỉ Hoa Ninh bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại vào lúc nửa đêm, giọng nói đầy lo lắng của Tiểu Lam ở đầu dây bên kia.

- “Hoa Ninh. Em vừa xem tin tức, chị không làm sao chứ?”. Kỉ Hoa Ninh ngái ngủ.

-” ... Tin gì cơ?”.

- “Em lên mạng biết được trường của chị bị náo loạn bởi có kẻ mang súng, tin tức chỉ nói chung chung, em mới vội gọi điện cho chị”.

Kỳ thực cậu luôn quan tâm tới mọi tin tức liên quan đến cô. Trường học ở nước ngoài không giống như trường học ở Trung Quốc. Cô thân gái một mình ở bên đó, trước sau đều khiến người ta phải lo lắng.

- “Chị không sao, Tiểu Lam ngốc nghếch, giờ này ở đây là nửa đêm đấy”.

Lâm Tĩnh Lam yên tâm, cậu rũ bỏ lo âu đè nặng lên mình.

- “Ồ, thế thì tốt rồi, chị mau ngủ đi”.

- “Được, Tiểu Lam đã học được cách quan tâm đến người khác... Cảm ơn em”.

Kỉ Hoa Ninh đã tỉnh giấc, cô đã hiểu nguyên nhân làm cho cậu lo lắng, khi biết tin cậu đã điện ngay lập tức. Điều ấy khiến cô rất cảm động.

- “... Không sao, chị ngủ ngay đây”.

Cô nghe thấy tiếng cậu đập máy.

Nằm trên giường Kỉ Hoa Ninh nghĩ đến Mary cô đơn, còn cô dù xa cách nghìn trùng vẫn có người quan tâm chăm sóc, lòng cô chợt cảm thấy ấm áp. Hạnh phúc đã xuất hiện, có lẽ nó có lý lẽ riêng của nó.

- Mùa đông thời tiết ngoài trời rất lạnh. Lâm Tĩnh Lam gập lại sách bước ra đóng cửa, trong bóng tối mờ mờ, tuyết trắng theo gió bay bay. Mới đi được mấy bước, Lâm Đồng Hạ ngó qua cửa sổ.

- “Tĩnh Lam, hôm nay con có về ăn cơm không?”.

-Lâm Tĩnh Lam thấy ngạc nhiên cậu quay đầu lại hỏi bố.

- “Đương nhiên, nhưng sao bố lại hỏi thế?”.

-Lâm Đồng Hạ nhú mày, cái thằng bé này suốt ngày chúi mũi vào việc học, bất cứ hoạt động nào của thanh niên không tham gia như vậy làm sao được?

– “Hôm nay là lễ Giáng sinh, lại vào ngày thứ sáu, các bạn của con có tổ chức hoạt động gì không?”.

– “... Có ạ, nhưng con không muốn đi”.

– “Lễ nào con không muốn tạo cơ hội cho bố mẹ có được những giây phút lãng mạn, ngày lễ vui vẻ còn phải về nhà nấu ăn cho con”.

-Ông nóng lòng nhìn con, mau ra ngoài mở mang đầu óc, thằng bé ngốc nghếch của tôi.

-Lâm Tĩnh Lam gật đầu.

– “Con biết rồi, con đi đây”.

-Thấy Lâm Tĩnh Lam tham gia lễ Giáng sinh buổi tối, các bạn học rất đổi ngạc nhiên, họ hỏi nhau không biết ai có thể thuyết phục được cậu ta nhỉ? Lâm Đồng Hạ hy vọng con trai mình sẽ hiểu dụng ý của ông, chỉ là ngày lễ hay không phải ngày lễ, nếu như trong lòng không vui vẻ thì làm sao cảm nhận được lời chúc phúc.

-Cho tới ngày nghỉ học, mọi người mong đợi có tuyết rơi vào ngày lễ Giáng sinh nhưng không thấy. Mùa đông ở thành phố này tuy rất lạnh nhưng rất hiếm khi có tuyết rơi. Lâm Tĩnh Lam và bạn bè trong đó có cả Mẫn Na cùng nhau rời khỏi trường.

-Mẫn Na được tin Lâm Tĩnh Lam có mặt ở đó, cô vội mặc áo ấm ra ngoài. Lễ Giáng sinh lãng mạn là một trong ba ngày lễ lớn trong năm của các đôi tình nhân. Những thiếu nữ mới lớn ôm ấp trong lòng biết bao mộng tưởng.

-KTV là sàn nhảy mà đám học trò muốn đến, khi họ tới nơi trong đại sảnh đã đông nghẹt người, điều này nằm ngoài dự tính, e rằng bọn họ chỉ có thể lắt lư nhảy múa ngoài đường. Căn phòng nhập nhoạng mờ mờ bao ánh đèn nhỏ màu xanh, mọi người cẩn thận từng người len vào trong, tiếng hát vang khắp nơi, những bản tình ca được cất lên, đơn ca, song ca nhưng nhiều nhất vẫn là những đám đông cùng hát lên bài hát họ yêu thích. Ngày lễ náo nhiệt ở những nơi có đông người và con người làm cho ngày lễ trở nên náo nhiệt.

-Ở nơi ồn ã này, Lâm Tĩnh Lam vẫn ưu tư ngồi một chỗ. Cậu dường như chỉ lắng nghe từng bài hát, trạng thái phiêu du trầm mặc. Nếu như có người làm trò cười cậu cũng hưởng ứng góp mấy câu lấy lệ.

-Chính vì không biết biểu đạt tình cảm, luôn sợ người ta hiểu nhầm cho nên lúc nào cậu cũng đóng chặt cửa sổ tâm hồn mình lại.

-Một vài người bạn trai ra ngoài mua bữa tối mang về, trong đó có cả bánh gatô dâu tây lạnh. Khi mở nắp hộp ra mọi người đều ồ lên, khắp mặt bánh là những trái dâu tây tươi ngon, khiến người ta muốn ăn ngay. Mẫn Na đưa cho cậu một miếng bánh, cậu nói lời cảm ơn cô, nhìn trái dâu tây chột lòng thấy buồn.

– “... Ăn dâu tây sẽ bị biến thành kẻ ngốc đấy Tiểu Lam ạ, rất là ngốc, cho nên chỗ này để chị giải quyết cho, Tiểu Lam chị yêu em lắm!”.

-Hoa Ninh rất thích ăn dâu tây cho nên tìm đủ mọi lý do để lừa bịp cậu, để cậu không ăn. Nhưng cậu không muốn tranh giành với cô, làm cho cô vô cùng đắc ý. Hoa Ninh, kỳ thực em cũng rất thích ăn dâu tây chị có biết không?

-Chẳng qua em không muốn tranh giành với chị. Lâm Tĩnh Lam cho trái dâu tây vào trong miệng, vừa chua lại vừa ngọt. Khi trời đã trở về khuya mọi người vẫn rất hưng phấn, trên đường phố chỗ nào cũng náo

nhiệt. Dưới ánh đèn đường vàng nhạt, mọi người nhẹ nhàng đi lại không chút vội vã. Một cô gái vẽ mặt rạng ngời hạnh phúc, cầm trên tay bó hoa tươi thắm tựa đầu vào chàng trai đi bên cạnh. Cũng có những người buôn bán nhỏ vội vàng bán hàng, nắm lấy cơ hội kinh doanh. Thế giới này tất cả đều thật tuyệt vời chỉ là không có chị ấy. Kỉ Hoa Ninh.

– “Tuyết rơi rồi!”.

-Không biết người nào đó hô lên, Lâm Tĩnh Lam ngẩng đầu, từng bông hoa tuyết từ trên trời rớt xuống, giơ tay nắm lấy khi mở ra thì không còn gì nữa. Nam thanh nữ tú vui mừng hoan hỉ, những bông tuyết rơi xuống tĩnh lặng trên phố xá phồn hoa. Lâm Tĩnh Lam bồi hồi nhớ về kỉ niệm đã qua, cậu nhớ đến Kỉ Hoa Ninh. Ở London, tuyết rơi có nhiều không? Cậu hoài nghi chính mình như một người già dặn, mọi thứ dừng lại trước những cái đã qua đi. Cô đi rồi, thời gian của cậu dường như cũng ngừng đọng lại.

-

– “Wow, trang trí thật tuyệt vời!”.

-Nisha giơ ngón tay cái về phía Kỉ Hoa Ninh. Trước mặt một cây thông Noel rực rỡ. Nơi này không khí Giáng sinh đã ùa về, nhân viên các cửa hàng đều mặc bộ đồ ông già Noel, đâu đâu cũng hạ giá để khuyến khích người mua, mọi thứ rất náo nhiệt.

– “Làm không tồi tí nào”.

-Chris đẩy cửa bước vào, Jack đi theo sau tay ôm một thùng coca, cậu ta đưa thẳng cho Nisha.

– “Á à, có người may mắn thật đấy, cùng nhau bận cả ngày, chỉ có tôi là không.” Kỉ Hoa Ninh chọc cười bọn họ. Chris tiến đến sát cô.

– “Nhưng tôi không nhỏ nhen, chẳng hứng thú với việc so bì người khác đúng không?”.

-Kỉ Hoa Ninh bật cười.

– “Không thể trông chờ vào cậu được, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong rồi, buổi party hôm nay sẽ rất vui đây”.

-Các bạn học lần lượt xuất hiện. Ngoài những khuôn mặt cũ, hôm nay Mary cũng đến. Câu chuyện định tự tử của cô đã qua vài tháng rồi, gã đàn ông đó đã bị cảnh sát bắt, trả lại sự trong sạch cho cô. Mary từ bỏ công việc ở quán bar để chuyên tâm cho việc học. Sang năm cô sẽ tốt nghiệp và trở về nước, nơi đó có những người thân chờ đợi cô.

– “Chào mừng bạn đến đây!”.

-Kỉ Hoa Ninh đưa tay về phía Mary, không một ai nhắc lại chuyện cũ xảy ra mấy tháng trước.

-Buổi party giống như các bữa tiệc khác nhưng cũng có nét riêng biệt, thức ăn ngon, vui cười đùa, trò chơi âm thanh rộn rã khắp nơi, Kỉ Hoa Ninh chạy đi chạy lại lúc chỗ này khi chỗ khác như cá gặp nước. Từ nhỏ tới lớn cô đều thích tham gia các hoạt động tập thể, đó cũng là nơi để cô thể hiện mình. Chris cầm ly rượu lại gần cô, mọi việc trong ngày đều được hoàn thành, nó diễn ra khá toàn vẹn. Hai người nâng cốc hát vang như ngâm hiểu ý nhau.

-Món bánh gatô do Kỉ Hoa Ninh đặt, bánh gatô có sữa dâu tây ở phía trên khiến mọi người nhìn đã muốn ăn. Cô cảm giác như mình thiếu một cái gì đó, dường như thiếu ánh mắt lấp lánh nhìn vào mắt cô.

-Thuở còn nhỏ, mỗi lần cô phân chia bánh kẹo, cậu ngược đôi mắt ngưỡng mộ nhìn cô say sưa ăn bánh. Sau khi đã lớn cậu thường đưa hết cả phần mình cho cô tùy thích lựa chọn, không biết Tiểu Lam trải qua lễ

Giáng sinh như thế nào nhỉ? Cô chợt trầm ngâm suy nghĩ cho tận tối lúc bạn học chào ra về.

-Về tới ký túc xá đã hơn mười hai giờ đêm, theo thói quen cô mở thùng thư, có một vài bức bưu thiếp của bạn bè, đa số là chúc Giáng sinh vui vẻ. Trong đó có một bức dòng chữ ở trên “The sea of tranquillity” khiến cô chú ý.

-Ninh Tĩnh Hải? Đó là biển trên mặt trăng, là cái tên mà Kì Hoa Ninh rất yêu thích. Ninh Tĩnh Hải chỉ là thuật ngữ khoa học, là bình nguyên trên bề mặt trăng, một bình nguyên lồi lõm. Nhưng trong trái tim cô, Ninh Tĩnh Hải thật trong trẻo, bình an, bao la so với biển lớn, đó là sự tồn tại đẹp đẽ và thuần khiết hơn cả.

-Cô mở bưu thiếp, trên đó chỉ có vài dòng chúc Giáng sinh vui vẻ: “Hôm nay em ăn bánh gatô có dâu tây”.

-Thì ra là Tiểu Lam, cô chợt thốt lên.

-Thật ra chị hôm nay cũng ăn, mà không phải tranh cướp của em.

-Merry christmas!

-Lịch múi giờ tám tiếng, ở hai bên bờ đại dương, bất kể là buổi tối hay ban ngày, nỗi nhớ vượt trùng dương qua cách trở. Họ cùng ăn một loại bánh, cùng có tâm sự giống nhau và cùng có một giấc mơ.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tình Yêu Nơi Đâu?

Con tìm phong trần trải bao gió bụi đã trở về, nhưng những gì nhận được lại không như ý muốn, cuối cùng phải đi về đâu?

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Lâm Tĩnh Lam đã nhận được nhiều cơ hội có thể nói là trước nay chưa từng có. Trong khi các bạn cùng lớp còn đang ngập đầu giữa hàng đống đề thi ôn luyện, nhiều trường đại học danh tiếng đã mở rộng cổng đón chào cậu. Trong số đó có không ít trường thuộc “top” đầu cả nước, nhưng không ai ngờ cậu lại chọn đăng ký vào một trường đại học của thành phố. Tuy được coi là trường đại học tốt nhất ở đây, nhưng nếu so với các trường hàng đầu khác thì vẫn còn kém xa.

- “Bố, mẹ, con về rồi”. Lâm Tĩnh Lam bước vào nhà, đặt chiếc túi trên tay xuống, bố mẹ cậu đang ở phòng khách chờ con trai về ăn tối.

- “Con về rồi à, nhanh đi rửa tay rồi vào ăn cơm”. Lâm Đồng Hạ mỉm cười giục con trai yêu, mới một tuần không gặp mà thằng bé đã cao thêm mấy phân rồi.

Nhập học được hơn một năm, ngoài việc lên lớp, Tiểu Lam còn tham gia một số dự án nghiên cứu khoa học của trường cùng các giáo sư, suốt ngày giam mình trong phòng thí nghiệm. Mỗi tuần chỉ về nhà có một lần. Lâm Đồng Hạ lo cậu quá lao lực, nên ra sức làm nhiều món ăn bồi bổ cho con. Ngấm lại bản thân mình, e rằng chẳng bao giờ có được cơ hội như thế này...

Ăn được một lúc, Lâm Vũ Hiên bỗng nói: “Phải rồi, Hoa Ninh đã từ Anh trở về, con biết chưa?”.

Lâm Tĩnh Lam thấy tim mình đập liên hồi, lắc đầu: “Việc này sao có thể? Con có nghe chị ấy nói gì đâu?”.

- “Hôm nay, bố vừa được chú Kỉ thông báo qua điện thoại. Bố nghĩ bọn trẻ các con phải biết nhanh hơn chứ”.

Lâm Đồng Hạ nhìn chồng cười, nói: “Hai đứa nó là bạn thân từ bé, làm gì cũng báo trước cho nhau. Bọn nó đã lớn, còn chúng ta, cũng già mất rồi”.

Lâm Vũ Hiên cười gật gật đầu, nói thêm vào mấy câu, trái lại Lâm Tĩnh Lam không để ý đến bố mẹ nói gì, tâm trí cậu lúc này chỉ mãi xoay quanh một điều: Cô ấy trở về rồi.

Sau bữa ăn, giữa lúc bố mẹ đang cười nói, Lâm Tĩnh Lam liền chạy qua nhà Kỉ Hoa Ninh. Từ lần gặp nhau vội vàng ở Anh, đến nay đã hai năm rồi. Lần này trở về mà cũng không thềm nói qua một tiếng, tính cô ấy luôn luôn như thế.

Cậu nhấn chuông, không có ai trả lời. Nhẹ tay đẩy thấy cửa không khóa. Cậu nhìn quanh gọi to: “Có ai ở nhà không? Dì Giang? Hoa Ninh?”.

“Xoảng, choang”.

Đáp lại là hai tiếng đổ vỡ nghe chói tai từ tầng hai vọng xuống. Cậu không giữ ý tứ nữa, cởi giày lao ngay lên tầng, thấy dì Giang đang đứng cùng một người đàn ông xa lạ trước cầu thang, hai cô gái ở trong phòng tròng tròng nhìn nhau, không khí có vẻ rất căng thẳng.

- “Cút ngay đi!”.

Đập vào tai cậu là tiếng hét giận dữ của Hoa Ninh, cô ấy đứng quay lưng về phía cậu, mái tóc dài chấm ngang vai, mặc bộ quần áo màu hồng, chân đi đôi boots da màu đen. Cô gái nép bên cửa nước mắt lưng tròng, khóc

tầm tức: “Chị, San San bị mẹ bỏ rơi, San San không biết ở đâu... Chị đừng đuổi San San nữa mà...”.

Vẻ run rẩy tội nghiệp như chú thỏ con của cô khiến người ta cảm thấy thương xót. Tiếc là Kì Hoa Ninh một chút cũng không động lòng, lạnh lùng nói: “Đừng có giở bộ dạng đó ra với tôi. Khí thế hùng hổ lúc này đâu hết cả rồi? Sao mẹ với chú Tô vừa bước vào thì đã trở thành như thế? Cô không làm diễn viên thật lãng phí tài năng đấy!”.

- “Bố...”. Tô San ôm mặt tức tưởi chạy ra nhào vào lòng Tô Mạo, khóc nức lên. Tô Mạo nhíu mày, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, chỉ đưa mắt liếc sang Giang Vân.

- “Hoa Ninh à, con...”.

Giang Vân muốn nói lại thôi, ngóng chờ hơn bốn năm, cuối cùng con gái yêu cũng đã trở về, không nghĩ rằng hôm nay lại rơi vào tình cảnh như thế này. Sau khi ly hôn Kì Như Cảnh được hai năm, cô làm quen với Tô Mạo cũng cùng chung cảnh ngộ, hai người thấy rất hợp nhau, nên năm ngoái đã chính thức đi đăng ký kết hôn.

Tô San là con gái riêng của Tô Mạo, năm nay mười bảy tuổi. Lâu nay vẫn sống chung với mẹ, mấy ngày trước không hiểu sao lại chạy đến đập cửa nhà họ, vừa khóc vừa ôm lấy bố, bộ dạng gần giống như lúc này. Cô nói mẹ không cần cô nữa, sắp sửa đi lấy người khác rồi.

Tô Mạo tất nhiên thương xót con gái, chưa hỏi ý kiến Giang Vân đã tự ý giữ cô ở lại. Giang Vân thấy cô bé đáng thương, cũng không gây khó dễ gì, còn để cô chọn căn phòng trên tầng hai vốn là phòng của Kì Hoa Ninh.

Nào ngờ mới được mấy ngày, “chủ nhân” căn phòng đích thực đã về rồi.

- “Con ra ngoài đi dạo”. Kỉ Hoa Ninh xoay người bước ra, không nghĩ rằng lại bắt gặp Tiểu Lam đứng như trời trồng ở đây từ bao giờ, cô liếc cậu một cái, nhưng vẫn tiếp tục đi tới.

Trong khoảnh khắc, cậu thấy mái tóc đen mượt của Hoa Ninh phảng phất lướt qua, khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt ươn ướt hoe đỏ. Lâm Tĩnh Lam nói: “Dì Giang, để cháu chạy ra với Hoa Ninh xem thế nào, dì cứ yên tâm”. Xong rồi cậu vội vã đuổi theo.

Tô San nằm trong lòng bố trộm ló đầu ra, nhìn theo bóng dáng Kỉ Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam một trước một sau chạy đi, nhếch mép cười.

Cơn giận dữ của Kỉ Hoa Ninh từ từ tan biến trong gió lạnh mùa đông tháng mười một. Cô không hề biết rằng mình đã chạy rất xa, ngoảnh đầu lại, vẫn thấy Lâm Tĩnh Lam đuổi theo đằng sau, mắt cô lộ vẻ mệt mỏi và buồn chán.

- “Tiểu quý”. Khi cậu chạy gần sát tới, cô đột nhiên quát lớn. Cậu giật mình ngẩng lên, dưới ánh đèn cửa hiệu chiếu sáng xung quanh, hai người dừng lại nhìn nhau. Phút chốc, cậu chậm chậm tiến đến trước mặt cô, Kỉ Hoa Ninh ngược nhìn cậu, khuôn mặt Tiểu Lam vẫn điềm tĩnh y như xưa, nhưng có nhiều điểm đã thay đổi.

Cậu thấy cô: Tóc dài phất phơ trong gió, tay giữ chặt mũ. Mắt lấp lánh nhìn cậu, trên môi vẫn nở nụ cười quen thuộc, thân thể mảnh mai yêu kiều. Mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ duyên dáng quyến rũ, làm cho người khác mê mẩn mãi không thôi.

Cô thấy cậu: Trên khuôn mặt trắng trẻo là đôi mắt to tròn, không biết từ lúc nào đã trở nên thâm thúy, sâu sắc. Hàng mi cong, bờ môi mềm gợi cảm, khiến cậu mang một vẻ đẹp lạ lùng, chưa hết còn ẩn hiện nét trong sáng thơ ngây như một đứa trẻ, thật đúng là một vẻ đẹp thuần khiết, thánh

thiện! Lại còn thân hình cao lớn... Cô bỗng thấy cổ mình đắng ngắt: “Cậu, cậu ấy từ bao giờ đã cao lớn đến thế này!”.

Kỉ Hoa Ninh kinh ngạc lùi ra sau một bước, dùng tay đo ước lượng chiều cao giữa hai người: Cho dù cô có đi boots cao chẳng nữa, cô vẫn thấp hơn cậu nửa cái đầu! Tiểu tử này, ăn gì mà mau lớn dữ vậy!

“Tiểu quỷ xấu xa, so với mình quá cao rồi!”. Cô hung hăng đánh lên ngực cậu, để cho biết “quả đấm sắt” giận dữ này lợi hại như thế nào, ngờ đầu nể mùi “đau khổ” lại là “quả đấm bột” của mình. Lòng ngực cậu ấy thật rắn chắc!

- “Sao thế, có đau lắm không?”.

Lâm Tĩnh Lam vội cầm lấy bàn tay cô, bộ dạng giống như đang dỗ dành trẻ con. Kỉ Hoa Ninh cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, vùng vằng giật tay về: “Không sao, không sao, cậu nghĩ tay tôi làm bằng đậu phụ à?”.

Vừa nói, cô vừa thầm mắng mình: “Có phải tại lâu rồi không yêu ai, nên vừa mới bị tiểu quỷ này nắm tay đã đỏ hết cả mặt lên?”.

Lâm Tĩnh Lam lúc này mới để ý hành động của mình vừa rồi có chút bất nhã, khiến cô bối rối. Hai người lặng lẽ bước đi bên nhau, bầu trời đã tối hẳn, cậu chợt thấy trong mắt cô hiện lên vẻ bi thương, liền không nhịn được hỏi: “Mới rồi... rốt cục là thế nào?”. Cậu biết rõ cô không phải loại người không hiểu đạo lý, lại càng không có lý do gì bỗng nhiên đi giận dỗi với người khác, tất nhiên trừ cậu ra.

Kỉ Hoa Ninh đá một viên sỏi nhỏ dưới chân, nói: “Cô ta đem toàn bộ rèm cửa đổi hết, sách trên giá thì vất lung tung, Thỏ Thỏ cũng bị cô ta làm rách... Cô ta đảo lộn hết mọi thứ trong phòng. Giấy khen, phần thưởng của tôi từ nhỏ đến lớn, cả quyển nhật kí nữa, đều mất hết rồi. Cô ta nghĩ mình là ai chứ? Chưa được chủ nhân cho phép đã tự tiện vứt hết đồ đạc của tôi?”.

Thỏ Thỏ? Cậu nhớ rồi. Trên giường cô trước kia có một con thỏ nhồi bông để ôm khi ngủ. Lâm Tĩnh Lam hơi tiếc nuối.

Cậu dĩ nhiên biết những thứ đó có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với cô, đó là niềm tự hào, vinh quang của cô, là tất cả những thành quả cô có được hơn hai mươi năm qua. Chưa kể đến, đó đều là những vật riêng tư của cô, người khác dựa vào đâu lại tự ý vứt bỏ chúng? Nghĩ đến cô ta với điệu bộ giống như cô con gái nhỏ đang làm nũng trong lòng cha mình, cậu ám chỉ nói:

- “Trừ khi... Cô ta muốn chiếm lấy phòng của chị!”.

- “Cô ta muốn chiếm thì cứ chiếm đi. Dù sao ngôi nhà ấy đã không còn như trước nữa. Tôi có ở lại hay không cũng chẳng ích gì”. Lâm Tĩnh Lam thấy cô ngược nhìn lên bầu trời đêm thăm thăm, tựa như đang cố che giấu những cảm xúc dâng trào trong lòng.

Là ai đã từng nói. Dù có đánh vào đầu, cũng không dễ rơi nước mắt.

Nhưng lúc này mắt, mũi của Kỉ Hoa Ninh đều thấy cay cay. Cô ngẩng đầu lên, bầu trời đêm thăm thăm như một tấm lưới khổng lồ, không biết sẽ đưa cô đi về đâu đây.

Cô phải suy nghĩ rất lâu mới quyết định trở về nước, bởi gia đình đó đã không còn là tổ ấm thân thuộc của cô nữa rồi. Cô có thêm cha dượng, “em gái”, một “thế giới nhỏ” hoàn toàn xa lạ.

Bên cạnh bố cô, nghe nói cũng đã có một người phụ nữ xinh đẹp, họ hạnh phúc bên nhau xây dựng gia đình mới.

- “Cuối cùng mình đã vì lý do gì mà quay trở lại?”. Cô khẽ thì thầm, không nhận ra Lâm Tĩnh Lam đang lo lắng đứng bên cạnh.

- “Hoa Ninh, muộn rồi”. Cậu vội vàng chuyển đề tài, sợ cô lại tiếp tục nghĩ vãn vơ.

- “Tôi không muốn về nhà”.

Lâm Tĩnh Lam dẫn đo một chút rồi nói: “Hay cứ về nhà tôi trước đã”. Từ nhỏ tới lớn, hai người họ đối với gia đình của nhau rất thân thiết.

Cô gật đầu đồng ý. Lúc hai người về đến nhà Lâm Tĩnh Lam, thì đã gần mười một giờ đêm. Bố mẹ Tĩnh Lam vẫn còn thức chưa ngủ, Kỉ Hoa Ninh gọi điện về nhà báo cho mẹ cứ yên tâm, cô vẫn ổn; rồi trở ra cùng mấy người họ ngồi nói chuyện. Lâm Vũ Hiên vui vẻ nói:

- “Hoa Ninh à, chú dì đã chứng kiến các bước trưởng thành của con từ nhỏ cho đến lớn, xem con như con gái vậy. Gia đình con giờ trở nên như thế, trong lòng chú dì thật đau xót. Nhưng bất kể có chuyện gì xảy ra, chú vẫn tin chắc rằng bố và mẹ vẫn rất thương yêu con, con cũng không nên oán trách họ làm gì”.

Lâm Đồng Hạ cũng gật đầu: “Con là khúc ruột mẹ con đẻ ra, trên cõi đời này, mẹ con không đau lòng cho con thì còn đau lòng cho ai? Sau khi tái hôn chẳng may hai đứa con riêng của hai người lại không hợp nhau, đây cũng thật là... Hầy, con định tiếp theo sẽ như thế nào?”.

Kỉ Hoa Ninh xúc động nói: “Chú! Dì! Ý của chú dì con hiểu. Con cũng chưa từng oán trách ba mẹ, họ cũng phải lo cho hạnh phúc riêng của mình chứ. Con đã lớn rồi, cũng đến lúc nên tự chăm sóc cho bản thân. Giáo sư của con bên Anh đã giới thiệu giúp con một công việc tương đối phù hợp trong một công ty liên doanh, vài hôm nữa con sẽ đến chi nhánh tại Trung Quốc của công ty nộp hồ sơ, sau đó sẽ tìm thuê một căn hộ gần đó luôn”.

- “Làm thế nào được, con gái một thân một mình!”. Lâm Đồng Hạ lo lắng kêu lên.

- “Dì không phải lo đâu, ở Anh không phải con vẫn sống một mình rất tốt sao? Mẹ con cũng đã tìm được hạnh phúc riêng của mình rồi, con không muốn tiếp tục trở thành gánh nặng cho mẹ”.

- “Thật khổ cho con quá Hoa Ninh à... Con từ nhỏ đã rất hiểu chuyện”.

Hoa Ninh mỉm cười, nụ cười cô dường như chứa chan nước mắt.

- “Em, anh đang nghĩ, nếu như chúng ta sắp phải đi, không bằng...”.

Lâm Đồng Hạ ngạc nhiên nhìn Lâm Vũ Hiên, ngập ngừng nói: “Chuyện này, không biết có phiền cho Hoa Ninh quá không...”.

Kì Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam ngỡ ngàng, nghe không hiểu ý tứ của họ, hai người lén đưa mắt nhìn nhau. Bấy giờ Lâm Vũ Hiên nói tiếp: “Chuyện là thế này, công ty chú muốn điều chú sang chi nhánh bên châu Âu công tác vài năm, nếu chú phải đi, dì Đồng Hạ tất nhiên sẽ cùng đi với chú, nhưng chú dì không yên tâm để Tĩnh Lam ở lại Trung Quốc một mình, cho nên vẫn còn chần chừ chưa quyết”.

- “Giờ xem ra đã có cách giải quyết rồi”. Lâm Đồng Hạ âu yếm nắm lấy tay cô: “Hoa Ninh à, con gái một thân một mình sống ở ngoài nói cho cùng cũng không thoải mái, nếu như dì và chú Lâm của con ra nước ngoài, con cứ dọn đến đây ở, vừa an toàn lại vừa tiết kiệm được tiền phòng, con nghĩ sao?”.

- “Dì, làm thế sao được?”. Kì Hoa Ninh liền xua xua tay: “Xấu hổ lắm! Xấu hổ lắm!”.

- “Con bé ngọc này, còn khách sáo với dì. Nhà dì so với phòng trọ không tốt hơn à? Còn nữa, dì cũng không phải mời con đến ở không đâu, dì biết con nấu ăn rất ngon, sau này mỗi lần Tĩnh Lam về nhà cuối tuần, không lo không có ai nấu cơm cho nó nữa”.

Dì Lâm, chú Lâm càng nói càng hăng, tựa như đã sắp sẵn kế hoạch tương lai tốt đẹp cho cả hai đứa rồi. Kỉ Hoa Ninh vẫn còn chưa hết bàng hoàng, sao lại có cảm giác mình bị “bán đứng” nhanh như thế này? Lâm Tĩnh Lam thì liếc quanh một cái, không ai nhận ra trong mắt cậu đang rất vui mừng.

Chuyện đến đó Kỉ Hoa Ninh không cách nào từ chối được. Một ngày sau khi chú dì Lâm bay ra nước ngoài, Kỉ Hoa Ninh chính thức xách va ly đến ở nhà Tĩnh Lam.

- Tin tin tin -

- “Hey, xin chào...” “Tin tin..”.

- “Không có ý thức gì cả, chờ một chút...”.

- “Queenie, phòng họp thứ nhất bắt đầu rồi! Số liệu nghiên cứu thị trường về loạt sản phẩm MAX hôm qua đã chuẩn bị đầy đủ chưa?”.

- “Đủ cả rồi, tôi đến ngay đây”.

Trong phòng họp thứ nhất của công ty B, Kỉ Hoa Ninh mặc bộ đồng phục công sở, mái tóc đen mượt buộc túm lại gọn gàng phía sau, đang đứng bên cạnh máy chiếu thuyết trình say sưa. Tuy vẻ mặt vẫn còn chút non nớt, nhưng điều đó không ảnh hưởng gì đến bài báo cáo phân tích kinh doanh xuất sắc của cô. Khi cô vừa kết thúc, cả hội trường đều đứng dậy vỗ tay hoan hô tán thưởng, cô khiêm tốn mỉm cười:

- “Cảm ơn quý vị đã lắng nghe!”.

Cô được công ty mẹ của công ty B ở Anh giới thiệu, thêm vào đó là năng lực của bản thân nên nhanh chóng đã được cấp trên trọng dụng. Công việc đầu tiên trong đời của Kỉ Hoa Ninh có thể nói thuận lợi như cá gặp

nước. Còn quan hệ giao tiếp? Đối với cô dễ dàng như cắt một miếng bánh mà thôi.

Tan giờ làm trở về nhà, vừa mở cửa cô đã thấy Lâm Tĩnh Lam nằm vắt vẻo trên ghế sofa đọc báo từ bao giờ.

- “Hôm nay, sao cậu đã về rồi?”.

Cậu nở nụ cười, đôi xoáy lúm đồng tiền lập tức hiện lên trên má:

- “Hôm nay giáo sư bận việc, nên phòng thí nghiệm tạm nghỉ”.

Cô nhún nhún vai, ném túi xách xuống gần bên cậu. Từ lúc cô chuyển đến đây, những chuyện “ngoài ý muốn” của cậu ngày càng nhiều. Cô liếc nhìn cậu, con trai tuổi này không phải rất ham mê trò chơi điện tử hoặc chạy lông bông ngoài đường sao?

- “Y như ông cụ non vậy”. Cô lẩm bẩm nói rồi đi vào bếp, hôm nay lại phải nấu hai phần cơm rồi.

Ăn tối xong, Kì Hoa Ninh đứng dậy định dọn dẹp bát đĩa, Lâm Tĩnh Lam vội cướp lấy mâm đứng chắn trước mặt cô: “Chị nấu ăn rồi, việc này để tôi”.

- “Tránh sang một bên”. Cô không nể nang gì nói: “Trẻ con ăn xong thì đi học bài, đừng có ở đây mà làm loạn”.

Cậu có chút ầm ức, cô đâu cần phải nặng lời như thế?. “Để tôi, chị nghỉ ngơi đi”.

Cô không ngờ cậu lại trở nên ngang bướng như vậy, cô khoát tay: “Thế thì tùy, thật sung sướng quá”. Nói xong cô ngả người nằm xuống ghế sofa, hai cặp đùi trắng nõn bắt chéo lộ ra khỏi váy. Lâm Tĩnh Lam đỏ mặt quay đầu đi, cô thực sự cho rằng cậu vẫn còn như đứa trẻ lên ba hay sao?

Bất kể như thế nào, có thể được ở cùng cô mỗi ngày, Lâm Tĩnh Lam đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Nhiều lúc ngắm nhìn những con búp bê, lọ nước hoa, hay thậm chí là rèm cửa sổ đính đăng ten của cô, trong lòng cậu trào dâng niềm hạnh phúc.

Mỗi lần hiểu thêm cô một chút, cậu cảm thấy mừng rỡ; mỗi khoảnh khắc có cô bên cạnh, cậu không còn mong muốn gì hơn, đây chính là điều mà người ta thường gọi là “rung động”.

Bên này là trái tim trai trẻ thổn thức, bên kia là thiếu nữ mượt mà lung linh, nhưng chỉ có cô không chịu hiểu rằng đứa “em trai” đó đã trưởng thành rồi. Đúng lúc này, cô “đón tiếp” một vị khách ngoài ý muốn.

- “Bắt đầu từ hôm nay, anh ấy là giám đốc bộ phận của các bạn, mọi người phải hợp tác với nhau cho tốt!”. Sau khi ông chủ rời đi, Kỉ Hoa Ninh mới kinh ngạc thốt lên: “Chris? Sao lại là cậu?”.

Nở nụ cười quen thuộc như hoa đào mùa xuân rạng rỡ, Chris nháy mắt: “Sao lại không thể là tớ?”.

Kỉ Hoa Ninh dờ khóc dờ cười: “Tớ không có ý đó... Phải rồi, cậu sao lại thành giám đốc? Thật không công bằng!”.

Chris nắm vai cô kéo ra sau, rồi ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “Tớ chưa nói với cậu, bố tớ là cổ đông lớn nhất của công ty B đấy”.

Hơi nóng phả vào bên tai, Kỉ Hoa Ninh nhin không được nhéo một cái lên vai anh: “Cậu được lắm, lúc tớ bảo tớ vào làm việc ở công ty B, cậu vẫn không hé môi chút nào về chuyện này cả”.

- “Tớ biết cậu không thích dựa vào mối quan hệ. Yên tâm đi, MISS Kỉ, cậu vào được công ty bố tớ hoàn toàn là do năng lực thực sự của cậu”.

- “Đương nhiên là thế rồi”. Kỉ Hoa Ninh rất tự tin về bản thân.

Hai người thân mật cầm cầm nắm nắm, lập tức thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp khác. Thấy vậy Kỉ Hoa Ninh bèn xua tay: “Trước tiên làm việc đã, khỏi bị mọi người đàm tiếu”.

Chris cười nói: “Thì ra cậu còn sợ điều này. Phải rồi, mấy ngày nữa tớ sẽ cho cậu một vài điều ngạc nhiên”

Thật sao? Kỉ Hoa Ninh quay đầu cười ngọt ngào: “Thật sao? Nó còn chưa tới, tớ đã bắt đầu thấy thèm rồi”.

Giọng hồ ly dụ dỗ hoàng tử, Chris nhìn theo bóng lưng cô lắc đầu, đây chỉ có thể là một con hồ ly dễ thương.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tình Yêu Là Sự Báo Đáp

Chúng ta thường sẵn sàng vì người mình yêu mà làm nhiều việc không đòi hỏi sự báo đáp. Nhưng thực tế, trong lòng chúng ta luôn hy vọng nhận được sự trả ơn tương xứng, đi kèm với tình yêu chân thành từ người ấy.

“Nisha!”. Kỉ Hoa Ninh bất ngờ ôm chầm lấy một cô gái tóc vàng, mừng rỡ kêu lên: “Ôi, có cả Jack nữa này!”.

Nisha hơi xấu hổ nói: “Chính là tớ, tớ vốn rất thích văn hóa Trung Quốc, nghe nói Chris đã đến Trung Quốc, tớ cũng đi xem thế nào, tiện thể tìm cơ hội phát triển luôn. Còn cậu ấy...”. Cô liếc Jack, hạ giọng mỉm cười: “Tớ đi đâu cậu ta cũng đi theo tớ”.

- “À”- Kỉ Hoa Ninh cố ý dài giọng: “Chúc mừng cậu, Jack, cậu thực sự đã vén mây thấy ánh trăng rồi”.

Jack không hiểu ý của cô cứ cười cười: “Ánh trăng nào?”. Anh ta chỉ nghe được nửa câu sau.

Kỉ Hoa Ninh bật cười, quay lại nhìn Chris đứng ở đằng sau: “Đây chính là điều ngạc nhiên mà cậu đã nói à?”.

- “Đúng vậy, ngạc nhiên chưa?”.

- “Rồi! Rồi!”. Cô đưa tay chỉ Jack và Nisha: “Có ngạc nhiên, có vui mừng”.

Jack giả bộ ngờ ngác, mấy người lại hi hi ha ha trêu chọc một hồi, phảng phất như trở về những tháng ngày đại học ở London.

Mẫn Na vừa bước vào phòng thí nghiệm chỗ Lâm Tĩnh Lam đã cảm thấy không khí hôm nay có gì khác, trầm hẳn xuống. Hỏi ra mới biết do thiếu kinh phí nên một máy thí nghiệm hiện đại nhất chưa thể khởi động được. Giáo sư tức tối sầm mặt, các sinh viên lòng đầy nhiệt huyết đứng quanh cũng thở dài ngao ngán.

- “Lớp trưởng Lâm, đừng buồn nữa, việc này nhất định sẽ có cách giải quyết”. Cô nhỏ nhẹ an ủi Lâm Tĩnh Lam đang trong dáng vẻ lộ sự thất thần, cậu gật đầu cảm ơn, rồi mời cô đến căng tin trường gần đó ăn cơm.

Với thành tích của mình, Mẫn Na không thể đỗ vào trường đại học của Lâm Tĩnh Lam. Nhưng trường đại học của cô ở ngay sát bên trường cậu, nên cô thường chạy qua đây chơi. Nhiều lần như thế, các bạn của cậu đều biết cô, mặc nhiên cho rằng cô là bạn gái cậu, còn khen hai người rất đẹp đôi, cô nghe được trong lòng mừng rỡ. Kể ra núi băng cũng có ngày tan chảy rồi?

- “Người Trung Quốc chúng tớ có câu, “rượu ngon gặp bạn hiền ngàn chén vẫn còn thấy ít”, các cậu có hiểu không?”.

Dây buộc tóc của Kỉ Hoa Ninh sớm đã bị giật bung ra rồi, những sợi tóc dài đen mượt tung bay trong gió, quất lên mặt Nisha, cô vội giơ tay hất ra: “Hiểu chứ, nên chúng ta hôm nay mới... Ha ha, hôm nay vui quá! Một năm trước cậu rời London, làm tớ cảm thấy có chút cô đơn đấy”.

- “Tớ! Tớ cũng thế!”.

Hai cô gái ôm nhau đi vừa khóc vừa cười. Chris lắc đầu ngán ngẫm nhìn họ, không hổ danh là bạn tốt, đến cả tửu lượng cũng như nhau. Thấy họ sắp húc phải thân cây bên cạnh, anh và Jack mỗi người vội đỡ lấy một cô nói: “Cẩn thận!”.

Kỉ Hoa Ninh lúc này đã say mềm, quàng tay ôm lấy anh, ngả người nằm gọn trong lòng. Chris cảm giác trên thân mình có mùi nước hoa thoang thoảng, còn cô ấy dường như đã chìm vào mộng đẹp rồi.

Chris cẩn thận kéo cô sát vào lòng, nâng niu cô như bảo vật, anh muốn trở thành bức tường che chắn gió lạnh cho cô. Về mặt anh trở nên nghiêm túc, nét khinh bạc thường ngày biến mất, chỉ còn ánh mắt sâu lắng nhìn cô, sau đó dìu cô đi về phía trước.

Lúc này Lâm Tĩnh Lam và Mẫn Na cũng đã ăn xong, đang trên đường trở về thì ngẫu nhiên bắt gặp bốn người Kỉ Hoa Ninh say rượu xiêu vẹo tiến đến. Cậu nhận ra trước tiên là Chris, rồi mới nhận ra cô gái đang nằm trong lòng Chris là Hoa Ninh, trái tim cậu chợt dâng lên nỗi chua xót. Về phía Chris lúc này cũng chú ý đến Lâm Tĩnh Lam, thấy cậu tướng mạo堂堂 hoàng, cảm giác có chút quen quen, thật ra hai năm trước họ đã gặp nhau một lần rồi.

Thấy mọi người dừng lại, Kỉ Hoa Ninh ngẩng đầu lên, mơ mơ hồ hồ hỏi: “Đến rồi à? Ha ha”. Cô vùng vằng bước mấy bước, cảnh vật xung quang cứ nghiêng ngả: “Không phải, chưa đến rồi”. Chris thấy thế định đưa tay đỡ thì Lâm Tĩnh Lam đã chắn trước mặt, Kỉ Hoa Ninh từ từ ngã dựa vào vai cậu.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, rướn hai mắt dò dẫm nói: “Tiểu Lam, sao cậu lại ở đây?”.

Chris cuối cùng cũng nhớ ra chàng thanh niên phương Đông tuấn tú này là ai, gió lạnh thổi trên người anh từng trận thấu xương. Kỉ Hoa Ninh giơ tay vuốt vuốt lên gò má trắng mịn của Lâm Tĩnh Lam: “Thật sự là Tiểu Lam? Mình không phải đang cùng Nisha uống rượu sao?”.

- “Chị uống say rồi”. Lâm Tĩnh Lam nhú mày, miệng khẽ lẩm bẩm. Mẫn Na đứng một bên trong lòng lúc này đã sớm không còn cảm giác gì,

lần đầu tiên thấy Kỉ Hoa Ninh, cô đã nhận ra! Xem họ không ngại ngùng ôm ôm ấp ấp, có thể biết bình thường thân mật với nhau đến mức nào.

“Đây là...”. Chris không biết nên xưng hô với Lâm Tĩnh Lam như thế nào: “Cậu biết nhà Queenie ở đâu phải không?”

- “Phải, tôi sẽ đưa cô ấy về”. Lâm Tĩnh Lam đỡ Kỉ Hoa Ninh chuyển sang bên vai, đối diện với Chris, ánh mắt hai người giao nhau “tóe lửa”: “Cảm ơn anh chị đã đưa cô ấy về tới đây, làm phiền các anh các chị quá”.

Lời nói giống như của chủ nhân đối với khách, thẳng thừng tuyên bố cô ấy là người thân của mình.

Mặc dù khiến người ta phải chú ý, nhưng rốt cục vẫn chỉ là một cậu bé mà thôi. Chris thầm lắc đầu: “Không có gì, tôi còn phải về cùng với họ, vậy tạm biệt trước nhé”.

- “Tạm biệt”. Lâm Tĩnh Lam ngoảnh đi, thấy Mẫn Na vẫn đứng nguyên tại chỗ, nói: “Mình có việc phải đi trước. Đối diện là bến xe buýt rồi, cậu về cẩn thận”.

Mẫn Na ngoan ngoãn gật đầu, Lâm Tĩnh Lam dìu Kỉ Hoa Ninh đang mơ mơ màng màng bước đi.

Hôm sau lúc Kỉ Hoa Ninh tỉnh dậy, chỉ thấy đầu đau như búa bổ. Đang khát khô cả cổ thì Lâm Tĩnh Lam vẫn còn mặc áo ngủ chạy lại: “Tỉnh rồi à?”.

- “Ừ”. Cô uể oải ngồi dậy: “Hôm qua... là cậu đưa tôi về?”.

- “Là tôi”. Thấy cô nhú nhú mày, cậu ngao ngán nói: “Đã biết mình không uống được rượu còn cố uống nhiều làm gì”. Tuy ngoài miệng thì trách móc, nhưng trong tay cậu đã cầm sẵn một bát canh giã rượu đưa tới trước mặt cô.

- “Uống chút đi, sẽ dễ chịu hơn đây”.

- “Cảm ơn”. Kì Hoa Ninh cẩn thận đỡ lấy, trộm liếc sang, thấy điệu bộ cậu lo lo lắng lắng như đang hầu hạ trưởng bối. Cô tủm tỉm uống một ngụm canh, cảm giác ấm áp lan tỏa khắp toàn thân, đầu óc cũng tỉnh táo hẳn.

- “Thật ra tôi chỉ uống có hai, ba chén thôi”. Cô lí nhí nói.

- “Gạt tôi cũng vô ích, người khó chịu vẫn là chị thôi”. Lâm Tĩnh Lam dọn lại chiếc bát không, chẳng thèm nhìn cô đi thẳng ra ngoài.

- “Đồ xấu xa! Tiểu quỷ xấu xa!”. Kì Hoa Ninh tiện tay ôm gối ném về phía cậu, đập trúng ngay giữa trán.

Cậu lập tức quay đầu lại, vẻ mặt vừa tức tối vừa giận dữ khiến cô không nhìn được cười phá lên “ha ha”.

Đến công ty, Chris tìm được Kì Hoa Ninh đang ngồi trong phòng uống nước: “Cảm giác sau một đêm bị say rượu như thế nào?”.

- “Chỉ có ba chữ”. Cô giơ ba ngón tay nói: “Rất đau đầu”.

Anh cười lớn: “Xem cậu nói hôm qua oai phong lẫm liệt lắm, không ngờ từ lượng của cậu lại kém thế, thật xứng danh “ba chén ngã lăn quay!””.

Cô liền trừng mắt với anh: “Phải rồi, Nisha và Jack thế nào? Họ có sao không?”.

- “Họ cũng say lắm, tớ phải đưa họ về đến tận nhà, e rằng hôm nay cả hai đều xin nghỉ không đi làm”.

Cô gạt đầu, rồi đi rót cốc cà phê, Chris bỗng nhiên hỏi: “Chàng trai hôm qua gặp... có phải là người hai năm trước đứng chờ cậu ở cổng ký túc xá không?”

- “Đúng vậy, không ngờ cậu vẫn còn nhớ”. Cô khuấy đều cốc cà phê: “Cậu ấy là con hai người bạn của bố mẹ tớ, từ nhỏ tớ và cậu ấy đã chơi thân với nhau”.

- “Hèn gì cậu ấy biết nhà cậu ở đâu”.

- “Cậu ấy tất nhiên biết chứ, vì tớ bây giờ đang ở trong nhà cậu ấy”. Kỉ Hoa Ninh hờ hững nói, không để ý đến vẻ mặt Chris đã trở nên căng thẳng: “Cậu và cậu ấy ở chung một nhà? Chỉ có mỗi hai người các cậu?”.

- “Phải”. Cô thản nhiên đáp: “Bố mẹ cậu ấy đều ra nước ngoài công tác, họ nhờ tớ...”. Ý cô muốn nói cô là “bảo mẫu” chăm sóc cậu.

- “Queenie”, hai tay cậu vỗ lên vai cô, nghiêm túc nói: “Cậu đừng nghĩ mọi chuyện đơn giản quá. Đôi khi, cậu không có ý gì, nhưng không có nghĩa người khác cũng như thế”. Với ánh mắt chàng trai đó nhìn cô, tuyệt đối không phải như em trai đối với chị gái, điều này hai năm trước anh đã sớm nhận ra.

- “Tớ thấy cậu nghĩ hơi xa rồi đấy! Tớ chơi với cậu ấy từ nhỏ đến lớn, lẽ nào tớ lại không hiểu? Yên tâm đi!”. Cô vỗ vỗ vai anh, rồi đứng dậy bước đi, để lại anh ngồi ngốc nghếch một mình trong phòng.

Queenie này, chẳng ngờ cũng có lúc suy nghĩ không thấu đáo! Chris khề chau mày, chỉ có đàn ông mới hiểu được đàn ông nghĩ gì, ngay cả khi đó có là một cậu bé đi chăng nữa. Cô ấy, sao lại không chịu hiểu cơ chứ?

Kỉ Hoa Ninh mơ hồ cảm thấy Tiểu Lam mấy hôm nay có vẻ khác lạ. Tuy vẫn cười nói ngọt ngào với cô, nhưng khi chỉ có một mình thì không biết đang nghĩ đến điều gì.

Hay là cậu ấy đang yêu? Cô nhủ thầm, bất ngờ rón rén tiến đến phía sau cậu:

- “Không được cử động!”. Cô lấy tay giả làm súng dí vào lưng.

Lâm Tĩnh Lam cũng đùa nghịch giơ tay lên: “Nữ hiệp tha mạng!”.

- “Đẹp, chẳng thú vị gì cả”. Cô hằm hằm ngồi xuống một bên, nhớ lúc nhỏ mỗi lần chơi đùa như thế này, cậu đều giật thót ngã lăn ra đất, có khi còn sợ khóc thét. Trẻ con lớn lên rồi đúng là chơi không thấy vui như trước nữa, cô lặng lẽ thở dài, dường như mình đã già rồi.

Cậu chớp chớp đôi mắt sáng lấp lánh nói: “Sao thế? Được rồi, chị muốn chơi trò gì, tôi sẽ chiều”.

- “Thật không?”. Cô gian xảo cười: “Vậy cậu thành thật khai báo, cậu thích con gái như thế nào?”.

- “Cái, cái gì con gái...”.

- “Mặt đỏ, mắt lấm lét, có vấn đề có vấn đề. Nói mau, cậu thích cô bé nào?”.

Giọng cậu vo ve như muỗi: “... Chị đã biết?”.

Cô gật gật đầu: “Phải phải, tôi đương nhiên là biết, còn có ai hiểu cậu hơn tôi chứ?”.

- “Thế chị... chị nghĩ sao?”. Cậu vừa hy vọng vừa lo lắng nhìn cô, điệu bộ giống như con nai vàng ngơ ngác.

- “Tôi? Tôi chắc chắn sẽ giúp đỡ Tiểu Lam của chúng ta! Là cô bé nào? Nói đi, để chị tư vấn cho, có phải cô bé hôm trước đi cùng cậu lúc gặp tôi say rượu không?”. Cô nhớ mang máng hôm đó có một cô bé đứng bên cạnh cậu, hình dáng cụ thể thế nào thì chưa kịp nhìn rõ.

Cảm giác trong lòng cậu phút chốc như từ thiên đường rớt xuống địa ngục, cậu buồn rầu nói: “Không, chị lại trêu tôi rồi”.

- “Không phải à? Vậy cậu mấy hôm nay sao có vẻ thần thờ thế?”.

Cậu bức bối: “Chẳng lẽ thấy tôi thần thờ, chị liền nghĩ ngay đến việc tôi thích ai đó?”.

- “Bởi vì... chính là... cậu không tâm sự. Tôi nghĩ cậu đã mười tám tuổi, đại khái cũng lớn như vậy rồi. Thích một ai đó, người ta lại không thích mình... Cậu cũng biết từ nhỏ cậu đã rất vụng về, ngốc nghếch...”. Cô trước nay trêu chọc cậu đều không mảy may thương xót.

Đáng lẽ phải tức giận, nhưng không hiểu sao cậu lại thấy ấm áp trong lòng. Cậu mỉm cười: “Tôi kém cỏi vậy ư? Nếu tôi thật lòng thích một ai đó, sẽ kiên trì theo đuổi đến cùng, bất kể thời gian bao lâu, cho đến lúc người ta chấp nhận mới thôi”.

Kỉ Hoa Ninh đột nhiên thấy tim mình đập thành thịch, lại nghĩ lúc này đoán mò đã sai bét: “Thế, thế là tôi đã đoán sai. Để đền bù hôm nay tôi sẽ nấu thêm mấy món ngon”.

- “Chị nói đấy nhé...”.

Khi ăn cơm, Kỉ Hoa Ninh nghe cậu kể chuyện vì thiếu kinh phí nên chương trình thí nghiệm chưa thể khởi động được, cô tỉ mỉ hỏi cặn kẽ, sau đó bảo cậu: “Việc này tôi nghĩ mình có cách. Công ty tôi trước nay cũng hay tài trợ cho một số thí nghiệm, dự án của các cậu kể ra cũng có liên quan với công ty tôi, ngày mai đi làm tôi sẽ báo cáo lên lãnh đạo xin tài trợ thử xem”.

- “Thật sao?”. Lâm Tĩnh Lam mừng rỡ cầm lấy tay cô, hai mắt sáng ngời như sao. Kỉ Hoa Ninh bị ánh mắt chiếu tướng của cậu nên có chút ngẩn ngơ, bèn giơ đũa đập tay cậu: “Được rồi! Ăn cơm đi!”.

Kỉ Hoa Ninh báo cáo dự án này lên ban lãnh đạo, rất nhanh đã có kết quả phê duyệt: Cho phép. Tiếp theo cô cùng cấp trên và một số chuyên gia

của công ty đến tận nơi khảo sát để đánh giá các điều kiện từ phòng thí nghiệm, đội ngũ nghiên cứu cho đến kế hoạch thực hiện đề tài xem có phù hợp hay không, rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng. Lâm Tĩnh Lam và các bạn học nhận được tin, lập tức chuẩn bị sẵn sàng tốt mọi thứ, nếu có thể thông qua cuộc khảo hạch này, việc khởi động chương trình thí nghiệm sẽ không thành vấn đề nữa.

- “Xin trân trọng giới thiệu: Đây là ngài Dương, ngài Uông – cấp trên của tôi, là hai chuyên gia về dinh dưỡng sinh vật, còn đây là chủ nhiệm đề tài – giáo sư Hàn”.

Buổi giám định hôm nay, Kỉ Hoa Ninh là người nổi bật nhất ở hiện trường. Vận bộ trang phục màu be vừa vặn, mái tóc đen dài xõa ngang vai, môi đỏ má hồng. Lâm Tĩnh Lam thấy cô thật khác với hình ảnh thường ngày, toát lên vẻ duyên dáng vô cùng quyến rũ.

Những lúc thế này, người hướng nội như cậu vốn không giỏi giao tiếp với người khác, nên chỉ lặng lẽ theo dõi, giống như lần đầu tiên cậu xem cô biểu diễn violon, lộng lẫy diễm lệ.

Ngoài ra, còn có một người từ đầu đến cuối luôn để ý đến họ, đó là Chris. Khi thấy chàng trai trẻ kia ngồi đây, anh chợt hiểu ra tại sao Queenie lại chủ động đề xuất sự hợp tác giữa hai bên. Lý do này khiến anh có chút băn khoăn: Từ trước tới nay anh theo đuổi chủ nghĩa tự do, không thích bị ràng buộc gì bởi bất cứ điều gì. Nhưng nhìn anh giờ đây, có lẽ đã đến ngày vướng vào lưới mộng?

Một tháng rưỡi sau, Kỉ Hoa Ninh nhận được kết quả thẩm định cuối cùng của công ty. Cô mỉm cười cất bản thông báo vào cặp, tan giờ làm chạy thẳng tới trường Tiểu Lam. Tự hỏi không biết cậu ấy xem xong bản thông báo này sẽ phản ứng như thế nào?

Cô còn chưa kịp bước vào phòng thí nghiệm, thì đã nghe tiếng cười vui vẻ của một cô bé từ trong đó vọng ra: “Lớp trưởng Lâm, anh xem mọi người đều nói thế cả, anh hãy chấp nhận đi”.

Mấy người bên cạnh cũng nhao nhao lên: “Lâm Tĩnh Lam, bạn gái cậu một lòng một dạ, cậu còn xấu hổ nỗi gì!”.

Lại nghe giọng Tiểu Lam nhỏ nhẹ nói: “Không phải thế, các cậu đừng nói lung tung”.

- “Nói lung tung thì sao, chuyện này chỉ sớm hay muộn thôi, ha ha...”.

Tiểu Lam ở đây đùa vui thế này, hèn gì suốt ngày khư khư ôm lấy cái phòng thí nghiệm. Kỉ Hoa Ninh mím môi, đẩy cửa bước hẳn vào: “Lâm Tĩnh Lam!”.

Mọi người trong phòng giật mình ngoảnh lại, đưa mắt nhìn ra cửa. Kỉ Hoa Ninh không nghĩ đến trong này có nhiều người như vậy, cô ý thức được hành động của mình vô duyên quá, mặt bỗng đỏ dần lên.

Giáo sư Hàn hết nhìn Tiểu Lam, rồi nhìn cô gái ngoài cửa, sau đó cời bao tay đi tới: “Kỉ tiểu thư? Có phải đã có tin tức gì về chương trình thí nghiệm không?”.

Kỉ Hoa Ninh lập tức khôi phục lại nụ cười tươi tắn, rút bản thông báo từ trong cặp ra: “Đúng vậy, giáo sư Hàn. Tôi đến để thông báo cho mọi người, kế hoạch hợp tác đã được duyệt, sang tháng có thể bắt đầu thực hiện”.

“Yeah!” Một người trong nhóm phấn khích nhảy lên vỗ tay reo. Kỉ Hoa Ninh quay người định rời đi, Lâm Tĩnh Lam vội đứng dậy nói: “Hoa Ninh, đợi chút, tôi sẽ về cùng với chị”.

Kỉ Hoa Ninh liếc cô gái đứng đằng sau cậu, cô bé nhỏ nhắn đáng yêu, khoảng chừng mười bảy tuổi, đứng cạnh Tiểu Lam trông rất đẹp đôi. Cô xua xua tay: “Không cần đâu, tôi có việc phải về trước, bữa tối cậu tự ăn ở ngoài nhé”.

Cậu vẫn bướng bỉnh: “Không, chị cứ chờ tôi một lát”. Nói rồi trở vào lấy áo khoác và cặp sách của mình, vội vã xin phép giáo sư, xong chạy ra ngoài trước ánh mắt tò mò của mọi người.

Mẫn Na sững sờ đứng im tại chỗ, cảm giác như có ngàn vạn mũi kim châm, đi theo cũng không được, ở lại cũng không xong. Mọi người đều ý tứ ra vẻ không chú ý đến cô, vì họ biết trong lòng cô gái mà họ tưởng là bạn gái Lâm Tĩnh Lam lúc này đang bị vỡ mộng.

Chỉ có giáo sư Hàn như chợt nghĩ ra điều gì đó, tủm tỉm cười, khẽ nói: “Thì ra là như thế”.

Bên ngoài, một cô gái trẻ mặc trang phục công sở đang bước đi rất nhanh, phía sau một chàng trai cao lớn chạy đuổi theo, chàng trai tuy chân dài, nhưng nhất thời chưa thể bắt kịp cô: “Hoa Ninh, dừng đi nhanh thế”.

Kỉ Hoa Ninh giọng giận dỗi: “Đường tôi tôi đi, đường cậu cậu đi, tôi đi nhanh hay chậm liên quan gì đến cậu?”.

Chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cậu tất nhiên biết trong lòng cô bây giờ đang rất tức tối, nhưng rốt cục là vì sao? “Chị nói đi? Ai dám trêu chị?”.

“Không ai cả”. Cô vẫn giữ nguyên tốc độ như trước, bỗng một chiếc ô tô từ bên cạnh lao vọt qua.

“Coi chừng”. Lâm Tĩnh Lam kinh hãi hét to, nhảy phốc tới kéo cô lại, hai người liền ngã sấp vào nhau. Khi Kỉ Hoa Ninh hoàn hồn, đã thấy mình nằm gọn trong lòng cậu, hơi ấm tỏa ra khiến người ta bối rối.

Cô lập tức đẩy cậu ra: “Làm cái gì vậy hả?”.

Không ngờ Tiểu Lam còn giận dữ hơn cô: “Tức giận cứ việc tức giận, nhưng đi đường thì phải chú ý quan sát!”.

Thấy cậu nổi nóng, cô liền hạ giọng: “Xin lỗi, lần sau sẽ không thế nữa”. Không hiểu sao nổi buồn bực trong lòng cô chợt tan biến.

Cậu dịu dàng nhìn cô: “Rốt cục là thế nào?”.

Kỉ Hoa Ninh ra vẻ nghĩ nghĩ nói: “Công việc trên công ty gặp chút khó khăn mà chưa tìm được cách giải quyết. Nhưng giờ tôi đã thoải mái hơn”.

Cậu gật đầu: “Chị thoải mái hơn là tốt rồi! À, chuyện phòng thí nghiệm làm phiền chị nhiều. Nhìn ánh mắt phấn khởi của giáo sư, tôi thật sự rất vui. Cảm ơn chị, Hoa Ninh”.

Cô khẽ đánh cậu một cái: “Cảm ơn cái gì, thần kinh”.

Cậu chớp chớp mắt, hai hàng lông mày dài rậm chợt giãn ra nói: “Lúc tôi mới vào đại học, tuổi ít hơn nên nhiều người không tin tưởng tôi. Chỉ có giáo sư Hàn là khác, giúp đỡ tôi rất nhiều, nên tôi thực lòng muốn báo đáp ông ấy”.

- “Tôi hiểu”. Giọng cô nhẹ nhàng phảng phất bên tai cậu.

- “Cho nên lời cảm ơn này, bất kể thế nào, chính là vì ông ấy, vì các bạn trong phòng thí nghiệm, chị phải nhận lấy”.

Kỉ Hoa Ninh gật gật đầu: “Rồi, tôi ghi nhận, nhưng tôi muốn “thực tế” hơn”.

- “Chị muốn gì nào?”. Lâm Tĩnh Lam nghiêng nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt to chớp chớp như đứa bé con ngơ ngác, trông rất đáng yêu.

- “Mời tôi một bữa! Ăn pizza, icecream!”.

Cậu mỉm cười ngọt ngào: “Tưởng gì? Ok, đi ngay luôn”.

Thời gian này tiến độ công việc của Kỉ Hoa Ninh ngày càng gấp gáp, còn Lâm Tĩnh Lam cũng bận rộn cả ngày với việc học ở trường cùng dự án ở phòng thí nghiệm. Nếu trước kia một tuần cậu về nhà một lần, thì nay có khi mấy tuần liền cậu không về nhà. Mà chỉ cần cậu trở về, cho dù có vào nửa đêm đi chăng nữa, cô cũng sẽ đặc biệt nấu cho cậu vài món ăn ngon, cô đã hứa với dì Lâm rồi.

Hôm nay, trên đường về nhà Lâm Tĩnh Lam bất ngờ gặp Giang Vân, đi bên cạnh là Tô San – người hiện đang chiếm phòng của Kỉ Hoa Ninh. Hai người dừng lại nói chuyện một lát, Giang Vân nhờ cậu khuyên Hoa Ninh sớm trở về nhà.

Con gái đang ở thành phố này thế mà lại không muốn sống cùng mình, trong lòng bà cảm thấy rất đau xót và mất mát. Nhưng đôi mắt mở to của cậu như nhìn thẳng vào bà hỏi: “Về nhà thì cô ấy sẽ ở đâu?”.

Bà rất muốn nói rằng con bé sẽ ở cùng phòng với Tô San, nhưng hai đứa lại không hợp nhau, bất cứ sự thỏa hiệp nào cũng đều không công bằng với cả hai đứa. Sau khi tái hôn, bà đã trở nên nhẫn nhịn hơn, bà biết hành động lần này của con gái mình ít nhiều cũng vì hạnh phúc của mình. Con bé này, từ nhỏ đã khôn sớm, nhưng vẫn khiến người ta phải lo lắng.

Giống như chuyện bốn năm trước, nó trở về, không khóc lấy một tiếng.

“Tĩnh Lam, Hoa Ninh sợ bóng tối, có gì con để ý giúp, thật làm phiền con quá”.

Lâm Tĩnh Lam đối với lời căn dặn này của Giang Vân cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng cũng “vâng dạ” gật đầu. Cuối cùng, Giang Vân bỗng nhiên

nghĩ ra điều gì đó, cười nói:

“Dù vậy đi cũng có chút an ủi. Hoa Ninh tuy sống bên ngoài, nhưng ở nhà có con bên cạnh giúp đỡ. Trên công ty còn có anh Uông...”.

- “Anh Uông?”.

- “Phải, anh ta còn là cấp trên của Hoa Ninh nữa. Có lần Hoa Ninh làm việc quá sức, bị ngất đi, chính anh ta đưa con bé về chỗ cô. Con người này rất tốt, lại rất độ lượng”.

Trong lòng Lâm Tĩnh Lam như có lửa đốt. Hoa Ninh bị ngất lúc nào? Ngay cả đến mình cũng không biết. Ngày ngày về nhà, chỉ thấy cô lật đặt nấu cơm, lật đặt đi làm, không nghĩ rằng cô lại lao lực đến vậy! Chuyện trò thêm chút nữa, Giang Vân cùng Tô San từ biệt cậu. Tô San trước sau không nói một lời, chỉ đưa mắt chăm chú nhìn Lâm Tĩnh Lam.

- Lâm Tĩnh Lam về nhà vốn định hỏi cô chuyện bị ngất mà không kể với mình, lại thấy cô đang nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa.

-Tiếng tivi mở rất to, trên bàn thức ăn đã bày sẵn vẫn còn nóng hổi. Đôi mắt cô khép nhẹ, hiện rõ từng đường nét chân mày mềm mại.

-Thật lòng cậu không nỡ đánh thức khuôn mặt xinh đẹp đang ngủ say sưa kia, nhưng nếu không ăn cơm thì đến đêm chắc sẽ rất đói. Cậu khẽ lay vai cô: “Hoa Ninh, Hoa Ninh... Tôi về rồi, dậy ăn cơm”.

- “Ủm... ưm?”. Kì Hoa Ninh cảm thấy trời đất quay cuồng, ánh đèn neon chói lòa như đâm thẳng vào mắt: “Tiểu Lam? Tôi, tôi chóng mặt...”.

-Mặt cô đỏ bừng, mắt thần thờ, cất giọng yếu ớt kêu lên. Lâm Tĩnh Lam thầm than không hay rồi, bèn đưa tay áp lên trán cô – quả nhiên nóng hầm hập.

-Cậu quàng tay qua eo cô, chuẩn bị để bế cô dậy: “Hoa Ninh, chị đang lên cơn sốt, chúng ta phải đến bệnh viện ngay”.

-Kì Hoa Ninh đột nhiên tỉnh lại, ra sức giãy nẩy: “Đừng, đừng đến bệnh viện! Đừng đến bệnh viện!”.

-Giọng cô sợ sệt vùng vằng, tựa như đứa bé gái mới mấy tuổi.

-Lâm Tĩnh Lam đỡ cô không được, chỉ còn cách bế cô vào phòng – căn phòng này trước đây vốn là của cậu, sau khi cô đến, cậu chuyển sang ở phòng của bố mẹ.

-Cô nằm thẳng trên chiếc giường trải ga trắng muốt, lớp nệm bông mềm mại bao quanh thân hình khiến cô như con mèo con đáng yêu. Lâm Tĩnh Lam vắt khăn lau mặt cho cô, cô mê mê man man, lẩm bẩm thốt lên mấy lời vô nghĩa.

-Bị khăn ướt chườm lên mặt, những nếp nhăn trên trán cô từ từ giãn dần ra. Mái tóc đen mượt xoa tung lên gối, hai má nhợt nhạt ửng đỏ; môi nhỏ cong cong, hàng lông mi khẽ lay động. Lâm Tĩnh Lam chườm đi chườm lại, động tác mỗi lúc một chậm, mắt đắm đắm lo lắng nhìn cô.

-Mỗi lúc mắc bệnh, cô giống như bé gái nhỏ mềm yếu. Rũ bỏ hết nụ cười vui vẻ ngượng ngùng hàng ngày, che giấu những nỗi đau thầm kín trong lòng, như em bé sơ sinh trong trắng thuần khiết. Cậu dần dần ngồi sát lại gần cô, cảm nhận hơi thở ấm nồng của cô phả nhẹ nhẹ trước mặt, thoang thoảng mùi hương hoa nhài tỏa ra.

-Thời gian như ngừng trôi, chỉ có khoảnh khắc này đọng lại. Cậu nhẹ nhàng đặt lên bờ môi mềm mại của cô một nụ hôn, ngọt ngào yêu thương. Mười chín năm rồi. Từ khi sinh ra, cậu đã luôn có cô ở bên, gần gũi thân thiết. Nhưng lớn lên, cô bắt đầu có thế giới của riêng mình. Đó là một thế giới cậu không thể xâm nhập được, nó là vùng cấm của cô, cậu chỉ có thể âm thầm đứng ngoài, chờ đến một ngày cô mở cửa đón vào.

-“Ủm...”. Kỉ Hoa Ninh vô thức kêu lên, kéo tâm hồn cậu đang đắm say trong cõi u huyền trở về. Cậu vội vàng bật dậy, đứng nguyên tại chỗ. Chốc lát, cậu cẩn thận nhìn cô nằm trên giường – may quá, cô vẫn còn chưa tỉnh.

-Lại qua một lúc sau, cậu mới trở khăn chườm cho cô. Thấy khuôn mặt cô đã bớt đỏ, cậu thở phào, ánh mắt trở lại vẻ trầm tĩnh thường ngày. Cậu ăn qua loa mấy món cô đã làm sẵn, rồi vào bếp hì hục nấu nồi cháo vừa nhão vừa cháy, xúc ra đút cho cô.

-Liên tiếp ba ngày cậu xin nghỉ học ở nhà chăm sóc Kỉ Hoa Ninh. Dưới sự săn sóc ân cần cùng “tài” nấu nướng “kinh hoàng” của cậu cô đã nhanh chóng hồi phục. Nhưng chính vào lúc cô có thể rời giường đi lại, thì trên khuôn mặt tuần tú của cậu có dấu hiệu xanh xao tái nhợt: Cậu đã bị lây bệnh từ cô.

-“Họa vô đơn chí”, Kỉ Hoa Ninh bất đắc dĩ phải chăm sóc lại cậu. Đúng lúc này, họ đón tiếp hai vị khách khả ái: Nisha và Jack.

-“Hey! Các cậu sao biết tớ ở đây?”. Kỉ Hoa Ninh vừa mở cửa đã thấy bạn thân của mình đứng ngay trước mắt, cô mừng rỡ reo lên kinh ngạc.

-“Lần trước cậu gửi tài liệu cho tớ, ở trên đó đã ghi rõ địa chỉ, đồ ngốc”. Nisha ôm cô một cái thật chặt: “Nghe nói cậu bị ốm, nhưng xem ra vẫn ổn?”.

-Kỉ Hoa Ninh nở nụ cười còn vương chút mệt mỏi: “Tớ cũng gần khỏe rồi. Các cậu nhanh vào nhà đi, tớ sẽ pha trà mời các cậu. Tớ biết các cậu rất thích trà đạo Trung Quốc mà”.

-Hai người họ rất vui mừng vì được cô mời uống loại trà “Bích Loa Xuân” ưa thích, Jack còn đặc biệt chú ý đến chiếc ấm pha trà khảm đá màu tía.

-“Phải rồi, ai báo cho các cậu tớ bị ốm? Chris à?”.

-“Ngoài cậu ấy ra còn ai vào đây nữa. Cậu ấy ban đầu cũng định đi cùng bọn tớ, nhưng cuối cùng lại có việc đột xuất nên đành phải khất lần sau”. Nisha nhớ lại lúc đó cậu ấy hình như muốn nói gì nhưng lại thôi, không biết rốt cục đang nghĩ đến điều gì. “Cậu ấy nói cậu lần trước đã bị ngã. Cậu như thế là không được, công việc tuy quan trọng nhưng sức khỏe còn quan trọng hơn”.

- “Jack, sao ở bên cậu Nisha lại trở thành bà quản gia thế?”. Kỉ Hoa Ninh lợi dụng cơ hội trêu chọc cậu.

-Jack khờ khạo nghe cô nói “bà quản gia” hiểu nhầm thành “mụ lắm điều”, liền nghiêm túc nhìn sang Nisha: “Cô ấy không phải “mụ lắm điều”, cô ấy là người phụ nữ tốt nhất”.

-“Ha ha ha...”. Kỉ Hoa Ninh bật cười, Nisha vừa xấu hổ vừa bực mình, cái tên ngốc nghếch này luôn nhầm lẫn không đúng lúc đúng chỗ, thật quá thành thực, dễ thương.

-“... Hoa Ninh, nhà có khách à?”.

-Cửa bên trái phòng khách hé mở, một chàng trai tập tễnh bước ra, cố gắng đứng vịn vào tường. Tóc cậu hơi bù xù, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt thâm quầng, dáng vẻ yếu đuối tựa như hoa mẫu đơn, từ cử chỉ toát lên phong thái nhẹ nhàng tình cảm. Ánh nắng chan hòa phía sau lưng, khiến cậu như viên ngọc rạng ngời tỏa sáng lung linh, cuốn hút mọi người.

-“Pretty boy”. Nisha khẽ nói: “Queenie, trong nhà cậu sao có anh chàng đẹp trai thế này!”.

-Kỉ Hoa Ninh đi tới đỡ cậu: “Mới ngủ được hai tiếng mà cậu đã dậy rồi? Vào trong ngủ tiếp mau”.

-Cậu mỉm cười ngọt ngào nhìn cô, hiện lên hai xoáy lúm đồng tiền trên má: “Tôi ngủ đủ rồi, muốn dậy vận động chút. Chị có bạn đến chơi à?”.

-Hai người lờ qua tiếng lại, không biết Jack và Nisha đang mở to mắt tò mò. Dưới ánh mặt trời, hai người họ thật rạng rỡ xinh đẹp, đứng kề bên nhau như Kim Đồng Ngọc Nữ khiến người khác phải ngỡ ngàng ghen tỵ.

-Kỉ Hoa Ninh dìu Lâm Tĩnh Lam lại giới thiệu cho hai người bạn của mình. Mọi người mặc dù đã gặp nhau một lần, nhưng lúc đó đều say cả nên không nhớ được rõ ràng. Nisha kéo kéo cô nháy mắt nói: “Queenie, cậu nói cậu và cậu ấy... ở chung? Cậu ấy còn đi học đấy nhé?”.

- “Ở chung?”. Kỉ Hoa Ninh vội lắc đầu, “Chỉ có thể coi là cùng nhà...”. Phòng chủ và phòng khách? Chị gái và em trai? Hay bảo mẫu và thiếu gia?

-“Chúa ơi! Chẳng trách khi nhắc tới cậu, mặt Chris cứ xám xịt. Queenie, cậu thật là!”.

-Kỉ Hoa Ninh không cách nào giải thích cho Nisha hiểu được giữa “sống chung” với “ở cùng một nhà” khác nhau như thế nào, hoặc cũng có thể cô ấy cố ý trêu cô, cô chỉ còn biết thở dài, cuối cùng đành tiễn họ về mà không giữ lại ăn tối – Hai người ồm, lấy gì mà mời khách?

-Ngược lại Lâm Tĩnh Lam “bệnh tật” lại đang rất hạnh phúc, được ăn cháo do chính Hoa Ninh nấu – nếu so với cậu làm thì ngon gấp mấy lần. Dù từ nhỏ cô có hay bắt nạt cậu, nhưng mỗi khi gặp chuyện thế này cô đều rất ân cần chu đáo, khiến cậu cảm thấy vô cùng ấm áp.

-Sau khi khỏi bệnh, Kỉ Hoa Ninh nhanh chóng trở lại với công việc bận rộn hàng ngày. Chris lo cô bị quá sức lần nữa nên chỉ giao những công việc nhẹ nhàng hơn cho cô, không ngờ cô vẫn cứ lao đầu vào làm việc như

con thiêu thân. Một ông chủ nho nhỏ như cậu, đáng lẽ phải vui mừng vì có nhân viên chăm chỉ chứ?

-Ngoài ra, vì thấy cô thể chất yếu kém nên Lâm Tĩnh Lam đề nghị cô đi tập Taekwondo để rèn luyện thêm. Thế là ngày ngày hết giờ làm, cô lại tích cực tham gia vào các hoạt động thể dục thể thao, sức khỏe cô nhờ đó cũng được nâng cao hơn.

-

-Chớp mắt đã đến cuối năm, mọi người trong công ty B đều rất hồ hởi. Một là sắp được nghỉ Tết, hai là tiền thưởng sau một năm làm việc vất vả sẽ được tăng gấp đôi, còn điều thứ ba... trưởng nhóm “hắc xì dầu” của công ty nhất định sẽ là người đầu tiên thông báo với họ.

-Còn phải nói nữa sao? Cuối năm tất nhiên công ty sẽ mở tiệc chiêu đãi!

-Nhắc tới tiệc chiêu đãi, mỗi nhân viên, nhất là các nhân viên nữ, đều không giấu nổi sự phấn khích: Khách sạn xa hoa nhất, món ăn cao cấp nhất, biểu diễn ca nhạc hấp dẫn nhất, giải thưởng bốc thăm may mắn giá trị nhất, còn có dạ hội khiêu vũ quý tộc...

-Nghe nói cổ đông lớn nhất của công ty là người rất coi trọng và trung thành với nền văn hóa Anh, cho nên tiệc chiêu đãi mang dáng dấp như bữa tiệc của thời trung cổ. Dưới ánh sáng đèn màu lấp lánh, các quý ông quý bà nắm tay nhau nhảy múa nhộn nhịp. Khi đó sẽ không còn phân biệt cấp trên hay cấp dưới, không còn ông chủ hay nhân viên, cực kỳ thích hợp cho những chuyện tình lãng mạn nảy sinh.

-Vì vậy có thể nói, đây là một vũ hội hoàng gia của các cô gái đầy mơ mộng.

-Hôm đó, Chris vừa bước vào hội trường, đã nghe thấy tiếng trầm trồ xuýt xoa của mọi người. Thân hình cao lớn, mặc bộ vest Tuxedo màu đen sang trọng, lịch lãm. Anh mỉm cười đầy quyến rũ, đưa ánh mắt hào hoa thâm thúy mê hoặc người nhìn khắp một lượt, phong thái cao quý tự nhiên, xen lẫn chút bí ẩn, trông anh tựa như bá tước Dracula bước ra từ bóng tối, nhưng lại khiến người ta phải kính nể.

-Đi giữa đám đông vây xung quanh, anh lịch sự chào hỏi và chúc mừng quan khách, mọi người mới nhớ ra rằng anh vốn đến từ nước Anh – nơi sinh ra các quý ông giàu có. Nhân vật phong lưu cỡ này xuất hiện, hội trường càng thêm náo nhiệt, những cô gái mặc trang phục dạ hội đi qua đi lại không ngớt liếc mắt bày tỏ sự hâm mộ với anh.

-Chris nhàn nhã nâng ly rượu vang đỏ. Anh cúi xuống ngửi nhẹ rồi đưa lên miệng nhấp nhấm một ngụm. Tiệc chiêu đãi hôm nay thật hoành tráng, ngoại trừ các nhân viên ở chi nhánh Trung Quốc, còn có ban giám đốc từ tổng công ty ở Anh đến, trong số đó có mặt cả vị thân sinh ra anh.

-“Nhanh xem nhanh xem, kia là ai vậy?”. Hai nam nhân viên đứng cạnh anh xì xào.

-“Không rõ, hình như không thuộc bộ phận bên tớ... Chính xác đấy!”.

-Chris hờ hững liếc qua họ, đột nhiên anh như ngừng thở: Một bóng hình màu bạc tựa như ánh trăng, đang thướt tha dưới ánh đèn màu lấp lánh của hội trường.

-Hình bóng đó thật thánh thiện, thật lặng lẽ, phảng phất như không tồn tại nơi cõi tục ồn ã này, mà đến từ nơi xa xăm nào đó.

-Kì Hoa Ninh diện bộ váy dạ hội hở vai, mái tóc đen mượt tự nhiên thả xuống bờ eo. Vạt trang sức màu bạc, đi đôi giày trắng cao gót. Trông cô có vẻ giản dị nhưng lại toát lên khí chất cao quý khác thường. Chris cầm

ly rượu bước tới, hơi cúi đầu nói: “Cậu hôm nay thật xinh đẹp, khiến tớ cảm thấy tâm hồn mình như điên đảo vì cậu mất rồi”.

-“Có nên giơ bàn tay ra phối hợp với cậu ấy một chút không nhỉ?”. Kỉ Hoa Ninh cười gian xảo, hơi vẫy vẫy tay: “Đừng có trêu chọc tớ, đây không quen như thế. Nhưng tớ cũng thấy vui vui đấy”.

-Như mọi khi, sau màn chào hỏi náo nhiệt là đến màn khiêu vũ. Đèn lớn trong hội trường được tắt hết, chỉ còn ánh đèn màu xanh bạc nhấp nháy theo điệu Valse du dương “Sông Danube xanh”.

-“Tiểu thư, tôi có thể hân hạnh mời cô ra nhảy không?”.

-Kỉ Hoa Ninh nhìn sang thấy hai chàng trai không hẹn mà cùng cất lời mời cô. Cô mỉm cười: “Xin lỗi, điệu nhạc này tôi không nhảy được”.

-Hai anh chàng bèn thất vọng trở về. Những dịp này, các cô gái thường chú ý đến người sẽ mời mình khiêu vũ, bởi cơ hội được nhảy cùng vị lãnh đạo nào đó thật sự rất ít. Chris chen chúc qua đám đông quan khách, hướng về Kỉ Hoa Ninh thể hiện một động tác gập người hoàn hảo: “Hỡi nữ thần ánh trăng xinh đẹp, xin nhận lời thỉnh cầu chân thành nhất của tôi. Nàng không được phép từ chối, hãy trao niềm tin cho tôi”.

-Kỉ Hoa Ninh khẽ mím môi, nói nhỏ tới mức chỉ có hai người mới nghe thấy: “Chris, cậu cố ý lôi tớ ra để bêu xấu phải không? Cậu biết rõ tớ không biết nhảy mà?”.

- “Được nhảy cùng nữ thần xinh đẹp là nghĩa vụ và niềm vinh hạnh của tôi, xin nàng hãy yên tâm”. Cái tên đáng chết này, làm trò cứ như thật, y hệt một vị quý tộc châu Âu thực thụ vậy.

-Anh đã nói đến thế thì cô cũng không còn lý do để từ chối, chìa bàn tay nhỏ nhắn ra nắm lấy tay anh, cô nói: “Nhờ mà tớ giẫm lên chân cậu thì đừng có trách đấy”.

-Chris mãi nguyên cười khoác vai cô bước ra sân khấu, tay khẽ đặt trên eo cô – đương nhiên bờ eo cô rất thon mảnh, mềm mại. Hai người từ từ bắt nhịp điệu nhảy dưới ánh đèn sân khấu lung linh, Chris đóng vai thầy hướng dẫn rất xuất sắc, kiên nhẫn uốn nắn cô trong từng bước nhảy.

-Âm điệu du dương quen thuộc lan tỏa khắp hội trường, nhịp chân xoay xoay theo điệu nhạc, phảng phất như dòng sông Thames trong ánh bình minh mùa xuân, hơi thở của hai người nhẹ nhẹ, tâm trạng cảm thấy rất thoải mái.

- “Tớ bỗng nhớ đến mùa xuân ở London”. Chris mỉm cười mơ màng nói.

-“Tớ cũng thế”.

-Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt anh dịu dàng ngắm nhìn khuôn mặt Kỉ Hoa Ninh, từng đường nét tuyệt đẹp như ngọc, như ngà. Làn hơi ấm áp của cô làm rung động tâm hồn Chris, khiến anh gần như không kìm được ước muốn ôm cô vào lòng, chỉ mong cho giây phút này là mãi mãi, mãi mãi mà thôi.

-“Ai da”. Khi anh quay gót chuyển động tác, cả người cô như bị kéo về phía sau. Anh dang tay đỡ cô lại gần mình, nhắc bổng cô lên xoay hai vòng trên không, lúc đặt xuống vừa kịp tiếng nhạc cuối cùng vang lên.

-Màn trình diễn của họ được các đồng nghiệp vỗ tay tán thưởng không ngớt, Chris ung dung dẫn Kỉ Hoa Ninh mặt đỏ như ráng chiều đến chỗ ngồi nghỉ, nháy mắt hỏi: “Chân cậu không sao chứ?”.

-“... Không, không sao”. Lúc được anh nhắc bổng lên, Kỉ Hoa Ninh hơi chóng mặt một chút. Cánh tay nam tính mạnh mẽ ôm chặt lấy eo cô, thân thể cô và anh áp sát vào nhau. Cảnh vật trước mắt cô như nghiêng ngả, cô thoang thoang ngửi thấy mùi hương bạc hà trên người anh.

-“Thật sự không sao? Nhưng sắc mặt cậu có vẻ không tốt lắm”. Chris đột nhiên cúi xuống, nhẹ nhấc bàn chân của cô lên, nâng niu tựa như châu báu hiếm có trên thế gian. Chung quanh lập tức có tiếng xì xào, anh cũng mặc kệ không để ý tới, chỉ cẩn thận nắn nắn vào mắt cá chân: “Ở đây hơi sưng lên rồi, thế này có đau không? Đúng ở đây chứ?”.

-Kì Hoa Ninh bồn chồn đứng ngồi không yên, cảm giác trong lòng như có lửa đốt: “Cái đó... Chris...”.

- “Sao?”. Cậu ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ quan tâm.

- “Chân tớ... không sao, cậu không phải xem giúp đâu...”.

-Chris thở phào đứng dậy ngồi xuống bên cạnh cô: “Không việc gì thì tốt, nhưng tớ thấy hơi sưng đấy, về nhà cậu nhớ bôi thuốc”.

-Kì Hoa Ninh gật đầu, với tay lấy cốc nước ép hoa quả mát lạnh, cô cảm thấy Chris hôm nay thật lạ thường, khác hẳn với mọi ngày, nhưng cô không biết tất cả những việc vừa rồi đều bị một ánh mắt hứng thú theo dõi từ đầu đến cuối.

-Đó chính là vị chủ tịch ngồi trên đài danh dự, ba của Chris.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cái Giá Của Cô Đơn

Thương trường như chiến trường, công ty là đội chiến. Tướng lĩnh và quân sĩ có những vị trí không giống nhau và điều đó không phải là ngẫu nhiên. Tìm được vị trí của mình, làm công việc mà mình nên làm, toàn quân đoàn kết mới thu được thắng lợi.

Kì Hoa Ninh để ý, buổi tiệc lần này, trong mấy bàn của công ty sở thuộc họ có một gương mặt mới. Đó là một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc lễ phục dành cho buổi đêm màu đen, đơn giản nhưng sang trọng, vừa nhìn là có thể đoán ngay được rằng đây không phải là một nhân vật tầm thường. Quả nhiên, sau khi kết thúc màn khiêu vũ, cảm giác của cô đã được chứng thực.

Chủ tịch tập đoàn thân chinh đến bên người phụ nữ đó, lịch thiệp dẫn cô ấy lên khán đài: “Thưa các vị, bây giờ xin giới thiệu đến mọi người cô gái xinh đẹp này – cô An Nhu Mạn. Bắt đầu từ hôm nay, cô ấy sẽ giữ chức vụ giám đốc điều hành khu vực châu Á của công ty B, quản lý các công việc thuộc về lĩnh vực hành chính và nghiệp vụ. Nhân cách, trình độ học vấn và năng lực công việc của cô Amanda rất tốt, cộng thêm kinh nghiệm công tác phong phú, tôi tin rằng công ty chúng ta có thêm cô ấy chẳng khác nào hồ mọc thêm cánh, bước lên một tầng cao mới, mọi người, xin một tràng pháo tay chào mừng!”.

Tiếng vỗ tay nổ ra giòn giã, Kì Hoa Ninh nghe thấy hai cô đồng nghiệp ngồi bên cạnh đang tranh thủ “buôn dưa lê”: “A... là cô ta! Chết rồi, chết rồi, lần này thì thảm rồi!”.

- “Cậu quen cô ấy à?”.

- “Tôi sao có thể quen được cô ta?. Chẳng là cô ta từng giữ chức tổng giám đốc ở công ty một người bạn của tôi, nghe nói cô ta quản lý rất nghiêm ngặt, có thể nói đơn giản là rất bất thường, đã đuổi việc rất nhiều người! Sau này, vì cô ấy dám cho Chủ tịch quản trị một đấm nên đã bị thôi việc!”.

- “Thật không? Nói như thế thì chúng ta thực sự nguy hiểm rồi... Nhìn mặt cô ta kìa, gầy gầy xương xẩu, đích thị tướng ranh mãnh...”.

- “Ôi dào, tôi cũng biết một chút, hình như hiện nay cô ta vẫn còn độc thân...”, lại thêm một người tham gia vào vòng tròn buôn dưa.

Mấy bà cô xúm lại bàn luận từ tướng mạo đến đời tư, người phụ nữ xa lạ ấy rất nhanh chóng được mổ xẻ thành nhiều phần, họ nói cứ như là mình từng biết cô ấy lắm. Kì Hoa Ninh quan sát, thấy cô ấy có ánh mắt lạnh lợi, tự nhủ trong lòng, có lẽ điều những bà cô kia nói chưa hẳn là đã đúng. Trước sau gì thì người này cũng là sếp trong công ty, cô cứ cẩn thận một chút rồi sẽ tốt thôi.

An Nhu Mạn nhận micro, đưa mắt quan sát một lượt hội trường, đa số mọi người miệng đã héch hết cả lên. Giọng cô ấy không cao cũng không nhanh, nhưng nhấn nhá từng chữ rõ ràng: “Tôi rất vui mừng được gia nhập vào công ty B, sau này, các bạn có thể gọi tôi là Amanda. Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức vì thành tích của công ty, cũng hy vọng rằng các bạn đồng nghiệp hãy cùng tôi cố gắng, xin cảm ơn tất cả mọi người!”.

Một người phụ nữ lợi hại! Kì Hoa Ninh trong lòng thầm tặc lưỡi. Có lẽ năng lực làm việc của cô ấy rất tốt, nhưng đến một chút xã giao cô ấy cũng chẳng có, há chẳng phải là “dũng mãnh” tới mức chẳng nề nang gì tới nhân tình thế thái sao? Dù sao người ta đầy tự tin như vậy cũng đúng thôi.

Điều làm Kỉ Hoa Ninh vừa kinh ngạc vừa khâm phục vị sếp nữ này là ngay ngày đầu tiên nhận chức đã ra uy với toàn bộ mọi người trong công ty. Sau khi cô ấy tự sắp xếp xong bàn làm việc của mình, liền mang đến và đưa cho thư ký một văn bản: “Tôi đã nghiên cứu tình hình các mặt của công ty B, đây là những quy định mới nhất áp dụng cho công nhân viên, một chút nữa cô mang đi công bố. Bắt đầu áp dụng từ ngày mai để đánh giá hiệu suất công việc, toàn bộ cán bộ công nhân viên đều phải tuân thủ”.

Thư ký của cô cũng vừa mới nhận chức nhưng cũng kịp lĩnh hội được một số “ý tưởng” của vị sếp mới này. Cô ta run rẩy bê đồng giấy tờ trông hệt như đang bê bát canh khoai nóng bỏng rời khỏi phòng của giám đốc điều hành. Đợi khi nội quy đó được công bố, cả công ty đều tràn ngập tiếng kêu than thảm thiết.

- “Sau này mỗi lần đi muộn bị trừ năm mươi đồng, muộn một phút cũng trừ!”.

- “Một tháng vi phạm quá ba điều trong nội quy sẽ bị trừ hai trăm đồng! Trong giờ làm, vào internet mà nội dung không liên quan đến công việc, phạt một nghìn...”.

- “Thật quá đáng mà! Không biết có để cho người ta sống nữa không!”.

- “Một số người lương cao, không sợ phạt, quy định gì mà quá đáng, lũ dân đen chúng ta sao có thể ăn cơm được nữa đây...”.

Có người gầy nhỏ giọng, có người vì cảm thấy ảnh hưởng nhiều đến lợi ích của mình thì không chịu được cứ gào ầm lên. Kỉ Hoa Ninh giữ chức phó giám đốc bộ phận nghiệp vụ thì cũng chẳng thể nói được gì nhiều. Bởi vì cô cũng chỉ là bộ phận dưới quyền nên phải tuân thủ ý chỉ của “hoàng thượng”, chỉ có thể vỗ về an ủi nỗi tủi thân của đám dân đen. Thế nhưng không thể an ủi đám dân đen ngỗ ngược với “hoàng thượng”, cũng không

thể vì “hoàng thượng” mà ngược đãi dân chúng, thế là chỉ có thể đứng im ở giữa và giữ vững thái độ im lặng.

Người phần nộ nhất trong đám đó là giám đốc nhân sự, anh ta không những chẳng có chút đặc quyền nào mà ngược lại còn bị lơ đi, chỉ có thể mắng chửi đại quan ức hiếp người ta. Amanda mở cửa đi vào, ngay lập tức những tiếng náo loạn trong phòng làm việc chợt im bật. Kỉ Hoa Ninh quan sát, cô ấy đã dùng ánh mắt của kẻ săn mồi chăm chú nhìn mọi người.

- “Tôi biết với nội quy mới này, mọi người sẽ có rất nhiều cách nghĩ. Nhưng không có quy củ sẽ chẳng thành hệ thống gì, nếu như quy định rõ ràng, nghiêm minh hơn một chút, tôi tin rằng mọi người sẽ bỏ ra nhiều công sức hơn nữa để tạo ra thật nhiều thành tích cho công ty của chúng ta. Những áp lực trong chỉ thị của chủ tịch tập đoàn vào năm nay, mọi người đều đã biết, áp lực này không phải đối với riêng mình tôi mà còn đối với mỗi một người trong các bạn, nếu làm không tốt tất cả mọi người đều bị nghỉ việc. Thế nhưng...”. Cô ấy thay đổi chủ đề, khước miệng hơi nhếch lên: “Tôi là một người luôn hướng tới tiêu chí thưởng phạt phân minh, chỉ cần có những biểu hiện tốt trong công việc, thì tôi nhất định không để các bạn thiệt thòi”.

Đúng là vừa ấm vừa xoa. Kỉ Hoa Ninh thấy phòng làm việc đã im bật, rốt cuộc không biết có phải do cô ấy quá thông minh hay vì cô ấy quá tự tung tự tác. Nhưng, cái cô Amanda này đích thực là một người có tính cách thẳng thắn, và điều này không phải nghi ngờ gì nữa. Một lúc sau, trên màn hình của cô nhảy ra một cửa sổ, đó là cấp dưới của cô: “Chị Ninh này, cái chị A (Amanda) ấy, có phải vì chị ấy độc thân quá lâu rồi nên mới kỳ cục như thế không?”.

Cô đưa cốc trà uống liền một ngụm rồi gõ lách cách trên bàn phím: “Đừng có nhiều chuyện, không thì lại bị để ý bây giờ?”.

Người đó liền gửi lại một gương mặt quý. Kỉ Hoa Ninh và cấp dưới có quan hệ khá thân thiết, đây cũng chính là phong cách làm việc của cô. Chỉ có điều cô không ngờ rằng, người bị để ý không phải là cấp dưới mà chính là bản thân cô.

- “Rốt cuộc cô làm gì thế này? Tôi cần bảng báo cáo doanh số bán hàng ba tháng gần đây của công ty Max, đây là cái gì?”.

Kỉ Hoa Ninh bình tĩnh cầm tài liệu lên xem: “Đây không phải là bản báo cáo tôi đưa lên, nhất định có sự nhầm lẫn gì đó!”.

- “Tự mình làm sai lại còn muốn đổ cho người khác? Đừng quên rằng cô là phó giám đốc bộ phận, là tấm gương của những người khác!”. Vẻ trang nhã của Amanda dần dần thay đổi theo cơn thịnh nộ, đúng lúc đó có tiếng gõ cửa vang lên làm gián đoạn cuộc chất vấn.

- “Mời vào!”.

Thư kí Bobo vội vàng bê một tập tài liệu vào: “Xin lỗi chị Amanda, tôi đã giao nhầm tập tài liệu của Kỉ Hoa Ninh. Phần này, phần này mới đúng”. Cô ta để tập tài liệu lên bàn của Amanda rồi liếc nhìn Kỉ Hoa Ninh.

Kỉ Hoa Ninh mỉm cười với cô một cách đầy cảm kích. Từ việc Bobo liều mình nhận lỗi có thể thấy rằng mối quan hệ giữa cô và Kỉ Hoa Ninh là khá tốt. Amanda không nói gì, tự mình mở tài liệu ra.

Bobo lên tiếng: “Vậy tôi xin đi trước, thưa cô Amanda”.

Chân tướng sự việc đã rõ ràng, Kỉ Hoa Ninh cũng chuẩn bị đi ra: “Vây, nếu không có việc gì nữa, tôi xin đi trước”.

- “Đợi đã!”.

Amanda vẫn không ngáng đầu: “Tôi cần báo cáo ba tháng gần đây, sao chỗ này lại cả một năm?”.

Kỉ Hoa Ninh ôn tồn giải thích: “Là như thế này ạ, ba tháng trước công ty Max vừa chuyển đổi cơ cấu tài sản, hợp tác với công ty chúng ta bị gián đoạn hơn hai năm rưỡi, mãi đến một tháng gần đây mới nối lại. Phần báo cáo cả năm này, tôi nghĩ cũng có giá trị tham khảo để đối chiếu”.

- “Tự tung tự tác rất thông minh. Cô cho rằng tôi vừa vào công ty B nên không nắm được gì về tình hình công việc hả?”.

- “Tôi không có ý đó, thưa chị!”.

- “Phiền cô lần sau đừng tự ý thay đổi yêu cầu của tôi”. Amanda đặt tài liệu xuống, chiếc nhẫn kim cương tinh xảo lấp lánh trên ngón tay đeo nhẫn: “Có những lúc, mệnh lệnh của cấp trên tuyệt đối phải tuân thủ. Công ty, đặc biệt là công ty mà chúng ta kiếm ăn dựa vào thành tích thì ở đó cũng giống như chiến trường. Có tướng, có lính, trên thực tế đừng nghĩ rằng những người lính muốn làm tướng thì không tốt, nhưng tướng đã có giỏi thì lính phải dùng, mỗi người đều có một vị trí riêng và điều đó không phải là ngẫu nhiên. Tìm được đúng vị trí của mình, làm đúng công việc mà mình nên làm. Nếu như binh sĩ không thể tuân thủ mệnh lệnh của tướng quân thì như thế ở chiến trường thì chỉ là đội quân thất bại”.

Kỳ thực phần tài liệu này Kỉ Hoa Ninh đã sửa đến ba lần, tất cả đều do căn bệnh bói lông tìm vết mà nên. Cho nên, khi vừa mới bị nghe giáo huấn, Kỉ Hoa Ninh cho rằng cô ta cố ý tìm lỗi, hoặc là lên mặt lãnh đạo, cho nên trong lòng cũng không tránh khỏi bức bối. Nhưng câu nói sau cùng của cô ấy lại rất ý nghĩa nên đã dần dần làm nguôi ngoai cục tức của Kỉ Hoa Ninh.

Cùng lúc đó, vừa nghe xong Bobo thông báo tình hình, Chris lo Kỉ Hoa Ninh bị hàm oan nên không mời cũng tự đến. Anh là cấp trên của Kỉ

Hoa Ninh, nhân viên dưới quyền làm sai thì cũng liên quan đến sếp, đó cũng là việc đương nhiên.

Tuy Chris đường đột vào phòng khi hai người phụ nữ đang nói chuyện với nhau nhưng anh cũng không đánh mất một chút phong độ nào: “Tôi thực là thất lễ quá. Chỉ là nghe nói có nhân viên của mình làm sai cho nên tôi đến nhận tội với cô Amanda”.

Amanda nhìn Kỉ Hoa Ninh với ánh mắt vô cùng kỳ quái: “Tôi không nhận ra cô còn có một ông sếp quan tâm đến thế kia à?”.

Kỉ Hoa Ninh trao đổi bằng mắt với Chris: “Không phải việc của anh, mau ra đi!”.

Chris không hiểu gì cả, nhúu nhúu lông mày: “Ý gì vậy?”.

- “Các người giỏi thật, trong phòng làm việc của tôi lại nhìn qua liếc lại làm cái gì? Theo nguyên tắc, công ty cấm chỉ chuyện tình cảm giữa các đồng nghiệp. Chẳng qua việc này người ngoài cũng biết là không tốt, cho nên hy vọng hai người nên chú ý ảnh hưởng”.

- “Không có điều đó đâu, thưa cô Amanda!”.

- “Tốt thôi, tôi biết rồi!”.

Hai người cùng lúc đưa ra đáp án, nhưng đó là hai đáp án trái ngược nhau. Cái cậu Chris này! Lúc này cũng không quên tận dụng lợi thế mềm miệng của mình để trấn áp cô.

Amanda lẳng lặng nhìn hai người bọn họ, trong khoảnh khắc để lộ ra nét đau khổ: “Từ nay về sau, khi tôi tìm bất cứ người nào để “nói chuyện”, cấp trên cũng không được bao che. Ai sai thì người ấy chịu, tôi không thể chấp nhận được việc cấp trên cấp dưới bao biện lẫn nhau...”. Nhận thấy

mình đã đi lệch chủ đề, cô lập tức dừng lại: “Không có việc gì nữa, mọi người đi làm việc đi!”

Đợi cho bọn họ đóng cửa, Amanda mới nhẹ nhàng đưa tay ấn lên huyết Thái Dương của mình, cô ấy vẫn còn quá thiếu bình tĩnh. Rốt cuộc ngày hôm nay là thế nào, chuyện này đã khiến cô nhớ lại sự việc trước đây – có lẽ là vì nhìn bọn họ cô lại như thấy chuyện của chồng mình trước kia.

Chris và Kì Hoa Ninh vừa đi ra thì Bobo lập tức ào đến: “Thế nào? Vẫn còn sống sót chứ?”.

Chris giơ tay làm dáng dao kè cổ: “Suýt chút nữa...!”.

Kì Hoa Ninh không nói gì, cô đang nghĩ đến những lời nói của Amanda lúc nãy và phát hiện rằng cơn bức tức của mình đã tiêu tan từ khi nào. Amanda thực sự là một người quá nguyên tắc, yêu cầu quá nghiêm khắc, thế nhưng những điều cô ấy nói không phải là không có lý. Cô dường như cảm thấy, Amanda nói như vậy là có thiện ý, có lẽ đây là trực giác chẳng?

- “Thế nào, bị mắng là gốc hủ?”. Chris hua hua tay trước mắt Kì Hoa Ninh.

Cô làm ra vẻ giận dữ gạt anh ta ra: “Làm việc, làm việc thôi. Hôm nay vẫn còn mấy phần điều tra cần phải làm!”.

Bobo không giấu vẻ ghen tỵ liếc nhìn Chris: “Chỉ có cậu mới có được sự cảm thông của ông chủ như vậy, Queenie thật là có phúc!”.

Chris nửa đùa nửa thật nói: “Cô ấy đương nhiên là khác rồi!”.

Khi anh nói câu đó, cô gái mặc áo vàng ngồi cạnh Bobo chột ngắc đầu nhìn bọn họ, ánh mắt đầy vẻ đố kị.

Cô ta tên là Mai Sa (Micky) là nhân viên của bộ phận nhân sự. Trông cô ta rất xinh đẹp, nhưng vì tính tình hơi kỳ quặc nên không có bạn bè.

Đó là người con gái có tính cách hướng nội, luôn luôn nghĩ rằng cả thế giới này đều đối địch với mình, cho nên không thể thân thiết với bất cứ một ai. Đến tận bây giờ, cô vẫn còn nhớ rất rõ chàng trai đã mỉm cười thân thiện với mình vào cái ngày đầu tiên cô đi làm tại đây. Anh ấy có đôi mắt xéch sâu thẳm, hai mí rõ ràng và làn môi gợi cảm. Anh ấy cười với cô, dường như chẳng có lý do gì mà chỉ đơn giản vì cô là chính cô mà thôi.

Ngay khoảnh khắc đó, cô đối với công ty này, mà không có lẽ là đối với cả thế giới này đã nảy sinh một cảm tình sâu sắc.

Người con trai đó đi đến đâu cũng nổi bật với vẻ đào hoa thu hút, đang ngồi trong không gian uống trà mà lại thân thiết rót cho mình cà phê, hoàn toàn không biết ra đó cũng là một kiểu phạm tội.

Dần dần Micky phát hiện ra rằng, đối với ai, anh ấy cũng thân thiện như vậy, thậm chí đến khóe miệng trời sinh của anh cũng đã mang nét cười. Chỉ có điều, ngoại trừ với người đó. Cô ta là cấp dưới, là bạn đại học, là trợ thủ đắc lực và cũng là ý trung nhân của anh – Trong công ty này, rất nhiều người biết điều đó. Đã từng có những tin đồn thất thiệt nhưng đều bị anh trấn áp, cảnh cáo, cuối cùng bảy bảy bốn chín ngày, những tin đồn ấy cũng dần dần tan vào không khí.

Cô rất đau khổ, cô đã từng có ấn tượng tốt đẹp với thế giới này nhưng một lần nữa vì không có điểm tựa nên đã dần sụp đổ và mục nát. Tại sao có người sinh ra đã có thể có được sự quan tâm của người khác, rõ ràng về nhan sắc cô còn hơn một bậc – Cô hoàn toàn không ý thức được rằng chính bản thân mình đã đóng cửa trái tim trước thế giới, và đã đem tất cả sự bất công này đổ lên Kỉ Hoa Ninh.

Thế là một trò chơi ác ý dần dần nẩy mầm trong cô, điều đó tựa như mụn nhọt độc đang ẩn mình dưới da và chỉ chờ có cơ hội để trỗi lên.

Mượn cơ sắp xếp lại giấy tờ chuyển phát của công ty ở trước bàn, cô lẳng lặng dùng phần tài liệu đã chuẩn bị trước thay thế vào phần tài liệu của Kỉ Hoa Ninh sắp chuyển đi. Cô đã sớm thực hiện qua, chỉ cần lạng lẽ sửa vài số thì cho dù có nhìn đến cũng không phát hiện ra được. Nhưng những loại liên quan đến lợi tức này có khi chỉ cần sai một số là cũng có thể gây ra những tổn thất khó lường.

Quả nhiên không lâu sau đó mưu kế đã phát huy tác dụng, việc sử dụng những con số trong tài liệu đó đã phát sinh phiền phức lớn, điều này đã khiến cho công ty B gặp phiền hà không nhỏ, thiếu chút thì phải ra tòa. Phía tổng công ty rất tức giận với bộ phận làm sai. Ngay trong đêm đó, Amanda bị triệu tập đến họp ở nước Anh và ngoài ra còn bị sự quở trách rất nặng nề, người phụ trách phi vụ này lại chính là Kỉ Hoa Ninh, mọi người hầu như đều đã mừng tượng được tương lai trước mắt của cô.

Bị phạt, giáng chức hay cách chức?

Amanda quay trở về với bộ mặt mệt mỏi, lập tức triệu Kỉ Hoa Ninh vào phòng làm việc của mình.

- “Tôi cho cô ba phút để giải thích về sự việc này”. Amanda hai tay đỡ mặt, mắt nhìn chăm chăm vào Kỉ Hoa Ninh, trông không thể biết là vui hay giận.

Tuy Kỉ Hoa Ninh không biết sai sót xảy ra ở chỗ nào nhưng cũng lơ mờ đoán ra đã bị ai đó chơi xỏ. Đánh kẻ tiểu nhân, không thể nóng vội. Cô đưa ra một bộ tài liệu: “Tài liệu này tôi đã làm rất tốt, tôi khẳng định tài liệu được gửi đi không phải là bản này. Nếu không tin có thể kiểm tra thời gian trên máy tính của tôi, nhân viên IT rất thạo việc này. Rốt cuộc, trong

chuyện này ai là người gây nên thì tôi không biết, nhưng đem phiền phức đến cho công ty thì tôi rất áy náy!”.

- “Được, tôi tin cô!” Amanda cũng chẳng xem phần tài liệu trong tay Kỉ Hoa Ninh: “Cô muốn tóm kẻ gây chuyện đó để rửa sạch nỗi oan?”.

- “Chị định làm thế nào?”.

Amanda mỉm cười để lộ vẻ mặt tinh quái như một bé gái: “Điều đó không liên quan đến tôi. Tôi chỉ muốn xem rốt cuộc cô có bao nhiêu bản lĩnh?”.

Phòng làm việc mở cửa, Amanda tuyên bố Kỉ Hoa Ninh đã thừa nhận sai lầm, song công ty thấy cô đã có nhiều cố gắng trong quá trình làm việc và đã đạt được những thành tích đáng kể nên quyết định cho cô một cơ hội. Chỉ cần nội trong ba ngày, cô ấy tìm thấy sơ hở của đối phương và nhanh chóng thực hiện được tài liệu tương ứng thì sẽ không bị quy trách nhiệm và vẫn được tiếp tục làm việc.

Những người bạn tốt của Kỉ Hoa Ninh ngay lúc đó lập tức phát huy tác dụng, ngoài các nhân viên trực tiếp dưới quyền của cô còn có Bobo, người của bộ phận nhân sự, bộ phận kinh doanh, bộ phận tuyên truyền, thậm chí đến các bà cô ở bộ phận hậu cần cũng có ý được giúp đỡ Hoa Ninh, cho dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, họ đều hy vọng cô được ở lại. Micky thấy vậy ngầm nghiêng răng nghiêng lợi, không ngờ lần này không những không tống cổ được Kỉ Hoa Ninh mà còn khiến cô ta chiếm được rất nhiều trợ thủ, như thế tuyệt đối không công bằng.

Kỉ Hoa Ninh đã vận dụng nguồn tài nguyên vô hình này và nói với mọi người rằng tự cô ấy sẽ lập ra kế hoạch, sau đó nhờ tất cả bọn họ rêu rao khắp “hang cùng ngõ hẻm” của công ty, điều này chắc chắn sẽ truyền đến tai của kẻ cần lưu tâm nào đó. Hôm sau trong giờ làm thêm, cả công ty không một bóng người, cô rời phòng xuống quầy cà phê, nhưng tập tài liệu

vẫn để mở trên bàn làm việc, điều này đối với kẻ ác tâm nào đó mà nói thì đúng là một cơ hội không thể bỏ qua.

Micky len lén đến trước bàn làm việc của Kỉ Hoa Ninh, nhanh tay ấn nút delete – Màn hình hiện lên dòng cảnh báo: “Bạn đã chọn thao tác xóa toàn bộ văn bản hiện hành, có tiếp tục thực hiện không?”.

Cô ta không hề nghi ngờ gì và nhanh chóng chọn lệnh “Tiếp tục”, đôi mắt dán vào những dòng dữ liệu đang dần dần bị xóa trắng, sau đó ấn nút tắt để giả việc máy tính gặp sự cố. Dường như chỉ sau một khắc, tất cả đã được hoàn thành, cô tự cho rằng việc làm này “quý không biết, thần không hay” rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Kỉ Hoa Ninh bê một tách nước đến trước bàn làm việc, mắt nhìn vào màn hình đen ngòm và đèn báo nguồn nhấp nháy sáng của máy tính và nở nụ cười tinh quái. Đúng là con hồ ly tinh, cuối cùng cũng đã thò cái đuôi ra.

Micky không hề phát hiện ra di động của Kỉ Hoa Ninh được đặt cạnh máy tính, mặt sau lật ngược lại; cô ta càng không biết điện thoại đã được cài sẵn chương trình quay phim và tất cả hành động của cô đã bị thu lại.

Nắm chắc chứng cứ trong tay, Kỉ Hoa Ninh không vội vàng công bố với bất cứ người nào, cô cho Amanda xem đoạn băng: “Tôi hy vọng chị có thể giúp tôi một việc”.

Thời gian ba ngày đã kết thúc, Amanda tuyên bố: Kỉ Hoa Ninh đã không đáp ứng được cơ hội cuối cùng mà công ty trao cho, cho nên chiếu theo quy ước trước đó, cô sẽ bị thôi việc. Tất cả mọi người đều lấy làm tiếc cho Kỉ Hoa Ninh, nhưng không ngờ lúc đó Amanda lại chuyển chủ đề: “Queenie nói, hôm qua, vào lúc sáu giờ năm mươi phút, máy tính của cô ấy đột ngột tự tắt và phần tài liệu đang làm dở bị xóa, khi đó cô ấy không ở bàn làm việc. Tôi đã kiểm tra camera ở cửa phòng làm việc, thấy lúc đó có vài người đi vào, cho nên tôi nghi ngờ việc này có thể có người làm”.

- “Tôi cũng không muốn cô ấy bị oan mà phải ra đi. Nếu như Queenie đã bị gài bẫy, mọi người cũng có thể dùng phương pháp của riêng mình để giúp đỡ cô ấy. Tôi nghĩ như thế này, các bạn đều có thể làm chứng cho nhau, hoặc có thể chỉ ra chứng cứ ngày hôm qua vào giờ đó, mọi người đã ở đâu trong công ty, có ai đã đến phòng này? Nếu như người đó dũng cảm đến gặp tôi và thật thà nói rõ toàn bộ sự việc thì như vậy sẽ càng tốt!”.

Mọi người đều nheo mắt nhìn nhau, việc này thực ra là trò quỷ hay sao? Đúng là không tự nhiên chút nào, nhưng có ai ngu gì mà đi tự thú? Tuy nhiên, cũng có vài người đi làm chứng cho nhau việc họ đã làm gì hoặc ở đâu trong công ty vào thời gian đó của ngày hôm trước.

- “Hôm qua hình như Micky cũng ở công ty, khoảng sáu giờ ba mươi phút tôi bảo cô ấy cầm tài liệu qua, sau đó tôi đi ăn cơm, không biết có phải cô ấy ở đó...”, cũng là nhân viên của bộ phận nhân sự, Linda do dự nhớ lại, nhưng Micky đã nổi giận ngay lập tức: “Cô nói cái gì? Không có việc gì sao lại ngậm máu phun người?”.

- “Có thể nói thêm, lúc bảy giờ, khi tôi đi tìm cô ấy, quả thực hình như lúc đó Micky không ở vị trí của mình”. Một đồng nghiệp khác cũng cung cấp thêm bằng chứng.

Có người vì muốn giúp Kỉ Hoa Ninh nên đã suy luận theo cách riêng của mình: “Bình thường, cô ta không bao giờ làm thêm giờ, hôm qua sao lại ở lại đến giờ đấy?”.

- “Có khả năng này, bình thường cô ấy cũng không phải là thân thiện cho lắm...”.

- “Tôi và cô ấy chưa bao giờ nói chuyện với nhau, nhưng tôi cảm thấy hình như cô ấy cũng không thích tôi...”.

Đó là những lời nhận xét riêng nhưng mỗi câu mỗi từ đều như bị cường điệu lên và đâm thẳng vào trái tim Micky.

Thế giới này đương nhiên đều thù địch với cô, chẳng có một ai đối xử với người khác bằng sự chân thành. Cô đau đớn chỉ muốn bịt chặt tai lại, tại sao khi Kỉ Hoa Ninh gặp sự cố, mọi người đều tìm bằng chứng để ủng hộ cô ta rồi quay ra nghi ngờ cô?

Ngày hôm sau, Micky trình đơn từ chức. Tuy cô có thể mặt dạn mày dày ở lại công ty, nhưng không thể chịu được sự nghi ngờ và bài xích của các đồng nghiệp. Đến đâu cũng là những ánh mắt kỳ lạ và càng ngày càng tỏ rõ thái độ dò xét một cách thái quá, dò xét về động cơ đằng sau tất cả điều này.

Có khi cô đưa ra đơn từ chức lại chính là lời chứng minh rõ ràng về sự “trong sạch” của bản thân mình, nhưng vì không thể chịu được sự “sỉ nhục” của mọi người nên đành phải thôi việc. Sau khi Amanda cho cô xem đoạn phim nọ, cô im lặng không nói một lời nào. Hóa ra, tất cả mọi việc đều đã sớm nằm trong tay Kỉ Hoa Ninh, thật nực cười khi bản thân mình ngu ngốc lại đi làm đồ chơi trong tay cô ấy!

- “Chúng tôi không muốn cho các đồng nghiệp xem đoạn băng này và cô cũng có thể nói với mọi người rằng mình trong sạch, đó là quyền của cô”. Khi Micky ra ngoài, Amanda đã nói với theo sau lưng.

Cô gượng cười một cách khổ sở: “Không cần, cứ để mặc họ muốn nói gì thì nói!”.

Với sự giúp đỡ của các nhân viên IT, phần tài liệu của Kỉ Hoa Ninh đã tìm lại được nhưng cô cũng không cần sử dụng đến chúng nữa.

Amanda nhìn cô bằng đôi mắt ngưỡng mộ: “Xem ra tôi đã không đánh giá cô đúng mức, hoặc là cô đã vượt quá sự tưởng tượng của tôi, sự việc lần này xử lý rất đẹp!”.

Kỉ Hoa Ninh đối lại bằng ánh mắt mềm mỏng: “Đây là nguyên tắc làm người, người nào muốn làm tôi đau khổ...”.

- “... Tôi nhất định sẽ làm cho họ còn đau khổ hơn!”. Amanda nói hộ cô phần cuối của câu còn dang dở.

Kỉ Hoa Ninh chớp chớp mắt như không thể tin được. Cuối cùng cô cũng biết tại sao ngay từ đầu Amanda lại vô cùng hấp dẫn đối với cô, bởi vì rất có thể họ cùng là một loại người, vừa là bạn vừa là đối thủ, phải biết trân trọng và nể phục lẫn nhau.

Sau khi chăm sóc Kỉ Hoa Ninh, tự bản thân mình cũng lẫn ra ốm, Lâm Tĩnh Lam xin nghỉ gần mười ngày. Mẫn Na đột nhiên không tìm thấy cũng không thể gọi điện được cho cậu ta nên bàng hoàng cả nửa ngày trời, cuối cùng cô cũng quyết định đến nhà một lần để hỏi thăm tình hình.

Nghe nói cha mẹ cậu ấy đã ra nước ngoài, như thế có lẽ cậu ấy sẽ sống một mình? Cô ấy không hề nghĩ rằng, mở cửa cho cô lại là Kỉ Hoa Ninh – lúc đó tóc vẫn ướt đầm và toàn cơ thể vẫn còn thoang thoảng mùi hương sữa tắm, đáng dấp như vừa tắm xong.

Mẫn Na “ồ” lên một tiếng rồi bỗng rồi mòng mòng, bao nhiêu phỏng đoán liên tiếp bật ra. Kỉ Hoa Ninh cảm thấy cô gái này có nét gì đó quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai: “Xin hỏi cô tìm ai?”.

Mẫn Na lúc đó định nói rằng mình đi nhầm nhà, không ngờ Lâm Tĩnh Lam cũng vừa xuất hiện ở cửa: “Là ai vậy... Mẫn Na?”.

Kỉ Hoa Ninh chợt nhớ ra đó chính là cô gái xinh đẹp mà cô đã gặp vào ngày hôm trước ở phòng thí nghiệm của Tiểu Lam. Cô liền cầm chiếc khăn bông đi vào trong: “Là tìm cậu đấy!”.

Lâm Tĩnh Lam nhìn theo lưng cô và nói: “Nhanh vào mau, kéo nhiễm lạnh bây giờ!”. Nói xong lại quay lại: “Mẫn Na, sao cậu lại đến nhà tớ? Có việc gì xảy ra à?”.

Thấy cậu ta không có ý mời mình vào nhà – kỳ thực thì với hoàn cảnh trước mắt, cô cũng không thích hợp vào nhà trong lúc đó. Dường như tất cả những lời nói đã bị Mẫn Na nuốt trôi tuột xuống bụng, cô chỉ âm ừ vài câu: “À thì, cậu nghỉ ốm lâu ngày như vậy, điện thoại cũng không gọi được... mình thấy lo lắng, cho nên mới...”.

Lâm Tĩnh Lam then thung: “Ở nhà dưỡng bệnh rất yên ổn, đến điện thoại tắt cũng không biết. Hai ngày nữa mình sẽ trở lại trường, cảm ơn cậu đã quan tâm!”.

- “Xin hỏi, chị Hoa Ninh có ở nhà không?” khi Mẫn Na định rời đi thì lại có một cô gái xuất hiện trước cửa.

Lâm Tĩnh Lam quan sát, người vừa đến có đôi mắt một mí, khuôn mặt hình quả dưa, tóc buộc túm đuôi gà, chính là Tô San – người hiện đang sống ở nhà Kỉ Hoa Ninh.

- “Cô đến đây làm gì?”, thực ra Kỉ Hoa Ninh cũng đứng cách đó không xa, nghe tiếng Tô San liền xuất hiện ngay, thái độ chẳng có gì là tốt đẹp.

- “Chị!”, Tô San ngẩng mặt, khép nép nói: “Là ba và mẹ bảo em đến”.

- “Im ngay!”. Kỉ Hoa Ninh cắt ngang câu nói: “Tôi không phải là chị của cô. Còn nữa, bà ấy là mẹ tôi, không phải mẹ của cô”.

- “Thế nhưng trong lòng San San đã sớm xem chị là chị gái mình rồi... Tuần sau là sinh nhật mẹ, bố mẹ muốn chị về cùng ăn một bữa cơm, chị về nhé? San San biết, thực ra mẹ rất nhớ chị...”.

Kỉ Hoa Ninh không nhịn được cơn tức trước cái giọng giả vờ “oanh vàng thỏ thẻ” này. Cô lạnh lùng đáp: “Một người xem tôi là chị mà lại ném đồ đạc của tôi như đồ bỏ đi? Một người xem tôi là chị lại có thái độ muốn chiếm lĩnh lãnh thổ của tôi rồi lại ra vẻ vui mừng chào đón? Bày đặt cho

bọn họ nhìn thấy à? Sinh nhật của mẹ tôi, tôi đương nhiên là nhớ, cảm ơn cô đã có nhã ý “nhắc nhở!”.

Khóe mắt Tô San bắt đầu hoe hoe đỏ. Mẫn Na há hốc miệng nhìn, cô vốn cho rằng mình là cô gái có được một chút sự dịu dàng, lương thiện của Kỉ Hoa Ninh, nhưng không ngờ rốt cuộc cô ấy lại mãnh liệt và tàn nhẫn đến vậy. Thật ngu ngốc khi mình bắt chước cô ấy vào năm đó, trách nào đã bị Lâm Tĩnh Lam nhìn thấu tâm can, về cơ bản giữa hai người bọn họ không có gì giống nhau!

Cô gái đứng cạnh cô ấy rất muốn được nhận chị nhưng lại bị Hoa Ninh thẳng thừng từ chối, hiện tại thì Mẫn Na bất bình thay cho Tô San. Đúng lúc đó Lâm Tĩnh Lam nói với Tô San một câu: “Được rồi, làm phiền cô quay về nói với dì Giang rằng: Kỉ Hoa Ninh đã biết rồi!”.

Kỉ Hoa Ninh trừng mắt lườm Lâm Tĩnh Lam một cái, rồi quay người vào trong. Mẫn Na cười gượng gạo: “Lớp trưởng, vậy mình cũng về đây, mấy hôm nữa gặp nhau ở trường nhé!”

Sau khi mấy người nói lời tạm biệt, Lâm Tĩnh Lam đóng cửa quay vào, thì thấy Kỉ Hoa Ninh đang đứng ở cửa phòng, mắt trừng trừng nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

- “Cậu rõ ràng biết nó đối xử như thế nào với tôi, tại sao lại còn giúp nó?”.

Lâm Tĩnh Lam gân cổ lên cãi: “Tôi giúp nó làm gì, tôi chỉ lo nó cứ đứng đợi làm chị không thể bình tĩnh được thôi!”.

- “Vậy, cậu đã giúp tôi tống cổ nó đi!”. Kỉ Hoa Ninh trề môi nhảy dựng lên, trông giống như bé gái khi không được bố mẹ mua cho quần áo.

- “Nếu như tôi giúp chị, chắc thiên hạ đại loạn mất!”. Cậu ta không thể nhịn được cười.

Cô nghe thấy tiếng Tiểu Lam cười, giận dữ hét lên nửa đùa nửa thật: “Tiểu tử thối, Tiểu Lam xấu xa, dám cười chị, đánh này!”.

Hoa Ninh cầm con gấu bông đuổi đánh Tiểu Lam, hai người vừa chạy vừa cười “ha ha, hi hi” đầy vui vẻ, một phen náo loạn từ phòng khách đến nhà tắm.

Ngoài cửa, Tô San dụi dụi mắt, kín đáo nhìn Mẫn Na rồi cúi đầu bước đi.

Mẫn Na không chịu nổi liền nói: “Cậu là em gái của Kỉ Hoa Ninh, thế mà cô ấy đối xử như vậy mà chịu được à?”.

Tô San thấy cơ hội xuất hiện liền nhẹ nhàng nói: “Thực ra... tôi không phải là em gái ruột của chị ấy...”.

Bọn họ cùng sánh bước đến bến xe, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đấy mà đã trở thành bạn tri âm tựa như bèo nước gặp nhau. Mẫn Na sau khi nghe hết câu chuyện của Tô San liền cảm thấy tức giận bưng bưng: Hóa ra Kỉ Hoa Ninh lại là loại người như vậy! Từ trong đáy lòng, cô cảm thấy tiếc cho Lâm Tĩnh Lam, và càng củng cố thêm niềm tin của mình.

Tối hôm đó, khi Kỉ Hoa Ninh đang ngồi trước máy tính, cô đang cười ngặt nghẽo trước đoạn phim hoạt hình còn dang dở, tâm trạng rất vui vẻ thì Lâm Tĩnh Lam lẳng lặng kéo ghế đến ngồi cạnh bên: “Hoa Ninh, tôi có mấy điều muốn nói với chị!”.

- “Chuyện gì, cậu nói đi!”. Đến liếc mắt cô cũng chẳng thèm để tâm đến cậu một lần. Lâm Tĩnh Lam kêu lên một tiếng nhỏ rồi với tay tới con chuột nhấn nút “Tạm dừng”.

- “... Cậu làm cái quái gì thế, đang hay mà, trả chuột cho chị!”.

- “Hoa Ninh!”.

- "... Được rồi, cậu nói đi!". Thực sự là cô có đôi dè chừng Tiểu Lam, trên gương mặt non nớt đó có cái gì rất nghiêm túc, thâm thúy như một ông cụ non.

Cô thừa nhận, từ nhỏ cô vẫn gọi sau lưng cậu là "ông cụ non!"

- "Tôi muốn nói với chị về chuyện của Tô San".

- "... Sao lại nói đến nó, chị không muốn nhắc đến chuyện đó. Cậu hết lần này đến lần khác nhắc đến nó, có phải là đã xem nó là người nhà không? Trả chuột cho chị!". Năm nay, Tô San mới mười sáu tuổi, ít hơn Kỉ Hoa Ninh sáu tuổi.

- "Chị có thôi làm loạn đi được không!". Lâm Tĩnh Lam nắm lấy bàn tay đang giương móng vuốt của cô. Cánh tay cũng giống như con người cậu ta vậy, trắng trẻo và vươn dài, khiến cho bàn tay bé nhỏ của cô bị giữ chặt trong đó: "Tôi cảm thấy cô ta không hề đơn giản. Mỗi lần cô ta xuất hiện, e rằng đều là có mục đích cả. Hoa Ninh, tôi biết chị không thích để lộ tính cách của mình trước mặt người ngoài, thế nhưng tại sao mỗi lần gặp cô ấy, chị đều không thể khống chế được bản thân?".

Đúng vậy, tại sao nhỉ? Kỉ Hoa Ninh ngẩn ra đến nỗi buông thong cả cánh tay còn lại: "Cũng có thể, sao chị lại phô trương thanh thế như vậy nhỉ? Chị đang sợ... chị đã... không muốn lại mất đi bất cứ đồ vật nào nữa. Chị đã thể hiện ra mặt, điều đó không phải vì hận cha mẹ mà chỉ vì chị muốn họ được hạnh phúc trọn vẹn mà thôi!"

- "Chị tự nhủ rằng mình đã có những ký ức vui vẻ, ai cũng muốn hướng về phía trước. Thế nhưng con bé đó, nó đã phá đi phần lớn quá khứ đẹp đẽ của chị. Khi chị tất tả quay về nước, tận mắt nhìn thấy căn phòng đó hoàn toàn không phải là căn phòng ngày xưa nữa, thì trong lòng chị lúc đó... cũng giống như đã bị nó giạt mất tấm huy chương vàng...".

Bàn tay cô đang run rẩy trong tay cậu. Trong lòng Lâm Tĩnh Lam đang dâng lên đầy chua xót, nhìn cô ấy đau khổ mà không thể giúp đỡ, điều này cũng giống như lần cô thất tình, khóc rầm rức và vùi mình vào thân mình gầy gò, yếu đuối của cậu năm đó. Cậu đứng lên, để cô nhẹ nhàng tựa vào thân mình, tấm thân giờ đã trở nên rắn rỏi và vững chãi hơn rất nhiều: “Muốn khóc thì cứ khóc đi, tôi không muốn nhìn chị phải cầm lòng mình. Chị rất giỏi giả vờ, trong con mắt tất cả mọi người, chị luôn luôn chu đáo và hoàn hảo, thế nhưng có mấy ai biết được đằng sau nét cười ấy là bao nhiêu sự bi thương?”.

Có lẽ, ở đây chỉ có một người. Kỉ Hoa Ninh mơ hồ nghĩ, hoặc khi cậu ấy vuốt nhẹ lên mái tóc dài của mình, sao mà tự nhiên và thanh tao đến vậy.

Phải một lúc rất lâu, cô mới định thần trở lại, ý thức được rằng mình đang dựa vào khuôn ngực vững chãi và rắn chắc, cô chợt đỏ mặt và đẩy cậu ta ra, không dám nhìn sâu vào trong mắt cậu. “Nô bộc” Tiểu Lam của cô, không biết từ lúc nào đã trở thành chàng trai trưởng thành, một nơi nương tựa đáng tin cậy?

Cuối cùng, Tiểu Lam đề xuất với cô một kế sách: Dùng chiến thuật mềm mỏng để đối phó với Tô San. Cứ kiên trì theo bộ mặt đẹp đẽ của cô ta để xem rốt cuộc bộ não đó còn nghĩ được những điều gì nữa? Dù cho trong bất cứ trường hợp nào, người hành động trước bao giờ cũng dễ để lộ điểm yếu và dễ há miệng mắc quai nhất. Kỉ Hoa Ninh nghĩ đi nghĩ lại và cảm thấy lời nói của cậu cũng có lý.

Chỉ là họ không biết, lúc đó Tô San đã có thêm một đồng minh mới, đó chính là cô gái có tên Mẫn Na, họ mới gặp nhau chưa đầy mười hai tiếng đồng hồ.

Khi ở trường, thành tích học tập của Kỉ Hoa Ninh tuy rất ưu tú nhưng vẫn chưa được xếp vào hạng nhất như Tiểu Lam. Song cô cũng không nghĩ đến việc mình có năng khiếu học về ngôn ngữ: Trong bốn năm đại học, cô

đã tích cực tham gia học hai môn ngoại ngữ, nắm vững được bốn loại ngôn ngữ Trung, Anh, Đức và La tinh.

Chris thường đưa cô đi cùng trong các cuộc đàm phán làm ăn. Với vẻ ngoài xinh đẹp và cách nói chuyện duyên dáng, thông thường mỗi lần lâm trận đều giành được không ít thắng lợi. Thế nhưng Chris càng không phải là kẻ tầm thường, anh ta cũng vô cùng tinh tế, hoạt bát trong những cuộc đàm phán khiến cho Kỉ Hoa Ninh không thể không nhìn anh với con mắt ngưỡng mộ.

- "... Doanh lợi lần này chúng ta nhất định phải đạt được 70%, tuyệt đối không được nhượng bộ, nếu không thì hợp tác lần này cũng không phải bàn bạc thêm nữa!". Khi nhận được nhiệm vụ, Kỉ Hoa Ninh vội vàng đến khách sạn, lúc đó Chris đã một chọi ba, chiến đấu được hơn nửa tiếng đồng hồ, vì thái độ cứng rắn của đối phương mà cuộc đàm phán đang rơi vào thế bế tắc.

Cô đẩy cửa phòng, bốn người đàn ông đang ngồi quanh bàn, đồ uống đặt đó vẫn chưa đụng tới, trong lòng sớm đoán được: có lẽ cuộc đàm phán lần này không được thuận lợi lắm. Cô cẩn thận chỉnh lại y phục, nở nụ cười thanh lịch, chuyên nghiệp và giơ tay gõ cửa: "Xin lỗi, tôi đã đến muộn!".

Căn phòng vốn lạnh như băng nay vì sự có mặt của một cô gái xinh đẹp như gió mùa xuân đã khiến cho không khí ấm cúng hơn phần nào. Chris đứng dậy, dùng tiếng Anh lần lượt giới thiệu ba người bọn họ, rồi sau đó giới thiệu lại: "Đây là phó giám đốc bộ phận thị trường, Queenie!".

Kỉ Hoa Ninh bắt tay mọi người rồi cùng ngồi xuống. Nội dung cuộc hợp tác lần này là phía công ty bạn sẽ cung cấp công thức sản phẩm, công ty B đảm nhiệm khâu sản xuất và quảng bá sản phẩm. Bởi vì đó là một công thức độc quyền và nhu cầu hiện tại của thị trường là rất lớn nên phía công ty bạn cũng muốn nắm giữ không chịu buông tay, kiên định để đạt

được bảy phần lợi nhuận. Điều này đối với công ty B là rất hà khắc, thế nhưng từ bỏ miếng mồi béo bở này lại thật là đáng tiếc.

Người đứng đầu phía đối phương nhấp một ngụm cà phê, Kỉ Hoa Ninh cười nói: “Xem ra, cũng chỉ còn mấy ngày nữa là đến tết quốc khánh của quý quốc!”. Đó chính là một giọng Đức rất chuẩn.

Đối phương có đôi chút ngạc nhiên, nhưng lập tức cười xã giao nói: “Đúng rồi, chỉ còn bốn ngày nữa”. Trong ba người có hai người là mang quốc tịch Đức, người còn lại mang quốc tịch Italy, cú hích đầu tiên của Kỉ Hoa Ninh làm rất tốt.

- “Xin thứ lỗi nếu... nhưng tôi hơi đường đột, không biết các ngài đã có kế hoạch cho ngày quốc khánh chưa? Tôi còn nhớ, pháo hoa trên sông Rhine rất đẹp”. Lời nói có ngụ ý, nếu như đàm phán thành công sớm ngày nào thì họ sẽ được về nước sum vầy với gia đình bạn bè sớm ngày đó.

- “Đương nhiên, nếu thời gian cho phép. Nghe nói vậy chắc quý cô cũng đã từng qua Đức?”.

- “Đúng vậy, tôi đã được dự lễ đón mừng năm mới rất vui vẻ ở đó và tôi cũng rất thích bia của Đức”. Kỉ Hoa Ninh làm động tác uống cạn một hơi hết cốc, rồi dí dỏm nói: “Tuy nhiên, tôi uống không được giỏi lắm!”.

Đối phương phá lên cười: “Tiếng Đức của quý cô rất chuẩn. Chúng tôi tin rằng, nếu có cơ hội, nhất định quý cô sẽ muốn đón mừng năm mới một lần nữa ở Đức”.

- “Đúng vậy, thưa ngài!”. Chỉ với vài câu đối thoại ngắn ngủi nhưng đã kéo gần được khoảng cách của ngàn sông vạn núi, giải tỏa được phần lớn tình hình bế tắc giữa hai bên lúc trước. Chris nhân cơ hội dẫn tới, tiếp tục cùng họ bàn bạc về vấn đề hạn ngạch quyền lợi.

- ... “Công thức cố nhiên là vô cùng tốt, công ty B từ trước đến nay đều chọn những sản phẩm tốt nhất. Chúng tôi đã cho ra những loạt sản phẩm như Fever, Max, mỗi một lần như vậy đều trở thành tiêu điểm của thị trường. Tuy nhiên, với những công ty có khả năng cạnh tranh trực tiếp, chúng tôi có thể đảm bảo rằng họ không thể có công việc tốt nhất, sức tuyên truyền rộng rãi và khả năng hấp dẫn cao nhất để khiến cho loạt sản phẩm giống như Max được biết đến ở từng hộ gia đình, điều này có ý nghĩa rất lớn đối với việc nâng cao giá trị và phát triển sản phẩm của quý công ty, và đây cũng chính là điều mà các công ty khác không thể nào sánh được”.

Các thành viên phía đối phương bắt đầu do dự, Kỉ Hoa Ninh và Chris đưa mắt nhìn nhau như hàm ý “Ok” trong đó, cùng lúc đó người đàn ông Đức dẫn đầu dò hỏi: “Vậy thì, bên quý công ty muốn bao nhiêu?”.

- “Chúng tôi muốn tròn 60%”. Chris giơ một bàn tay ra: “Như vậy là công ty chúng tôi đã nhượng bộ rất nhiều đối với sản phẩm này”.

- “Không thể được!”, đối phương người Italy gay gắt phản đối: “Như vậy còn kém quá xa so với trọng tâm của chúng tôi!”.

- “Xin hãy tin rằng chúng tôi đã mang đến đây thành ý lớn nhất!”. Kỉ Hoa Ninh dường như không nghe thấy sự phẫn nộ trong giọng điệu của đối phương, lời nói dịu dàng tựa như làn gió thoảng vào đầu mỗi người: “Công ty B đã có mấy trăm năm lịch sử, chúng tôi tin rằng quý công ty chọn công ty chúng tôi để sản xuất và quảng bá sản phẩm này cũng chính là đặt niềm tin nơi chúng tôi. Mặc dù bên các bạn đã có chi phí trước khi phát hành sản phẩm, nhưng bản quyền bằng sáng chế cũng đã thu về hơn phân nửa. Mà chúng tôi từ khi sản xuất đến khi thành sản phẩm, bố trí công nhân đến việc tuyên truyền sau này, những việc đó chiếm phần chi phí còn lớn hơn! Huống hồ đợi khi sản phẩm ra nhập thị trường, phải mất bao nhiêu năm thì mọi người mới biết đến, quý công ty chọn chúng tôi cũng là chọn nơi đáng tin cậy, là chọn nơi có thể phát triển đều đặn không bị ngắt quãng, điều này chẳng lẽ không đáng để mọi người nhường một bước?”.

Người Đức trưởng đoàn nói: “Xin thứ lỗi, chúng tôi cần hội ý một chút!”.

Chris vẫn ngồi nguyên vị trí, theo thói quen rướn cong hàng lông mày: “Xin cứ tự nhiên!”.

Đối phương ra khỏi chỗ ngồi, nửa giờ sau mới quay lại. Trong thời gian đó Kỉ Hoa Ninh cũng đi rửa tay một lần, Chris thì chăm chú quan sát cảnh vật ngoài khung cửa sổ.

Hai mươi phút sau họ quay lại, mọi chuyện cuối cùng cũng được ấn định, điều kiện thỏa thuận ký kết là công ty B 55%, công ty đối tác 45%. Khi bắt tay, người mang quốc tịch Italy không ngừng khen ngợi: “Các bạn tuy còn rất trẻ, nhưng rất khéo léo trong việc đàm phán! Hy vọng rằng chất lượng sản phẩm của bên công ty cũng ưu tú và đáng tin cậy như chính các bạn vậy!”.

Cả hai người đều cười một cách hoàn mỹ, trông giống như hai con hồ ly: “Đương nhiên, đương nhiên là vậy rồi!”.

Khi đến bãi đỗ xe, Chris ấn nút điều khiển từ xa, sán đến gần Kỉ Hoa Ninh: “Mời cô nương ăn gì để để thưởng công nhỉ, đại công thần!”.

- “Không dám, tất cả đều do cậu thương lượng cả đấy chứ!”.

- “Quá khiêm tốn, không dễ thương chút nào!”. Chris vuốt nhẹ lên mái tóc dài của cô: “Hôm nay, trang điểm rất đẹp!”.

- “Bởi vì biết rằng đây là một cuộc làm ăn lớn mà!” Kỉ Hoa Ninh bật cười và nhẹ nhàng nói: “Không biết là do vận của họ không tốt hay là vận của tớ quá tốt nhỉ?”

Chiếc xe nhỏ màu champagne hòa vào dòng xe đang chuyển động, mọi người đều không biết rằng khi Kỉ Hoa Ninh đi rửa tay, cô ấy đã nghe

được cuộc nói chuyện qua điện thoại của đối phương, họ đang xin chỉ thị của cấp trên.

- “Nhượng bộ cuối cùng là 45%, công ty B là sự lựa chọn tốt nhất!”.

Hơn nữa, họ đã bỏ qua tiếng Anh và tiếng Đức để dùng một thứ tiếng mà ở đây chẳng có ai hiểu đó là tiếng La tinh.

Sinh nhật của Giang Vân cuối cùng cũng đến, Kì Hoa Ninh xách quà tặng hết túi to lại đến túi nhỏ, trông giống như một cô dâu về thăm nhà.

- “Cái này tặng chú Tô, cái này là của San San”, cô gọi tên thân mật của Tô San tự nhiên như thường, dường như đó chính là em gái của cô và hai người đã từng biết nhau trong mấy thập kỉ vậy: “Đây là phần quý nhất, quà mừng sinh nhật hôm nay!”.

Kì Hoa Ninh đeo chiếc dây chuyền bạch kim lên cổ Giang Vân rồi hôn nhẹ lên má bà: “Chúc mừng sinh nhật mẹ!”.

Giang Vân quá xúc động, không thể kìm được khiến đôi mắt cứ đỏ hoe. Tô San ôm quà tặng của “chị” đứng bên cạnh mặt không hề có chút biểu cảm gì, nhưng nắm chặt tay làm biến dạng cả một góc hộp quà tặng.

Giang Vân và Tô Mạo cảm thấy rất lạ trước sự thay đổi chóng mặt của Kì Hoa Ninh. Vốn cho rằng cô ấy sẽ chẳng về, hoặc có về cũng chẳng vui vẻ gì rồi lại đi ngay, thực là không nghĩ đến cô ấy đã hòa nhã và thân thiết đến vậy. Chỉ có điều đó chính là điều mà họ mong mỏi nhất, sinh nhật này, mọi người ai cũng vui vẻ, chỉ trừ có một người – Tô San!

Kì Hoa Ninh cười híp mí và gọi cô là “San San”, cô ta cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đáp lại bằng cách gọi “chị”, đúng là “tình nghĩa chị em sâu đậm”!

Khéo ngụy trang? Điều này từ năm tuổi Kỉ Hoa Ninh đã là bậc thầy!

Sau khi ăn cơm, Giang Vân cuối cùng cũng đề xuất ngăn căn phòng nhỏ thành hai phần, cho hai chị em gái cùng ở để có thời gian trao đổi tâm tình. Tô San nghiêng răng kèn kẹt nhưng cũng chẳng có cách gì để cự tuyệt. Không ngờ Kỉ Hoa Ninh lại mở miệng trước: “Không cần đâu mẹ ạ, sửa phòng rất phiền hà. Con cũng đã hai mươi tư tuổi rồi, sớm muộn gì cũng về nhà người ta, thật chẳng bằng để cho San San ở, em ấy vẫn còn nhỏ. Hơn nữa, con sống một mình cũng quen rồi, chẳng có gì là bất tiện cả!”.

Tô San cảm thấy có điều gì bất an, so với trước Kỉ Hoa Ninh như thế này còn đáng sợ hơn nhiều. Trở về nhà lần này, cô ta đã lung lạc trái tim tất cả mọi người, đến cả ba đẻ ra mình cũng vậy. Chút thể mạnh chiến thắng của cô ta trước đây xem ra đã như nước chảy bèo trôi.

Cô không cam tâm! Cô không thể để cho Kỉ Hoa Ninh phản công làm chuyển biến toàn bộ thế cuộc được, mảnh đất này, Tô San đã chiếm lĩnh, không một kẻ nào có thể hy vọng tổng khứ cô đi được!

Đúng vậy, từ ngày rời nhà mẹ đẻ ra đi, cô đã hứa với bản thân mình như vậy.

Chris và Kỉ Hoa Ninh đúng là một đôi như cá với nước. Trong đàm phán công việc, thương vụ, tiệc tùng, sự phối hợp của nam thanh nữ tú đều hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Hơn nữa, chỉ cần hai người này xuất chiêu thì phi vụ dù khó đến đâu cũng hoàn thành, thật không biết bọn họ đã dùng mảnh khoe gì mà khiến đối phương đầu hàng không điều kiện như vậy?

Thế nhưng mối quan hệ cấp trên cấp dưới của họ qua con mắt định kiến của Amanda thì không được hay cho lắm. Nhưng hiệu suất là cái đích cuối cùng, không biết từ khi nào, cô cảm thấy bọn họ càng ngày càng thuận mắt. Có lẽ trên thế giới này, chỉ có những tình huống tương tự chứ không có những con người hoàn toàn giống nhau.

Phi vụ hôm nay đáng lẽ là của Chris, nhưng khi trong phòng làm việc Kỉ Hoa Ninh có phen nản là hơi nhức đầu, thế là không để cho cô từ chối, anh liền kéo Hoa Ninh đi hóng gió. Hai người đợi hơn năm mươi phút đối tác mới đến, khi Chris vừa trông thấy một khuôn mặt phong trần bị gió bạt làm đỏ ửng, anh ta vội lên tiếng phân trần: “Trên đường tôi gặp một phụ nữ sắp sinh liền đưa cô ta vào bệnh viện. Xin lỗi, xin lỗi, thực sự rất xin lỗi!”.

Kỉ Hoa Ninh cười thầm trong bụng, thời đại nào rồi mà lại còn có người dùng chiêu cũ rích này để biện hộ nữa! Nhưng khi đối phương ngẩng đầu lên, cả hai đều ngẩn người ra một lúc, anh ta liền chỉ vào cô và gọi: “Tiểu Ninh! Cậu quay về hồi nào đấy?”.

Kỉ Hoa Ninh thần xiêu phách lạc, Chris nghe vậy cũng im lặng, anh ta còn nhớ cô ấy không thích bị gọi bằng cái tên này. Chỉ nhìn cô cười rất gượng gạo: “Thì ra là Tiểu Đạt, đã lâu không gặp!”.

Tạ Khải Đạt không lạnh nhạt như cô, nói: “Sao lại đã lâu không gặp, mấy năm rồi cậu có biết không? Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Viễn Ảnh đi, Tiểu Di đi, vốn vẫn cho rằng vẫn còn hai chúng ta là bạn bè với nhau, thế nhưng cậu cũng không nói một lời nào mà lẳng lặng bỏ sang Anh!”. Cậu ta nắm chặt tay, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của Kỉ Hoa Ninh càng ngày càng xám lại: “Mình thật chẳng có cơ hội để hỏi cậu, lẽ nào nguyên nhân là vì Viễn Ảnh, nên cậu mới một thân một mình qua Anh?”.

- “Tạ tiên sinh!”, trước khi vẽ tội lỗi trên mặt cô biến mất, Hoa Ninh đã nhanh chóng thay thế bằng một nụ cười khiến mọi người đều không thể bỏ qua – nụ cười của thiên sứ.

- “Cái gì cơ?”.

- “Ông là người đại diện cho cuộc đàm phán được công ty M cử tới đúng không? Chúng tôi đã đợi ông hơn năm mươi phút rồi, thế thì, bây giờ có thể bắt đầu rồi chứ?”.

Chris nhìn nụ cười lấp lánh trong mắt cô, đột nhiên cảm thấy rung mình. Người con gái này, tuyệt đối còn đáng sợ hơn cả những gì anh ta tưởng tượng! Thế nhưng, nguyên nhân biến cô ấy thành ra như thế này là gì? Lúc này hình như anh ta có nắm được chút ít...

Là vì Viễn Ảnh...

“Viễn Ảnh” ư...

Nguyên nhân là vì người đó mà cô ấy mới vượt mọi trùng khơi để tự lực cánh sinh nơi đất khách quê người; vì người đó, mà cô ấy mãi hướng đôi mắt mình qua sông Cambridge, mãi gánh chịu tầng tầng lớp lớp đau thương; vì người đó, quá khứ của cô ấy, cách xưng hô của cô ấy, có lẽ là đã nhiều lần không cách nào có thể chạm vào nơi cấm kỵ ấy?

Tất cả đều do nguyên nhân từ cái con người “Viễn Ảnh” ấy! Chris thấy trong họng đang dâng lên cảm giác nghẹn đắng mà khó lòng có thể chế ngự. Tuy anh không biết “Viễn Ảnh” là “quỷ thần” nơi nào, nhưng rõ ràng là đã làm tổn thương cô ấy, mà vết thương còn rất nặng, thời gian qua đi vẫn còn hằn sâu một vết sẹo.

Tạ Khải Đạt cũng bị Kỉ Hoa Ninh làm cho sây sẩm và chặn lại bằng một nụ cười mê hồn, anh biết là cô ấy đang giận dữ nên vội vàng bỏ qua sự do thám lúc đầu: “Đúng, đúng vậy, hiện tại mình là marketing của công ty M...”. Anh lấy card từ trong túi ra và gửi cho hai người: “Vây, xin mời bắt đầu!”.

Cuộc đàm phán rất thuận lợi, hai công ty đã thiết lập được quan hệ hợp tác. Sau khi kết thúc Tạ Khải Đạt còn muốn mời Kỉ Hoa Ninh đi ăn, hiển nhiên là có điều muốn nói, nhưng bị Chris gạt đi: “Thật xin lỗi, cô ấy là nhân viên của tôi, mà hiện tại vẫn đang trong giờ làm việc!”.

Tạ Khải Đạt trông theo bóng hai người xa dần: “Tiểu Ninh... Viễn Ảnh đã trở về rồi... không biết có nên cho cậu biết không nữa...”.

Mẫn Na đang xem vô tuyến ở nhà, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, là Tô San.

- “Na Na, chị của mình trong lần về nhà vừa rồi đã trở nên rất kỳ lạ...”. Tô San kể lại biểu hiện vừa qua cho Mẫn Na nghe, hai người bắt đầu trao đổi qua lại.

- “... Thế là, cô ta cương thì cậu nhu, cô ta nhu thì cậu càng phải nhu hơn. Hàng ngày nên chăm sóc cha mẹ tốt hơn nữa, thành tích của cô ta tốt, thế nên cậu càng phải cố gắng hơn để thu hút mọi sự chú ý về mình, cuối cùng cậu mới mãi mãi là người được gần gũi”. Mẫn Na nói liền một mạch.

- “Mình cũng nghĩ như vậy!”. Tiếng Tô San mềm mại vọng đến qua điện thoại: “Đúng rồi, cậu và anh Lâm thế nào rồi?”.

- “Có thể thế nào? Bọn họ sớm tối có nhau, mình đang chán chết đây này!”. Mẫn Na tự chế nhạo bản thân mình: “Thế nhưng trong hai năm vừa rồi anh ấy cũng đối xử tốt với mình, thỉnh thoảng có mời mình đi ăn”. Cô ấy thực ra có chút buồn phiền nên nói vậy. Ba bốn năm vừa qua, kỳ thực là hai người cũng chỉ dừng lại ở mức tình bạn thân thiết mà thôi, cơ bản là hai con tim không có nhịp đập chung. Thực tại Lâm Tĩnh Lam đang khép kín lòng mình và thật khó để tấn công.

- “Đừng buồn, Na Na. Cậu trẻ hơn chị mình, lại còn xinh đẹp nữa, điều quan trọng là cậu thích anh Lâm thế cơ mà, chị của mình làm sao so sánh được? Ông trời không bao giờ phụ lòng người đâu!”.

- “Ừ, cảm ơn San San!”. Mẫn Na xuống giường ra phòng khách thì gặp Mẫn Lạc Lạc tới.

- “Chị”, giống như hồi nhỏ, cô ào vào trong lòng Lạc Lạc.

Mẫn Lạc Lạc ngẩng đầu, khuôn mặt dịu dàng đẹp để không gì sánh được, đôi gò má lộ sắc phấn mịn màng, nhìn có vẻ xấu hổ. Cô nhẹ nhàng

xoa đầu Mẫn Na: “Hai mươi tuổi rồi đấy, vẫn còn như trẻ con ấy!”.

Mẫn Na kinh ngạc nhìn cô: “Chị, mặt chị thật hồng hào! Lần này đi công tác ở ngoài, có phải đã gặp vận đào hoa không vậy?”.

Vốn chỉ là một câu đùa, nhưng đã làm cho mặt của Mẫn Lạc Lạc càng thêm đỏ. Mẫn Na hỏi cô đối tượng là ai nhưng bị Mẫn Lạc Lạc ngăn lại ngay: “Không nói cho em đâu!”.

Ha ha, bông thủy tiên kiêu kỳ, cuối cùng cũng biết cách yêu một người hay sao?

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ma Lực Tình Yêu

Mỗi một khoảnh khắc giữa tôi và em đều là những hồi ức không gì sánh bằng. Những điều đó nằm sâu trong tâm hồn mà không một ai có thể cướp đoạt được, có lẽ cả đến khi chết đi rồi cũng chẳng có cách gì để xóa nhòa tất cả.

Công việc của Lâm Vũ Hiên và Lâm Đồng Hạ ở châu Âu phát triển rất thuận lợi, họ còn gửi về cả ảnh đi du lịch của hai người. Đôi vợ chồng này đã sớm vượt qua quãng thời gian khó khăn trong năm, họ đeo đôi kính mát cỡ lớn, dàn trận đùa vui với bàn tay tạo dáng hình chữ V và cười rất vui vẻ. Lâm Tĩnh Lam ngấm cha mẹ như vậy, miệng hơi cong lên. Cả một đời này, việc nuôi dưỡng cậu đã chiếm quá nhiều thời gian của cha mẹ, cũng nên để họ có thể làm những công việc của riêng mình.

Mỗi người vốn đều là một cá thể độc lập. Trong khi chúng ta dần dần khôn lớn, và bắt đầu tìm thấy một cá thể khác, chúng ta vì một thứ mang tên là “tình yêu” để kết hợp hai bên thành một quần thể nhỏ. Thời thanh xuân cống hiến cho sự nghiệp, trung niên cống hiến cho con cái, không biết có bao nhiêu bậc cha mẹ đã thực sự được hưởng thụ cuộc sống riêng của mình? Đợi đến khi tất cả đã hoàn thành và có thể ngừng nghỉ thì mới phát hiện ra mình chẳng thể cử động được nữa, và những năm tháng hoàng kim cũng đã qua đi.

Giai đoạn trước khi vợ chồng họ Lâm bắt đầu sống cuộc sống của riêng mình, cậu thiếu niên nào đó – có lẽ nên gọi là cậu thanh niên nào đó, đã đón chào những dấu hiệu đầu tiên của sự trưởng thành trong cuộc sống.

Ngày sinh nhật Lâm Tĩnh Lam tròn hai mươi tuổi, cũng là ngày bắt đầu cuộc sống chung cùng với Kỉ Hoa Ninh.

Trên thực tế, Tiểu Lam chỉ mười chín tuổi, hai mươi tuổi là tính cả tuổi mẹ. Theo lời kể lại, vào ngày này của mười chín năm trước, trời cũng mưa mịt mùng như hôm nay. Kỉ Hoa Ninh đang đứng ngoài cửa sổ nhà bếp, động tác tước rau rất tự nhiên và thuần thục. Bầu trời mịt mùng u ám, mưa phùn từng vệt dài dẹt thành bức màn gấm, còn có cả gió lạnh xộc vào mặt, nhưng thực sự có chút gì rất phù hợp với cảm giác của tên quý nhỏ đó.

Hôm nay, cô đặc biệt về nhà sớm hơn hai tiếng, định làm một số món ngon để chúc mừng sinh nhật Tiểu Lam, sáu giờ mười phút, Lâm Tĩnh Lam đẩy cửa phòng, mùi thơm ấm áp ngập tràn căn nhà và còn xộc cả vào mũi cậu.

- “Về về rồi!”, từ trong bếp một dáng người nhỏ nhắn vui vẻ chạy ra, ánh mắt cậu như dừng lại: Kỉ Hoa Ninh mặc chiếc váy hoa thật đáng yêu, trên đầu còn quấn một chiếc khăn và buộc túm lại sau gáy, mặt mày xán lạn. Vẻ diễm lệ bất ngờ ấy khiến cậu cứ tưởng như mình nằm mơ, hai má trắng trẻo bỗng dần dần trở nên ửng đỏ.

- “Cậu không quên hôm nay là sinh nhật mình chứ?”. Kỉ Hoa Ninh nhìn cậu một cách trách móc. Hôm qua dì Lâm đã đặc biệt gọi điện về, mong cô thay họ tổ chức cho Tiểu Lam một sinh nhật khó quên.

- “Quên làm sao được!”. Cô ấy thay đổi quá nhiều, thay đổi đến mức cậu không biết nói gì mới hợp: “Hoa Ninh, sao chị... lại mặc như thế này?”.

- “Váy à? Mới mua, có đẹp không?”. Kỉ Hoa Ninh quay một vòng trình diễn, lại còn chớp chớp mắt với cậu nữa chứ.

Nếu như cô ấy lại xoay như vậy, cậu sẽ...

Lâm Tĩnh Lam hướng ánh mắt đi chỗ khác, nhẹ nhàng nói: “Đẹp lắm!”.

Kỉ Hoa Ninh có vẻ toại nguyện và đi vào bếp, quay lưng lại trở về với đồng hồ ăn: “Năm nay cậu hai mươi tuổi rồi! Ngày tròn hai mươi tuổi là một ngày trọng đại, phải chúc mừng thật chu đáo!”.

Cậu đã phần nào hiểu được nguyên nhân tại sao cô ấy lại vui vẻ đến như vậy. Cậu chúm chím miệng, má lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện.

Cơm ngon canh ngọt đã no, Kỉ Hoa Ninh vẫn không ngừng cảm thán: “Thời gian qua đi thật là nhanh. Nhớ lại mười chín năm trước khi cậu vừa mới sinh, chị vẫn còn bế được... lúc đó, cậu chỉ nhỏ thế này này!”.

- “Chúng ta đều đã trưởng thành rồi!”. Giữa cậu và Kỉ Hoa Ninh là thời gian năm năm. Năm năm này, giống như một dòng kênh lớn không cách nào vượt qua, cậu không biết nên nói thế nào để cô ấy không để ý đến chuyện đó.

- “Cậu hai mươi... chị hai mươi lăm tuổi... cậu mới bắt đầu cuộc hành trình, còn chị đã đi được phân nửa rồi!”. Câu nói của Kỉ Hoa Ninh vừa giống như một lời nói đùa lại vừa như lời châm biếm chính bản thân mình, phảng phất có chút cảm giác đau xót.

- “Điều đó chẳng phải là chúng ta đang chạy chung trên một con đường hay sao? Tuy chị xuất phát trước nhưng chỉ cần tôi chạy nhanh, rồi sẽ có một ngày tôi đuổi kịp chị”.

Chỉ trong mấy phút, những điều ẩn giấu đã dần dần lộ ra. Kỉ Hoa Ninh kinh ngạc quay lại nhìn Tiểu Lam, vẻ mặt cậu trầm lắng lo buồn và có đôi chút thẹn thùng, đôi mắt đang nhìn vào cô ẩn chứa tình cảm dịu dàng, thanh khiết không tì vết.

Kỉ Hoa Ninh cảm thấy trên má mình đang nóng bừng bừng. Cô kêu lên một tiếng rồi đứng thẳng dậy, cương quyết nói: “Chị vào phòng, quà sinh nhật vẫn còn chưa tặng cho cậu!”.

Bị bỏ lại một mình bên bàn, Lâm Tĩnh Lam lặng lẽ cụp đôi mắt. Hơi ẩm vừa tràn ngập căn phòng trong chốc lát tựa như trôi tuột qua song cửa sổ.

Kỉ Hoa Ninh ba chân bốn cẳng chạy đi mở ngăn kéo, dường như cô không thể kìm nổi trái tim bé nhỏ đang nhảy nhót liên hồi trong lồng ngực. Sao thế? Sao lại không thể kiểm soát được tình cảm thế này? Đang trong lúc hoảng loạn, căn phòng đột nhiên tối đen! Cô buông tay, không biết vật gì đó đã rơi vào chân, đau đến nỗi phải nghiêng răng kìm lại.

- “Lam... Tiểu Lam, cậu ở đâu?”.

Lâm Tĩnh Lam nghe thấy tiếng kêu thất thanh, lập tức chạy vào phòng cô: “Hoa Ninh, Hoa Ninh! Chị sao vậy?”.

Trong màn đêm đen kịt, cũng may đây từng là phòng cậu trước đây, nên cậu rất quen thuộc. Cậu mò mẫm đến bên cửa sổ, sột soạt kéo tấm rèm. Ánh trăng mờ mờ mang, dịu dịu soi vào trong phòng, Kỉ Hoa Ninh đang ngồi trên đất, co ro thành một khối.

- “Hoa Ninh, thế nào rồi, có chỗ nào không ổn sao?”.

- “Ngón chân... ngón chân bị cái gì đó đập vào”. Kỉ Hoa Ninh run rẩy ngẩng đầu, trong khoảnh khắc, hai hàng nước mắt tựa như suối trắng trong vắt chảy xuống. Cậu nhìn thấy thật rõ, trong lòng không kìm được niềm đau xót.

- “Chị bỏ tay ra để tôi xem nào?”. Cậu nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang ôm chặt vết thương của cô, đưa chân trái đến trước mắt mình.

Hình như bị con dao trong ngăn kéo rơi xuống cắt một vết sâu. Chết lòng âm ỉ giữa giũa trên tay cậu, người có mùi tanh tanh.

- “Chị ngồi đây đợi, tôi đi lấy gạc để băng vết thương”.

Kì Hoa Ninh không phản kháng, Lâm Tĩnh Lam mò mẫm về phòng mình lấy đồ rồi quay trở lại, chỉ thấy cô đang tự ôm lấy mình và run rẩy.

Cậu lo lắng buông rơi đồ đạc: “Hoa Ninh! Đau lắm à? Sao lại run như vậy? Không được, chúng ta đi bệnh viện thôi!”.

- “Không đi viện!”, cô quyết liệt gắt lên, rồi lại tự ôm chặt lấy bản thân mình. Lâm Tĩnh Lam chợt nhớ có lần Giang Vân nói rằng: “Hoa Ninh rất sợ tối, nếu có việc gì xảy ra cháu hãy cố gắng một chút nhé, thật là phiền cho cháu quá...”.

- “Lẽ nào là vì chị sợ tối à?”.

Quả nhiên, Kì Hoa Ninh không nói gì. Lâm Tĩnh Lam dịu dàng tựa lại gần, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Đừng sợ, có tôi ở đây. Trước tiên chúng ta băng bó vết thương lại đã nhé, được không?”.

Cô gật đầu. Cậu quỳ xuống, lại đưa chân cô đến trước mặt mình rồi cẩn thận băng lại. Khi đau, thỉnh thoảng Kì Hoa Ninh co rúm lại, nhưng đang trong lúc phối hợp băng bó nên đành cố chịu. Từ lòng bàn chân truyền đến hơi ấm dịu dàng khiến cô dần dần bình tĩnh lại.

Cô lập cập đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài ánh trăng bàng bạc và mấy vì sao le lói, thế giới ngoài đó đã bị màn đêm u ám nuốt gọn.

- “Cả vùng bị mất điện, không biết đã xảy ra việc gì nhỉ?” Lâm Tĩnh Lam đứng sau cô nói nhỏ.

Tối đen, cả một màn đêm vô tận. Họ ở tầng mười lăm, thang máy dừng không nói làm gì, nhưng muốn xuống dưới thì làm thế nào để có thể thoát khỏi màn đêm vô tận? Cô lại bắt đầu run rẩy. Từ sau cái ngày vào năm bốn tuổi ấy, tự nhiên cô cảm thấy sợ bóng đêm, giống như một đoàn ma quỷ đang gào khóc, nguyên rủa cô suốt hơn hai mươi năm nay.

Bất ngờ, một khối ấm áp từ đằng sau ôm chặt lấy cô, giọng nói trầm dịu dàng thoảng bên tai: “Đừng sợ, Hoa Ninh. Đừng sợ, Hoa Ninh, tôi ở đây. Chị không ở một mình, tôi vẫn ở đây, có tôi đưa chị...”.

Từng từ từng từ, lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác. Dần dần, tiếng gào thét đó bị câu thần chú khiến người ta yên lòng đánh bật khỏi đầu. Cô từ từ mở to đôi mắt và phát hiện ra ngoài bóng tối, trên màn trời đêm vẫn còn vầng trăng sáng đang phát ra lung linh ánh bạc.

Từ trước đến nay cô đều không biết, thời khắc này bao quanh cơ thể cô sao mà ấm áp và dễ chịu, sao mà an lòng và tin tưởng đến vậy! Trong ký ức của cô, Tiểu Lam vẫn mãi là cô bé gái xinh xắn mặc váy, là cậu thiếu niên đẹp đẽ trầm lặng và nội tâm, không một giây phút nào không bị cô áp bức và là cậu con trai nhỏ hơn cô năm tuổi.

Hóa ra cậu ấy cũng có thể làm mình ấm áp đến vậy. Kỉ Hoa Ninh khẽ ngẩng đầu, ánh trăng rơi vào trong mắt cô hóa thành từng đốm, từng đốm sao lấp lánh.

- “Tiểu Lam, cậu còn nhớ không? Năm cậu chín tuổi và bị bọn tiểu côn đồ vây hãm...”.

- “Nhớ chứ! Là chị đã giúp tôi chạy thoát khỏi chúng. Chị lúc đó đã đỡ chân bọn chúng, khí thế ngùn ngụt”.

- “Đó là, cái bọn nhãi ranh đó, dám bắt nạt người của tôi”. Trong bóng tối, giọng của cô đã có chút sinh khí của sự sống, “Cũng may là hôm đấy cậu không làm sao, bữa tiệc của ba mẹ cậu cũng tiến hành thuận lợi”.

- “Đúng vậy, nếu không chúng ta đã chẳng có cách nào để cùng hòa tấu... Tôi rất thích tiếng violon của chị...”. Và tôi lại càng thích dáng vẻ em khi kéo đàn, sao mà uyển chuyển và xinh đẹp đến vậy, đúng là độc nhất vô nhị.

- “Lúc đó tôi đã rất cố gắng vì không muốn cậu vượt qua. A, đúng rồi, cậu còn nhớ không? Cái năm cậu mười một tuổi ấy...”.

- “Đương nhiên là tôi nhớ...”.

Đương nhiên là tôi nhớ, nhớ tất cả những gì mà tôi và em đã cùng nhau trải qua. Bởi vì đó đều là những hồi ức quý giá không gì sánh được. Chúng chính là thứ bảo bối nằm trong tâm hồn tôi và không có người nào có thể tước đoạt đi được.

Kỉ Hoa Ninh gổi lên vai Tiểu Lam, nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ. Lâm Tĩnh Lam dùng ngón tay trở vẽ lại hình dáng cô hết lần này đến lần khác.

Thời gian tựa như đã quay về năm cậu lên sáu tuổi. Chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ biết được, giờ khắc này, bàn tay lớn và bàn tay nhỏ lại cùng nắm chặt lấy nhau.

Chỉ là lần này, là bàn tay lớn của cậu đã nắm trọn bàn tay nhỏ bé của cô.

Đêm hôm đó, Kỉ Hoa Ninh không còn bị quấy rầy bởi cơn ác mộng thường gặp và ngủ rất ngon. Khi cô tỉnh dậy, trời đã sáng bạch, ánh nắng ban mai làm cho con người thoát khỏi sự mê mẩn của bóng tối và tuyên bố một ngày mới lại bắt đầu.

Nghĩ lại sự việc tối hôm trước, tất cả dường như là một giấc mộng. Cô ngược lên bàn sách, những lộn xộn ở đó đã được thu lại gọn gàng, giống như cơn hoảng loạn bất chợt ấy đã biến mất hoàn toàn không còn một dấu tích nào.

Sự thẹn thùng trong cô dần dần bốc dậy: Tiểu Lam đã hai mươi tuổi rồi lại gối chung, ngủ cùng giường như thế liệu có thích hợp không? Cô lắc đầu, rồi xuống giường và tìm đôi giày, không cẩn thận nên va phải vết thương ở đầu ngón chân, đau đến nổi bật thành một tiếng “Ồi!”.

Lâm Tĩnh Lam đã dậy và đang rửa mặt. Cậu soi trong gương, mắt thâm quầng. Nhưng mà có thể nhìn thấy cô ấy ngủ ngon lành và yên bình như vậy là cậu cũng đủ mãn nguyện rồi. Cậu vào phòng khách, phát hiện ra Kỉ Hoa Ninh đã ngồi trên ghế sofa liền thẹn thùng nói: “Dậy rồi à, chào buổi sáng!”.

Kỉ Hoa Ninh cũng một chút ngượng ngùng nói: “Chào... Hôm qua, cảm ơn cậu!”.

Từ “cảm ơn” chạm vào trái tim không được dễ chịu cho lắm nhưng cậu cũng không thể hiện ra ngoài và đưa tay cầm bát đĩa lên: “Có gì đâu mà phải cảm ơn. Sau này trong nhà phải chuẩn bị đèn pin, hôm nay tôi sẽ đi mua”.

Bữa sáng diễn ra có vẻ hơi yên lặng, tác dụng phụ của hơi ấm và sự mãn cảm bắt đầu phát huy tác dụng.

Vì chân bị thương nên Kỉ Hoa Ninh nghỉ ở nhà một ngày. Ngày hôm sau, cô cố gắng hết sức để đến công ty. Chris thấy trên phần chân lộ ra ngoài giày của cô quấn mấy vòng băng liền chủ động đề nghị giúp cô việc chạy vặt, “cơm bưng nước rót” nên đi làm cũng không mệt lắm.

Sau mấy ngày chân của Kỉ Hoa Ninh đã khá hơn nhiều, sau khi tan sở về thấy Giang Vân và Tô San đang ở đó, con bé đang khóc rầm rức. Cô hỏi thì được biết: Nguyên nhân là việc ly hôn của bố bị bạn bè biết được và bắt đầu bàn tán.

- “San San em nói chị nghe, bọn họ nói thế nào?”. Kỉ Hoa Ninh không để ý đến sự đau khổ của Tô Mạo và sự lo lắng của Giang Vân mà trực tiếp

hỏi Tô San.

- “Bọn nó, bọn nó nói rất khó nghe...”, tiểu cô nương San San bật khóc thành tiếng làm Kỉ Hoa Ninh không khỏi đau đầu.

- “Em vốn dĩ sống với mẹ, nhưng khi mẹ kết hôn, em chỉ có thể đến với ba ở đây, thế nhưng chị phải sống ở ngoài như vậy... Bọn nó nói, San San đã bị mẹ vứt bỏ, nay lại bị chị ruồng rẫy. Chuyện ba mẹ có gia đình riêng đều là có vấn đề, cho nên, cho nên những đứa con riêng trong gia đình đó tâm lý sẽ không được bình thường...”.

Lời nói của Tô San vô tình chạm vào vết đau trong trái tim Giang Vân và Tô Mạo. Con cái bị người ta đàm tiếu, nhưng nguyên nhân lại do cha mẹ nên bọn họ không cảm thấy đau đớn làm sao được? Trong đó có bao nhiêu phần khiến cho lòng người ta cảm thấy chua xót bất lực, hai vợ chồng chỉ có thể lặng lẽ nói khi không có ai xung quanh.

- “Bọn chúng đã nói đúng một nửa!”, Kỉ Hoa Ninh bắt đầu thể hiện ý kiến: “Tâm lý của những đứa con riêng trong gia đình thực sự không giống như những đứa trẻ bình thường khác, nhưng đó tuyệt đối không phải là vấn đề. Bởi vì kinh nghiệm nhiều hơn nên trong chuyện tình yêu và hôn nhân, giữa trách nhiệm và nghĩa vụ, bọn họ càng trở nên sâu sắc, miễn cảm, càng biết điều gì đáng trân trọng hơn và cũng dễ bị tổn thương hơn so với những đứa trẻ đồng niên khác. Cái mà bọn họ biết và thừa nhận chính là sự mất mát, những câu chuyện công chúa – hoàng tử chỉ có trong cổ tích, trong thế giới này có mấy ai là Cinderella? Nhưng đồng thời, chúng cũng biết tại sao cha mẹ lại không thể sống cùng với nhau, nguyên nhân do đâu? Và khi phải đối mặt với các vấn đề tương tự, liệu chúng có còn lại giẫm lên vết xe đổ hay không?”.

Tô San lắng nghe đến quên cả khóc, đôi mắt đăm lẹ nhìn Kỉ Hoa Ninh không chớp.

- “Và cha mẹ của những đứa con đó trong xã hội, chị nghĩ, nhất định họ cũng không mong con mình phải mang cái tội danh “con riêng” ngớ ngẩn đó. Nhân gian này dựa vào đâu mà có thể cười chúng? Chỉ vì họ đang và vẫn hạnh phúc mà có thể cười những người đáng thương đã từng mất đi hạnh phúc hay sao? Chị thừa nhận rằng mãi mãi có những con người vô trách nhiệm, nhưng đối với đại đa số mọi người mà nói, nếu như không đi đến đường cùng ngõ cụt thì ai lại muốn nghĩ đến hai từ “chia ly”?

- “Một số đứa con riêng trong gia đình hành vi có vấn đề, nguyên nhân là do thiếu sự yêu thương. Thiếu yêu thương và thiếu không khí đều đáng sợ như nhau, bởi vì nó có thể trở thành một bộ phận có ảnh hưởng sâu sắc đến sinh mệnh của con người. Nếu như cha mẹ có thể cho con cái càng nhiều sự quan tâm, càng nhiều sự chăm sóc thì đã tránh được rất nhiều đau thương. San San, không cần quan tâm bọn họ nói những gì, cha mẹ là cha mẹ của em, người như bọn họ thì làm sao hiểu rõ chuyện như em được. Yêu thương cha mẹ mình, bất luận là như thế nào thì điều đó cũng không thay đổi, đúng không em?”.

- “Chị à...”, nằm trong lòng Tô Mạo, Tô San bắt đầu thay đổi phương hướng, quay sang ôm chặt lấy Kỉ Hoa Ninh: “Chị à, chị làm sao có thể nghĩ thông như vậy?”.

- “Chị ư?”, Kỉ Hoa Ninh mỉm cười: “Bởi vì chị cũng đã từng trải qua quãng thời gian như vậy!”.

Giang Vân kinh ngạc nhìn con gái, lắng nghe những lời giải bày chậm rãi mà đầy kiên định của cô: “Bọn họ nói cha mẹ chị vì không có trách nhiệm nên mới ly hôn; họ còn nói, đứa con riêng cha không đoái mẹ không yêu; họ còn nói...”.

- “Hoa Ninh!”, Giang Vân nắm chặt lấy tay cô: “Đừng nói nữa, tất cả đều qua rồi, đều đã qua rồi... là do mẹ, mẹ xin lỗi con...”.

- “Mẹ, mẹ đừng nên đau lòng. Con cái chúng con không nên trở thành gánh nặng ngăn cản hạnh phúc của cha mẹ. Mỗi một con người đều là một sinh mệnh độc lập, mẹ không có lý do gì phải hy sinh vì con. Năm đó, khi cha mẹ ly hôn đã nói lý do rõ ràng, con có thể hiểu. Chứng kiến cha mẹ vui vẻ như hiện tại khiến con đã mãn nguyện lắm rồi. Cho dù mẹ và cha có như thế nào, thì trong lòng con, con vẫn kính yêu cha mẹ như ngày nào”.

Tô Mạo cảm động nói: “Con ngoan, San San có con dẫn lối, cha mẹ cũng yên tâm nhiều!”.

Những ảnh hưởng của việc cha mẹ chia tay đến Kỉ Hoa Ninh cũng không phải hoàn toàn là đau thương. Chỉ ít cô ấy cũng hiểu được phải đối phó như thế nào khi tình yêu tan vỡ, phải lý trí như thế nào trong việc hôn nhân đại sự, đây chính là bài học mà mỗi con người trưởng thành đều phải trải qua, biết sớm cũng không phải là việc xấu. Chỉ không may, khi gặp chuyện đó, cô gái nhỏ đáng thương đã không nghĩ như vậy.

Mẹ tái hôn chính là sự ích kỷ! Vì tái hôn mà đến đưa con gái dứt ruột đẻ ra cũng không cần đến, làm thế nào cô có thể chấp nhận sự thực này, chẳng nhẽ lại đạo đức giống như Kỉ Hoa Ninh à? Khi cha mẹ ly hôn, Kỉ Hoa Ninh đã mười tám tuổi, nhưng với Tô San này? Lúc đó, cô mới mười một tuổi thôi! Sau ba năm chứng kiến những cuộc cãi vã, thậm chí còn đến mức đá nồi đập bát của cha mẹ, cô lại muốn chính mẹ đẻ của mình phải sống trong cái thế giới đầy rẫy sự oán hận và trách móc. Cô là đồ phiền toái, là gánh nặng, là đứa con dư thừa trên thế gian này, thế thì bọn họ làm sao lại muốn tiếp tục sống với cô? Trong hoàn cảnh này, niềm tủi thân đang giãy giụa, đang lớn dần và đầy tràn trong lòng dần biến thành sự oán hận, thậm chí còn khiến cô bỏ nhà ra đi.

Cô đổ ky, đổ ky với tất cả sự cởi mở của Kỉ Hoa Ninh, đổ ky vì cô ấy có người yêu thương và thừa nhận, đổ ky vì có lẽ cô ấy cũng ở hoàn cảnh như vậy mà vẫn có thể mở rộng tấm lòng.

Để cô thế này, sao lại không hạ quyết tâm đi đoạt lấy tất cả mọi thứ từ cô ấy?

Tình yêu tan vỡ, phải làm thế nào mới có thể gắn lại toàn vẹn? Một trái tim đã từng rực cháy, trên khe hở của hiện tại lại bỏ đầy những cảm tình xấu xí khó coi. Từ cửa miệng, chúng dần dần bắt rễ sâu vào bên trong, và sau đó từng bước từng bước nuốt trôi tất cả.

Gần hai năm về nước, Kỉ Hoa Ninh đã thăng đến chức giám đốc bộ phận thị trường. Cho dù cô được tổng công ty ở Anh quốc giới thiệu đến và có mối quan hệ không rõ ràng với Chris – con trai của chủ tịch tập đoàn, nhưng sự xuất sắc và mềm dẻo của cô khiến cho những người nghi kỵ khác không thể nói được điều gì. Và Lâm Tĩnh Lam, dưới sự hướng dẫn của giáo sư Hàn, phòng thí nghiệm của bọn họ cũng thu được những thành công tương đối lớn. Các thành viên trong phòng thí nghiệm đã đặt toàn bộ căng-tin ở lầu hai của trường, trân trọng mời người đại diện của nhà tài trợ là Chris và Kỉ Hoa Ninh đến dự lễ chúc mừng.

Nói là căng-tin, nhưng có lẽ gọi là nhà hàng được nhà trường chuẩn bị cho những sinh viên có nhu cầu thì thích hợp hơn. Một nơi đơn giản và thanh lịch, được trang bị đầy đủ tiện nghi, có lẽ rất nhiều đoàn thể sinh viên đều đã tổ chức các sinh hoạt tập thể tại đây.

Khi Kỉ Hoa Ninh và Chris đến, mấy chục sinh viên đã ngồi đầy hai dãy bàn dài. Cô đưa mắt quan sát một vòng và bắt gặp ánh mắt của Lâm Tĩnh Lam, Hoa Ninh lập tức mỉm cười. Giáo sư Hàn đã sớm chứng kiến tất cả, liền lên tiếng chào mừng và mời hai người cùng ngồi xuống, nhưng cố ý để Kỉ Hoa Ninh ngồi cạnh Lâm Tĩnh Lam. Các sinh viên trong hội trường đều cười thầm, riêng Chris – một trang tuấn kiệt lại cảm thấy hơi khó chịu.

Một số nhân vật chính lên phát biểu và không ngừng chúc rượu các vị khách mời. Chris được xem là người đại diện cao nhất của bên tài trợ bị một đám sinh viên nữ vây kín, liên mồm liên miệng gọi “anh Ưông” vô

cùng thân thiết. Tuy là một người luôn được coi là mặt dày song anh chàng cũng cảm thấy có đôi chút xấu hổ, chỉ có thể uống cạn thứ thuốc mê ngọt ngào mà các em ấy mang đến. Lúc đó không biết người nào nhìn thấy chiếc piano của chủ tiệm để bên cạnh liền nói to lên: “Có rượu, có đồ nhắm, sao lại không có âm nhạc nhỉ?”, một người hô trăm người ứng, anh ta đảo mắt tìm quanh đám đông: “Tôi nhớ là có ai biết chơi piano nhỉ... Lâm Tĩnh Lam! Lâm Tĩnh Lam biết chơi piano! Mau lên đây, lên đây!”.

Lúc bấy giờ mọi người mới chú ý đến một người từ đầu đến cuối vẫn im lặng trong cái không khí ồn ào náo nhiệt đầy vui vẻ này, anh ta đang bình tĩnh uống cạn ly nước hoa quả trong tay. Thấy mọi người đều hướng về mình mới rướn mắt hỏi: “Cái gì cơ?”.

Mọi người đều ồ lên cười. Nếu không biết anh ta là người hướng nội thì nhất định sẽ cho rằng đây là một tay khinh người. Lúc đó, bạn sinh viên kia liền lập lại: “Mời cậu lên đàn một bản góp vui, liệu có nể mặt không?”.

Đối phương đã nói như vậy, sao lại có thể từ chối. Lâm Tĩnh Lam đứng lên, cẩn thận chỉnh lại cặp giò đẹp đẽ đang được bao bọc bởi chiếc quần tây màu trắng ngà của mình, rồi bình tĩnh rảo bước. Cậu mở nắp cây đàn, nhẹ nhàng thử vài nốt nhạc, hội trường lúc bấy giờ trở nên im ắng bất ngờ.

Lâm Tĩnh Lam nghĩ một lúc, rồi những nốt nhạc cũng lách lút tuôn ra theo những đầu ngón tay thon dài của cậu, là bản nhạc “Thì thầm mùa thu” của nhà soạn nhạc người Pháp Paul De Senneville(5). Những nốt nhạc đơn độc, buồn buồn phảng phất niềm đau thương. Khi khúc nhạc kết thúc, cái không khí vốn ồn ào vui vẻ trong khán phòng dường như đã bị nét u tịch của ngày thu thay thế, khiến bạn nam sinh lúc trước lại đề nghị cậu đàn một khúc nhạc khác để kéo lại không khí vui vẻ.

Lâm Tĩnh Lam đưa mắt nhìn Kỉ Hoa Ninh dưới khán đài, cậu thực sự không phải là người khéo léo trong việc đối mặt với những con người nhiệt

tình như thế này, lại càng chẳng biết làm thế nào để không khí vui tươi trở lại. Đôi mắt đẹp long lanh như làn nước của cậu đang bình tĩnh hướng về phía Kỉ Hoa Ninh như thầm gọi, phải làm thế nào để cô ấy có thể hiểu được lời nói bằng ánh mắt đây?

Thế nhưng cô ấy đã đứng dậy và đi lên khán đài, nở nụ cười và nói: “Xin hãy cho tôi được hợp tấu!”.

Mọi người vỗ tay rào rào. Kỉ Hoa Ninh đã sớm nhìn thấy ở góc đàn piano có dựa thêm một cây violon. Lần này hai người hợp tấu một bản nhạc rất cổ điển và cũng rất thích hợp với hoàn cảnh – bản “Auld Lang Syne”(6). Tất cả sinh viên bắt đầu vỗ tay hát hòa theo, lại còn có hai nam sinh nghịch ngợm cùng nắm tay khiêu vũ vài điệu.

Không khí vui vẻ mà mọi người mong mỗi cuối cùng quay trở lại. Chris nhìn Kỉ Hoa Ninh chăm chú kéo đàn, chiếc cốc trong tay không biết đã cạn từ lúc nào. Queenie, rốt cuộc em sẽ làm cho tôi phát hiện ra bao nhiêu điều ngạc nhiên thú vị nữa đây? Từ trước đến giờ, anh ta không hề hay biết việc cô biết chơi đàn, lại còn chơi hay khiến người ta rung động đến vậy. Cô của hiện tại và cô với bản tính giao hoạt thật khác xa nhau, thế nhưng ai có thể nói được rằng đây không phải là một phần của con người cô?

Tính cách của mỗi con người vốn có rất nhiều khía cạnh khác nhau. Nhưng cho dù là cô của lúc này hay cô của lúc khác cũng là duy nhất trên đời.

Tửu lượng của Kỉ Hoa Ninh rất kém, trong không khí nhộn nhịp như thế, cô cũng uống cạn một cốc, đầu óc bắt đầu quay cuồng và trở nên không thể khống chế được. Chris biết cô uống rượu kém nhưng không thể một chén đã say như thế được? Anh cầm chai rượu lên xem và phát hiện đây là loại rượu tinh chế với độ tương đối cao! Lại nhìn khuôn mặt đỏ bừng

của Queenie, không giấu được nụ cười: Suốt ngày phòng thủ, cuối cùng lại say quắc cần câu thế này đây!

Trong mơ màng, Kì Hoa Ninh lại bắt đầu rơi vào thế giới của mình. Trong không khí nóng hừng hực, những người đi đi lại lại trước mắt bỗng chốc đã biến thành bạn học thời cấp ba của cô, hình ảnh trong hội trường cũng đổi thành lễ tốt nghiệp ngày nào. Tần Di Giang rõ ràng nhìn thấy cô, nhưng lại không giống trước kia, gọi bằng cái giọng khản đặc khiến người ta phát bực: “Tiểu Ninh!”.

- “Tiểu Di...”, cô soài người trên bàn, thì thầm lẩm bẩm. Lâm Tĩnh Lam cuối cùng cũng phát hiện ra cô đã say, có nói gì cô cũng không nghe thấy.

Chậm chậm, cái hình dáng khiến người ta đau đớn như dao chích vào lòng lại hiện lên. Anh bận áo sơ mi đen, quần tây màu trắng bạc, nhìn cô và cười – một nụ cười đẹp đến mê hồn. Anh nói: “Tiểu Ninh, anh đã về rồi. Tiểu Ninh, hãy tha thứ cho anh...”.

Rượu chính là chất xúc tác làm cho tình cảm bộc phát, dòng nước mắt không thể khống chế được chẳng biết từ góc ngách nào nơi sâu thẳm tâm hồn bỗng chốc trào ra ào ạt. Tần Di Giang thốt tha bên Giang Viễn Ảnh và cô ấy đang quàng lấy tay anh: “Thật xin lỗi, chúng mình phải đi đây!”.

Khóe miệng Giang Viễn Ảnh vương vấn nụ cười: “Tiểu Ninh! Anh đi đây. Anh phải để em lại để đi đến ngôi trường đó”. Biết bao nhiêu lời nói nữa cứ quẩn quanh bên tai cô, từng câu từng chữ... từ miệng anh phát ra...

- “Anh sẽ chăm sóc em, chăm sóc em đến trọn đời. Nuôi cho béo mập để em không thể đi đâu được nữa...”.

- “Tiểu Ninh, là anh sai rồi! Anh đã trốn tránh, nghi ngờ, là anh sai...”.

- “Có lẽ, chúng ta nên bình tĩnh hơn một chút...”.

Mãi mãi nhớ về khoảnh khắc đó, tuy cô là người nói lời “chia tay” trước nhưng trong lòng vẫn ngổn ngang bao điều...

Đừng đi!

Có thể không đi được không!

“Viễn Ảnh, đừng đi!”. Cô giơ tay giật đuôi áo của một nam sinh đi qua trước mặt khiến cậu ta ngẩn người nhìn chăm chăm vào cô – lúc này đã bất tỉnh nhân sự: “Viễn Ảnh, em vốn định nói, nói để anh đừng đi...”.

Thế nhưng lời nói bật ra là biến thành lời “vĩnh biệt”... Giấc mộng mỗi đêm lại quay về, đã bao nhiêu lần hối hận vì sự kiêu ngạo lúc đó, nhưng thật khó quay đầu trở lại. Rất lâu về sau, sự hối hận đã được chôn vùi vào nơi sâu thẳm của ký ức và dần dần trở nên tê liệt. Những vụn vặt của cuộc sống bắt đầu lấp lên, từng tầng từng tầng một.

Trong sâu thẳm trái tim mỗi một con người đều có một bức tường, bức tường ấy là sự ngăn cách những tình cảm, những ký ức đã được chôn vùi nơi sâu nhất của chính bản thân họ. Bình thường, chúng được giấu kín không hiển hiện, thậm chí còn không có một chút dấu vết nào. Thế nhưng vào giờ khắc đặc biệt nào đó, một trường hợp tương tự nào đó, những điều ấy lại tái diễn bất chấp cả thời gian.

Chris vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc khi nghe những lời cô ấy nói, ánh mắt liếc qua gương mặt có phần tái xám của Lâm Tĩnh Lam. Nếu như anh không nhớ lầm thì “Viễn Ảnh” trong lời cô nói chính là cái người mà Tạ Khải Đạt nhắc đến lần đó, là kẻ đã để lại vết sẹo sâu sắc trong tâm khảm cô! Lẽ nào bằng ấy năm, cô ấy vẫn không thể nào quên được hẳn ta, cho nên mới cự tuyệt tình yêu và lúc nào cũng chăm chăm vào công việc của riêng mình? Anh siết chặt chiếc cốc trong tay, dường như muốn nghiền nát nó ra từng mảnh.

Lâm Tĩnh Lam nhẹ nhàng gỡ tay cô ra khỏi đuôi áo của người nọ, rồi dịu dàng ghé vào tai cô nói: “Tiểu Ninh, chị lại say rồi!”. Không có giận hờn, chỉ có chút gì đó nựng nịu, và ít nhiều xót xa, cay đắng. Ký ức của Kỉ Hoa Ninh dường như đã bị đóng lại, cô lặng lẽ gục trên bàn không mấy may động đậy, giống như một cô búp bê với hai má trái táo.

Sau những giây phút náo nhiệt, cuối cùng mỗi người đều quay về nhà của mình. Chris nhìn Lâm Tĩnh Lam dìu Kỉ Hoa Ninh đang mềm oặt, muốn tiến lên trước mời họ lên xe mình. Nhưng cậu ấy có đồng ý không? Và sau khi lên xe, liệu cậu ấy có rút lui? Rốt cuộc họ vẫn là những người sống cùng nhà.

Kỉ Hoa Ninh vịn vào Lâm Tĩnh Lam lảo đảo đi được vài bước rồi quy xuống không thể đứng lên được nữa. Lâm Tĩnh Lam quỳ xuống, đặt hai tay cô vòng qua trước ngực mình và công đi, còn nhẹ hơn cả tưởng tượng.

Trăng sáng lặng lẽ trốn sau tầng mây, con đường nhỏ tĩnh mịch trong vườn trường bị hàng cây hai bên lấp bóng, gió hiu hiu thổi khiến con người ta cảm thấy khoan khoái. Cậu đang công Kỉ Hoa Ninh say ngủ trên lưng, nghi hoặc nghĩ: “Rõ ràng thấy em uống, sao mà uống có một chút mà đã say như thế này rồi sao?”.

Còn cả những lời cô ấy nói, những lời nói thì thầm hơn cả thì thầm nhưng từng câu, từng chữ cậu đã nghe thấy rành rọt. Trong giờ khắc ấy, cậu cảm thấy rõ ràng như có mũi dao cứa vào chân tay, vào thân thể mình, đó là một thứ vô hình mà không cách nào có thể xua đi được. Sự việc năm đó, cậu là một người biết rõ hơn ai hết; lịch trình con đường trái tim cô mấy năm nay, cậu vẫn luôn đi bên cạnh, cho nên thấu hiểu hơn tất cả.

Mỗi ngày, cậu chứng kiến cô nỗ lực trong học tập, nỗ lực trong công việc, rồi lúc cô vui cười, lúc cô bận rộn mà chưa từng nghĩ đến vết thương trong lòng cô vẫn chưa hề đóng vảy hoàn toàn, vẫn rình thời cơ để xuất hiện trở lại? Nhưng cho dù có như vậy, cô ấy vẫn kiên cường như thường.

Có lẽ là khi đối mặt với tình yêu dang dở, đối mặt với gia đình đổ vỡ, thậm chí với cục diện chẳng có nhà mà về, nhưng cô vẫn cười và nói với cậu rằng: Hồi ước đã đủ đẹp rồi, ta nên hướng về tương lai.

Tỏ rõ sức mạnh cũng là nguồn vốn cần thiết. Cô ấy chính là một nhà tư bản biết cách tích lũy không ngừng sự giàu có cho bản thân mình.

Cậu vẫn còn nhớ như in cái lý luận kỳ quái của cô: Con gái nên có thật nhiều vốn: Vốn tiên thiên và vốn hậu thiên(7). Sắc đẹp, tài năng chính là nguồn vốn tiên thiên, đó chính là những vận may vô giới hạn; sự nghiệp và trí tuệ chính là tích lũy hậu thiên, ai ai cũng có thể làm được. Có thể tự chăm lo sức khỏe, tự kiếm tiền, có sự nghiệp của bản thân mình, có lẽ nếu một ngày bị mất đi một thứ gì đó, thì cũng không phải đối mặt với bất kỳ hoàn cảnh khó khăn nào.

Về mặt trí tuệ, có rất ít đối thủ xung quanh cậu; về mặt tình trường, cậu bị cô ấy bỏ xa rất nhiều.

Cuối cùng là thời gian, cô có hơn cậu năm năm, tất cả những gì trong quãng thời gian đó, cậu không có cách nào để xâm nhập vào. Rốt cuộc cậu phải làm gì để có thể xóa bỏ vĩnh viễn hình ảnh con người đó trong sâu thẳm trái tim cô? Liệu cậu có thể nghiên cứu ra một loại thuốc để cô ấy có thể quên đi tất cả mọi người mà chỉ nhớ đến riêng một mình cậu?

Đây chính là một đề tài khó gấp trăm, gấp nghìn lần các nghiên cứu thực nghiệm, thỉnh thoảng cậu cũng từng có ý nghĩ ích kỷ như vậy.

Cậu xốc lại để Kì Hoa Ninh không bị trượt xuống rồi nhìn bóng đôi chân của cô tung tẩy in trên mặt đất. Trên lưng, đường cong mềm mại nơi cô, lại còn thoang thoang mùi hương ấm áp của hoa nhài – hơi ấm đó sao mà quen thuộc đến thế, ngay cả trong gió đêm lạnh lạnh này cũng có thể tràn ngập trái tim con người.

Ánh sao trên đầu đường như biến thành ánh trăng vào tháng chín nóng nực năm đó. Cũng trong mùi hương ngọt ngào như thế này, cậu đưa tay lau những vệt mồ hôi trên trán cô. Lúc đó, cô vẫn còn rất nhỏ, tóc buộc hai bên, công cậu đi loạng choạng trên đường. Rõ ràng gắng sức như vậy mà cô vẫn không quăng cậu đi, lại còn cười cười và mắng cậu là đồ ngốc.

Cũng chỉ có mình cô dám gọi thiên tài trong mắt tất cả mọi người là đồ ngốc. Cô ước hiệp, trêu đùa nhưng cũng giúp đỡ và chăm sóc cậu. Trong thế giới của cậu, cô chính là người đầu tiên và cũng là duy nhất, đây chính là chân lý mà cậu dần dần hiểu rõ sau khi trưởng thành.

Khi sắp đến cổng trường, Kỉ Hoa Ninh nhúc nhích rồi với tay xoa xoa vào chiếc cằm mà cậu vừa mới cạo xong, miệng không ngừng gọi: “Bố, bố...”.

Bố ư? Lâm Tĩnh Lam cảm thấy vừa giận vừa buồn cười. Cậu nên vui hay đau lòng đây? Cũng còn may, chí ít cũng không phải là tên của người đó.

Cậu quay đầu nhìn con đường nhỏ vừa đi qua, ngoằn ngoèo uốn lượn từng khúc, phía cuối đường vẫn không bị nhấn chìm trong màn đêm sâu thẳm. Hai người đang như thế này mà không hiểu bằng cách nào lại có thể đi xa đến vậy.

Vẫn còn phải đi xa nữa, không phải sao? Cậu nhẹ nhàng quay đầu lại, Kỉ Hoa Ninh ngủ thật ngon lành, lông mi lay động nhẹ, giống như đang hưởng ứng trong lặng lẽ.

- “Hiển Quân, gần đây con không đi xem mặt, cũng không nghe nói con náo loạn ở bên ngoài, có phải con thật sự đã chú ý đến ai chăng?”.

Nhà họ Uông, Chris và Uông Phụ Đoan đang ngồi đối diện trông giống như hai trái núi vậy. Bà Uông vào phòng, đưa cho mỗi người một cốc nước rồi lại liếc nhìn hết chồng đến con, lắc đầu đi ra ngoài.

Hai con người này, đơn giản là hai kẻ oan gia do trời sinh ra. Từ nhỏ Hiễn Quân đã không đồng ý để bố giới thiệu những cô gái con nhà danh gia vọng tộc cho mình, anh chỉ hay giao du với những cô gái tóc xanh tóc đỏ ở bên ngoài, trên thế giới này, những cô như vậy nước nào mà chẳng có, thậm chí còn có thể mở thành một tiểu Liên Hiệp Quốc. Sự phản kháng rõ rệt này, có lẽ, có quan hệ nhất định với những bậc làm cha làm mẹ như họ.

Bà là vợ lẽ của Uông Phu và trước đây đã từng chỉ là một cô nhân tình bé nhỏ. Trước khi kết hôn với ông, ông đã từng có một người vợ theo dạng hôn nhân liên tộc, cũng có một trai, một gái. Bà yêu ông nên đã lẳng lẳng cam tâm tình nguyện làm nhân tình bao năm, lại còn sinh ra Hiễn Quân. Thời gian đó, hai mẹ con họ đã chịu bao lời đàm tiếu, đắng cay muôn phần.

Sau này, khi người vợ cả qua đời, cuối cùng bà và Hiễn Quân cũng được đứng dưới ánh sáng mặt trời. Hiễn Quân rũ bỏ được tiếng xấu là con ngoài giá thú, nhưng trước sau gì cũng không thể thân thiết như anh ruột thịt với hai con của vợ cả. Về sau, con cái nhà họ Uông đều có gia đình riêng của mình, chỉ có nó – đã hai mươi sáu tuổi đầu lại suốt ngày rong chơi trong nhân gian, bởi vẫn còn giận dữ với những khiếm khuyết của cha mình.

Thế nhưng gần một năm nay, không những nó chăm chăm đến công ty làm việc mà cũng chẳng thấy quản gia đề cập đến cái tiểu Liên Hiệp Quốc nợ của nó. Đoán chừng có uẩn khúc gì chẳng? Cha nó có tham gia vào bữa tiệc cuối năm của công ty chỉ là để chứng thực những phỏng đoán của hai người họ – nó đã có “mục tiêu” chân chính của mình nên mới quay đầu sửa đổi!

- ““Ngài” thừa biết rằng con không đồng ý đi xem mặt, hai người kết hôn với nhau mà không có tình cảm gì chẳng khác nào tự hại mình và hại cả người ta nữa!”.

- “Con thì biết cái gì, tình cảm đều là có thể nuôi dưỡng mà thành. Sống cùng nhau lâu ngày, tự nhiên sẽ phát sinh cảm tình. Bố giới thiệu cho con đều là những cô gái con nhà tốt cả!”.

- ““Ngài” và Ông phu nhân hình như cũng không thể nuôi dưỡng được cảm tình, hoặc cũng có thể tình cảm của ngài đối với mẹ con là giả dối? Kỳ thực, tự trong lòng ngài đã rất rõ ràng rồi, tại sao lại muốn con tiếp tục giẫm vào vết xe đổ của ngài?”.

- “Hồn xược!” Ông Phụ Đoan đập bàn một cái: “Dám nói với bố thế à?”.

- “Xin “ngài” tha thứ vì những lời nói quá thẳng thắn và đúng sự thật của con, phụ thân đại nhân. Có lẽ, con nên biểu đạt ý kiến một cách nhẹ nhàng hơn chăng?”.

Ông Phụ Đoan cố gắng kiềm chế cơn tức giận sắp bùng phát. Con trai có lời trách cứ với ông, ông có thể hiểu. Ông đã cố gắng bù đắp cho hai mẹ con họ trong những năm gần đây cũng chỉ hy vọng rồi sẽ có một ngày, đưa con nhỏ bé này sẽ thân thiết gọi ông một từ “bố”, chứ không phải là nghĩ mọi cách để nó giận dữ, để nó bóp chết lại ông bằng cái từ vô cảm: “Phụ thân đại nhân”!

- “Muốn tự mình tìm, vậy đã tìm được chưa?”.

Thấy con không nói gì, ông bố nóng lòng nói: “Có phải là cô gái khiêu vũ cùng con trong buổi tiệc liên hoan cuối năm của công ty không?”.

Nhìn biểu hiện của Hiến Quân, có lẽ là đã đoán đúng. Ngày hôm đó, ông đã cẩn thận quan sát, nhan sắc và khí chất của cô gái đó đều không có gì phải chê, chỉ là chưa biết xuất thân như thế nào, liệu có môn đăng hộ đối với gia tộc tôn quý của họ hay không? Phải sai người điều tra về hoàn cảnh gia đình cô ta mới được.

- “Hiển Quân, chỉ cần cô gái ấy về cơ bản phù hợp với yêu cầu của nhà ta thì bố sẽ suy nghĩ về chuyện đó!”. Ông đã thực hiện một bước nhượng bộ rất lớn.

- “Không cần đâu, phụ thân đại nhân!”, Chris đứng dậy: “Lần này, hãy để tự con quyết định!”.

Kỉ Hoa Ninh được thăng chức giám đốc thị trường – vị trí cũ của Chris, sau hai năm tôi luyện, anh đã lên chức cao hơn. Sau khi Amanda đến làm việc, thành tích của công ty ngày càng tăng thêm khiến cho công ty mẹ rất vừa lòng, doanh thu bán hàng cũng thuận lợi và tăng nhiều. Huống hồ, quan hệ giữa cô và Amanda ngày càng gần gũi với nghĩa bạn bè hơn là thù địch, ngoài ra vẫn không thể hiểu rõ tinh thần cô lúc nào tốt, lúc nào xấu.

Kỉ Hoa Ninh đã tham gia đàm phán vài thương vụ cùng với Amanda, thú thực tài ăn nói của Amanda rất lợi hại, phong độ không thể bắt bẻ lại được, thế nhưng rất dễ đưa đến người đối diện vào cảm giác bị áp đặt, nói trắng ra là không có gì là thân thiết cả. Khi cô ấy nói chuyện với người khác, dần dần đều khiến người ta có cảm giác mình giống như một con thỏ, còn cô ấy như một con chim ưng đang sẵn sàng vồ mồi. Người phụ nữ với khí phách kiên định như vậy dường như là do trời sinh là để làm việc vậy.

Amanda không phải chỉ biết cách chỉ đạo các nhân viên dưới quyền mà công việc của cô cũng ngày càng bận rộn, hầu như ngày nào cũng làm thêm giờ, thậm chí có những lúc cả tòa nhà đã tắt điện cô mới ra về. Cô đã dùng bản thân mình làm thành tấm gương như vậy, lại đề ra những nội quy và thực hiện nghiêm chỉnh như thế nên các nhân viên cũng không thể nói được điều gì, chỉ có thể thầm than thở sao mình lại gặp phải một vị sếp chăm chỉ và mệnh lệnh như thế.

Bởi vì làm việc toàn tâm toàn lực như vậy lại không để ý đến bản thân mình nên sức khỏe mới phát sinh vấn đề. Khi Kỉ Hoa Ninh mang tài liệu

vào phòng liền phát hiện ra mặt cô tái mét, hai tay đang ấn lên trên bụng, hình như là rất đau đớn.

- “Chị Amanda, chị làm sao vậy, khó chịu ở chỗ nào à?”.

- “Không sao, cô ra đi!”. Lời nói của Amada rất gay gắt, nhưng vì bị suy nhược nên âm sắc nhẹ hơn một chút, thậm chí còn có chút gì đó run rẩy.

Kỉ Hoa Ninh cảm thấy cô ấy đang gắng sức: “Tôi thấy chị thực sự không được khỏe lắm. Không nên cố chấp, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất, đúng không?”.

Amada liếc nhìn cô, cảm thấy mồ hôi đã túa ra trên trán: “Vậy, cô lấy giúp tôi mấy thứ ở trong ngăn kéo kia. Cái lọ ngoài cùng bên trái, hàng thứ hai ấy!”.

Kỉ Hoa Ninh theo lời hướng dẫn lấy chiếc lọ ra, nhưng khi nhìn thấy đây là loại thuốc chống cơn đau dạ dày cấp tốc, loại thuốc có thể dứt cơn đau trong nhất thời nhưng không thể trị được triệt để. Cô lấy thuốc đưa cho Amanda uống, có vẻ như cơn đau đã dịu đi một chút, nhưng không dứt hoàn toàn.

- “Thế này không được, để tôi đưa chị đi viện!”.

- “Không cần, tôi nghỉ ngơi một chút rồi sẽ khỏe lên thôi!” Không thể lay động được sự kiên quyết của Amanda, Kỉ Hoa Ninh đành đưa cô ấy về nhà. Cô ấy sống trong khu vực rất cao cấp, thang máy dừng ở tầng mười bảy. Kỉ Hoa Ninh cầm chìa khóa mở cửa căn hộ, mò mẫm để bật công tắc điện.

“Cạch, cạch”, khi ánh điện trong phòng khách bật sáng. Kỉ Hoa Ninh dìu cô đến nằm trên sofa, trông cô ấy có vẻ rất mệt.

- “Bếp đâu, để tôi lấy cho chị cốc nước?”.

Amanda mệt nhọc chỉ vào phía trong, Kỉ Hoa Ninh cầm cốc tìm bình nước nóng rồi nhanh chóng phát hiện ra đến một giọt cũng chẳng còn. Mở tủ lạnh, ngoài hai quả quýt đã héo quắt, tất cả đều trống không, hình như chẳng có cái gì là mới mua cả.

Cái gì cũng không có. Người phụ nữ này, rốt cuộc đã sống như thế nào?

Cô bật bếp đun nước, rồi lại tìm ít gạo để nấu cháo cho Amanda. Cũng may cô là một người nấu nướng tương đối giỏi, nguyên liệu thiếu cũng không sao, có gạo, có lửa, như vậy là cũng tạm đủ.

Khi nồi cháo của Kỉ Hoa Ninh bắt đầu tỏa mùi thơm phưng phức, Amanda mới thấy đói đến cồn cào. Cô ngượng ngùng cảm ơn Kỉ Hoa Ninh và chậm chậm húp cháo.

Kỉ Hoa Ninh nhân đó thăm thú căn hộ một lượt: Màu sắc rất đơn điệu, chỉ với ba màu đen, trắng và tro, nếu nhìn lâu có lẽ sẽ gây cho con người ta cảm giác bị ức chế. Ti vi, sofa, điều hòa, bàn ghế... ngoại trừ những dụng cụ cần thiết trong gia đình còn thì không có một đồ vật trang trí nào, phong cách của căn hộ và chủ nhân của nó thật giống nhau.

Amanda húp hết một bát cháo nhỏ, cảm thấy dạ dày đã dễ chịu hơn rất nhiều. Thực lòng mà nói, bản thân mình ở đây đã lâu nhưng chưa lần nào nổi lửa nấu nướng, không ngờ lần này lại để cấp dưới làm việc đó.

- “Hôm nay, thật cảm ơn cô quá!”. Cô thực lòng rất thấy cảm kích sự giúp đỡ của Kỉ Hoa Ninh. Một người phụ nữ mạnh mẽ như cô cũng có lúc cảm thấy yếu mềm và muốn dựa dẫm. Có lẽ cô đã lựa chọn coi nhẹ cảm giác như thế này, nhưng khi sức khỏe gặp vấn đề, khi chỉ còn lại một mình thì sự cô đơn trở lại lại hiển hiện rõ ràng hơn bao giờ hết.

- “Đừng quá khách sáo, chị Amanda, cũng xin đừng trách tôi nhiều lời, chị nên chú ý đến bản thân mình hơn một chút. Sự nghiệp có thể bắt đầu lại nhưng sinh mệnh thì chỉ có một mà thôi!”.

Amanda chớp chớp mắt, sau đó mỉm cười và nói rằng: “Tôi biết rồi, chỉ là có thời gian ngoài công việc ra, tôi không còn biết nên làm gì nữa”. Cô xoa xoa một cách vô ý thức lên chiếc nhẫn trên ngón vô danh ở bàn tay trái. Kỉ Hoa Ninh cầm lấy chiếc bát không, nhưng mắt lại dán vào chiếc khung ảnh đặt trên kệ để đồ. Trong khung ảnh đó là một bé gái khoảng chừng ba, bốn tuổi đang ôm lấy Amanda, hai người cười thật rạng rỡ.

Bé gái có thần thái rất giống với cô ấy, chắc là con gái của Amanda. Kỉ Hoa Ninh lặng lẽ nghĩ, ánh mắt đã đưa về hướng khác. Cô không định hỏi quá nhiều nhưng chẳng ngờ rằng Amanda lại là người nói chuyện trước:

- “Đó là Nini, con gái tôi, rất đáng yêu phải không?”.

Kỉ Hoa Ninh không nghĩ rằng cô ấy sẽ tự bộc bạch, chỉ hàm hồ nói: “Dạ, vâng, trông rất giống chị”.

Amanda im lặng một lúc: “Bây giờ nó đã tám tuổi rồi. Không biết làm sao mà tôi lại muốn nói chuyện này với cô. Có lẽ cũng đã rất lâu rồi tôi không nói với ai về chuyện này”.

Kỉ Hoa Ninh không biết có nên cáo từ về sớm hay không? Với bí mật của sếp thì không thể nào tùy tiện được, nếu thời xưa, biết càng nhiều càng nguy hiểm, không cẩn thận còn có khi bị giết người diệt khẩu. Nếu như cô ấy bán cho bạn một điều bí mật, bạn cũng cần đổi lại một bí mật để bảo toàn chính mình.

Thế nhưng nhìn thái độ thương cảm của cô ấy, Kỉ Hoa Ninh không thể nhẫn tâm và đã an ủi cô: “Tất nhiên tôi chẳng biết điều gì cả, thế nhưng

giữa mẹ và con gái mãi mãi có sợi dây liên hệ với nhau, tôi tin rằng con bé nhất định sẽ rất nhớ mẹ”.

Amanda nhìn cô, đôi mắt thật dịu dàng: “Không ngờ rằng cô cũng biết an ủi người khác. Tôi vốn cho rằng tôi và cô cùng một loại người”.

- “Tôi chưa bao giờ từng phủ nhận điều này!”.

Amanda buột ra một câu than thở: “Nghe này, phụ nữ không cần tỏ ra quá mạnh mẽ. Thành công trong sự nghiệp thì để làm gì? Nhìn những người bạn thời phổ thông năm nào bây giờ đang được hưởng thụ sự vui vẻ của tình cảm mẹ con, còn tôi thì ngược lại... Tôi thực sự không biết được rằng rốt cuộc bản thân mình đã làm sai điều gì?”.

Kỉ Hoa Ninh không muốn tâm trạng của cô ấy lại bị chìm trong những ký ức đau buồn: “Không nên suy nghĩ nhiều quá, trước tiên phải khỏe đã, rồi tất cả cũng sẽ dần tốt thôi!”.

Amanda nhắm mắt nằm trên sofa, khẽ “ừ” một tiếng.

Kỉ Hoa Ninh cầm túi xách và áo khoác: “VẬY tôi về đây, tự chăm sóc bản thân mình nhé, chị Amanda!”.

- “Gọi tôi... là chị Mạn nhé. Tên phương Tây chỉ dùng để hù dọa người nước ngoài”.

- “Tuân lệnh, chị Mạn!”. Kỉ Hoa Ninh cười một cách đầy tôn trọng, hai người nhìn nhau cùng cười.

Sau khi Kỉ Hoa Ninh đi ra cửa, Amanda vẫn giữ nguyên tư thế cũ, lặng lẽ nằm trên sofa. Không lâu sau đó, hai hàng lệ trong vắt chảy ra từ hốc mắt, vòng quanh hai gò má và rơi xuống dưới.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ước Hẹn Tình Yêu

Nếu như tình yêu cũng có thể bày binh trên mặt giấy thì sai lầm cũng có thể xóa đi và vẽ lại được. Nhưng đáng tiếc thay, một khi tình yêu đã rời khỏi tay thì không có cách nào để thu hồi lại được.

Một chiếc xe âm âm lao đến trước cổng trường rồi đột nhiên im bật. Cửa xe mở ra, một đôi giày cao màu đen chạm đất trước, tiếp theo là đôi giò mỳ miều được xỏ trong cặp tất ánh tía, chiếc áo lông ngắn tinh tế, chiếc kính râm mạ vàng màu cánh chả phản quang trông thật bắt mắt.

Đối mặt với nhiều sự chú ý, Kỉ Hoa Ninh đeo chiếc ví nhỏ sau vai: “Tuổi thanh xuân tuyệt vời, ta đến đây!”.

- “Này tiểu đệ, bây giờ có rảnh không? Có muốn đi chơi cùng với đại tỷ, chắc hẳn sẽ rất vui đây!”. Kỉ Hoa Ninh tìm đến khu vực tập kết, hoa nanh múa vuốt sau lưng Lâm Tiểu Lam. Cậu ta quay lại, cô lùi lại một bước không thốt lên lời, duy có đôi vai đang rung lên nhè nhẹ.

- “Đây là ý của ai vậy?”, Kỉ Hoa Ninh tròn tròn đôi mắt, giọng nói có vẻ gay gắt, đôi vai vẫn không ngừng run rẩy.

Một cậu con trai đeo kính vôi vàng chạy đến trước mặt cô: “Là... là em... bởi vì hoạt động này cần... thật xin lỗi, chưa được sự đồng ý của chị mà đã...”. Cậu ta mang tâm tình ra để đổ lỗi trước mặt Lâm Tĩnh Lam rồi cẩn thận giải thích.

- “A, ha ha ha...”, Kỉ Hoa Ninh không nhịn được bật cười lớn, rồi vôi vàng bịt miệng lại: “Thật là tuyệt vời... đơn giản là... thích hợp quá đi!”.

- “Đừng, đừng giật xuống, ha ha ha ... rất đáng yêu!”. Kỉ Hoa Ninh kiễng chân lên, sờ lên chiếc tai nhỏ đầy lông lá của cậu.

- “Đừng cười nữa!”, Lâm Tĩnh Lam quay đầu đi, hai tai đỏ tía. Nếu như chẳng phải là nghĩ đến những lời cô nói là cần phải thân thiết hơn với bạn bè thì cậu sẽ chẳng bao giờ đồng ý với cái yêu cầu vô vị này.

- “Được, được, tôi không cười nữa, ha ha ha!”, Kỉ Hoa Ninh cười đến nỗi chảy cả nước mắt, ngoảnh nhìn xung quanh một lượt: “Mọi người hăng hái ghê!”.

- “Vâng, phòng thực nghiệm chúng tôi không thể lạc hậu so với mọi người được!”. Cậu thanh niên đang chuyển nhạc cụ đáp lời cô.

- “Vậy bạn phụ trách hoạt động nào?”.

- “Hậu cần”.

- “...”

Hôm nay là lễ kỷ niệm của trường Tiểu Lam, các học sinh cũ ở khắp nơi đều tề tựu về đây. Để làm tốt các hoạt động trong chương trình nên các lớp đều góp người góp sức, trăm hoa đua nở, chẳng ai muốn bị tụt về phía sau cả. Duy chỉ có mấy con mọt sách của phòng thực nghiệm suốt ngày dùi mài nghiên cứu số liệu, đợi khi họ phản ứng lại thì đã sớm bị đẩy ra ngoài rồi. Hơn nữa con gái của giáo sư Hàn là người phụ trách hoạt động của Học viện Ngoại ngữ, dưới sự cổ xúy của cô, mấy chàng trai này đều xung phong làm công tác hậu cần, bưng bưng bê bê, nơi nào cần là đến nơi đó, cả bầu nhiệt huyết đều dồn vào hoạt động này.

Từ sau thành công của phòng thực nghiệm lần trước, Kỉ Hoa Ninh đã trở nên thân thiết hơn với mọi người, lần này cũng là đặc biệt mời tới... để giúp đỡ. Tuổi trẻ mà, nên gạt bỏ tất cả và trở nên mạnh mẽ hơn.

- “Chị Ninh, chị mặc thế này sao được!” khi cô đang đưa mắt nhìn quanh, thì trong đám náo nhiệt đó một cô gái chỉ về phía cô mà hét toáng lên: “Tý nữa chị giúp chúng em cùng phát tờ rơi nhé! Đổi áo ngoài đáng yêu đi, nhanh lên chị!”.

Khi Kỉ Hoa Ninh đội chiếc mũ lông thỏ đi ra, cô mới hiểu tâm trạng của Tiểu Lam khi này bị cô cười. Thật đáng ghét, bộ y phục này lại còn có thêm cái đuôi ở đằng sau nữa!

Thế nhưng, phối hợp với gương mặt như búp bê của cô thì lại rất thích hợp. Chú mèo đi đến bên thỏ, nói một cách hồ hởi: “Áo của chị, rất đáng yêu!”.

Trời ạ, lẽ nào hôm nay phải mặc thế này đi đi lại lại trước mặt mọi người sao?

Tuổi trẻ mà, quả nhiên nên gạt bỏ tất cả và trở nên mạnh mẽ hơn...

Chương trình hoạt động rất ý nghĩa. Ngoài cuộc thi tài năng còn được nếm thức ăn ngon, vui cười đến chảy cả nước mắt, các trường bạn đều chen chúc tụ tập về hội trường. Tiểu Lam làm phục vụ ở cửa hàng trà sữa, đang bị một đám con gái bu quanh, đến nỗi luống cuống chẳng biết nên làm gì, trông thật là buồn cười. Kỉ Hoa Ninh cùng các nữ sinh khoác trên người những bộ đồ rất dễ thương đi đi lại lại phát tờ rơi cho mọi người. Nội dung phần lớn đều liên quan đến bảo vệ môi trường, rất có ý nghĩa.

Bởi vì bản thân nhiều tuổi hơn các nữ sinh viên nên lúc đầu Kỉ Hoa Ninh thấy hơi ngại ngùng. Thế nhưng sau đó, thật bất ngờ có một nam sinh phối hợp cùng với cô và đã hoàn toàn biến cô thành giống như bọn họ, lúc bấy giờ Hoa Ninh mới trở nên vui vẻ hơn, và hòa mình vào hoạt động của sinh viên trong trường Tiểu Lam.

- “Cái gì, bạn nhất định muốn chúng tôi đi phát những thứ này sao?”. Hai tay Kỉ Hoa Ninh chỉ vào một thứ giống như bong bóng trong suốt, chỉ

khác là, đầu vật ấy nhòn nhọn.

- “Vâng”, người phụ trách hoạt động của phòng thực nghiệm trình trọng gật gật đầu: “Vì hoạt động phối hợp của phòng thực nghiệm, đội hậu cần chúng ta nhất định không nằm ngoài cuộc!”.

Khóe miệng giật giật, Kì Hoa Ninh cố gắng nở nụ cười hoàn mỹ nhất rồi cùng các bạn sinh viên phơi mặt ra để phát bao cao su. Không thể ngờ rằng, đây chính là hoạt động được đông đảo mọi người nhiệt tình hưởng ứng. Phòng tránh thai trước hôn nhân, phòng chống bệnh truyền nhiễm, phổ biến kiến thức về vấn đề bảo vệ sức khỏe, đây là công việc mà rất nhiều sinh viên chưa từng nghĩ rằng chính bản thân mình có thể hoàn thành.

Khi ánh mặt trời bắt đầu dịu hơn cũng là lúc hoạt động kỷ niệm trong ngày của trường hoàn toàn kết thúc. Kì Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam sánh vai ngồi trên chiếc ghế nhỏ ven đường, thoải mái vươn vai duỗi chân.

- “Nói là nhờ tôi giúp chút ít, không ngờ lại nhiều việc đến vậy. Ủa, cũng mệt ra phết! Lần sau phải bảo bọn họ mời cơm tôi mới được!”.

- “Vâng, sao cơ, vui vẻ chứ?”.

Cậu chu chu cái mỏ.

- “Cậu ấy à, từ nhỏ đã không hòa đồng. Đến nay lớn như thế này rồi vẫn còn khiến tôi không yên tâm”. Kì Hoa Ninh liền thoải mái nói nhưng trong đó ẩn chứa nét cười sâu xa: “Có những khi, ồn ào một chút lại là thú vui!”.

- “Đúng vậy, hoạt động hôm nay rất thiết thực, rất ý nghĩa!”.

Một làn gió nhẹ nhàng thoảng qua, Kì Hoa Ninh chậm chậm nhắm đôi mắt lại, thật là dễ chịu.

- “Hoa Ninh, cảm ơn chị đã đến. Chúng ta mãi mãi không thể học chung một trường, nhưng được cùng nhau như thế này cũng rất tốt”. Tấm chân tình khó nói của Lâm Tĩnh Lam chưa kịp bộc lộ hoàn toàn thì đầu Kỉ Hoa Ninh đã gục vào vai cậu, dung mạo thật yên tĩnh và thoải mái.

- “Thật đúng là!”.

Cậu nhẹ nhàng xoay lại đầu cô, để cô có thể dựa một cách thoải mái hơn.

- “Oa”.

Bọn họ không hề biết rằng, lúc đó các sinh viên khác của phòng thực nghiệm đang nấp sau lùm cây nhìn trộm họ với vẻ thích thú.

Nếu như nói rằng tham gia hoạt động kỷ niệm của trường Tiểu Lam dường như đã đưa Kỉ Hoa Ninh trở lại trường mình, thì cái người mà cô đã gặp mấy hôm sau đó đã thực sự đưa cô quay lại những gì đã qua. Lúc đó, cũng vào buổi hoàng hôn đẹp như thế này, khi cô đang xách đồ cho bữa tối qua đường ở công viên thì một bé gái đang chạy chững tập đi chạy đến, nó lao đảo rồi ngã đè lên chân cô.

- “Niệm Niệm, cẩn thận kéo ngã!”.

Âm thanh quen thuộc như tiếng sét ngang tai Kỉ Hoa Ninh, túi đồ đặc chút nữa là rơi khỏi tay. Cô gái chạy đến cùng với đứa trẻ có mái tóc xoắn dài thật lãng mạn, thân thể với những đường cong quyến rũ, lại còn – tùm tùm cười như hoa đào chúm chím.

Đối phương tất nhiên cũng không ngờ sẽ gặp cô ở đây. Hai người đứng nhìn lau một lúc khá lâu, thậm chí đến khi đứa trẻ miệng vẫn ngọng lú ngọng lô nói: “Mẹ, mẹ, bế, bế!”, Kỉ Hoa Ninh mới như choàng tỉnh mộng.

- “Tiểu Di...”.

Kỉ Hoa Ninh bật ra cái tên đã in đậm trong tâm khảm cô bao nhiêu năm nay, trong mộng lung, hai người dường như chẳng hẹn mà đều cùng nghĩ về những chuyện cũ trong thời học sinh xa xăm đó. Bao nhiêu hồi ức lộn xộn bắt đầu hiện lên trong đầu khiến cho họ chỉ nhìn nhau mà không thốt lên lời.

- “Mẹ, bế, bế; mẹ, bế... oa oa...”, đứa trẻ thấy mẹ không để ý đến yêu cầu của mình liền bật khóc “oa oa” tức tưởi.

Lúc bấy giờ Tần Di Giang mới bế con nhỏ lên, dịu dàng nựng nịu, trên khuôn mặt hiện rõ niềm hân hoan của người làm mẹ. Trong lòng Kỉ Hoa Ninh cảm xúc thật hỗn độn, mấy năm không gặp, Tiểu Di đã trở thành mẹ. Cô ấy đã kết hôn, mà kết hôn với ai? Cái tên đâm vào lòng người kia lại hiện lên, cuối cùng cô ấy đã giành được hạnh phúc của mình rồi sao?

- “Tiểu Di, cậu đã kết hôn rồi à?” trong muôn vàn câu hỏi, cuối cùng Kỉ Hoa Ninh lại đặt ra một câu như vậy.

- “Ừ...”. Hiển nhiên, Tần Di Giang không có sự chuẩn bị tốt về tâm lí: “Tiểu Ninh... không ngờ lại gặp cậu ở đây!”.

- “Về khi nào vậy?”.

- “Cũng được một tháng rồi, tính ổn định xong xuôi rồi mới thông báo với mọi người”. Trong nụ cười của Tần Di Giang có đôi chút ngượng ngùng, Kỉ Hoa Ninh cũng không muốn hỏi đến tận cùng.

Tiếp theo là sự yên lặng mà người ta khó lòng chịu được. Năm đó, sau khi Tiểu Ninh và Viễn Ảnh chia tay, bản thân mình đã giống như con thiêu thân lao vào và cùng Viễn Ảnh đến thành phố xa lạ đó, nghĩ đến sự khó xử của Tiểu Ninh rồi mãi một lúc sau mới vượt qua giây phút bối rối. Một câu

xin lỗi cứ nghẹn lại trong họng Tần Di Giang, muốn nói mà không thể bật thành lời.

- “Sao thế! Kết hôn rồi mà không báo với mọi người, vụng trộm đến mức sinh được cả con rồi, thật là quá đáng đấy nhé!”, Kỉ Hoa Ninh đột nhiên bật cười lớn: “Lẽ nào cậu kết hôn vì lợi ích của trẻ con? Nếu như không gặp hôm nay, thì cậu định giấu mọi người mãi à?”.

Sự thay đổi đột ngột của cô khiến Tần Di Giang không kịp phản ứng. Cô chăm chú nhìn Kỉ Hoa Ninh: Thời gian sáu bảy năm trời đã mài giũa đóa hoa bách hợp thuần khiết, rụt rè, đáng yêu năm nào thành một cô gái phong cách thanh tao, dịu dàng và quyến rũ. Cô ấy đang cười rất bình thản, ánh mặt trời xuyên qua sau lưng như những sợi tơ mỏng manh, mềm mại và lấp lánh trên mái tóc, trên hàm răng và trên vóc dáng cô, dường như thời gian không hề vương nét trần ai, thế tục trên con người này.

Hóa ra là cô ấy. Từ đầu đến cuối, con người khiến người ta không thể từ bỏ được cũng chính là cô ấy. Cô thầm cảm phục sự đại lượng của Tiểu Ninh, sau khi cô nói những lời tuyệt tình ấy, sau khi cô đã lựa chọn tình yêu hơn là tình bạn, nhưng cuối cùng Tiểu Ninh vẫn tha thứ cho cô.

Chuyện cũ lần lượt hiện lên thật rõ ràng; nhưng những sự đắng cay đau khổ đó đã sớm như làn nước hóa thành hơi, bốc kiệt không còn một chút dấu vết.

- “Ôi chà, thế mà cũng bị cậu đoán ra rồi!”, Tần Di Giang phản ứng cũng rất nhanh, giả vờ than vãn và lườm Kỉ Hoa Ninh một cái: “Lẽ nào lại muốn tớ nói với mọi người rằng: ‘Mình đã có baby rồi nên không thể không cưới’ hả? Cho nên tốt nhất đành phải “tiền trạm hậu tẩu” vậy. Thật xin lỗi Tiểu Ninh!”.

Hai con người với tâm hồn đồng điệu cùng nhìn nhau cười. “Thật xin lỗi Tiểu Ninh!”, ý tứ của câu nói này chỉ có hai người bọn họ mới có thể

hiếu được hết thâm ý bên trong. Kỉ Hoa Ninh không thể ngờ rằng chính bản thân mình vốn cho rằng rất hận cô ấy, thế nhưng khi gặp mặt chỉ chừa lại một chút hoài niệm và sự đùa bỡn. Tất cả những gì đã qua hãy để chúng bay theo làn gió còn tình bạn đã có giữa hai người ấy mới chính là thứ không phai mờ theo thời gian.

Mãi mãi trân trọng, không đúng sao? Ai đúng ai sai, đều không cần nhắc đến nữa. Những gì đã qua giống như ông trời cũng có lúc nhầm lẫn, để rồi cũng có những ngày bình thường như hiện nay. Bọn họ đều đã trưởng thành cả rồi.

Bảo bối Niệm Niệm của Tiểu Di đã mệt nhoài, con bé đang ngủ ngon lành trên vai mẹ. Hai người rảo bước cùng một đoạn, cuối cùng câu hỏi không dễ gì nói lên cũng được bật ra.

- “Con là... của anh ấy à?”.

Tần Di Giang nhìn Kỉ Hoa Ninh có đôi chút cười nhạo: “Mình còn cho rằng cậu sẽ không hỏi câu này”.

- “Tại sao lại không hỏi? Chẳng phải tất cả những chuyện đã qua đều nên có một kết thúc hay sao?”.

- “Vậy cậu hy vọng là đúng hay không đúng?”.

Kỉ Hoa Ninh im lặng vài giây: “Mình hy vọng là đúng!”. Nếu như trong ba người có hai người hạnh phúc, như thế không phải là một kết thúc đại cát hay sao?

Tần Di Giang mỉm cười: “Vậy có lẽ sẽ làm cậu thất vọng mất thôi!”.

Kỉ Hoa Ninh kinh ngạc nhìn bạn mình.

- “Là do mình quá ngu ngốc. Rõ ràng đã biết anh ấy mãi mãi không hề yêu mình, nhưng mình vẫn theo đuổi và muốn đi cùng anh ấy”. Tần Di Giang vỗ vỗ nhẹ lên con gái, mắt nhìn xa xăm: “Thời niên thiếu, thế giới của chúng ta thật là nhỏ bé, nếu như yêu một người, thì người đó sẽ choán đầy thế giới ấy. Và luôn luôn nghĩ rằng, nếu như cả đời này không thể sống cùng người mình yêu thì chẳng còn có ý nghĩa gì nữa? Vì thế đã cố hết sức tranh giành để khi về già không phải hối tiếc”.

Kỉ Hoa Ninh lặng im không nói, tình yêu thời niên thiếu như một ly rượu nhạt, vốn cho rằng mình có thể uống cạn, thế nhưng rốt cuộc lại không thể chịu được vị rượu. Sau này, khi đã trưởng thành hơn mới biết rằng, thứ mà mình nên uống đáng lẽ là trà chứ không phải là rượu. Chiếc ly thuộc về cô nên có mùi hương thoang thoảng và vị ngọt ngào của trà.

- “Thời đại học tuy có ở chung một thành phố với anh ấy, nhưng thực sự bọn mình hiếm khi liên hệ với nhau. Anh ấy rất cố gắng, nỗ lực học tập và không quan tâm đến bất kỳ thứ gì khác. Còn mình, cuối cùng cũng phải nhận lời từ chối”. Tần Di Giang tự cười mình: “Mình cảm thấy thế giới này như sụp đổ, cho dù mình có cố gắng như thế nào thì anh ấy cũng không hề để mắt tới mình. Mình đi uống rượu một mình, khi say, có một người đàn ông đến trêu ghẹo, trong lúc hồ đồ, mình đã đi theo người đó. Trên đường, một anh cảnh sát đã phát hiện ra và giữ mình lại. Mình đã ôm và đánh anh ta, lại còn nôn cả vào người ta nữa!”.

- “Anh cảnh sát đen đuôi ấy sau này đã may mắn cưới được công chúa Tường vi của chúng ta hả?”. Kỉ Hoa Ninh tiếp lời.

Tần Di Giang gật đầu: “Lúc đó không hề có ý định quen biết, nhưng hình như có một mối ràng buộc vô hình nào đó, sau này lại có duyên gặp gỡ rồi mới chính thức tính đến chuyện hẹn hò”.

- “Chàng cảnh sát có vẻ hành động rất nhanh”, Kỉ Hoa Ninh chỉ vào Niệm Niệm đang nằm trong lòng mẹ: “Tỉ lệ trúng rất cao!”.

- “Đáng ghét quá!”, cả hai bật cười “ha hả”, dường như khoảng cách của bao năm tháng đã không hề tồn tại.

Cuối cùng, Tần Di Giang trịnh trọng tuyên bố với Kỉ Hoa Ninh: “Tiểu Ninh, cậu ấy đã quay trở về rồi!”, nhìn mặt Kỉ Hoa Ninh đột ngột thất sắc: “Đã trải qua bao nhiêu chuyện, giờ đây mình nói rằng: Mình hy vọng hai cậu sẽ kết thúc có hậu, có thể cậu sẽ cảm thấy lời nói của mình không chân thành, nhưng cũng giống như chúng ta đã thay đổi theo thời gian, vậy xin hãy tin vào lời nói xuất phát từ tận đáy lòng mình!”.

- “Mình đã từng do dự không biết có nên nói với cậu? Mình không biết cậu có thực sự từ bỏ? Nếu không thì đừng nên cố chấp làm gì, mấy năm tuổi trẻ sắp tới lẽ nào lại để trôi đi một cách vô vị?”.

Nhất định lần sau sẽ giới thiệu Kỉ Hoa Ninh với chồng mình, Tần Di Giang ôm chặt con gái và đưa tay vẫy chào cô. Khi về đến nhà, Lâm Tĩnh Lam đang cầm điện thoại.

- “Hoa Ninh, chị đi đâu? Sao gọi điện thoại không được?”.

- “Đi mua đồ!” Kỉ Hoa Ninh giơ giơ chiếc túi trong tay, “Hình như điện thoại hết pin. Tôi đi nấu cơm đây!”.

Lâm Tĩnh Lam lặng lẽ nhìn theo sau khi cô đi dần vào trong bếp. Nhất định cô đã xảy ra việc gì đó nhưng không muốn nói với cậu. Nghĩ rằng mình đã bị cô ấy giấu giếm điều gì đó bên ngoài nên trong lòng cậu cảm thấy vô cùng âm ứ.

Ăn cơm xong, Kỉ Hoa Ninh thu dọn bát đĩa và chuẩn bị tắm rửa thì bị Lâm Tĩnh Lam gọi lại: “Hoa Ninh, hôm nay có phải chị đã gặp việc gì đó, có thể nói cho tôi nghe không?”.

Kỉ Hoa Ninh có chột dạ nhưng vẫn tươi cười: “Việc gì? Cậu càng già càng hay nghi ngờ đấy. Tôi đi tắm đây!”.

Cô vào nhà tắm một lúc thì có tiếng điện thoại vang lên, Lâm Tĩnh Lam nghe điện và khuôn mặt đẹp đẽ của cậu dần dần chuyển sang trạng thái tím tái.

Cửa phòng tắm bật mở, Kỉ Hoa Ninh bước ra, tóc vẫn còn phảng phất mùi dầu gội thơm phức, Tiểu Lam ngồi trên sofa nhìn cô chăm chăm, mắt chớp chớp khiến người ta phải sợ. Cậu nhẹ nhàng mở miệng, những lời nói của cậu khiến cô kinh hoàng:

- “Tôi đã biết hôm nay chị gặp người nào rồi”.

Không tránh được cái vẻ hùng hùng hổ hổ ăn tươi nuốt sống người của Tiểu Lam, Kỉ Hoa Ninh đành giả vờ như kẻ ngốc, ngẩn ra một lúc rồi nói: “Cậu lại nói cái gì? Sao lại bằng nha bằng chẳng như vậy làm gì hả, tiểu quý?”.

Lâm Tĩnh Lam đứng bật dậy, từng bước, từng bước tiến lại gần: “Chỉ cần nghe tin về anh ta là tim chị lại nhảy loạn cả lên phải không?”. Cậu nghe thấy tiếng tim mình đang đập “bình, bình”, càng lúc càng nhanh và càng lúc càng mạnh.

Người đang loạn lên có lẽ không phải là cô ấy mà chính là cậu ta.

Khi nghe lời cô gái ấy nói, cậu biết rằng giấc mộng đã từng quấy rầy Hoa Ninh năm xưa đang dần dần trở lại và tiếp cận với cuộc sống thanh bình của bọn họ. Cậu đang rất sợ, sợ phải nghe lời khẳng định của cô. Nhưng cậu vẫn không thể chịu được và phải hỏi, cậu đã nhanh chóng bị sự nghi ngờ giày vò và đánh mất trạng thái bình tĩnh thường ngày.

Kỉ Hoa Ninh biết rằng không thể giấu được nên đành phải thừa nhận: “Đúng, tôi vừa gặp Tiểu Di. Đó đâu phải việc gì to tát mà khiến cậu lại kích động như vậy?”.

Khi cô ấy dựa vào vai cậu, khi cô ấy nắm lấy bàn tay cậu, khi cô ấy gục vào ngực cậu, khi cô ấy gối lên cánh tay cậu, cậu từng cho rằng hạnh phúc đã rất gần đây đây, dường như chỉ cần thò tay ra là có thể nắm được. Thế nhưng hiện nay, cô ấy đang mất bình tĩnh vì con người đó, làm sao cậu có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra được?

- “Chị nói là đã quên rồi, chị nói là sẽ hướng về phía trước!”. Thế nhưng em đã không nhìn thấy bộ dạng như mất hồn của mình khi về nhà. Mỗi một phút đó đều giống như có một chiếc kim đâm vào trái tim tôi. Lâm Tĩnh Lam thì thầm nói nhỏ, cậu đang tự nói với mình và tất cả đã được chôn chặt tận đáy lòng.

- “Đương nhiên là tôi đã quên, quên sạch sành sanh!”.

- “Trong buổi tiệc chúc mừng ngày hôm đó, chị đã gọi tên anh ta rất rõ ràng!”.

Hóa ra hôm đó, không phải là cô mơ. Khí thế của Kỉ Hoa Ninh bắt đầu hạ xuống: “Có thể... có thể là do hoàn cảnh tương đồng nên ký ức đó mới bùng phát... điều ấy không thể nói lên chuyện gì...”, nhìn thấy mặt Lâm Tĩnh Lam bắt đầu tái tái: “Cậu đang căng thẳng vì điều gì? Cậu lo cho tôi à?”.

Theo thói quen, cô giơ tay vuốt lên má cậu, mắt nhìn vào vẻ mặt đang biến sắc của Tiểu Lam và cười một cách vô hồn: “Yên tâm đi, chị đây không thích ngã hai lần trên cùng một mảnh đất đâu!”.

Sau lưng cô, hơi nước từ trong phòng tắm lan ra và phủ vào mặt cậu, chiếc áo choàng tắm trượt xuống theo cánh tay dang ra của cô để lộ bờ vai ngọc ngà thơm ngát. Lâm Tĩnh Lam đột nhiên cảm thấy không khí như loãng ra, ý thức trì trệ, chỉ lắp bắp nói được mấy từ: “Không phải, không phải là...”

- “Không phải cái gì?”, Kỉ Hoa Ninh buông tay ra, chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng.

- “Không phải... chị...”. Toàn tâm trí cậu hướng về phía cô, đôi con ngươi lấp lánh như sao ẩn dưới hàng lông mi cong vút đang chăm chú với một thứ tình cảm dịu dàng mà cô không tài nào hiểu được. Cậu tiến lại gần cô từng bước từng bước làm cô bất giác lùi lại phía sau, lưng đã chạm vào tường.

- “Tiểu Lam, cậu... sao vậy?”, trước sự chăm chú của cậu, trái tim cô không thể dừng được cứ nhảy lên loạn xạ. Nhìn khuôn mặt của cậu ta dần dần sát lại gần hơn, cơ thể cô như không còn sức lực và quy xuống, theo ý thức, bàn tay quờ quạng bám vào vật bên cạnh.

“Xoảng” – bức tranh trên tường rơi xuống ngay tức thì, cô ngã xuống bên trái nhưng bị cậu ấy kéo giật lại, rốt cuộc cô ngã đè lên người cậu.

Bây giờ là... tình huống gì đây? Căn phòng sau phút kinh động đã trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng kim đồng hồ chạy: “tích tắc, tích tắc...” vang lên một cách đều đặn.

Cậu con trai nằm im trên sàn gỗ nhưng ánh mắt vẫn không rời mục tiêu. Cô gái với khuôn mặt đỏ bừng đang ngã nằm trên cậu, áo choàng buông lơ lửng nửa chừng, vẻ thanh xuân lồ lộ, tư thế vô cùng nóng bỏng.

- “Tiểu... Tiểu Lam, cậu ngã có đau không? Tôi ...”, Kỉ Hoa Ninh vội vã ngẩng đầu dậy, hình như vừa rồi ngã rất mạnh.

Chưa kịp nhắc người dậy, cô chợt kêu lên một tiếng vì bị Lâm Tĩnh Lam kéo mạnh hai vai ấn lên ngực cậu. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, hơi thở hai bên có thể phân biệt rõ ràng.

Những lời hỏi han, đã quên rồi; những lời cự tuyệt, đã quên rồi; những lời kinh ngạc cũng đã quên sạch rồi... đầu Kỉ Hoa Ninh đã trở nên trống

rỗng. Ngoại trừ tiếng đồng hồ, họ bắt đầu nghe thấy nhịp tim loạn xạ trong lòng nhau khi cơ thể hai người bắt đầu áp chặt lại.

- “Hoa Ninh...”, cậu dường như chết chìm trong nụ hôn của cô. Mới đầu chỉ là nụ hôn nhẹ tựa chuồn chuồn điểm nước, nhưng rồi làn môi cô dần dần đưa xuống, thậm chí cô còn cúi thấp đầu để có thể hôn cậu sâu hơn nữa.

Một luồng nhiệt chạy từ đầu xuống dưới, đến cả các ngón chân cũng trở nên tê dại. Sau khi sương mù tan, nhiệt độ và hương thơm khiến ánh mắt của con người ta trở nên mê hoặc.

Một cách chậm chậm, đầu lưỡi cô bắt đầu lướt trên cổ cậu, người con trai vụng về liên tiếp thất thủ, từ vị trí của mình hai người bọn họ bắt đầu quấn chặt lấy nhau. Chỉ qua vài nụ hôn, vài lần cọ xát, thậm chí họ còn hòa vào nhau không phân biệt nổi đôi bên, cuối cùng cậu cũng học được cách chuyển từ thủ sang thế công, lật người làm chủ khiến cô chịu khuất phục dưới làn vũ bão.

Sắc mặt Kì Hoa Ninh trở nên hồng hào, vẻ xinh đẹp e lệ mà từ trước đến nay chưa từng có khiến cho người lần đầu nếm vị trái cấm – Lâm Tĩnh Lam liên tiếp công thành chiếm đất, khí nóng bốc lên ngùn ngụt. Dần dần, một chuỗi nụ hôn tới tấp rơi xuống sau tai làm cô bật lên những tiếng rên rỉ khó lường, điều đó kích thích chàng trai như đang bò bên miệng núi lửa, cho dù có bị ngọn lửa thiêu đốt thân thể cũng chẳng xá gì.

Trong say đắm, cánh tay Kì Hoa Ninh vô tình chạm vào chiếc máy giặt bên cạnh, sự tiếp xúc lạnh giá đó như một luồng kích động kéo cô trở lại từ cõi mê hồn vô ý chí. Cô lập tức đẩy Lâm Tĩnh Lam ra, lắc đầu liên tục vì không thể tin: “Chúng ta đang làm gì thế này? Làm gì thế này?”.

Lâm Tĩnh Lam cũng vừa mới tỉnh mộng, sắc đỏ nhanh chóng biến mất. Cậu không nói lời nào mà vội vã chạy vào nhà tắm, rập cửa cái “rầm”.

Trong phút chốc, tiếng nước xối xả từ trong vụng ra.

Sáng ngày hôm sau, hai người xuất hiện đều có đôi chút ngại ngùng, nham thạch đã được chôn vùi trong lòng đất, cả hai đều có vẻ ngủ không được ngon. Kỉ Hoa Ninh gãi gãi đầu và hơi cúi xuống cười nói: “Tiểu Lam, việc tối hôm qua, là do tôi... đầu tôi có vấn đề, tôi...” .

Đây chính là những từ được cô ấp ủ từ lâu. Sau đó cô lao vào phòng và vùi đầu vào chăn ấm một lúc. Thật mất mặt, thật là mất mặt quá! Tại sao bản thân mình lại làm một việc như thế! Mà đó lại là Tiểu Lam nữa, người mà từ trước đến giờ cô coi như em trai nhưng hiện tại đã trở thành người yêu ư? Cô nên... nghĩ lại tuy là do cậu ấy chủ động, nhưng người châm ngòi và hưởng ứng lại chính là cô!

Trong khoảnh khắc đó, mọi ý nghĩ của cô thực sự đã ngừng hoạt động và thứ duy nhất nhìn thấy chính là nụ cười của cậu ấy. Ánh mắt đêm qua mới ấm áp và nồng nàn làm sao, nụ cười đó mới ngọt ngào làm sao. Cuối cùng cô cũng bị nhấn chìm trong cái bể đầy mật ngọt đó. Thật quá xấu hổ, đến tận bây giờ, cô vẫn còn nhớ như in mùi hương thơm, nước da láng bóng và làn môi mềm mại của cậu ấy... không, không thể nghĩ tiếp nữa.

Cô quyết định phải xin lỗi Tiểu Lam – tất cả đều do một phen “khinh suất” của cô mà nên. Là một phút hồ đồ, đầu óc có vấn đề và tâm tính loạn nhịp... Trai đơn gái chiếc ở riêng một nơi như thế này thật chẳng khác nào lửa gần rơm, chỉ cần một mồi nhen là bốc cháy tức thì, thế nhưng những sai lầm kiểu như thế này có thể tha thứ được.

- “Tôi rất thật lòng”. Lâm Tĩnh Lam buông ra một câu lạnh băng đã cắt đứt tất cả những lời mà Kỉ Hoa Ninh chuẩn bị nói. Cô kinh ngạc nhìn cậu, khuôn mặt nhợt nhạt nhưng rất nghiêm túc, điều đó chứng tỏ cậu không hề nói đùa.

- “Cậu... cậu có biết mình vừa nói gì không, Tiểu Lam?”.

- “Tôi nói, tôi thật lòng!”. Cậu ta chậm chậm tiến đến trước mặt Hoa Ninh, thân hình cao lớn của cậu đã cao hơn cô rất nhiều: “Trải qua bao nhiêu việc như vậy, tôi cho rằng em phải hiểu rõ tấm lòng của tôi đối với em chứ!”.

Một cú sốc đầy phức tạp – có lẽ điều đó cũng mang đến một sự sợ hãi mơ hồ xen lẫn phấn khích trong tâm hồn Kỉ Hoa Ninh, cô cảm thấy khuôn mặt nóng bừng trong khi lòng bàn tay lại lạnh băng như được trù trên một lớp ẩm ướt.

Cô gắng gượng cười: “Nói cái gì hả tiểu quý, cậu bao nhiêu tuổi và tôi bao nhiêu tuổi? Ngoài mẹ cậu và tôi ra, cậu đã từng gặp gỡ bao nhiêu phụ nữ? Nếu như vì việc tối qua mà cậu cảm thấy áy náy thì không đáng, đàn ông con trai có một chút kích động cũng là bình thường, tôi có thể hiểu điều đó...”.

- “Hoa Ninh!”. Cuối cùng đôi mắt nhìn cô của Lâm Tĩnh Lam cũng cau lại, cậu giữ chặt tay cô: “Thành thực đối diện với tâm tình của bản thân. Nếu muốn cự tuyệt thì cũng phải tìm một lý do chính đáng chứ, đừng có dùng vấn đề tuổi tác để đẩy tôi ra xa!”.

Kỉ Hoa Ninh ngẩn ra nhìn Tiểu Lam một lúc lâu, dường như đây là lần đầu tiên cô dùng ánh mắt đối với một người đàn ông thực thụ để nhìn cậu. Ngay sao đó, cô dùng hết sức để giật tay mình khỏi Tiểu Lam: “Tôi không biết!” rồi biến mất sau cánh cửa.

Lâm Tĩnh Lam ngồi trên sofa, hai tay chậm chậm đưa lên mặt, cậu biết rằng nếu như không nói vào lúc này thì mãi mãi cậu không còn có cơ hội nữa. Nhất định cô ấy sẽ bị sốc, sẽ cự tuyệt, tất cả những điều này cậu đều đã lường hết. Thế nhưng, cậu vẫn muốn để cô ấy biết rằng bao nhiêu năm qua vẫn có một người lặng lẽ chờ đợi cô, chờ đợi cô ngoảnh đầu lại cho dù chỉ là một cái liếc mắt.

Trước khi con người đó quay trở lại.

Kỉ Hoa Ninh bị cơn gió lạnh buổi sáng làm cho run người, lúc bấy giờ cô mới phát hiện ra vì vội vàng chạy đi mà đến giày cũng không kịp đổi. Cô ôm chặt hai bờ vai, chậm chậm bước những bước vô định trên con đường ồn ào người qua lại, tâm tình giống như giao thông buổi sáng ồn ào, ùn tắc đầy bận rộn.

Những việc xảy ra từ tối qua đến hôm nay thật quá đột ngột, là một bước tiến lớn và đơn giản là quá sức tưởng tượng. Cô và Tiểu Lam, Tiểu Lam và cô, tình cảm của bọn họ còn vượt xa hơn cả thứ tình bạn từ “thuở còn đóng khố”, sự tồn tại của cậu ấy đối với cô mà nói đã sớm trở thành như một thói quen tất yếu.

Nên định nghĩa thế nào cho đúng? Thanh mai trúc mã, chị em hay là bạn bè? Lần đầu tiên gặp Tiểu Lam, cô đã năm tuổi, còn cậu ấy lúc đó mới còn đang quần tã, đôi mắt bồ câu đen lay láy.

Cô chứng kiến từng bước trưởng thành của cậu, từng chút, từng chút một.

Họ hiểu nhau như hiểu chính bản thân mình và biết tường tận từng thói quen nhỏ của đối phương.

Thân mật, không có điều gì phải nghi ngờ. Cô đã yêu thương, quan tâm và còn cả ức hiếp cậu, cô không chỉ coi cậu như một người bạn mà hơn thế, cậu là chiến lợi phẩm đầy tự hào của cô: Sự tồn tại của cậu ấy là để cho cô ức hiếp, là để làm cho cô vui vẻ. Mặc dù đây chỉ là ý tưởng trong trò đùa của thuở ấu thơ, nhưng sau khi cô lớn lên thì niềm tin đó càng thêm củng cố hơn.

Lúc nào cô cũng cảm thấy rằng, bản thân mình luôn luôn dẫn trước cậu ấy về mọi thứ, cho nên không bao giờ tự giác bỏ đi thái độ của bậc đàn chị. Nếu như chẳng phải là hôm qua... cô gần như nghĩ rằng sự thân mật

giữa họ chỉ là một thói quen được thiết lập theo thời gian, nó thanh tao thuần khiết và không hề vương chút bụi trần dục vọng nào cả.

- "...Queenie... Queenie, hey!", khi Kỉ Hoa Ninh định thần lại, khuôn mặt của hai người Nisha và Jack đột ngột đập vào mắt cô, cô còn kinh ngạc hơn cả bọn họ: "Nisha... sao các cậu lại ở đây?".

Nisha kéo Jack lại, tay anh ta đang xách một chiếc túi, nhìn qua thì trong đó hình như là một ít rau quả. Nisha chỉ về ngôi chợ phía sau lưng họ: "Bọn mình đang chuẩn bị học cách chế biến món ăn Trung Quốc. Cậu sao đấy? Hồn xiêu phách lạc hay sao mà gọi mấy câu chẳng thấy động tĩnh gì?".

Kỉ Hoa Ninh cười nhũn nhặn: "Mình đang nghĩ chút việc nên không để ý...".

- "Sao cậu lại đi dép lê? Ồ, lẽ nào giữa cậu và anh chàng đẹp trai kia đã xảy ra chuyện gì?". Khứu giác nghi ngờ đầy nhạy bén của Nisha bắt đầu hướng tới người cùng sống với cô.

Kỉ Hoa Ninh hơi cúi đầu, không quan tâm đến mái tóc đang tung bay trong gió sớm. Nisha cũng không hỏi nhiều nữa mà kéo tay cô đi: "Người Trung Quốc nói: 'Hẹn gặp chẳng bằng ngẫu nhiên', mình và Jack gặp được tay đầu bếp cừ khôi đây rồi!".

Thế là Kỉ Hoa Ninh bị kéo đến cái "ổ chuột" của Nisha và Jack. Trong bếp, anh chàng Jack đang vụng về lựa chọn nguyên liệu còn hai cô gái thì khóa trái cửa lại cùng buồn dừa lê. Kỉ Hoa Ninh lần lượt kể lại sự tình cho bạn nghe, trong đó có cả câu chuyện mới xảy ra tối hôm qua.

Nisha nghe xong không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào, cô vỗ vỗ lên vai Hoa Ninh: "Cậu vẫn không biết rằng cậu là người thiếu nhạy bén như thế nào à?".

Kỉ Hoa Ninh kinh ngạc nói: “Cậu đã sớm nhìn ra chân tướng rồi sao?”.

Nisha mỉm cười và thì thào nói: “Cậu rất chiều chuộng cậu ấy và ngược lại cậu ta cũng như vậy đối với cậu. Hai người rất ăn ý, khi đứng gần nhau, bọn cậu dường như phát ra ánh hào quang”.

- “Ánh hào quang?”.

- “Mình còn nhớ... hôm đó bọn cậu đứng nói chuyện bên cửa sổ, ánh nắng thật ôn hòa, trên mình hai cậu giống như đang phát sáng. Tinh thần bọn cậu như thần giao cách cảm, trong mỗi lời nói đều ẩn chứa sự yêu chiều. Lúc đó mình đã nghĩ, con người này, có lẽ mãi mãi thích hợp với cậu mà không cần hỏi đến tình cảm”.

- “Queenie, cậu đã hai mươi lăm tuổi rồi. Đối với con gái mà nói, đây chính là giai đoạn bắt đầu quá trình biến hóa từ một giai đoạn hoàng kim này sang một giai đoạn hoàng kim khác. Sức mạnh của giai đoạn đầu là tuổi trẻ, của giai đoạn sau là nội dung. Nói một cách khác, sức hấp dẫn của cậu không hề giảm sút, nhưng cậu cũng không nên chần chừ mãi như vậy. Mặc dù mình không biết tại sao cậu lại né tránh chuyện tình cảm, nhưng ở phương diện này, cậu thực sự hơn hẳn những người khác”.

- “Nisha, cậu biết hết cả...”.

- “Mỗi người đều có điều bí mật của riêng mình. Với tư cách là một người bạn của cậu, mình chỉ cảm thấy thế mà thôi!”.

Kỉ Hoa Ninh cười một cách dè dặt: “Mình... lúc nhỏ... đã từng bị thương... mình thật không dễ dàng gì để tin người khác và cũng không quá tin tưởng vào ái tình trong hôn nhân, mình cảm thấy đó là những thứ quá hư vô và mù mịt. Rồi cũng chẳng biết từ khi nào, mình lại ghét phải đến tuổi kết hôn đến thế!”.

Lúc đó, Jack gõ cửa và thò đầu vào thăm hỏi: “Thật ngại quá, làm phiền hai công nương, cái này, quả thực là tôi đã làm hỏng rồi!”.

Anh ta giơ phần khoai tây tàn tạ lên – đơn giản là khi gọt vỏ anh đã gọt hết cả phần thịt và làm phí mất hai phần ba số khoai tây hiện có. Hai người vừa cười vừa giúp anh ta chế biến phần nguyên liệu còn lại. Nisha nói: “Nếu như không phải là lạc đường trong nhạc viện lần đó, có lẽ rằng mình vẫn mãi từ chối Jack. Mình và các cậu đi dạo, thế mà bên cạnh mình lúc đó chỉ có mỗi anh ấy. Tuy lúc đó anh rất ngượng ngùng nhưng từ đầu chí cuối đều nắm tay mình rất chặt, lại còn không ngừng an ủi mình nữa chứ, điều đó đã khiến mình rất yên tâm”. Cô nhìn Kỉ Hoa Ninh với ánh mắt đầy chân thành, đôi đồng tử màu xanh trong vắt: “Đến khi yêu anh ấy rồi, mình mới không thể tưởng tượng được, thế nhưng chúng mình hiện nay rất tốt, mình thật hạnh phúc khi đã tìm đúng người. Người phù hợp với cậu nhất, có lẽ quanh quẩn ngay bên cạnh mà cậu lại không hề phát hiện ra. Cậu làm sao mà biết được bản thân mình sẽ yêu một người nào đó vào một lúc nào đó?”.

Kỉ Hoa Ninh ấp a ấp úng: “Cứ cho, cứ cho là như vậy, cậu ấy nhỏ hơn mình năm tuổi... năm tuổi đấy! Khi mình học đại học, cậu ấy mới bắt đầu những năm đầu tiên của thời trung học cơ sở. Mình già hơn cậu ấy rất nhiều, sau này cậu ấy sẽ cảm thấy hối hận mà xã hội cũng không thể chấp nhận được...”.

- “Vậy muốn thế nào thì mới thích hợp? Lớn hơn cậu thì mới được hả nhà đạo đức học Kỉ Hoa Ninh?”.

Kỉ Hoa Ninh cũng không nghĩ đến việc tìm lý do khác: “Có lẽ là vì trong lòng vẫn còn ám ảnh, vẫn có sự cố chấp về tuổi tác nên mình không thể tự thuyết phục được bản thân để đối xử với cậu ấy như là nhân tình được. Với tình huống này, mình không muốn có một quyết định quá miễn cưỡng, Nisha, cậu hiểu mình chứ?”.

- “Mình hiểu, bạn thân mến ạ. Người đàn ông thực sự yêu một ai đó sẽ không bao giờ làm ngơ trước sự mong chờ của người mình yêu, có lẽ cậu ấy đã yêu cậu từ rất lâu rồi, và cũng sẽ chẳng hề gì nếu đợi thêm vài ngày nữa”. Nisha dường như rất tin tưởng vào Lâm Tĩnh Lam.

Những lời cô nói khiến Hoa Ninh phải trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc Lâm Tĩnh Lam bắt đầu chú ý đến cô từ khi nào? Lần cậu ấy đến Anh thăm cô? Hay còn sớm hơn thế nữa? Từ trước đến nay cô không hề biết bởi vì bản thân mình đã đắm chìm trong hình bóng của một người khác quá lâu. Nếu như không có chuyện tối ngày hôm qua thì không biết cậu ấy còn giấu kín tình cảm trong lòng đến bao giờ hồi cậu Tiểu Lam hướng nội kia ơi!

Với sự giúp đỡ của cô, ba người bọn họ đã có một bữa trưa phong phú. Sau lần nói chuyện thân mật đó, tâm tình Kỉ Hoa Ninh càng thêm rối loạn. Khi biết được tình ý của Tiểu Lam đối với mình, ngoài kinh ngạc ra trong lòng cô còn phảng phất một niềm vui nho nhỏ. Niềm vui đó là cái gì? Quý mến? Chẳng lẽ lại là sự quý mến?

Nếu như cậu ấy bị người ta ức hiếp, cô sẽ giúp cậu đòi lại công bằng; nếu như cậu ấy bị ốm, cô lo lắng đến phát sốt; nếu như cậu ấy không thích hòa đồng với mọi người thì cô để ý hướng dẫn – cô vốn cho rằng tất cả những điều đó đều đương nhiên phải thế, từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Thế nhưng cô đã không để ý đến cái cảm giác an toàn và ấm áp khi ở bên cậu ấy. Khuôn ngực của Tiểu Lam nũng nèn, dịu dàng và đáng tin cậy, lực của cánh tay cậu cũng có thể ôm cô một cách thật nhẹ nhàng.

Cô hưởng thụ mọi thứ như một lễ tất yếu, dường như là thứ cậu ấy tự hiến dâng cho cô. Nếu như có một ngày, cậu ấy không còn quan tâm đến cô – khi cô đau lòng, lại chẳng có người nào trầm lặng và dịu dàng như thế cùng bầu bạn với cô... nghĩ đến điều này, cô bất giác cảm thấy rùng mình.

Có thể hy vọng không? Không phải là cô chưa từng nghĩ đến một tình cảm khác nảy sinh giữa cô và cậu, mà là căn bản cô không dám nghĩ.

Bởi vì khoảng cách của năm năm! Bởi vì điều đó đa phần mọi người đều không chấp nhận và vì trong lòng cô lúc nào cũng nơm nớp lo âu.

Cô lang thang trong gió lạnh, những điều người bạn thân thiết đó nói không hề sai chút nào, cô chính là người lính đào ngũ khỏi chiến trường tình ái.

Dùng hết lòng can đảm, Kỉ Hoa Ninh quay về nhà. Không biết với người khác như thế nào còn giữa cô và cậu ấy là cơ sở tình cảm của hơn hai mươi năm qua, cho dù về sau này mối quan hệ của họ có như thế nào đi chăng nữa thì chí ít cũng có một sợi dây vô hình của tình thân thiết gắn kết hai người họ lại với nhau.

Không ngờ khi cô đẩy cửa vào, căn phòng đã trống không từ bao giờ. Những thứ ngổn ngang trong phòng khách đã được dọn dẹp đầu vào đó, ghế sofa cũng không còn hơi ấm nữa. Cậu ấy đi đâu? Cô gửi cho cậu một tin nhắn, nhưng dịch vụ thông báo không chuyển được.

Cô không hề cảm thấy nhẹ nhõm mà ngược lại vô cùng lo lắng. Mở tủ lạnh, đồ ăn vẫn còn thừa lại một ít. Bữa tối đã nấu xong mà Lâm Tĩnh Lam vẫn chưa về, điện thoại cũng không gọi.

Kỉ Hoa Ninh đi lại mấy vòng quanh phòng khách, trong tay vẫn cầm điện thoại – nhưng dịch vụ vẫn trả lời từ chối. Trong lòng cô như có gì đó đang trào lên đau đớn, cô đang lo cho cậu. Sau khi cậu đã bày tỏ một cách chân thành như vậy mà cô lại không may mắn thể hiện chút tình cảm lại còn sập cửa đi ngay.

Cái cậu Tiểu Lam này, bây giờ đang trốn ở góc nào “trị thương” đây? Càng nghĩ nhiều cô lại càng cảm thấy sốt ruột.

Chín giờ ba mươi phút, Lâm Tĩnh Lam phờ phạc đẩy cửa vào, ngay lập tức bị Kỉ Hoa Ninh túm lấy măng cho một trận: “Cậu đi đâu? Đến điện thoại cũng không gọi báo một câu?”.

Cậu ngẩn ra một lúc rồi dịu dàng cười nói: “Xin lỗi, thứ sáu tuần trước tôi đã quên điện thoại ở phòng thí nghiệm. Vừa nãy giáo sư có chút việc gấp nên gọi qua...”.

Cậu ấy sắp tốt nghiệp nên nhiều việc là chuyện không thể tránh khỏi. Nhưng câu nói của cậu cũng làm cho nỗi lo lắng của Kỉ Hoa Ninh vơi đi phần nào, cô dẩu miệng nói: “Đồ ăn đều đã nguội cả rồi, để tôi đi hâm lại!”.

- “Để tôi!”, cậu nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, hơi lạnh từ ngoài theo vào làm cô run rẩy nhẹ.

Cậu lột mũ, cởi áo khoác rồi cẩn thận treo lên móc áo sau đó quay mình đi vào bếp.

Lâm Tĩnh Lam rất thông minh, cậu hiểu cảm giác của Kỉ Hoa Ninh. Mặc dù cô ấy không nói gì nhưng cô đã quay về và lo lắng cho cậu, điều đó cũng đủ chứng minh rằng mối ràng buộc giữa họ bao nhiêu năm qua không phải là công cốc.

Nếu như đã chờ đợi được nhiều năm như vậy thì chờ thêm vài ngày nữa cũng có đáng là bao nhiêu?

Mẫn Na đang nằm trên giường gửi tin cho Tô San thì Mẫn Lạc Lạc đến.

Mỗi một lần Mẫn Lạc Lạc đến là mỗi lần kinh thiên động địa, cô đẩy cửa ầm ầm. Cha mẹ Mẫn Na còn đang bối rối, đứa trẻ Lạc Lạc này ngoan hiền hơn bất kỳ ai, hôm nay hình như uống nhầm thuốc thì phải?

- “Bây giờ là thời đại nào không biết mà vẫn còn bày đặt hôn nhân sắp đặt!”, Mẫn Lạc Lạc đầy một bụng ầm ức, chỉ khổ cho Mẫn Na phải một phen chịu đựng. Chiếc cổ đẹp đẽ của cô giống như của loài thiên nga cao quý, ngửa trên đó là khuôn mặt xinh đẹp đang phừng phừng đỏ.

Bố là viện trưởng của bệnh viện, mẹ là kiểm toán viên cho công ty nước ngoài, sinh trưởng trong một gia đình ưu việt như vậy khiến cô từ nhỏ đã trở nên cao ngạo và tự tin. Cô luôn cảm thấy rằng, bản thân mình có tất cả mọi thứ trên đời, không ai có đủ ưu việt để phù hợp với cái tên “Công chúa Thủy tiên” của cô.

Thủy tiên, là một loài hoa luôn luôn cúi đầu tự ngấm bóng mình, tự thưởng thức hương thơm của riêng mình.

Hiện cô là luật sư trong một công ty luật danh tiếng. Cô không kế thừa sự nghiệp của cha mẹ, nhưng cũng là một mỹ nữ tinh anh. Đã hai mươi bảy tuổi và từ khi sinh ra cho đến nay ánh mắt luôn được đặt cao “trên đỉnh đầu”, không có cách nào để giao thiệp với bất cứ người đàn ông ngu muội, cuồng vọng và đơn điệu nào. Thế nhưng vào lúc này đây, bố mẹ lại định sắp xếp việc hôn nhân cho cô.

Sao mà nực cười đến vậy! Chỉ dựa vào gia đình, sự nghiệp và một trang lý lịch cón con của đối phương thì liền muốn gả đứt cô đi sao? Lại còn nói cái gì là “môn đăng hộ đối” nữa!

Thật chẳng dễ dàng gì mới làm nguôi được cơn giận dữ như sấm dậy của Mẫn Lạc Lạc, lúc đó Mẫn Na mới lặng lẽ gạt mồ hôi. Cậu cũng đúng là, tự nhiên lại khiêu chiến với lòng tự tôn của chị Lạc Lạc ... nhưng...

- “Chị, việc đề nghị xem mặt đây đâu phải lần đầu, sao lần này chị lại phản đối gay gắt đến vậy? Liệu có phải chuyển công tác lần trước đã gặp được ngôi sao nào không? “.

Lần này Mẫn Lạc Lạc không những không phủ định mà còn gật đầu đầy nhiệt huyết.

- “Thảo nào đến đi xem mặt người ta cũng không muốn... hôm nào dẫn ngôi sao của chị đến ra mắt em đi!”.

Mẫn Lạc Lạc than vãn: “Đại khái là... không thể được mà...”.

Mẫn Na ngạc nhiên, chị Lạc Lạc cũng có lúc nuốt không trôi ư? Nghĩ đi nghĩ lại, Mẫn Lạc Lạc là con người ưu tú chứ đâu phải vừa, nhưng chị ấy đã hai mươi bảy tuổi rồi mà vẫn chẳng có lấy một mối tình vắt vai, lẽ nào chị ấy đúng như lời đồn đại?

Mù mờ trong tình yêu!

- “Chị, chị... anh ta không biết hay không muốn làm quen với chị?”.

- “... Có thể có một chút ấn tượng về chị!”.

- “Trời ạ...”.

Hai người thì thầm to nhỏ, nhưng không nghĩ rằng thế giới này rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ cần quay mình lại là cũng có thể chạm ngay vào người ấy.

Gần đây công việc của Kỉ Hoa Ninh rất bận rộn còn Lâm Tĩnh Lam thật khó nắm bắt tinh thần của cậu ấy.

Trước đây đều là cô đi sớm về muộn còn cậu ấy lại thanh nhàn; cô mua đồ nấu nướng, cậu rửa bát quét nhà. Chỉ cần cô quay đầu lại, cậu ấy đều ở những nơi trong tầm kiểm soát của cô.

Thế nhưng gần đây có gì đó không còn giống như thế nữa. Có khi cô rời nhà, giường của cậu đã trống từ lâu, khi cô về, cậu ấy vẫn còn chưa ở nhà. Cảm giác giữa hai người bắt đầu có những khoảng cách nho nhỏ, vì

cậu thường vắng mặt nên căn nhà cũng trở nên trống trải và lạnh lẽo hơn. Nếu như là ngày trước, cô đã hỏi ngay cậu rằng: Liệu có phải đang hẹn hò yêu đương hay đang tụ tập gì không?

Kỉ Hoa Ninh đã tự buộc chân chính mình, nuốt không trôi mà nhả ra cũng không được. Nhưng rốt cuộc cô cũng không phải là người có thể kìm lòng lâu được, cứ nghĩ đến lúc này có thể cậu ấy đang ngồi cùng một cô gái trẻ trung nào đó thì cô không chịu được và cảm thấy lạnh toát đến cả các đầu ngón chân.

Vẫn còn nghĩ đến việc độc chiếm lấy cậu, không phải sao? Cô chỉ không biết rằng, ham muốn độc chiếm liệu có phải là một thứ tình yêu?

Cuối cùng cô cũng mở lời hỏi Tiểu Lam, câu trả lời của cậu đều nằm ngoài ý nghĩ của cô.

- “Sắp tốt nghiệp rồi nên có nhiều cơ sở nghiên cứu đến mời gọi, nhà trường cũng hy vọng tôi có thể ở lại. Giáo sư Hàn nói, cần thận trọng trong lựa chọn, thế nên tôi đi tìm hiểu. Tôi không ở nhà, em nên nấu cơm ít đi một chút và có lẽ... cũng có thêm niềm vui nho nhỏ”. Cậu chớp đôi mắt xuống, trong đó dường như phảng phất sự chân thành dịu dàng.

Cô như trút được gánh nặng và đột nhiên muốn được dựa vào mình cậu, nhưng cô chỉ đi đi lại lại và nói: “Sao không nói sớm, hại người ta phải lo lắng!”.

Cậu cười thật ngọt ngào: “Tiền đồ trước mắt tôi vẫn còn mờ lung lắm, nhưng thân làm người đàn ông, tôi không thể chuyển gánh nặng sang cho em được!”.

Lời cậu nói làm tim cô nhảy nhót, một luồng hơi ấm dần dần lan đến đỉnh đầu.

- “Tiểu Lam”, cô quay lưng lại để đơm cơm cho cậu.

- “Gì cơ”, Tiểu Lam đang ngồi ngoan ngoãn tại chỗ đợi cơm như một học sinh tiểu học.

- “Nếu như... nếu như tôi suy nghĩ lại về chuyện tình cảm, để cậu phải đợi thêm nữa thì liệu có được không?”.

Cô chờ một lúc không thấy Tiểu Lam trả lời. Kỉ Hoa Ninh quay đầu lại, cậu nhìn thẳng vào đôi mắt cô: “Nếu như miễn cưỡng thì em cũng không cần nghĩ cho tôi đâu!”.

- “Không phải”, cô phủ định ngay: “Tôi... có quan tâm đến cậu, nhưng tôi nghĩ, tôi cần thêm thời gian. Cậu có đồng ý không?”.

Cậu khẽ nheo mắt, góc độ càng lúc càng lớn. Ngay lập tức, cậu xòe một bàn tay ra: “Vậy chúng ta ngoắc tay, ngoắc tay rồi giao kèo ký kết, cấm được rút lời!”.

Khi nhỏ, bọn họ thường gian trá trong trò chơi, Kỉ Hoa Ninh chỉ cần ngoắc tay với cậu ấy thì nhất định niềm tin được thừa nhận.

Cô tiến lại, vươn ngón tay trở nhỏ nhắn của mình ngoắc lấy ngón trở của Tiểu Lam: “Móc câu đã buộc, trăm năm không đổi!”.

Hai ngón tay cái cùng ấn mạnh vào nhau.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đêm Lạnh Tình Yêu

Nhiều năm sau, bạn có thể không nhận ra người mà mình đã yêu sâu sắc? Có lẽ nào thời gian lại có thể làm thay đổi hoàn toàn một con người?

Trong cuộc sống chung có những chất xúc tác đang ngấm chảy ở khắp nơi, đôi khi chỉ với một chi tiết nhỏ cũng có thể làm nảy sinh những ảo tưởng đẹp đẽ. Trong yên bình và hạnh phúc như vậy, ngày tốt nghiệp của Lâm Tĩnh Lam cuối cùng cũng đến. Với rất nhiều cơ hội lựa chọn, cuối cùng anh quyết định làm việc cho Trung tâm nghiên cứu thuộc Cục Nghiên cứu quốc gia, một tiền đồ rộng mở với người thanh niên đó.

Chris đối xử ngày càng tốt với Kỉ Hoa Ninh. Nisha cũng đã từng cảnh báo với cô rằng: Một con người từng là một anh chàng hào hoa lãng tử như Chris mà hiện tại lại là nhân vật cốt cán của công ty, điều đó nhất định phải có nguyên nhân. Và cô chính là nghi ngờ lớn nhất.

Sau khi hứa hẹn với Tiểu Lam, Hoa Ninh mới hiểu rằng, cách thể hiện tình cảm của con người thật đa dạng và phong phú. Đối với Chris, có lẽ ẩn chứa sau sự chăm sóc tinh tế, những vui đùa, câu giận chính là sự thể hiện tình cảm nơi anh. Thế nhưng trong thế giới của cô, không hề có sự tồn tại hình bóng của người con trai đó.

Và thời gian có thể kéo khoảng cách ngăn ngòi để kết thúc mối thâm tình của anh dành cho cô. Chris chợt hiểu ra rằng, đối với những cô gái giống như Queenie, họ không thích những lời đường mật ngọt ngào, chẳng thích tiền bạc phú quý và thậm chí anh còn không biết cô thích thứ gì? Cô mãi mãi là nụ cười bí ẩn và anh thật sự không thể thấu hiểu tâm tình của cô.

Trước nay anh đều nghĩ rằng, chỉ cần xác định chính xác tình cảm của bản thân mình rồi dần dần sẽ đến gần được cô. Tuy nhiên, tận mắt chứng kiến những thay đổi nho nhỏ từ nơi cô, anh không thể không giật mình kinh sợ và dự cảm rằng: Cô gái đó đang từng bước, từng bước rời xa anh.

Trong một buổi tiệc lớn, Chris và Kỉ Hoa Ninh – một đôi cộng sự tuyệt vời trong công việc vẫn như thường lệ cùng trang trọng đến tham dự. Họ đang khiêu vũ uyển chuyển dưới ánh trăng dịu dịu và Chris quyết định mượn cơ hội này để bày tỏ nỗi lòng lâu nay của mình.

- “Hôm nay mời cậu đến, kỳ thực còn có một việc còn quan trọng hơn cả hợp đồng”.

Chris dịu dàng chăm chú nhìn Hoa Ninh, trong khóe mắt ánh lên một nụ cười, khi đổi bước, hai người họ đổi vị trí cho nhau:

- “Cậu là cộng sự tuyệt vời nhất của tớ, những phi vụ mà chúng ta cùng hợp tác đều không bao giờ thất bại. Thế nhưng trong sâu thẳm tâm lòng, tớ vẫn hy vọng cậu sẽ trở thành một “đối tác” đặc biệt...”.

Khi Hoa Ninh về cơ bản đã đoán được điều Chris muốn nói và đang dần chuyển sang trạng thái bối rối thì người đàn ông khiêu vũ bên cạnh bất chợt kêu lên một tiếng rồi khụy xuống đất. Định thần nhìn lại, hóa ra là ngài tổng giám đốc của một công ty nổi tiếng.

Trong lúc hỗn loạn, có tiếng kêu thất thanh vang lên, người cời áo, lay mình, còn có người đang làm động tác cấp cứu tim, chẳng ai biết ông ta có bị bệnh tim hay không? Người duy nhất có thể cung cấp thông tin về người đàn ông đó chính là cô bạn gái đi cùng, nhưng người này lúc trước cũng đã hét lên một tiếng rồi sụp xuống bên cạnh người đàn ông của mình, miệng không thốt lên lời, hình như là thư ký của ông ta.

Người của trung tâm cấp cứu nhanh chóng xuất hiện, một nhóm người mặc áo blouse trắng đang khẩn trương đến nơi xảy ra sự cố. Những hoạt

động có quy mô lớn như thế này, khách mời đều là những người có máu mặt, chắc chắn phải luôn sẵn sàng ứng phó với những tình huống khẩn cấp, bác sĩ ở đây thường là những cố vấn sức khỏe riêng của những gia đình giàu có. Trong lúc hỗn loạn đó, một giọng nói rành rọt vang lên bay thẳng đến tai Hoa Ninh:

- “Không đáng ngại, ông ấy chỉ choáng váng một chút, đó là do lao lực quá mà nên, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian thì sẽ khỏe trở lại thôi!”.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm rồi tản về các phía. Chris muốn kéo Hoa Ninh đến một góc khác, thì thấy rằng hình như cô ấy đang đứng như chôn chân tại chỗ, đôi mắt đờ đẫn không chớp. Dõi theo ánh mắt, khi những người đứng che đàng trước đã dần dần tản ra, cuối cùng hình ảnh một người mặc áo blouse trắng cũng hiện ra rõ mồn một trước mắt.

Người đàn ông đứng nhìn bệnh nhân được đưa lên cáng để chuyển đến phòng khách nghỉ ngơi rồi mới từ từ tháo bỏ găng tay.

Đôi mắt đen lay láy như chim bồ câu, người con gái bện váy tím, tóc dài cột cao, lộ vẻ mảnh mai mềm mại, tri thức và đầy nữ tính. Cô ấy, là cô ấy! Sâu thẳm trong anh, không một chút do dự bật lên tên cô gái: “Tiểu Ninh”. Cho dù thời gian có thể thay đổi hoàn toàn một con người?

Lâm Tĩnh Lam nhận điện thoại của Mẫn Na nói rằng sắp đến sinh nhật của anh mình, muốn nhờ cậu cùng đi để chọn quà cho anh trai. Tĩnh Lam từ chối một cách khéo léo nhưng Mẫn Na vẫn cố nài nỉ cậu cùng đi để nhân tiện có thể chọn quà cảm ơn giáo sư Hàn trước khi tốt nghiệp. Cậu suy đi tính lại, quả thực việc này ngay bản thân mình, từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến, và việc cảm ơn giáo sư Hàn là một việc nên làm. Cậu gửi cho Kì Hoa Ninh một tin nhắn rồi đi luôn.

Hôm nay Mẫn Na trang điểm thật đẹp, ngọt ngào và đáng yêu như một thiên sứ phấn hồng. Việc cô đi cùng với cậu con trai cao ráo và đẹp đẽ như

Lâm Tĩnh Lam khiến mọi người trên đường không ngừng so sánh và thầm khen ngợi. Trong lòng Mẫn Na đang dâng lên một cảm giác lâng lâng khó tả, chỉ cần nhìn vào đôi mắt của những người đi trên đường là có thể thấy sự phối hợp của họ tuyệt đến thế nào.

Đi một vòng quanh các cửa hàng, cuối cùng họ cũng chọn được những món đồ ưng ý, trên đường đi hai người thi thoảng lăm lăm mới trao đổi vài ba câu chuyện. Lúc quay trở về, Mẫn Na nói rằng chiều hoàng hôn thật rực rỡ, muốn đi dạo quanh công viên một vòng rồi mới về nhà. Đối diện với khuôn mặt khẩn khoản của cô, Lâm Tĩnh Lam nghĩ, đưa cô ấy đi một vòng cũng chẳng hề gì. Thế là hai người bọn họ chầm chậm men theo con đường ven quanh hồ trong phong cảnh tuyệt vời, hơi lạnh của nước hồ phả vào mặt khiến con người ta thật sáng khoái.

Đi một hồi Mẫn Na đột nhiên bị vấp và ngã khụy xuống đất. Lâm Tĩnh Lam định đỡ cô dậy, Mẫn Na mắt ngân ngấn nước, mặt dần đỏ: “Chân đau quá... tớ không đi được nữa rồi”. Cô thò chân ra khỏi gấu váy, quả thật có vết xước và vài vết máu chảy ra. Lâm Tĩnh Lam vội đưa mắt quan sát xung quanh: “Tớ đi mua thuốc, cậu đợi nhé!”.

Khi cậu mua thuốc về, Mẫn Na đã không còn ở đó nữa. Tĩnh Lam đành gọi điện và theo sự chỉ dẫn, cậu đã tìm được Mẫn Na đang ngồi ở cửa của một xưởng để xe cũ. Cô nói, ngồi đợi lâu quá nên thấy lạnh, hơn nữa xung quanh lại chẳng có ai, nhìn thấy căn nhà nhỏ nên cố lết về đây. Tĩnh Lam không mấy may nghĩ ngờ và nhanh chóng đưa thuốc cho Mẫn Na. Lúc đó, cô đột nhiên đưa tay ra kéo mạnh Tĩnh Lam, như có một lực nào đó đẩy mạnh phía sau, cánh cửa đột ngột đóng lại. Trong bóng tối, Mẫn Na có thể cảm thấy ánh mắt lạnh lùng của Tĩnh Lam, ánh mắt ấy làm cô thấy ớn lạnh sống lưng. Cô nghe thấy tiếng cậu nói rất khẽ: “Hà tất phải làm thế?”. Có lẽ mình không nên nhận lời đi với cô ấy. Chỉ là quen biết lâu năm, cũng được coi là bạn bè, nào ngờ lại bị bạn cho vào tròng.

Mẫn Na lạnh lùng nói: “Em không tin là anh không biết tình cảm của em đối với anh. Đã bao năm nay, anh đều giả vờ như bị điếc, thấy mà không chịu thừa nhận, đến nhìn em một cái anh cũng không. Đó chẳng phải là anh muốn chạy trốn hay sao? Tại đây, chỉ có em và anh, dù có chuyện gì xảy ra thì ai có thể biết chứ... ”.

Trong lúc đó, Kỉ Hoa Ninh nhận được điện thoại của Tô San, nói rằng không tìm thấy Mẫn Na, tự nhiên cảm thấy không “yên tâm” khi cô ấy đi cùng Lâm Tĩnh Lam. Hoa Ninh ngắt điện thoại, nhìn Viễn Ảnh sau mấy năm không gặp, anh ấy đã trưởng thành hơn, càng ngày càng nam tính. Cô không thể không thừa nhận rằng sự lựa chọn trong cuộc sống của anh là đúng, cô cũng chưa từng thấy ai mặc áo blouse trắng lại thanh cao và nho nhã như anh.

Một bên là Chris, một bên là Giang Viễn Ảnh, tâm trạng Kỉ Hoa Ninh lúc này thật hỗn loạn. Vốn sẽ là một đêm lãng mạn, nhưng thật khó có thể xóa bỏ vĩnh viễn chuyện tình đã từng ăn sâu trong cuộc đời mình.

Kỉ Hoa Ninh và Giang Viễn Ảnh sánh bước đi trong đêm lạnh đầy yên tĩnh, cô đang khoác trên mình chiếc áo choàng của anh, khi làn gió thổi tới, thân cô chợt run lên nhẹ nhẹ. Khi vừa ra khỏi hội trường, Viễn Ảnh đã nhẹ nhàng cởi áo choàng của mình và khoác lên vai cô. Động tác thật tự nhiên và dứt khoát, thậm chí họ còn chưa nói với nhau lời nào.

Anh gọi tên cô: “Tiểu Ninh!”.

Cô đang đứng trong gió, trước mặt anh. Đôi mắt cô mở to, váy tung bay trong gió, trông tựa như một bông sen đang bùng nở.

Chris nói nhỏ bên tai cô:

- “Cậu đã muốn về chưa? Hay tớ đi trước nhé?”.

Cô lắc đầu, đã là gặp gỡ trên đường thì nên cố gắng hết sức để hoàn thành vai diễn của mình.

Chris đánh xe ra xa. Không thể đến với cô ấy lúc này, thì anh làm sao có thể tiếp cận với quá khứ của cô ấy? Trong lúc cô đang mệt mỏi, có thể nhớ đến sự bao dung của anh trong giờ khắc này, tựa như đêm dài vô tận, cả xấu và tốt đều hòa lẫn trong nó.

Nếu như cô ấy cố tình đẩy anh ta ra xa hoặc ra vẻ như vậy. Đây là tình cảm bạn bè ư? Sau khi đã trải qua quá nhiều chuyện, lại xa cách lâu như vậy thì nói đến quan hệ gì cũng đều không đúng, đó là một thứ tình cảm còn sâu sắc hơn cả tình bạn. Trên thế giới này, khi hai con người đều có một phần ký ức giống nhau thì đó chính là duyên phận, và việc quên đi điều đó thực sự là một sự đáng tiếc. Sau này, mỗi khi bạn nhớ lại chuyện xưa, trong cơn ngậm ngùi nức nở, bạn biết rằng có một người giống như bạn, nhớ hết những điều không ai biết này, bạn sẽ cảm thấy được an ủi. Nhưng tất cả những điều đó, chưa chắc đã liên quan đến tình yêu.

Anh ấy gọi tên cô tha thiết, song lại không vội vã nói một điều gì. Trong màn đêm điểm tuyết chút không khí lạnh lạnh, hai con người đó đã cùng nhau đi trên một đoạn đường, không bối rối, không run sợ và càng không có chút gì gọi là oán hận. Thì ra đây chính là tất cả những gì chân thực nhất của lần gặp gỡ này. Kỉ Hoa Ninh nhẹ nhàng kéo áo khoác ôm sát lấy thân mình, thay vì dư vị của sữa tắm là mùi nước hoa thoang thoảng. Anh ấy đã thực sự trưởng thành, lột bỏ cái vỏ thô ráp của thuở thiếu thời, anh của hiện tại đã trở thành một người đàn ông cương nghị và chín chắn, thế nhưng không biết vì sao Kỉ Hoa Ninh lại cảm thấy anh thật xa lạ. Cô từng cho rằng, bất luận thời gian có lâu đến đâu đi chăng nữa thì khi gặp lại anh nhất định vẫn là ấn tượng rõ ràng như thuở ban đầu, giống như cái nhìn lần đầu tiên ấy: Trong ánh sáng dịu dịu của buổi ban mai, cậu thiếu niên cao ngạo mà thanh nhã đang nở nụ cười thân thiện:

- “Mình là Giang Viễn Ảnh, xin giúp đỡ nhiều!”.

Cái khoảnh khắc ấy không bao giờ có thể tái hiện được nữa, lúc này đây, trong lòng cô như có tiếng thở dài nhè nhẹ.

- “Hoa Ninh, em thực sự đã trưởng thành!”. Giang Viễn Ảnh ngay từ cái nhìn đầu tiên đã không tránh khỏi sự thán phục trước vẻ đẹp của cô.

- “Em sống tốt chứ?”.

“Sống tốt chứ?” là câu mào đầu kinh điển và cổ lỗ sĩ nhất mà các đôi thường thốt lên trong cuộc trùng phùng sau khi chia tay. Nếu như đôi phương có cuộc sống may mắn hơn thì liệu rằng bản thân có cảm thấy chút gì đó buồn phiền? Kỳ thực, tốt hay không tốt cũng đều không có gì liên quan đến mình nữa, thế nhưng vẫn còn rất nhiều người muốn tìm đáp án cho câu hỏi đó.

Cô gật mạnh đầu: “Cũng tốt, như anh thấy đấy!”.

Anh cười thật tươi: “Thế là tốt rồi, thế kết hôn chưa?”.

- “Chưa, còn anh?”.

- “Khi cơ hội đến đã không nắm lấy, sau có điều kiện quay lại thì thời cơ đã chẳng còn nữa!”. Một câu nói đùa nhưng trong đó ẩn chứa bao điều thở than!

Kì Hoa Ninh kéo áo khoác trên vai xuống: “Em đến bến rồi, cảm ơn chiếc áo của anh!”.

Anh khoác áo vào người, gượng cười, xe đã đến, ánh đèn đăng xa rọi đến như đâm vào mắt người ta. Cô quay người:

- “Vậy em đi trước nhé, liên lạc lại sau!”.

Trong khoảnh khắc ấy, anh giữ lấy bàn tay lạnh giá của cô:

- “Tiểu Ninh, anh xin lỗi. Anh sẽ gọi điện cho em!”.

Cô quay đầu lại, nở nụ cười xa xăm và anh cảm thấy gần nhau trong gang tấc đấy nhưng sao như xa cách cả chân trời.

- “Không cần đâu!”.

Cửa xe đóng lại, bàn tay cô tuột khỏi tay anh tựa như hai đầu của thế giới. Không cần xin lỗi ư hay không cần liên lạc? Cô ấy chỉ cười và nói: “Không cần đâu!”.

Kì Hoa Ninh đứng dưới ánh đèn xe vàng vọt, cô đang nhìn hình ảnh khuôn mặt mình đung đưa, thoát ẩn, thoát hiện phản chiếu trên cửa kính xe. Tiếng chuông điện thoại vang lên, là tin nhắn của Tiểu Lam: “Em đang ở đâu? Lúc nào mới về?”. Cô nhớ lại cuộc điện thoại của Tô San và lặng lẽ gấp điện thoại lại. Trên xe, chỗ ngồi đã kín, có lác đác vài người khách đang đứng, chiếc xe lăn bánh chậm rãi và đơn độc. Trong cái giờ khắc gần về khuya ấy, hình như trong mỗi con người đều chứa chất những nỗi niềm riêng tư và còn mang theo cả sự mệt mỏi của một ngày bận rộn. Tài xế bật đài để tinh thần được tỉnh táo, chất giọng trầm ấm êm ru của nữ phát thanh viên cứ đều đều vang lên như dạ khúc của đêm thành thị. Khi những câu thơ buồn bã vang lên, cô từ từ ngược đôi mắt đang rủ xuống của mình lên.

Tốt thôi!

Một câu nói như nghẹn lại trong họng

Khi bóng thành thị ánh lên huyền ảo

Chúng ta chia ra thành những thế giới riêng biệt

Và xem tất cả đã hóa thành hư vô

Chúng ta nói rằng: không bao giờ buông tay

Nhưng thực sự nói rằng đã yêu thì vẫn chưa đủ

Khi đi đến ngã rẽ của con đường

Anh rẽ trái còn em bên phải

Chúng ta đều cố chấp mà chưa từng ngoảnh lại

Chúng ta nói rằng: Chia tay rồi sẽ là những người bạn

Từ khi đó không thể cất lời thăm hỏi

Trong đám đông đó tình cờ gặp lại

Anh gầy đi rất nhiều

Còn em vẫn đắm chìm trong đôi mắt anh...

Kỉ Hoa Ninh đã từng khóc khi nghe bài hát này, nhưng lần này trong tâm khảm cô lại thanh thản và bình tĩnh đến kỳ lạ, cô đang nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trên cửa kính xe rồi từ từ ngẩng cao đầu.

Về đến nhà, căn phòng bị màn đêm dày đặc bao trùm, cô bật tất cả bóng đèn lên rồi sau đó gọi điện cho Lâm Tĩnh Lam. Một lúc sau, cậu cũng về đến. Cô hỏi:

- “Đi đâu? Sao còn về muộn hơn cả tôi?”.

Cậu chậm rãi trả lời:

- “Đưa bạn đi mua ít đồ, đã nhắn tin cho em rồi nhưng sao không thấy trả lời?”.

Cô nhìn điện thoại:

- “Có tin nhắn à? Chắc mạng lại bị làm sao rồi!”.

Cậu đi qua người cô, trên cổ rõ ràng có vết son môi. Trong lòng cô, trái tim như thắt lại. Sao cô ghét sự tinh tường của đôi mắt mình đến thế, ngày hôm nay, cô đã chứng kiến quá nhiều điều mà đáng lẽ không nên thấy: Tình cảm của Chris, hình bóng của Giang Viễn Ảnh và cả dấu vết của nụ hôn trên cổ Tiểu Lam. Có lẽ cô không bao giờ biết được rằng cậu đã dõi theo chuyến xe của cô cho đến khi khuất hẳn rồi mới chậm chậm rời đi. Khi quan tâm đến một người, con người ta dễ dàng trở nên tự ti; khi quan tâm đến một người, con người ta có thể “khẩu xà tâm Phật”; và khi quan tâm đến một người, con người ta cũng dễ dàng cam tâm chịu đau khổ chứ nhất định không chịu cúi đầu. Điều này tựa hồ như phần tình yêu khiến con người ta rung động nhất và cũng là thứ bào mòn con người nhất. Bởi vì đối với hai người, khi người này có điều gì che giấu lại hay nghi ngờ về những điều bí mật của đối phương. Đây chính là lần đầu tiên có sự lạnh nhạt xen vào giữa Kỉ Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam. Và hai người họ chẳng ai tự nguyện mở miệng trước để nói một điều gì. Với tình hình này, Hoa Ninh cảm thấy mệt mỏi, rõ ràng là một vấn đề rất nhỏ nhưng cô không biết làm cách nào để hóa giải và phải bắt đầu từ đâu.

Việc để cho chuyện tình cảm vẫn vương trong khi làm việc khiến cho chuyện đàm phán trong mấy phi vụ của cô không được thuận lợi cho lắm. Khi cô đang vội vã đến khách sạn, trời bỗng tối sầm như sắp mưa, không biết Tiểu Lam có mang theo ô không? Bất giác cô nhớ đến cậu, thế nhưng vẫn cảm thấy chưa thể gạt bỏ được lớp bụi trong lòng, cũng giống như bầu trời mịt mù trước mắt kia.

- “Sao lại thế này?”, trước khách sạn, chàng trai đang hỏi một cô gái, đứng ngay bên cạnh cô ấy là một “vệ sĩ”, thái độ của họ rất thân mật.

- “Tại sao em và anh ta... sao các người lại từ trong khách sạn đi ra?”.

Kỉ Hoa Ninh liếc nhìn, đó là một chàng thanh niên chưa đến ba mươi tuổi, dung mạo đoan chính và có vẻ rất hòa nhã, nhưng lúc này có lẽ vì bị kích động hoặc do quá phần nộ mà mặt đang đỏ phừng phừng. Cô gái kia

trang điểm rất bắt mắt, còn anh ta chỉ bận chiếc áo sơ mi màu lam, hiển nhiên là không cùng gu với cô gái. Cô ta quay đầu nói với gã trai còn lại: “Anh yêu, đi lấy xe trước đi, em có chút việc phải làm ở đây”. Gã đó trước khi bỏ đi còn hôn một cái thật kêu lên má cô gái rồi liếc nhìn chàng thanh niên một cách đầy khiêu khích. Chứng kiến cảnh ấy, mắt người thanh niên bận áo lam tựa hồ như sôi máu, nếu như không có người bảo vệ đứng bên cạnh thì nhất định anh ta sẽ xông đến cho gã trai kia vài quả đấm rồi. Cô gái hùng hổ tuyên bố:

- “Anh thấy đấy, hiện tại chúng tôi đang sống với nhau. Mạnh Thiên Phàm, chúng ta đều đã trưởng thành rồi, về tình cảm nên giải quyết một cách có lý trí. Chúng ta yêu nhau đã nhiều năm rồi, lẽ nào anh không cảm thấy mệt mỏi, trước đây tôi không nhẫn tâm nói là để anh từ từ nhận ra sự lạnh nhạt nơi tôi, không ngờ lại bị anh bắt gặp!”.

Nghe những lời nói của cô gái đó, chàng thanh niên áo sơ mi lam – tất nhiên là Mạnh Thiên Phàm trong chốc lát trở nên buồn bã, khóe mắt nhanh chóng ngấn nước. Anh đã nghĩ đến bao nhiêu điều tốt đẹp nhưng đó chỉ là mộng tưởng của bản thân và anh không thể nào cam tâm để chấp nhận kết cục này. Trong bảy năm quen biết, yêu nhau năm năm và chuẩn bị bước vào lễ đường làm lễ kết hôn, không bao giờ nghĩ đến một điều gì khác, tiền lương hàng tháng đều giao cả cho cô ấy, trong thâm tâm anh, hai người họ đã sớm là một đôi vợ chồng. Năm tháng qua đi, một phần tình yêu đã dần dần chuyển thành tình thân và tình bằng hữu; anh cho rằng, tất cả những điều này không cần nói ra thì cả hai cũng đều tự biết và không hề nghĩ rằng đến một lúc nào đó sẽ xảy ra hiện tượng lệch pha trong tình yêu, có thể ở nơi anh vẫn còn nồng nàn nhưng ở nơi cô ấy đã nguội lạnh từ lâu.

- “Thiên Phàm, yêu thì ở, không yêu nữa thì giải tán!”. Lần đầu tiên cô ấy gọi tên anh – “Thiên Phàm” là lúc hai bọn họ vẫn còn ngây ngô, nụ cười của cô ấy sao mà thẹn thùng, sao mà ngọt ngào đến thế! Còn cô của hiện tại, ăn mặc sành điệu, trang điểm quyến rũ, nhưng sao anh lại cảm thấy xa

lạ đến vậy, cứ như từ trước đến giờ hai người họ chưa từng quen biết. Mắt dõi theo khi cô vui vẻ bước vào xe mới, Mạnh Thiên Phàm mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, suốt năm năm qua cuối cùng chỉ còn lại vền vền vài từ: “Yêu thì ở, không yêu thì giải tán!”. Lệ mờ đục đang túa ra nơi khóe mắt và anh đang nỗ lực kìm nén để dòng chất ấy không tuôn rơi. Với tất cả những sự công kích vừa ập tới thì việc giữ thể diện cũng không còn quan trọng nữa.

Kỉ Hoa Ninh quay mặt đi, cô không đủ can đảm để xem tiếp, mối quan hệ giữa nam và nữ vẫn luôn là như vậy. Đây chính là thời đại mà tỉ lệ ly hôn chiếm một phần ba, sau khi tan đàn xẻ nghé thì còn tính đến điều gì? Cô chợt cảm thấy rùng mình vì lạnh, chỉ muốn nhanh chóng trở về nhà.

Về đến nhà, Lâm Tĩnh Lam đã ở trong phòng, không biết là đang làm gì nhưng cô biết chắc chắn rằng cậu ta đang cố ý tránh mặt mình và cô cũng không nghĩ đến chuyện đi làm lành.

Chiến tranh lạnh thực chất là một trạng thái khiến cho con người ta mòn mỏi, đặc biệt là đối với hai người nam nữ sống chung nhà. Cô vẫn nấu nướng, cậu ấy vẫn rửa bát, chỉ là trong mắt họ không có thần sắc và trong khi nói chuyện hình như là đang cố né tránh điều gì. Ba ngày trôi qua, Kỉ Hoa Ninh càng ngày càng không thể chịu được kiểu sống này, cô cảm thấy mình rất dễ bùng nổ. Cô nghĩ đi nghĩ lại về vấn đề của bọn họ và lập tức phát hiện ra rằng Tô San không hề có ý tốt, cũng biết rằng sự trung thành của Tiểu Lam không phải là chuyện đùa, thế nhưng trong thâm tâm, cô vẫn cảm thấy đầy sự hờn dỗi. Nghĩ đến tất cả những chuyện có thể xảy ra giữa Lâm Tĩnh Lam và người con gái khác, Hoa Ninh không thể không để tâm, từ nhỏ đến lớn không phải lúc nào cậu ta cũng thuộc về cô hay sao? Giả sử sự thực có thể khác đi thì cô sợ rằng mình khó có thể chấp nhận được, chỉ là hiện nay cô ấy vẫn chưa nghĩ đến điểm này. Hơn nữa, việc Lâm Tĩnh Lam không lên tiếng khiến cô càng cho rằng cậu ta là một người có lòng dạ hẹp hòi, cậu ấy là con trai lẽ nào lại không thể hạ mình giải thích một lần hay sao, trừ khi không có lý do để giải thích? Càng nghĩ nhiều lại càng

khiến bản thân mình thêm bối rối, chẳng có ai có thuật đọc được suy nghĩ, có thể thần thông quảng đại để hoàn toàn thấu suốt được tâm khảm của người khác?

Thời gian này Kỉ Hoa Ninh đang tiếp nhận một phi vụ, nếu có thể thành công thì cũng đủ để nâng cao thành tích của cô trong vòng một tháng. Đối tượng là một ông lão ở ngoại ô, nếu có thể thuyết phục ông bán cho mảnh đất tổ tiên hiện đang trong tay thì có thể nói đã thành công được hơn nửa. Amanda đang đi công tác, Chris đang lúc công việc ngập đầu, thế là ngay từ tinh mơ cô đưa theo hai trợ thủ lên đường ra ngoại ô. Sáng sớm ngày hôm đó trời quang mây tạnh, khí hậu rất dễ chịu, nhưng đến buổi trưa, từng đám mây đen dần dần kéo đến bao trùm cả bầu trời. Ông lão đã vào cái tuổi “xưa nay hiếm” cùng với một người giúp việc sống đơn độc một mình nơi thôn dã, thế nên tính tình khó tránh khỏi những điều kỳ quái. Ông lão nghe tin Kỉ Hoa Ninh đến, đến gặp mặt cũng không muốn gặp nên đã sai người từ chối từ ngoài cổng. Hoa Ninh đưa tay lau mồ hôi lấm tấm đổ ra trên trán, đối tượng còn khó tiếp cận hơn so với tưởng tượng của cô, nếu với một người bình thường thì có lẽ họ đã sớm “giơ tay hàng” nhưng đây là Kỉ Hoa Ninh – không thể đoán trước một điều gì, luận về đàm phán, luận về tâm lý con người thì cô khá tự tin. Từ buổi trưa cho đến chiều tối, sau bao nhiêu lần bị đóng sập cửa trước mặt, đến người giúp việc của người ta cũng cảm thấy ngán ngẩm thì cuối cùng ông lão cũng đồng ý cho cô vào nhà để nói chuyện. Đó là cuộc nói chuyện vô cùng thú vị, hai người họ thật đồng cảm và hợp ý, thậm chí có thể coi đây là cuộc nói chuyện của những người bạn vong niên. Cho đến khi cô rời khỏi biệt thự của ông lão, nhoen miệng cười và nâng niu tờ hợp đồng trong tay, trong lòng đang dâng lên niềm vui khó tả của kẻ chiến thắng thì mới phát hiện ra bầu trời đang một màu đen kịt, cuồng phong dữ dội và hình như một trận mưa lớn đang kéo đến. Cô cẩn thận gói hợp đồng lại rồi vội vàng rời khỏi khu vực đó. Gió ào ạt kéo đến, cuốn theo cả cát và sỏi, quất vào mặt cô đau nhức. Cô dõng theo con đường lớn nhưng cả đến một chiếc xe buýt cũng không có. Lúc đó, những hạt mưa to bằng hạt đậu bắt đầu va lộp độp vào đầu, vào tay và như

một mũi khoan len lỏi vào sâu trong cổ áo. Cô run rẩy mò mẫm điện thoại để gọi xe thì mới phát hiện ra điện thoại đã hết pin từ bao giờ, muốn quay lại nhà ông lão để tránh mưa nhưng sao chẳng thấy bóng dáng của căn biệt thự đâu cả, chỉ thấy một màn đen dày đặc, cô đã bị lạc đường!

- “Sao cơ, giờ này cô ấy vẫn chưa quay về?”. Chris kinh ngạc nhìn Lâm Tĩnh Lam, hai chàng trai đứng sững đối mặt với nhau, không khí có chút gì đó căng thẳng.

- “Cuối cùng thì cô ấy đi đàm phán ở đâu?”, trời đã tối mà điện thoại lại không liên lạc được, Lâm Tĩnh Lam đợi ở nhà mà càng lúc càng lo lắng. Vốn cho rằng cô ấy đang giận dỗi nên đi đâu đó giải khuây, thậm chí có thể đi gặp Giang Viễn Ảnh... Thế nhưng dần dà sự lo lắng đã vượt qua mọi lý do khác, cậu đứng ngồi không yên, trực tiếp đến tìm Chris, “Còn những người cùng đi?”.

- “Lisa là trợ lý của cô ấy!”, Chris vừa nói vừa ấn số gọi điện: “Alo, Lisa hả, bây giờ cô và Queenie đang ở đâu, sao vẫn chưa về... sao? Cô không đi... ”.

- “Trợ lý của cô ấy nói, buổi trưa cô ta có việc gấp nên trên đường đi Queenie đã để cô ấy quay về... ”.

- “Thế mà cũng nói, hiện nay cô ấy ở một mình à?”, Lâm Tĩnh Lam lộ vẻ tức giận, tay chống trên bàn làm việc của Chris: “Cô ấy sợ bóng tối, hơn nữa lại một mình ở vùng ngoại ô đó!”. Chris mặt lạnh băng, nếu như không phải việc quá nghiêm trọng thì Lâm Tĩnh Lam nhất định sẽ không đến tìm mình. Anh đứng lên đi đến bên móc áo kéo chiếc áo khoác:

- “Đi, chúng ta đi tìm cô ấy!”.

Lâm Tĩnh Lam đi trên đường mà lòng lo lắng bội phần, nhìn bầu trời sấm chớp ầm ầm, gió mưa cuồn cuộn, những đêm giống như thế này, cô ấy đều kinh sợ trốn trong phòng mình, nếu như cô ấy vẫn đang ở ngoài, nếu

như cô ấy vẫn quanh quẩn ở ngoại ô thì không biết nỗi sợ hãi sẽ như thế nào? Một ánh chớp lóe lên xé ngang bầu trời trước mặt, trái tim cậu như đang bị một bàn tay vô hình nào đó bóp chặt, vò xé, hận rằng trong giờ phút này bản thân mình không thể gánh lấy nỗi khiếp sợ thay cô ấy và cậu chỉ có một mong muốn duy nhất được thay cho cô ấy quay trở về.

Chris đỗ xe cạnh cậu, nhấn hai phát còi: “Lên xe!”. Cậu lập tức lên xe của Chris, hai người vội vã ra đi. Khi họ lao như điên cuồng đến ngôi biệt thự, ông lão kinh ngạc nói: “Vị tiểu thư xinh đẹp đó đã đi từ lâu rồi, cô ấy vẫn chưa về ư?”. Ông lão miêu tả địa hình khu vực phụ cận cho hai người: Có đường quốc lộ, rừng cây, gò đất, ruộng, phía sau còn có một cái ao. “Tôi không biết cô ấy đi về hướng nào, các anh chia ra mà đi tìm nhé!”.

- “Hoa Ninh...”

- “Queenie, nghe thấy không?”.

Sấm, mưa quá to khiến cho những tiếng gọi như chìm ngấm trong khoảng không, hai người đàn ông đang tìm người con gái đó trong làn mưa gió bão bùng... cô ấy có thể ở góc ngách nào? Mà cũng có thể chẳng ở chỗ nào cả! Nhưng nếu chỉ cần có một tia hy vọng mong manh thì bọn họ cũng không bao giờ buông tay!

Chiếc ô đen mềm oặt bị gió đánh chao đảo trong mưa, Lâm Tĩnh Lam gọi to tên Kỉ Hoa Ninh, cậu chỉ cảm thấy chiếc ô bị gió thổi bật ra và mưa bắt đầu đập vào mặt, khoảng không trước mắt mịt mù không thể phân biệt rõ ràng. Ngẩng trông những tia chớp ken vào nhau trên bầu trời như những đuốc lửa hùng hực, rực rỡ mà hung dữ, tim cậu càng ngày càng trở nên lạnh buốt. Mong rằng cô ấy đã về rồi... hoặc cũng có thể cô ấy đang trên xe quay về, nếu đang trên xe thì gọi điện hẳn nhiên sẽ trong tình trạng tắt máy. Hoa Ninh, cuối cùng thì em ở đâu? Trong đêm tối đầy giông bão này, em thực sự đang ở đâu chứ? Cậu cũng không muốn nghĩ tiếp nữa.

Kỉ Hoa Ninh co ro tận cuối đường, toàn thân sớm ướt sũng như chuột, như mới từ dưới nước đi lên, song cô vẫn sống chết ôm khư khư trong lòng chiếc phong bì bao kín đựng hợp đồng. Đây là thứ duy nhất mà cô có thể ôm, giống như một cảm giác an toàn mà không thể buông tay. Lại đến rồi... tại sao lại đến nữa... cô giống như một chiếc lá mùa thu đang chao đảo run rẩy. Rõ ràng... ghét nhất là những đêm mưa gió..., sao mà lạnh lẽo, sao mà đáng sợ đến thế...

Không có ai... tại sao đến một người cũng không có... bố, mẹ đừng cãi nhau nữa... con thật cứng đầu, quý sẽ ăn thịt con..., ăn thịt con! Ăn thịt con! Ăn thịt con!...

Cô ấy dùng hết sức bịt chặt đôi tai, nỗ lực đứng thẳng dậy, toàn thân cứ như một cây chì ngâm trong nước. Tại sao? Rõ ràng đã qua bao nhiêu năm... không còn bướng bỉnh nữa... cô đã nỗ lực để không nói nói từ “không” nữa... Cô ôm chặt tài liệu trong lòng và bước từng bước vô thức về phía trước, lúc này cô chỉ muốn trốn chạy, trốn chạy khỏi giấc mộng kỳ quái, khỏi mảnh đất và trốn chạy khỏi thế giới này. Mưa to không ngừng dội vào mặt tạo thành những dòng chảy xuống khiến con người ta không thể mở được mắt. “A!” tiếng thét lạnh lạnh của cô chưa kịp vang lên đã bị nhấn chìm trong làn mưa gió, Kỉ Hoa Ninh không biết rằng mình đã bước lên trên gò đất, bàn chân trần giẫm trên đất bùn trơn trượt khiến cả người lảo đảo xuống. Không biết mất bao lâu, khi cô bắt đầu nhận thức trở lại, mưa vẫn không có dấu hiệu nào thuyên giảm, toàn thân cô đau nhức, không biết còn có milimet nào trên người cô không bị mưa đập vào, chỉ có một cảm giác đau nhức và lạnh đến run người. Lần này cô vẫn không thể đứng dậy được, tiếng mưa đập vào thân thể cô vẫn vang lên không ngừng, thậm chí cô còn nghe rõ ràng cái âm thanh thanh lộc cộc đó và cả mùi bùn tanh lờm vờng trên người.

- “Queenie, cậu ở đâu? Queenie...”, hình như cô nghe thấy tiếng của Chris, cô cố gắng mở miệng kêu cứu: “Tớ ở đây, ở đây... Chris!”. Anh

không nghe thấy, cô cảm giác như tiếng của anh càng ngày càng dần xa. Đúng trong giờ khắc đó, cô tự nhiên nghĩ đến Lâm Tĩnh Lam, tự nhiên như lẽ tự nhiên phải thế. Cậu ấy biết cô sợ bóng đêm, trong những lúc thời tiết như thế này, cậu ấy đều ở bên cô. Hoặc cũng có thể xem ti vi, lên mạng... làm bất cứ việc gì phân tán sự chú ý của cô đều là điều cậu cho là tốt. Tiểu Lam, cậu có đi tìm tôi không? Nếu như cậu đến tôi muốn nói lời xin lỗi... Tôi không nên so đo tính toán, không nên bác bỏ lòng tin với cậu, trong khi bất tỉnh, một dòng chất lỏng nóng cùng nước mưa lạnh băng giàn giụa từ trên mặt cô chảy xuống. Lâm Tĩnh Lam và Chris chạm mặt nhau: “Ngoài đường, gò đất và ruộng đều đã tìm hết, không thấy, bây giờ chỉ còn những nơi khó tìm là khu rừng và đầm lầy, chúng ta chia nhau ra tìm nhé!”. Khi Lâm Tĩnh Lam chạy đến bên gò đất, dưới ánh sáng le lói, hình như trong đất có thứ gì đó lấp lánh, cậu nhặt lên xem, là hoa tai của Kì Hoa Ninh! Tiếng reo khe khẽ vang lên trong đầu cậu, quả nhiên Hoa Ninh đang ở quanh đây.

Không được, mình không thể ngồi đây đợi chết... bây giờ không phải là thời điểm để ủy mị... trong tuyệt vọng, Hoa Ninh dần dần lấy lại sinh khí, cô từ trước vốn không phải là người mềm yếu, và đây chỉ là một loại tâm bệnh, song với một thời gian dài sẽ khiến con người ta càng khó vượt qua bản thân mình. Có thể nghĩ như thế này, ngã cũng là một sức mạnh, cô chống thẳng tay nâng mình dậy, chầm chậm bò về phía trước, cho dù rất nặng nề, rất chậm nhưng cô vẫn mắt mê mê lợi cố gắng.

- “... Hoa Ninh, Hoa Ninh!”, cô ngẩng đầu, đôi mắt mơ hồ nhìn bóng người đang chạy lại ở phía xa. Thân hình gầy guộc, giọng nói thân thuộc... chiếc dù nhỏ màu đen mềm oặt trong mưa bão gần như không đáng kể, Hoa Ninh thận trọng quan sát người đó cho đến tận lúc cậu tiến sát gần cô. Trong khoảnh khắc, tim Lâm Tĩnh Lam như ngừng đập, cậu cẩn thận quan sát Hoa Ninh ở trước mặt và hoàn toàn không nhận ra bộ y phục cô mặc khi đi làm, chỉ thấy toàn thân dính đầy bùn đất. Trên mặt, trên người không chỗ nào là không bị bẩn, cả người như được nặn bằng đất. Trên phần bắp chân

để lộ còn có những vết đáng ngờ màu đỏ... là máu chẳng? Cách làn mưa, mái tóc đen của cậu ướt đầm nhỏ từng giọt, đôi mắt ươn ướt tràn đầy lo lắng như xuyên thủng bức tường mưa.

- “Hoa Ninh, là em phải không? Em bị thương rồi!”.

- “Lam...”, cô gọi tên cậu bằng cái giọng khản đặc, cả người và đôi tay vươn dài của cô bị Lâm Tĩnh Lam kéo giật vào trong lòng. Cho dù nước mưa làm cho làn da lạnh buốt nhưng khuôn ngực của cậu ấy mới ấm áp làm sao, cô ngã vào lòng Tĩnh Lam không chút do dự. Cuối cùng vẫn có cậu đến cứu tôi...

Lâm Tĩnh Lam ôm chặt Hoa Ninh trong lòng, phải đến vài phút trôi qua mà họ vẫn không mấy may động đậy, cô vui mừng vì sự an tâm mà Tĩnh Lam mang lại còn Tĩnh Lam lại mừng rỡ vì tìm lại được vật báu tưởng chừng đã mất. Nếu như trên thế gian này thực sự có thứ gì đó không thể buông tay, thực sự đáng trân trọng thì cũng không thể sánh bằng tình cảm của họ trong giờ khắc này. Hoa Ninh mơ màng nghĩ, liệu đây có phải là sự sắp đặt của định mệnh? Nếu như ánh sáng ban ngày đã đủ rực rỡ thì làm sao lại có bóng đêm khiến mình khiếp sợ? Nếu như ngoan ngoãn hiểu chuyện chính là sự hoàn mỹ thì tại sao ta lại không thật lòng và lừa dối chính bản thân mình? Nếu như trên thế gian này không tồn tại sự cứu rỗi thì tại sao hết lần này đến lần khác mình đều gặp cậu ấy?

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ác Mộng Tình Yêu

Thời gian gây cho ta những nỗi đau trong lòng thì nhất định thời gian sẽ dần dần hàn gắn lại những vết thương đó.

Khi còn nhỏ, những câu nói mà Kỉ Hoa Ninh thường nghe nhiều là: “Ngoan, đúng là đứa bé ngoan!”, “Đáng yêu quá!”, “Thật là ngoan!”, “Rất hiểu chuyện”...

Trong con mắt người lớn, đứa bé gái như vậy đơn giản là tấm gương tốt cho con cái họ. Ngay từ nhỏ, cô đã tỏ ra là một em bé hiểu lễ nghĩa, biết cách đối nhân xử thế và ngoan ngoãn khiến người khác tin tưởng. Ngay cả cô giáo Trần ở trường mẫu giáo cũng không thể không khen ngợi Hoa Ninh, “Bây giờ trẻ con đều là con một, từ nhỏ đã được cha mẹ yêu chiều, đến khi đi trẻ không ai có thể trị được nhưng Kỉ Hoa Ninh lại không như vậy. Tôi biết cha mẹ bé đều rất cưng chiều con gái, nhưng đứa bé đó không kiêu ngạo chút nào mà lại có tác phong của người lớn, thật khó mà tin được”. Cô giáo Trần vẫn thường kể cho mọi người nghe câu chuyện ngày nhỏ của Kỉ Hoa Ninh, khi cô bé đã ngồi yên chơi xếp hình mấy tiếng đồng hồ, đợi cô giáo vừa bước chân đi, cô bé nhanh chóng dang tay giật đổ lâu đài vừa xếp được khiến chúng chất đống trên chân cô giáo.

Kỳ thực Kỉ Hoa Ninh cũng từng có biểu hiện kiêu ngạo giống như những đứa trẻ không hiểu chuyện khác, thậm chí còn có mức hơi quá đáng. Từ lúc hai ba tuổi, khi bắt đầu biết biểu đạt ý nghĩ, bất kể cô muốn gì đều phải được thứ đó nếu không cô lập tức khóc toáng lên, mà đã khóc là khóc đến mấy tiếng đồng hồ cũng chưa thấy mệt. Kỳ Như Cảnh và Giang Vân nuông chiều con, tất cả mọi thứ đều theo ý con và vô hình trung đã biến cô

thành một đại tiểu thư từ khi nào không hay. Nhưng vào ngày Hoa Ninh bốn tuổi đã xảy ra một sự kiện làm biến đổi hoàn toàn tính cách con người cô. Trong một lần họp hội bằng hữu, Kỷ Như Cảnh vô tình gặp lại mối tình đầu nhiều năm không gặp, hai người tình cũ trao đổi số điện thoại và có liên lạc vài lần, sự việc đó không biết thế nào mà Giang Vân biết được. Việc giấu nhem chuyện đó của Kỷ Như Cảnh là thiện ý nhưng không ngờ kết quả lại ngược lại. Giang Vân đem hết sự phẫn nộ đổ lên đầu chồng, còn chồng bị oan một cách vô cớ nên cảm thấy vô cùng ảm ức. Trong khi hai người bọn họ đang cãi vã thì Kỉ Hoa Ninh nhìn thấy một món đồ chơi mới được trưng bày trong tủ kính, vì là trẻ con không biết đâu là lúc thích hợp nên khi không được mua thứ đồ đó, cô khóc toáng cả lên. Thế nhưng sự ương bướng lần này của cô không đạt kết quả, hai bậc cha mẹ thường coi cô là bảo bối đang bận rộn đấu khẩu với nhau, ai còn tâm trí để ý đến cô như thế nào? Mắt nhìn cha mẹ đi đi lại lại, cô bé đột nhiên chạy đến trước tủ trưng bày, định đứng ì ra đó mà không chịu đi. Đúng lúc đó có một đôi bàn tay từ sau lưng choàng tới bịt kín miệng cô bé, cô kinh hãi nhìn bóng cha mẹ đang dần dần mờ xa, tiếp đó mắt cũng bị bịt lại, cả thế giới chỉ một màu đen kịt. Kỷ Như Cảnh và Giang Vân đang bận cãi vã nên không chú ý đến, không ngờ chỉ trong chốc lát đã không thấy con gái đâu nữa. Họ lo lắng vội vã tìm khắp quanh khu thương mại nhưng không thấy đâu, trong hoàn cảnh đó Giang Vân bật khóc, Kỷ Như Cảnh ôm vợ vào lòng và an ủi. Bây giờ họ mới nhận thức rằng đây chính là lỗi của mình gây ra và bắt đầu tự trách, xót xa ân hận, tại sao lại cãi vã giận dỗi làm chi, tất cả mọi thứ trong thời điểm này đều được gạt sang một bên.

Kỉ Hoa Ninh bị bịt mắt, trói chặt tay chân, miệng cũng bưng kín mít, sợ hãi đến chết. Trong bóng tối mờ mờ ảo ảo, cô chỉ có cảm giác mình bị treo ngược trong không trung, bên tai còn có tiếng nói của những người xa lạ. Cô muốn cự nhưng không cự nổi, cứ như thế bị vác qua lại mấy lần liền. Một lúc lâu sau đó, cô đột nhiên bị quăng xuống nền băng lạnh, đau buốt, nước mắt trào ra. Bên mình lúc đó hình như không còn tiếng động nào cả, cô vội vã vùng vẫy để thoát ra khỏi dây trói rồi tháo dây băng mắt,

ngoảnh nhìn xung quanh không có ai, vội vàng chạy ra khỏi nơi đó. Trời đã tối đen, cô vừa sợ vừa mãi miết chạy trên mảnh đất hoàn toàn xa lạ: “Bố, mẹ! Bố ơi, mẹ ơi!....!”, cô gọi cha mẹ hết lần này đến lần khác, nước mắt tuôn rơi đầm đìa. Thân thể nhỏ bé của cô chạy đến một nhòai, nhưng cảnh sắc xung quanh vẫn còn xa lạ, đến một người đi bộ cũng không có. Đùng đoàng, đùng đoàng! Một ánh chớp lóe lên xé ngang bầu trời, trong nháy mắt chiếu sáng khuôn mặt nhỏ tái mét của cô. Mưa trút xuống không ngớt, cô xông bừa vào một công trình bỏ hoang để trú mưa, gió lạnh hòa cùng nước mưa từng trận từng trận ào vào cổ áo mong manh, chiếc váy liền đẹp để lạnh băng cứ dính chặt lên người cô. Cái nơi vừa tối vừa lạnh này giống như một hòn đảo lẻ loi, cô đưa đôi cánh tay nhỏ tự ôm lấy bản thân mình: “Bố ơi, mẹ ơi! Bố mẹ đang ở đâu?...”. Đêm về khuya, mưa, gió càng thêm lạnh lẽo, cô gái nhỏ vừa đói vừa rét ngồi co ro trong góc tường suốt cả một đêm, đợi đến ngày thứ hai, cuối cùng cũng có người qua đường phát hiện ra và lập tức báo cho cảnh sát. Bế cô bé đến đồn cảnh sát là một bác gái, vì trước đây bà từng bị mất đứa con nhỏ của chính mình nên tinh thần không được bình thường. Trước khi cô bé được gửi trả về nhà, người đàn bà đó đã sớm như bị hóa đá, chỉ có đôi mắt nhấp nháy ngời sáng, bà lặng người nhìn cha mẹ cô bé rồi cứ ôm chặt lấy cô không muốn rời. Một hồi lâu mới “òà” lên khóc.

Từ đó về sau, Kỷ Như Cảnh và Giang Vân càng thêm yêu chiều cô con gái nhỏ, họ giao ước rằng cho dù giữa cha mẹ có xảy ra hiểu lầm gì cũng tuyệt đối không để ảnh hưởng đến con cái. Thế nhưng từ đó Kỉ Hoa Ninh cũng hoàn toàn thay đổi, cô bé đột nhiên trở nên yên lặng, rất ngoan ngoãn, đặc biệt khi muốn một đồ vật nào đó cũng chỉ nhìn chăm chăm vào đó chứ không mở miệng đòi và cũng không khóc loạn lên nữa. Kỷ Như Cảnh cũng không biết sự thay đổi này là tốt hay xấu, có lẽ là con bé hiểu chuyện – nhiều khi ông cứ nghĩ mà thấy áy náy trong lòng.

Có lẽ cô bé Kỉ Hoa Ninh bốn tuổi ngầm hiểu rằng, nếu cô cứ bướng bỉnh và khóc loạn lên sẽ khiến bố mẹ không quan tâm đến mình nữa, cho

nên nếu để mọi người thấy bản tính bướng bỉnh sẽ ghét bỏ và để cô một mình – chính vì nỗi lo sợ đó đã khiến cô trưởng thành lên rất nhiều và vô tình thay đổi bản tính của chính bản thân mình, dần dần biến cô thành một bé gái hoàn toàn xa lạ, một thiên sứ hoàn mỹ, ngoan ngoãn, hiểu chuyện còn những điểm tối khác cô đều giữ lại cho riêng mình. Giống như lần này, những lần trước đó cô đều mê man trong khu rừng của ác mộng, ở đó có sự lạnh lẽo của nước mưa, có ánh chớp sáng lòe hung dữ và cả bóng đêm vô tận như nuốt hết tất cả mọi thứ. Vóc dáng cô quá nhỏ, chạy thế nào cũng không thoát khỏi nỗi ám ảnh trong thâm tâm. Nên những khi tuyệt vọng hình ảnh đó lại hiện lên giống như có một đôi cánh trắng thuần khiết, nó luôn vươn tay về phía cô... và cô nỗ lực để phân biệt được dung mạo của nó...

Ánh sáng dần dần tụ lại, chói lóa, sau đó tỏa ra xung quanh, thế giới đang trở lại trạng thái trong sáng và hòa bình. Kỉ Hoa Ninh mở mắt, xung quanh đều một màu trắng. Cô nhìn lên bức trần trắng, một hồi lâu mới ý thức rằng mình đang nằm trên giường bệnh, cô cử động tay phải liền phát hiện ra mình đang được quấn trong một tấm mền ấm áp nhẹ nhàng. Lâm Tĩnh Lam ngả đầu dựa vào bên cạnh cô, so với thân hình cao lớn của cậu chiếc ghế tựa nhỏ trở nên có chút đáng yêu. Với khuôn mặt trầm lặng trông cậu có vẻ giống thiên sứ và hàng lông mi mềm mại cong vút che trên đôi mắt chỉ lưu lại một vệt sáng sau bóng râm.

Trong trái tim cô dâng lên một tình cảm ấm nồng, chẳng phải đêm tối đã qua đi rồi sao? Có sự giúp đỡ của cậu, tôi đã dần dần thoát ra khỏi bóng tối, thời gian có thể làm cho chúng ta bị thương nhưng nhất định thời gian cũng sẽ hàn gắn những vết thương đó, nhất định là vậy!

Sau khi Kỉ Hoa Ninh tỉnh lại cơ thể hơi suy nhược nhưng tinh thần đã hoàn toàn tỉnh táo. Cô không muốn đánh thức Tiểu Lam nên nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang nắm chặt tay mình của cậu ra, cảm nhận hơi thở ấm nóng khi mạnh khi nhẹ phả qua mu bàn tay, cô biết rằng cậu ấy ngủ không ngon lắm.

Phòng bệnh thật yên tĩnh, đến tiếng đồng hồ chạy tích tắc thân quen trong nhà cũng không có, Kỉ Hoa Ninh sau khi hôn mê có chút mơ màng, chỉ đến khi bàn tay của Tiểu Lam động đậy mới làm cô tỉnh lại.

- “Tôi làm em tỉnh giấc hả?”, Lâm Tĩnh Lam mở to đôi mắt đỏ quạch, mái tóc rối bù và khuôn mặt lộ nét cười mừng rỡ.

- “Không, tôi cũng vừa mới tỉnh!”. Kỉ Hoa Ninh nghiêng nghiêng đầu về phía cậu: “Cám ơn Tiểu Lam đã đến cứu tôi!”. Khuôn mặt bừng đỏ tỏ rõ sự biết ơn, Lâm Tĩnh Lam có chút gì đó bối rối vội ngoảnh nhìn chỗ khác:

- “So với những gì em đã giúp tôi lúc nhỏ thì điều này thấm vào đâu?”.

- “Lúc nhỏ cậu vẫn thường bị tôi bắt nạt”. Kỉ Hoa Ninh tiếp lời, cả hai người đều bật cười.

- “Vậy là hòa nhé, được không?”, Lâm Tĩnh Lam cúi đầu chân thành nói: “Đều là do tôi sai!”.

Kỉ Hoa Ninh cũng dẫu miệng: “Thời gian qua, chúng ta đã không tốt sao?”. Cậu biết ngay là cô ấy không dễ dàng gì cho qua. Thôi rồi! Mà là đàn ông cũng nên rộng lượng mới phải, huống hồ cậu đã sớm bị cô ấy nắm trong tay, chuyện thắng cuộc chắc sẽ chẳng bao giờ xảy ra?

Kỉ Hoa Ninh ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày mà nhảy dựng cả lên, những vết thương ngoài da phần lớn đều do đá sỏi gây nên, tuy nhìn vào khiến người ta phải xót xa nhưng cũng rất nhanh chóng hồi phục. Chris và Amanda đều đến thăm và khuyên nhủ cô nên nghỉ ngơi vài ngày. Cô không ngờ Amanda cũng đến, khi mở cửa đã vô cùng ngạc nhiên. Từ ngày đích thân đưa Amanda về và vô tình biết được tình hình thực sự của gia đình cô ấy, có phải đã được cô ấy xem như người nhà rồi không? Kỉ Hoa Ninh cũng không biết cuối cùng đây là phúc hay là họa nữa?

Lâm Tĩnh Lam sắp tốt nghiệp nên không phải đến trường nữa, cậu tận dụng thời gian nghỉ của bệnh nhân và đưa Hoa Ninh đi dạo. Khi ra khỏi phòng, cả hai bọn họ đều bật cười, không hẹn mà gặp, cả hai đều chọn mặc áo xanh lam ngoài áo trắng, mát mẻ như gió biển thổi đến vờn trên khuôn mặt. Cứ ăn mặc thế đi ngoài đường, người khác không cho rằng đó là áo tình nhân mới là lạ! Lâm Tĩnh Lam thấy Kỉ Hoa Ninh có gì đó ngại ngùng bèn do dự nói: “Hay để tôi đổi áo khác?”. Hoa Ninh thấy vậy giữ tay cậu: “Không cần đâu, như thế này rất đẹp rồi!”. Hai người mặc áo tình nhân vừa đi đến đầu đường, quả nhiên có chuyện xảy ra, trước tòa nhà bách hóa, không biết đang tiến hành hoạt động gì mà có rất nhiều người hớn hờ vây quanh. Người dẫn chương trình cầm micro đang đứng trên bục cao đưa mắt tia thấy đôi nam thanh nữ tú vội vã nói rất khoa trương: “Anh chàng đẹp trai và bạn gái bên đó có muốn tham gia hoạt động của chúng tôi? Giải thưởng sẽ là đôi vé máy bay khứ hồi dành cho hai người đến du lịch Hải Nam!”.

Kỉ Hoa Ninh biết Lâm Tĩnh Lam đang quay lại mỉm cười, không đáng tham gia hoạt động này. Đang định lôi cậu đi, nhưng thấy Lâm Tĩnh Lam đang ngẩng đầu, mắt chăm chú đọc bảng quảng cáo: “Cuộc thi lớn về sự thấu hiểu lẫn nhau của các cặp – Các bạn có đúng là một đôi hay không?” Người dẫn chương trình thấy họ đã đứng lại bèn giải thích cho bọn họ và người qua đường: “Hoạt động này do một doanh nhân tài trợ, vì ngày lễ tình nhân đã gần đến nên tổ chức cuộc thi này. Cuộc thi hoàn toàn công khai, công bằng, trò chơi này lựa chọn người tham gia ngay tại hiện trường nhằm làm không khí của nơi đó trở nên náo nhiệt, các bạn chính là một đôi được chọn!”.

- “Cậu muốn chơi không?”, Kỉ Hoa Ninh quay đầu lại, thấy Tiểu Lam có vẻ rất hứng thú với nội dung quảng cáo đó.

- “Chơi thử đi, không biết chừng còn được đi du lịch!”.

Hai người theo sự chỉ dẫn đã bước lên khán đài, đúng là một sự phối hợp vô cùng đẹp, đã thu hút hầu hết ánh mắt của mọi người xung quanh. Người dẫn chương trình lại chọn ngẫu nhiên trong đám đông thêm năm cặp nữa, mỗi người cầm một chiếc bảng, chủ đề do người dẫn chương trình đưa ra, nếu hai người trong một đôi có cùng đáp án cho mỗi chủ đề sẽ giành được điểm. Tổng cộng có mười chủ đề, đôi nào có được số điểm cao nhất sẽ giành thắng lợi.

Họ bốc thăm vào đôi thứ tư, mấy đôi trước có chút hiểu nhầm, trong mười vấn đề họ đoán trúng được năm sáu lần. Ngoài ra còn một câu hỏi không trả lời được hoàn thiện khiến mọi người nghi ngờ không biết có phải họ đang “mò kim đáy bể” hay không? Đến lượt Kỉ Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam thì vấn đề đã thay đổi.

- “Xin hỏi đối phương thích màu gì, đồng thời viết lên màu sắc mà bản thân bạn thích?”.

Kỉ Hoa Ninh: trắng, hồng.

Lâm Tĩnh Lam: hồng, trắng

- “Xin hỏi: địa điểm của lần hẹn hò đầu tiên?”.

Câu này hơi khó một chút, Kỉ Hoa Ninh nhớ lại nụ hôn trong cái ngày mưa gió đó, mặt bỗng tự nhiên nóng bừng. Cô vội vàng viết: “Ở nhà anh ấy!”.

Người dẫn chương trình đọc bảng của Lâm Tĩnh Lam: “Trong phòng khách nhà tôi!”. Mọi người đều ồ lên cười, câu này đoán đúng rồi.

- “Bạn gái đoán đối phương thích nhất bộ phận nào trên cơ thể mình? Bạn trai hãy đưa ra đáp án?”.

Chủ đề vừa đưa ra, phía dưới khán đài bật lên những tiếng cười khúc khích. Kì Hoa Ninh nghĩ một lúc rồi viết: “Đôi mắt”. Đáp án của Lâm Tĩnh Lam cũng là “Đôi mắt”.

- “Nếu được đi du lịch, các bạn hy vọng là sẽ được đi đâu?”.

Kì Hoa Ninh: “Hải Nam”; Lâm Tĩnh Lam: “Hải Nam”.

Ở bên dưới lại rộ lên tiếng cười, chủ nhân của giải thưởng ngày hôm nay đã quá rõ ràng. Kì Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam ngẩng đầu nhìn nhau bật cười, nụ cười như tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Trong đám đông ngàn vạn người, thế giới như chỉ tồn tại hai người và họ còn gửi cho nhau những nụ cười từ khóe môi. Đến tận khi người dẫn chương trình đưa ra chủ đề tiếp theo, ánh mắt qua lại giữa họ mới tạm thời ngừng lại.

Kì Hoa Ninh cảm thấy tim mình đập rộn ràng, từ khi hai người họ dùng thân phận tình nhân để tham gia chương trình này, cô đã dần dần nghĩ rằng cậu ấy chính là bạn trai của mình, tất cả đều rất hợp lý. Các cặp tình nhân khác cũng có thể trả lời đúng đáp án trong phần hiểu biết về đối phương và tất nhiên phần này họ thi cũng rất tốt. Cô bỗng nhiên cảm thấy, liệu có phải khi đặt một người vào một vị trí đã định, họ mãi mãi chỉ có thể ở thân phận đó?

Trong lòng cô, Lâm Tĩnh Lam từ trước đến giờ từng là “em gái”, là em trai và là đối tượng mà cô từng “ức hiếp”, đồng thời cũng là người thân thiết cùng chia sẻ mỗi khi cô buồn đau. Thời niên thiếu đã đi xa mà hiện tại cậu ta đã và đang dần dần trở thành một chàng trai ưu tú khiến người đối diện không dám nhìn trực diện. Trong thời điểm này, cô đã sớm trao cho cậu ấy một “thân phận”, một thân phận mà có lẽ từ đây về sau không có lần thứ hai. Kỳ thực trong con mắt của người ngoài thì hai người bọn họ đều rất có “khả năng”, điều đó còn bao hàm cả việc họ có thể phối hợp thành một đôi tình nhân.

Cuối cùng mười câu hỏi họ trả lời đúng tám câu và giành được phần thưởng là cặp vé máy bay đi du lịch. Lâm Tĩnh Lam tỏ ra rất phấn khởi, khi người dẫn chương trình đang ca ngợi và đăng ký ngày cho họ thì cậu vẫn tủm tỉm cười để lộ cả má lúm đồng tiền sâu hoắm. Kỉ Hoa Ninh trái lại có đôi chút xấu hổ: Tiểu Lam sao mà rạng rỡ vậy, mình đứng cạnh cậu ấy liệu có già hơn không?

Trên đường về, Lâm Tĩnh Lam phát hiện Kỉ Hoa Ninh có chút gì đó buồn buồn liền vội vàng hỏi nguyên nhân vì sao. Cô trả lời:

- “Lúc này mọi người đều không thấy rằng tôi già hơn cậu rất nhiều, sao lại có thể là một đôi được? Đó đều là do quần áo tình nhân nên mọi người mới cho là thật!”

Lâm Tĩnh Lam nghe xong không nói lời nào, chỉ cúi đầu bước đi. Kỉ Hoa Ninh nhớ lại câu nói lúc này, lòng nhủ rằng có lẽ cậu ấy sẽ hiểu nhầm nhưng lại không biết giải thích thế nào chỉ rảo bước theo sau. Một lúc lâu sau đó, Lâm Tĩnh Lam mới cất tiếng:

- “Cho dù mặc bất kỳ loại y phục nào thì em vẫn là em và tôi vẫn cứ là tôi. Tôi chỉ biết rằng, trong ký ức của mỗi người đều có sự tồn tại của người kia và không ai có thể thay thế được. Vì với tất cả những chuyện đã qua chỉ có chúng ta là người biết rõ hơn ai hết”.

Kỉ Hoa Ninh biết câu nói của Tĩnh Lam có vẻ rất đơn giản nhưng thực chất nó lại tràn đầy ý nghĩa. Nếu như cô nhỏ hơn một chút, tức là cô ít tuổi hơn cậu ấy, chỉ cần cô vẫn là cô thì cậu ấy vẫn yêu cô. Nếu như cô là một người con gái hoàn toàn khác, cho dù vẫn trẻ trung nhưng điều ấy lại chẳng có ý nghĩa gì! Họ đều biết, chỉ có những trải nghiệm cùng nhau trong nhiều năm mới có thể tạo nên kết quả. Và cô bỗng nhiên hiểu rằng, tuổi trẻ không thể đơn giản đánh đồng với sự ấu trĩ, kinh nghiệm chính là những trải nghiệm trong cuộc sống mang lại cho mỗi con người, cho nên cũng có khi lớn hơn có lẽ cũng là thích hợp, chẳng phải sao?

Kỉ Hoa Ninh nhận được cú điện thoại nói rằng, ở nhà đang có việc gấp mong cô về ngay, trong lúc hoang mang, việc cô nghĩ đến đầu tiên là gọi Tiểu Lam cùng đi, nhưng không hiểu tại sao lại không thể gọi được cho cậu ấy. Vội vã lao đến nhà họ Lâm, Lâm Đồng Hạ nhìn cô với con mắt khinh miệt nói: “Tĩnh Lam đã ra nước ngoài rồi, lẽ nào cô lại không biết?”; Lâm Vũ Hiên cũng lạnh lùng cười nói: “Cô vẫn cho rằng quan hệ của hai đứa rất tốt. Từ tuần trước, nó đã sang Anh rồi!”. Tiểu Lam đã đi rồi, cậu ấy đã rời xa cô! Hóa ra trên thế gian này chẳng có ai có thể đối xử tốt với cô như cậu ấy, chẳng có lý do gì để trao đi mà không cần báo đáp. Thế nhưng cậu ấy đã không còn ở nhà nữa... Kỉ Hoa Ninh rời khỏi nhà họ Lâm, lúc này cô chỉ cảm thấy ánh mặt trời soi xuống bóng râm, toàn thân thấm đẫm mồ hôi. Đột nhiên, cô cảm thấy trời đất chao đảo....

Màn đêm vẫn đơn chiếc, tỉnh lại sau cơn ác mộng, toàn thân Kỉ Hoa Ninh thấm đẫm mồ hôi lạnh. Cô ôm chặt chiếc gối, co ro người ngủ, hài lòng vì đó chỉ là một cơn ác mộng. Cô thở sâu, thật tốt vì đó chỉ là một giấc mơ, không phải là thật, không phải là thật...

Càng nghĩ như vậy, cô càng khó ngủ lại. Với tâm trạng bất an, cô muốn chứng minh sự thật. Nghĩ cũng thật buồn cười, một cô gái hơn hai mươi tuổi, ôm chặt chiếc gối đứng ngoài cửa phòng Lâm Tĩnh Lam, gõ cửa cũng không đành mà bỏ đi cũng không đành. Sau mấy phút ngập ngừng, cuối cùng cô cũng gõ cửa, Lâm Tĩnh Lam đang mơ màng ngủ nên tỉnh rất nhanh:

- “Hoa Ninh? Sao vậy, có chỗ nào khó chịu à?”.

Tốt quá, Tiểu Lam vẫn ở đó, rõ ràng là Tiểu Lam mà cô biết trước đây. Hoa Ninh thở phào nhẹ nhõm, nhìn mấy cọng tóc của cậu đâm lên lờm chờm, cô chỉ muốn lao đến ôm chầm lấy cậu. Hoa Ninh tự kìm nén suy nghĩ nổi loạn của mình và nói:

- “Tôi, tôi gặp ác mộng, không ngủ được...”.

Lâm Tĩnh Lam hiểu ngay, cô ấy vốn mắc bệnh sợ bóng tối. Cậu kéo cô vào phòng mình:

- “Vậy em ngủ trên giường, tôi ngủ trên sàn nhé!”.

Kỉ Hoa Ninh lắc đầu: “Để tôi ngủ trên sàn cho...”.

Lâm Tĩnh Lam vừa cầm chiếc ga đệm vừa nói rất dứt khoát: “Bây giờ không phải lúc tranh cãi, mau đi ngủ đi...”.

Kỉ Hoa Ninh im lặng ôm gối của mình chui vào chiếc chăn ấm áp của Tiểu Lam. Ôi! Ấm quá, vẫn còn hương của Tiểu Lam, cái mùi hương khiến người ta yên lòng. Lâm Tĩnh Lam không ngủ ngay được, cậu đang nghĩ bề ngoài Kỉ Hoa Ninh là một cô gái kiên cường, học lực ưu tú và thành công trong sự nghiệp, mọi thành tích đều rất nổi bật, ai cũng cho rằng cô là người có sẵn thiên bẩm và không có gì là không làm được. Nhưng có một góc khuất mà mọi người không thể thấy được đó là cô hoàn toàn là một cô gái nhỏ, sợ bóng tối, sợ bị mất đi tất cả những gì mà cô quan tâm. Vậy cậu... có được tính không? Chỉ cần với cô, cậu là một người đặc biệt, cho dù cô chỉ dựa dẫm mình cậu thì cũng đủ rồi!

Trong phòng có hai người nên càng trở nên ấm cúng, sau khi bình tĩnh lại, Hoa Ninh dần yên lòng chìm vào giấc mộng.

Ngày nghỉ Kỉ Hoa Ninh ngồi xem tin tức, ở nước ngoài xảy ra động đất, trong khoảnh khắc đã cướp đi sinh mạng của hơn trăm con người, thảm họa nhân loại thật xót xa. Về mặt tình cảm cô rất mềm yếu, khi xem đến danh sách những người bị mất tích, cô đã rớt nước mắt vì không cảm lòng được. Trên thế gian này điều đau khổ nhất chính là những giờ khắc đáng trân trọng lại không có cơ hội lần thứ hai. Không hiểu làm sao, cô bỗng nghĩ đến Tiểu Lam, chợt xao lòng, cảm giác ấm áp đan xen lẫn cay đắng. Có lẽ cô đã từng cho rằng bản thân mình không thể thừa nhận chính mình,

bởi cô rất sợ hãi. Nhưng trong giây phút này đây, cô đột nhiên muốn nghĩ cách để giữ lại giờ khắc đáng trân trọng này.

Hôm nay, khi về nhà, Lâm Tĩnh Lam cảm thấy Kì Hoa Ninh đặc biệt nhiệt tình, không những làm rất nhiều những món ăn cậu ưa thích mà liên tay tiếp thức ăn khiến cậu tuy có cảm giác được nuông chiều nhưng cũng không tránh khỏi giật mình. Nếu những lúc bình thường, khi nhờ cô lấy thêm cơm cô đều nói:

- “Tôi đã nấu cơm rất vất vả rồi, cậu không tự lấy được sao? Cái đồ sâu cơm!”.

- “Hoa Ninh, hôm nay tâm trạng có vẻ rất tốt?”, cậu cẩn thận dò hỏi.

Hoa Ninh cúi đầu: “Đâu có, hôm nay xem tin tức, chỉ nghĩ muốn trân trọng hiện tại thôi!”.

Lâm Tĩnh Lam đỡ lấy bát cơm, không nói gì, Hoa Ninh lại tiếp:

- “Tiểu Lam, nếu... nếu một ngày nào đó tôi không còn ở đây nữa, cậu nhớ phải tự chăm sóc bản thân mình tốt nhé!”.

Lâm Tĩnh Lam buông đũa “rầm” một cái, mặt trở nên nghiêm túc:

- “Nói gì cơ, trân trọng hiện tại thì trân trọng hiện tại, không có chuyện gì để nói nữa hay sao? Em ở đây, tôi cũng ở đây, hiện tại chúng ta rất tốt, về sau này càng tốt hơn, không phải sao?”.

Sự kiên định của cậu đã xua tan những lo lắng phiền não nơi cô. Cô nhẹ nhàng vỗ lên cánh tay cậu:

- “Chỉ là tôi nghĩ, về cơ bản cậu không có năng lực tự chăm sóc bản thân, nhờ tôi đi công tác ở đâu đó, cậu lại không có tiền chẳng phải là sẽ

chết đói hay sao? Nói thì buồn cười, chứ đường đường là một thiên tài nhưng đến cơm rang trứng cũng không biết làm mà!”.

Lâm Tĩnh Lam nghe cô nói ngại đến đỏ lựng cả mặt, vội vàng chống chế:

- “Không biết làm có gì là lạ? Cái này... cái này khó hơn thí nghiệm sao? Nếu tôi quyết tâm học, nhất định tôi sẽ biết làm!”.

- “Không cần đâu”, Kỉ Hoa Ninh mỉm cười với vẻ thán phục: “Có tôi chăm sóc làm sao để cậu nhịn đói chịu khổ được!”.

Hình như cô thừa nhận một điều gì đó, cậu không muốn ăn nữa, nhưng với những gì cô ấy vừa nói cũng đủ khiến cậu vui mừng, trân trọng hiện tại, vì hiện tại có cô ở đó.

Kỉ Hoa Ninh hiểu rằng mình không thể thiếu Lâm Tĩnh Lam, cũng như sau khi Jack có việc trở về nước, Nisha cũng ý thức được hơn về điều này. Sáng sớm ngày hôm đó, Nisha đi siêu thị mua đồ, khi ra đến cửa tự nhiên bụng đau quặn quại, chỉ chút xíu là không thể đứng vững, đau đến toát cả mồ hôi hột. Khi Jack không ở bên cạnh, lại sống nơi đất khách quê người không ai thân thích, trong giờ phút đó, cô mới biết rằng mình đã dựa vào anh ấy rất nhiều. Cô chỉ vội vàng gọi điện cho Kỉ Hoa Ninh:

- “Bạn thân mến ơi, mình cảm thấy rất khó chịu, cậu có thể đến giúp mình được không, mình đang ở...”.

Khi Kỉ Hoa Ninh đến nơi, trông thấy bên cạnh cô ấy có vài người đàn ông Trung Quốc, hình như là bác sĩ qua đường.

- “Đau chỗ này phải không? Còn ở đây thì sao? Ấn thế này có đau không?”.

Kỉ Hoa Ninh vội đến bên cạnh, hỏi:

- “Có cần gọi xe cứu thương không?”.

Người đàn ông đó đang quan sát tình hình của Nisha nên không ngẩng đầu nhìn lên:

- “Có lẽ là viêm ruột thừa cấp, bệnh viện của chúng tôi cũng gần đây, thật may là tôi cũng đang trên đường đến cơ quan sẽ đưa các bạn đi cùng luôn nhé!”.

Anh ta đứng lên đối diện với Kỉ Hoa Ninh, dung mạo anh giống hệt người thanh niên mặc áo sơ mi xanh hôm nào. Cô kinh ngạc thốt lên:

- “Thì ra là...”.

- “Sao cơ?”.

Mạnh Thiên Phàm không hề có ấn tượng gì với cô gái xinh đẹp đứng trước mặt mình, nhưng Kỉ Hoa Ninh lại có ấn tượng sâu sắc với anh, anh chính là người đàn ông đen đui hiếm gặp nhất, là người có bạn gái bỏ theo người đàn ông khác, lại còn bị nói móc nơi công cộng thật là thảm hại. Thôi rồi! Vì không muốn động vào vết thương của người khác nên cô vội vàng lắc đầu:

- “Không phải, tôi nhầm người!”.

Mạnh Thiên Phàm và Kỉ Hoa Ninh cùng dìu Nisha đến bệnh viện, vì việc sắp xếp kiểm tra phải thật nhanh và không được kéo dài nên chỉ một loáng sau Mạnh Thiên Phàm đã thay xong quần áo bác sĩ và xuất hiện trở lại, Kỉ Hoa Ninh không thể không thừa nhận rằng chức vụ khiến cho khí chất của con người ta tăng thêm bội phần. Vốn dĩ ấn tượng anh để lại nơi cô chẳng qua là một người đàn ông thất tình đáng thương, có tính cách hòa nhã và tốt bụng. Khi anh ta khoác lên người bộ quần áo blouse trắng, anh đã biến thành một bác sĩ nho nhã và thận trọng, khiến cô khó có thể chấp nổi hình ảnh của hai lần gặp mặt lại được.

- “Cộng sự, ở đây có một bệnh nhân cần được khám gấp, tôi đoán là phải phẫu thuật ngay!”. Anh ta đẩy cửa phòng khám, vừa bước vào vừa nói. Từ bên trong vọng ra một giọng nói vô cùng quen thuộc với Kỉ Hoa Ninh:

- “Để họ vào đã!”.

Kỉ Hoa Ninh nhanh chóng nhận ra chủ nhân của giọng nói đó là Giang Viễn Ảnh. Cô nghĩ sao thật là khéo, rõ thật là sao lại vào bệnh viện của anh ta kia chứ? Cô không muốn gặp mặt anh, nhưng không thể để mặc Nisha, xem chừng cô ấy đau rất dữ dội. Cô cắn răng dìu Nisha vào trong, quả nhiên Giang Viễn Ảnh nhìn thấy cô liền ngẩn ra: “Tiểu Ninh?”.

Kỉ Hoa Ninh dừng lại và nói: “Là bạn em, cô ấy đang rất đau bụng, phiền anh khám cho cô ấy một chút!”.

Mạnh Thiên Phàm đoán ra ngay được tình thế, “Thì ra hai người bọn họ quen biết nhau sao? Thật khéo làm sao. Bạn của Giang Viễn Ảnh cũng chính là bạn của mình, xem ra vô hình trung mình đã giúp một người bạn!”. Chỉ cần thoáng nhìn qua anh chàng này là biết ngay anh ấy là type người đặc biệt đường hoàng và rộng lượng.

Giang Viễn Ảnh sau khi xem ảnh chụp X-quang đã chẩn bệnh cho Nisha: “Chính xác là viêm ruột thừa cấp, phải phẫu thuật luôn!”.

Kỉ Hoa Ninh làm xong thủ tục, sau khi tiễn Giang Viễn Ảnh và Nisha đã vào phòng phẫu thuật của khoa ngoại, cô mới tìm một chiếc ghế để ngồi. Mạnh Thiên Phàm đến bên cạnh nói:

- “Bạn của Viễn Ảnh, xin lỗi, tôi vẫn chưa biết quý danh của cô là gì?”.

Cô gơ tay ra: “Tôi tên là Kỉ Hoa Ninh, rất hân hạnh được làm quen!”.

- “Tôi là Mạnh Thiên Phàm, gọi là Thiên Phàm cũng được!”. Anh ta cười rạng rỡ, hàm răng trắng muốt đều tăm tắp và để lại những ấn tượng tốt đẹp: “Xem ra cô và Viễn Ảnh rất thân quen đúng không?”.

Kỉ Hoa Ninh ngừng ngay ấn tượng tốt đẹp về anh ta, người đàn ông này đúng là lắm chuyện! “Cũng tốt, là bạn học cũ mà!”.

- “A, bạn học cũ, bạn học cũ”, Mạnh Thiên Phàm đột nhiên nhớ ra vội vàng hỏi thêm một câu: “Bạn học thời cấp ba đúng không?”.

- “Gì cơ, à đúng!”, Kỉ Hoa Ninh không muốn giải thích nhiều với anh ta làm gì đành ậm ừ cho qua.

Quan hệ giữa Giang Viễn Ảnh và Mạnh Thiên Phàm rất tốt, về công việc họ là những đồng sự nhưng ngoài ra còn là bạn bè nữa. Anh ta nhớ rằng Giang Viễn Ảnh đã từng kể về mối tình đầu khó quên thời cấp ba. Đặc biệt là trong một lần cùng uống rượu, Giang Viễn Ảnh còn nói rất nhiều và luôn thắc mắc tại sao sau khi tốt nghiệp cấp ba cô gái đó lại đi Anh... Người bệnh lúc này hình như là một người Anh?

- “Trước đây cô đã từng qua Anh đúng không?”.

- “Sao anh lại hỏi như vậy?”, Kỉ Hoa Ninh rất cảnh giác.

- “À, người bệnh lúc này ấy mà, cô nói là bạn cô, thế cô ấy không phải là người nước Anh à?”.

- “Ở Trung Quốc không thể quen hay sao?”. Trong lòng Mạnh Thiên Phàm nghĩ, cô ấy thật sắc sảo, nhưng một lúc sau cô ấy cười và nói tiếp: “Nhưng, chúng tôi thực sự đã quen nhau ở Anh, cô ấy và tôi là bạn thời đại học!”.

Trong lòng Mạnh Thiên Phàm đã chắc chắn cô gái trước mắt mình chính là mối tình đầu của Giang Viễn Ảnh, không thể sai được. “Viễn Ảnh

làm việc ở đây đã gần hai năm rồi. Khi anh ta vừa đến đây, mọi người đều nói anh ấy có hậu phương rất vững chắc nên lãnh đạo mới quan tâm đến anh ấy như vậy. Một con người ưu tú như thế đi đến đâu chẳng gặp những người ganh ghét, điều đấy khiến người ngoài trông vào cũng thấy không may. Sau khi anh ấy vào phòng khám của chúng tôi, tôi mới phát hiện ra anh chàng này cũng không phải tay thường, tinh thông nghiệp vụ và cũng rất khiêm tốn, quan hệ giữa bọn tôi ngày càng trở nên khăng khít”.

Kỉ Hoa Ninh không biết tại sao anh ta lại đột nhiên nói chuyện về Giang Viễn Ảnh với mình, nhưng lúc ấy Thiên Phàm có việc bị gọi đi nên câu chuyện cũng không tiếp tục được nữa. Sau đó, cuộc phẫu thuật của Nisha cũng kết thúc tốt đẹp, cần nằm viện theo dõi thêm vài ngày. Kỉ Hoa Ninh chủ động đề nghị: “Vậy bây giờ em đi làm thủ tục nhập viện nhé!”

Giang Viễn Ảnh nhìn đồng hồ: “Đi ăn trưa đã nhé, để anh mời em!”.

Cô quay đầu liếc nhìn Nisha, Nisha đang nở nụ cười với cô. Kỉ Hoa Ninh gật đầu: “Cũng được!”.

Giang Viễn Ảnh vội vàng chạy đi làm một số việc thay cô còn Kỉ Hoa Ninh ở đó và không tránh khỏi những suy nghĩ nhận định về anh: So với Mạnh Thiên Phàm, khi mặc bộ đồng phục trông anh càng hào hoa, thanh lịch, có vẻ thiếu đi một chút hòa khí nhưng lại có thừa sự thanh cao, so với thời thiếu niên thì có vẻ bình dị và gần gũi hơn rất nhiều. Khi đó anh giống như một hoàng tử cao ngạo còn bây giờ anh lại giống một hiệp sĩ ẩn dật trên giang hồ, trưởng thành, phong độ và cũng không tránh khỏi những thăng trầm trong cuộc sống.

- “Khi ở nước Anh em sống tốt chứ?”, khi xếp hàng thanh toán, Giang Viễn Ảnh đột nhiên hỏi vậy.

Kỉ Hoa Ninh ngẩng đầu nhìn anh, bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình. Đôi đồng tử đen nhánh của anh sâu thăm thẳm, làn môi mềm mại của anh

đã từng thốt lên câu tỏ tình, đã từng hôn lên má cô nóng bỏng... cô cố gắng để định thần, không để cho bản thân cuốn theo những ký ức: “Cũng không tồi, bạn bè rất quan tâm đến em... người bạn bị ốm lần này cũng vậy!”.

- “Tại sao em lại nghĩ đến... nghĩ đến việc ra nước ngoài du học?”.
Vấn đề từng chút, từng bước một đi dần vào cốt lõi.

- “Chính là muốn thay đổi môi trường, rời xa thành phố này để đến với một thế giới rộng lớn hơn!”.

Hình như Giang Viễn Ảnh bật lên một tiếng “ồ” và khi giấy tờ làm xong anh đã mang đến trao tận tay Kỉ Hoa Ninh, lúc những ngón tay ấm nồng chạm vào nhau, trong khoảnh khắc ký ức của Kỉ Hoa Ninh có chút dao động.

- “Không có việc gì nữa, em đi trước đây, chiều còn phải đi làm!”.

- “Tiểu Ninh!”, Giang Viễn Ảnh gọi cô lại, cô cảm thấy ánh mắt của anh như tia X – quang đang xuyên thẳng đến: “Năm đó, anh đã sai rồi!”.

Kỉ Hoa Ninh cảm thấy sợi dây lòng như bật lên rộn rã. Không phải cô chưa từng nghĩ rồi sẽ có một ngày thế này, chỉ là không nghĩ rằng mình lại phản ứng như vậy – hình như sợ rằng điều này sẽ xảy đến và kết quả đã thành hiện thực. Nói về năm đó, năm đó đã qua rồi, nếu như chẳng phải là sự day dứt thì đó chính là sự bù đắp.

- “Tất cả đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa!”.

Và cô ấy đã không quay đầu lại.

Một phòng riêng trong nhà hàng Nhật Bản, Giang Viễn Ảnh đang ngồi lặng lẽ bên mẹ, chiếc áo vest màu tro treo ngay ngắn trên móc áo. Năm giờ bốn mươi phút, cánh cửa nhẹ nhàng bật mở, hai người phụ nữ đang đang rảo bước vào phòng, sau đó chầm chậm ngồi xuống, dáng dấp thật tao nhã.

Hôm nay anh ngồi đây để thực hiện lời nói nhiều năm trước của người mẹ. Anh đã trở thành một nhân vật mới đầy ưu tú, có năng lực học tập, chỉ là còn thiếu kinh nghiệm và sự đề bạt cất nhắc. Người con gái ngồi đối diện, nghe đâu là thiên kim của một vị viện trưởng nọ. Cô thật thanh thoát với mái đầu cúi nhẹ, còn Giang Viễn Ảnh lúc này chẳng có tâm trí đâu để gặp mặt đối tượng.

Hai bà mẹ đang sôi nổi hàn huyên to nhỏ còn hai người trẻ tuổi chỉ ngồi cúi đầu mà chẳng biết đang suy nghĩ điều gì. Một lúc sau, chỉ nghe loáng thoáng tiếng người nói: “Đây là Giang Viễn Ảnh con tôi, hiện nay đang làm ở khoa ngoại của bệnh viện X. Thanh niên vừa mới ra trường nên chưa hiểu điều gì, mong được sự quan tâm giúp đỡ!”.

Cô gái cảm thấy cái tên này có gì đó quen quen và cuối cùng không thể kìm được nữa, cô ngẩng đầu lên. Vừa nhìn, cô đột nhiên kêu lên nhỏ: “Là anh ư?”.

Giang Viễn Ảnh cuối cùng cũng nhìn rõ mặt đối phương, đó là một cô gái với khuôn mặt xinh đẹp, quý phái và mái tóc màu cà phê. Anh chợt nhớ lại lần đi công tác tại thành phố B, vì phục vụ của khách sạn có sự nhầm lẫn đã trao hai chìa khóa của cùng một phòng cho khách nên đã dẫn đến cuộc gặp gỡ tình cờ, một cuộc tranh chấp; lần hiểu lầm và lần gặp gỡ tình cờ đó thú vị nhưng không để lại nhiều ấn tượng. Anh vẫn nhớ cô gái này vì cô ấy rất kiêu ngạo.

Nào ngờ cô gái này chính là Mẫn Lạc Lạc, trong khoảnh khắc tâm hồn cô có sự buồn vui lẫn lộn, cô hận rằng không thể thay đổi cảm tính trong vài phút ngắn ngủi. Lần gặp gỡ đầu tiên đó cô đã nói những lời không hay với anh, song anh ta không mảy may công kích lại mà còn lặng lẽ bỏ qua khiến cô cho rằng anh cũng giả vờ độ lượng như những người con trai khác. Nhưng sau tối hôm đó, khi cô ngẫm lại những lời anh nói, trở trêu thay trong đó có chứa đựng đôi chút sự châm biếm, lúc đó cô mới biết rằng

con người ấy tuy thâm trầm không biểu lộ thái độ nhưng thực chất là rất phong độ, trong tư tưởng cô tự nhiên cũng có gì đó thay đổi.

Cô chỉ biết rằng anh là bác sĩ đến tham dự một hội thảo khoa học, thậm chí anh làm việc ở bệnh viện nào cũng chẳng biết, sự kiêu ngạo không để cô hạ mình bắt chuyện với bất cứ người nào. Cô chờ đợi, có lẽ anh sẽ nhớ cô và có lẽ sau lần này cô có thể đến nơi anh làm việc... cho dù là như thế nào, cô nhất định khiến anh phải là người buông tay đầu hàng trước.

Đây chính là lần đầu tiên cô để tâm đến một người con trai, tuy nhiên cũng vô cùng mong lung. Thực chất cô không hề tự nguyện trong lần xem mặt này, chỉ là do mẹ ép uống quá mà cô đành phải đến đây. Không ngờ người con trai đó lại đang ngồi đối diện với cô, liệu có phải ông trời đang đem đến cho người ta cơ hội? Liệu anh có cảm thấy là họ rất có duyên và nhất định anh không thể quên cô? Thật khó để cô kìm chế những giai điệu đang nhảy nhót trong lòng.

Suy đi tính lại thì đây chính là điềm báo về sự bắt đầu của một mối tình.

Không khí trong lần xem mặt này có thể biến đổi từ tối sang sáng đều là nhờ sự tích cực của Mẫn Lạc Lạc. Cách ứng xử của mọi người cũng sớm đi vào quỹ đạo, hai người một hỏi một đáp như thế cũng có thể coi là hòa thuận. Nhưng cuối cùng khi nói về thời học trung học cả hai mới phát hiện ra họ còn là bạn học cùng trường. Mẫn Lạc Lạc đột nhiên chỉ vào Giang Viễn Ảnh và nói: “Thì ra anh chính là Giang Viễn Ảnh!”.

Giang Viễn Ảnh thấy đột nhiên cô nói như vậy nên rất ngỡ ngàng còn Mẫn Lạc Lạc cuối cùng cũng biết tại sao khi nghe tên anh lại cảm thấy quen đến thế: Anh chính là người bạn trai năm nào của Kỉ Hoa Ninh mà Na Na đã từng nhắc đến! Câu chuyện của họ cũng chính do Lạc Lạc nói với Na Na. Nhưng lúc đó cô là đàn chị học lớp trên, nên tên của anh cũng không chú ý lắm.

Mẫn Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy đây chính là trò đùa của số phận. Xoay hết một vòng càn khôn, cuối cùng người con trai làm cho lòng cô xao động lại chính là cậu em đã từng nghe tiếng học cùng trường thời trung học. Thế gian này nhiều khi cũng thật nhỏ bé, hai con người vốn chẳng có chút quan hệ gì có khi lại kết hợp cùng nhau.

Thế nhưng khi mới bắt đầu, ai có thể nghĩ đến điều này?

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Chăm Chút Tình Yêu

Có những tình cảm sẽ được gột rửa theo thời gian và gạt bỏ đi cái hào nhoáng của thuở ban đầu, chỉ còn lại những hạt nhân tinh khiết nhất. Nếu như bạn nguyện lòng thì có thể biến điều đó thành hồ phách và mãi mãi giữ gìn trân trọng.

Bố Chirst không thể chịu được cảnh những năm tháng của con trai mình trôi đi một cách vô ích, nên đã bí mật chuẩn bị cho con trai gặp gỡ mấy cô gái đẹp. Trước đây chỉ là ông không quen chứng kiến cậu con trai suốt ngày rong chơi trong thế giới hào nhoáng, nhưng nay lại cảm thấy lo lắng khi nó cứ miệt mài trong công việc mà chẳng chịu lập gia đình. Tuy nhiên, ông đã từng là một người bố vô trách nhiệm, đến nay muốn được bù đắp nhưng có lẽ đã quá muộn rồi.

Thế là, khi Christ đưa Kỉ Hoa Ninh đến nơi mà anh vẫn thường sống, cửa bật mở những cô gái xinh đẹp hiện ra, xém chút nữa thì anh tưởng mình đã đi nhầm phòng. Nhưng không, anh và Kỉ Hoa Ninh đến để bàn bạc công việc. Thành tích của phòng gần đây có những tiến bộ vượt bậc, mọi người hồ hởi yêu cầu ông chủ tổ chức một buổi tiệc và hai người đang tiên phong trong việc đó.

Christ nhìn những cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc trong phòng mà lên gân lên cốt. Lẽ nào lại không đoán được đây là kiệt tác của ai? Anh nhớ cái nhìn ấm áp và đầy bí ẩn của cha ngày hôm trước. Đang định tổng khứ những người đẹp đi thì tác giả của màn diễn từ phía sau đám đông lách ra, ông đang cười tí mắt:

- “Hiển Quân, con đến rồi sao? Cha mời các tiểu thư con gái của ông Lý, ông Vương và ông Dương đến nhà chơi, con nhanh đến làm quen!”.

- “Phụ thân đại nhân!”. Giọng Christ tuy nhỏ nhưng không giấu được vẻ phẫn nộ.

Lúc này Uông Phu mới phát hiện đứng đằng sau con trai mình có một cô gái. Quan sát kỹ một chút, đây chẳng phải là cô gái đã cùng khiêu vũ với nó trong vũ hội ngày trước sao? Tên là gì ấy nhỉ? Kì... ông nhớ rằng mình đã phái người đi điều tra về cô ấy.

Vốn từng là lưu học sinh từ Anh quốc về, hiện nay đang giữ chức vụ manager một ban trong công ty ông. Gia đình bình thường, bố mẹ đã ly dị, đang sống cùng với một người quen. Ông hơi nhú mày, nghe nói người sống cùng cô ta là một người đàn ông.

Kỉ Hoa Ninh quan sát từ xa, rồi thì thầm nói nhỏ: “Có lẽ tớ nên đi trước đây, việc tiệc tùng để hôm khác bàn nhé!”.

- “Không, đừng đi!”. Christ đột nhiên kéo cô ấy đi vào trong: “Giúp tớ một chút đi!”.

- “Phụ thân đại nhân!” Christ gọi bố mình một cách trịnh trọng và cung kính: “Con xin giới thiệu, đây là vợ chưa cưới của con, tiểu thư Kỉ Hoa Ninh!”.

Kỉ Hoa Ninh kinh ngạc nhìn sang Christ đang ở bên cạnh, khuôn mặt vô cùng kiên định và bình tĩnh, bàn tay đang bối rối của cô bị anh nắm chặt. Ông Uông phẫn nộ: “Vợ chưa cưới? Cô gái chưa được ta đồng ý thì làm sao có thể coi là vợ chưa cưới được chứ!”.

Kỉ Hoa Ninh đang bất ngờ nên chưa kịp phản ứng gì, Christ đáp lại ngay: “Cha vì con mà tìm các cô gái, chẳng qua đó là những người do cha lựa chọn, cho dù con có không thích thì cha vẫn áp đặt như vậy hay sao?”.

- “Hỗn xược!”, Ông Phu hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu của mình, trước mặt bạn gái của con trai mà bị mất mặt như vậy khiến ông không thể bình tĩnh được: “Ta đã sớm cảnh báo con rồi, nhà ta không cần những cô gái ham của cải tiền tài! Nếu như con tìm được đối tượng môn đăng hộ đối thì ta có thể chấp nhận, đằng này con hết lần này đến lần khác đều muốn chống đối ta!”.

- “Con chỉ chấp nhận những gì con tin tưởng, con chỉ lo rằng cô ấy còn không muốn bước vào cửa nhà ta nữa là!”.

- “Ta tuyệt đối không đồng ý người con gái như thế này...”.

- “Đủ rồi!”, Kỉ Hoa Ninh đột nhiên gắt lên, giọng không cao nhưng đầy sức nặng khiến cho hai người đàn ông đều im bật. Cô dùng hết sức kéo tay mình ra khỏi bàn tay giữ chặt của Christ, cười với họ và nói: “Tôi không nhớ rằng mình đã từng đồng ý bất cứ việc gì với con trai của ngài, bao gồm cả việc ngài đang phản đối!”. Cô quay sang Christ: “Thậm chí điều cậu vừa nói lại càng chưa bao giờ đề cập đến!”.

Christ biết cô đang nổi giận liền vội vã thành khẩn xin lỗi. Anh vốn nghĩ dùng cơ hội này tương kế tựu kế để bày tỏ tấm lòng với người anh yêu, đồng thời thể hiện lập trường của mình trước cha mà không tính đến những phản ứng của cô.

- “Christ, tôi không phải là quân cờ hay là tấm bia đỡ đạn của cậu!”. Kỉ Hoa Ninh chợt nhớ đến buổi vũ hội hôm nào, trước đông đảo khách quan, Christ đã cố ý đối xử vô cùng nhẹ nhàng với cô, thậm chí còn có chút gì như để người khác nhìn thấy, bây giờ cô đã hiểu phần nào về hành động ngày hôm đó của anh. Có thể anh có tình ý với cô, nhưng lại dùng cô như tấm bia đỡ lại cha mình, cô ghét kiểu người lợi dụng đó, cho dù là việc thật như đùa nhưng cũng khiến người ta cảm thấy không thể chịu được.

- “Thưa bác, con trai không phải là vật sở hữu của bác, không nên áp đặt hôn nhân của người khác. Cháu đã nói quá nhiều rồi, xin tha lỗi cho sự thất lễ ngày hôm nay và cháu cũng xin cáo từ!”.

Cô thực hiện động tác cúi mình một cách hoàn hảo và mang theo nụ cười đẹp nhất rời khỏi ánh mắt của họ. Ông Phu mơ màng nhìn theo phía sau cô: Cô gái này, có đúng là người mà ông đã ra lệnh điều tra không?

Kỉ Hoa Ninh lê được tấm thân đầy mệt mỏi về nhà, trong lòng đang nghĩ đến tình huống vừa mới xảy ra: “Môn đăng hộ đối”, câu nói đó không phải là đã quá lỗi thời rồi hay sao? Dường như là người rất gần gũi nhưng chẳng qua họ chỉ sống trong hai thế giới song song với nhau mà thôi. Đợi đến lúc chúng ta dang tay ra thì mới phát hiện ra rằng đối phương đã ở cách quá xa rồi.

Cũng có người dùng hết sức lực của mình để phá bỏ thực trạng đó, thế nhưng với cao thì ngã đau, với lại liệu có bao nhiêu người có đủ lòng kiên trì để tiếp tục theo đuổi?

Khi đến một góc nhỏ, cô ngược nhìn những ánh đèn lửa ấm áp trên lầu, trong lòng cảm thấy thật yên ổn, miệng mỉm cười và cô biết rằng đây chính là những ngọn đèn chỉ đường được chuẩn bị cho cô trong đêm tối mịt mù này. Đó chính là sự thật, là sự ấm áp, tất cả những thứ ấy dần dần xâm nhập vào thế giới của riêng cô. Trong khoảnh khắc đó, cô tựa hồ như có một ý muốn được hòa mình vào cuộc sống ấm áp đó.

Sau lần sốt cao đó, những việc liên quan đến ác mộng thời thiếu niên, đã được cô nói hết cho Tiểu Lam biết, đó là điều bí mật hơn hai mươi năm nay chưa một người nào từng biết tới. Những điều sâu kín nhất trong lòng cuối cùng cũng được cô dần dần giải bày với cậu. Điều này càng làm cho Lâm Tĩnh Lam hiểu rõ hơn về những khiếm khuyết trong tính cách của cô, rất nhiều vấn đề không cần tìm hiểu nhưng rồi cũng tự bật ra.

Thậm chí, sau này khi Tô San không biết cố tình hay hữu ý nhắc lại câu chuyện giữa Lâm Tĩnh Lam và Mẫn Na, song Kỉ Hoa Ninh cũng không để tai tới. Không phải cô không cảnh giác, chỉ là trong thời điểm như vậy lẽ nào cô lại không có lòng tin với người con trai đó? Khoảng cách quá xa giữa lòng cảm động lớn lao và sự đố kỵ hẹp hòi khiến cô đã bình tĩnh để xử lý mọi việc theo lý trí của mình. Và cuối cùng đứa trẻ Tô San đó có thể làm được gì?

Cô chẳng phải là loại người dễ người khác sắp đặt, và cũng không thích để người khác uy hiếp và sắp đặt mình. Suy cho cùng, tình yêu không phải là sự trao đổi ngang giá và cũng chẳng thể đem ra cân đo đong đếm được. Gạn lọc theo năm tháng, càng ngày cô càng nhận ra sự thuần khiết của tình yêu chính là những điều đáng trân trọng được tích tụ dần dần theo năm tháng.

Cô đẩy cửa, Tiểu Lam đang ngồi đọc báo trên ghế sofa, hình như đang đợi cô về.

- “Em về rồi đấy hả?”, cậu ngẩng đầu, trên gương mặt trưởng thành đang hiện lên nét cười với má lúm đồng tiền.

Cô đi qua, nhẹ nhàng vỗ lên đầu cậu giống như hành động vẫn thường làm trước đây: “Tôi không ở nhà, cậu không đói à?”.

- “Đã nấu và ăn ít mì. Nhưng không có em thì vẫn không được”.

Cô thả lỏng thân thể mệt mỏi của mình, tâm tình đột nhiên rộng lượng: “Vậy nghĩ xem ngày mai muốn ăn gì, nấu bù cho cậu nhé!”.

Hạnh phúc chính là những thứ hiện hữu rất bình thường, có thể nhìn thấy và nghe thấy được.

Có tiếng gõ cửa, Amanda ngẩng đầu lên: “Mời vào!”.

Kỉ Hoa Ninh mặc váy liền màu lam, tóc buộc vồng đuôi gà: “Chị Mạn, báo cáo chị cần đây!”. Bây giờ khi chỉ có hai người, Kỉ Hoa Ninh đều gọi cô là “chị Mạn”, quan hệ giữa hai người cũng trở nên gần gũi hơn và còn thường nói chuyện thân mật nữa.

Amanda nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn, em vất vả quá!”.

Kỉ Hoa Ninh chú ý đến bộ dạng mệt mỏi của chị: “Xem ra chị rất mệt, hay nghỉ một chút rồi hãy làm tiếp!”.

- “Thật không, nhìn mệt mỏi lắm à?”.

Nói là nói như vậy nhưng Amanda vẫn tiếp tục giở văn bản ra: “Trong mấy ngày này nhất định là phải làm xong...”, trong lòng Kỉ Hoa Ninh đang xót xa cho Amanda, thì cô đột nhiên ngẩng đầu lên và hỏi: “Hết giờ làm có thời gian không? Đi làm một cốc với chị nhé!”.

Kỉ Hoa Ninh gật đầu: “Tốt thôi, cũng đã lâu em không đi xả hơi!”.

Hoa Ninh đợi gần đến bảy giờ, Amanda mới làm xong công việc và ra khỏi phòng. Cô vội vàng xin lỗi: “Thật ngại quá đã khiến em phải đợi lâu, tự nhiên lại có việc đột xuất cần xử lý!”.

- “Em biết mà, chị Mạn!”. Cô đương nhiên biết rằng đối với phụ nữ thật không dễ dàng gì, cho dù bản thân mình cũng kiêm trách một công việc nhỏ nhưng với bản tính tham công tiếc việc nên bình thường cô cũng đủ bận rồi, huống hồ là chị ấy? Chỉ cần dừng lại chút xíu, thỉnh thoảng cũng cảm thấy không biết mỗi ngày, những người bình thường do đâu mà bận rộn. Nghĩ như vậy, lắc lắc cái đầu rồi cũng qua đi.

Hai người đến một quán bar yên tĩnh, mỗi người một chén và ngồi lúi trong góc. Amanda đang xem ca sĩ biểu diễn, ánh đèn trên sân khấu nhấp nháy chiếu xa, cô chỉ im lặng và nhấp từng ngụm rượu trong chén.

Kỉ Hoa Ninh nghĩ rằng không nên hỏi và thoải mái tận hưởng giây phút nhàn rỗi. Một lúc sau, cuối cùng Amanda cũng mở lời trước: “Nini, con gái chị sắp đến sống cùng chị rồi!”.

- “Thế chẳng phải là việc tốt hay sao? Cuối cùng thì hai mẹ con cũng được gặp nhau còn gì?”.

- “Hôm qua, chị có gọi điện nhưng nó nói là nó ghét chị, không muốn gặp chị...”.

- “Tại sao? Đáng lẽ nó phải rất nhớ mẹ chứ?”.

Amanda lắc đầu, đôi mắt hoe đỏ: “Khi nó vẫn còn nhỏ, chị đã rất bận rộn với công việc, không có nhiều thời gian để quan tâm đến con và chăm sóc gia đình, kết quả cha nó ngoại tình, chị như rơi vào thế giới tuyệt vọng và ngày ngày nó đều phải chứng kiến cảnh cãi vã của cha mẹ. Con gái đã lớn bằng này rồi mà mẹ lại không ở bên cạnh bầu bạn, chỉ bo bo lo cho sự nghiệp của riêng mình – cha nó đã nói như vậy và chị nghĩ rằng nó rất hận mình!”.

- “Stop, chị dùng từ quá mạnh đấy. Giữa hai người là quan hệ mẹ con làm sao có thể dùng từ “hận” được? Amanda, chị cũng biết rằng nó vẫn còn nhỏ, trẻ con không thể hiểu được sự việc của người lớn. Bố nó nói thế nào nó chỉ biết nghe như vậy, sau này khi lớn lên tự khắc nó sẽ hiểu rằng chị cũng rất yêu quý nó!”.

Amanda không nói gì, hai mắt cô nhắm lại, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì.

- “... Ôm tiên với quần áo của anh cắt ngay cho tôi!”. Cô đã từng có dũng khí của tuổi trẻ và cho rằng mình có thể lái được con người ở bên cạnh mình, nhưng kết quả lại tự mình ngậm đắng nuốt cay.

- “Đi thì đi, quyền nuôi dưỡng Nini tôi đã quyết định rồi!”. Anh ta là đồ nói khoác, chẳng có chút thành tâm chăm sóc con bé đến cuối cùng.

Lúc trước, anh ta đã có một sự nghiệp nho nhỏ còn cô thì mới bắt đầu. Cô muốn dành nhiều thời gian cho công việc nên có rất ít thời gian để chăm sóc gia đình. Miếng cơm đầu tiên của Nini do bố mớm, Nini bước bước chân đầu tiên cũng là bố dạy và từ đầu tiên Nini nói chính là: “Bố, bố...”

Cô cũng biết rằng bản thân mình có lỗi với gia đình nhưng những nỗ lực của cô cũng đều vì chồng và con gái, cũng đều vì muốn gia đình mình sau này trở nên tốt hơn. Hiện tại chỉ là tạm thời, chỉ cần vượt qua được giới hạn này...

Thế nhưng dần dần cô bắt đầu phát hiện ra anh ta có gì đó khả nghi. Cô lặng lẽ điều tra, cuối cùng phát hiện ra anh ta cặp cùng với người dưới quyền của mình. Đó là một cô gái trẻ, họ ăn khớp với nhau trong cả công việc và cuộc sống. Anh ta đối xử với cô ta rất nhẹ nhàng, điều mà trước đây chưa từng làm với vợ mình, Amanda dường như không thể tin vào mắt mình.

Cô cảnh cáo cô gái nọ nhưng cô ta nhất định không chịu kết thúc và cô đã thật ngu ngốc vì đã làm điều đó. Sau khi người đàn ông biết chuyện, anh ta cố chấp và quyết tâm ly dị, đồng thời cũng giành quyền nuôi dưỡng Nini, vậy là thiên tình sử do trời đất se duyên mới hợp lại đã vội vã rời xa.

Lúc bấy giờ cô rất cao ngạo và cho rằng không có đàn ông thì cũng chẳng thành vấn đề, chỉ cần có sự nghiệp của riêng mình, như thế cũng có thể có cảm giác của sự thành công. Nhưng khi tình yêu biến mất, tuổi gần tới ngưỡng “băm” thì mới phát hiện những năm tháng thanh xuân qua đi mà chẳng giữ lại được điều gì.

Không người yêu dấu, không người thân thích, khi đau ốm cũng chẳng có một ai quan tâm đến. Cho dù sự nghiệp của cô có thành công đến đâu

nhưng không có người để chia sẻ thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

- “Hãy tìm cơ hội và nói chuyện một cách thẳng thắn với Nini!”.

Amanda như sức tỉnh trong dòng ký ức, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Kỉ Hoa Ninh đến thăm Nisha, Jack luôn chú ý và lảng xảng xung quanh, sự chăm sóc đó thật khiến người bên cạnh vô cùng ngưỡng mộ. Ba người cùng nhau nói chuyện một hồi thì Nisha cố ý tách ra khỏi Jack.

- “Queenie, có một việc mà mình muốn nói với cậu. Ngày hôm đó, sau khi cậu đi, vị bác sĩ họ Giang ấy lại đến. Anh ấy mua giúp mình một ít hoa quả, còn dặn dò y tá quan tâm chăm sóc đến mình. Ngoài ra, anh ấy còn hỏi thăm tình hình của cậu”.

Kỉ Hoa Ninh nhớ lại câu nói của Giang Viễn Ảnh: “Là anh sai rồi!”, trong đó dường như chứa đựng một chút run rẩy.

- “Mình thấy anh ấy đối với cậu không hề đơn giản chút nào và cậu với anh ấy cũng vậy. Có thể tự bản thân cậu không nhận ra, nhưng mỗi khi nhắc đến anh ấy là thần sắc của cậu có sự biến đổi và không tự nhiên chút nào. Bạn yêu quý, hãy trân trọng hiện tại và quên đi những sai lầm đã qua, mình chúc cậu có thể đạt được hạnh phúc, niềm hạnh phúc giống như cậu đã giúp mình tìm được trước đây”.

Trong lòng Kỉ Hoa Ninh trái tim đang thổn thức đập, cô thành thật gật đầu và nói: “Cậu đúng đấy!”.

Tình cũ khó cầu, mộng xưa khó vẹn; hối hận là vô duyên, khó quên là hoài niệm. Ai đã từng nói rằng những câu chuyện cổ đều có kết thúc tốt đẹp? Bạn đã từng khóc vì một câu chuyện, nhưng lại có thể bật cười trong một vở kịch mới.

Có người quan tâm, công việc của Giang Viễn Ảnh “nhẹ bước mây xanh”, điều này chắc chắn sẽ mang đến sự nghi ngờ, nhưng với tính cách khiêm nhường không kiêu căng và điều kiện ưu tú về tất cả các mặt cũng đủ để anh có một chỗ đứng vững chắc trong cơ quan của mình.

Ngày hôm nay, trong lúc khám bệnh, có bệnh nhân là một cô bé khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, cô có khuôn mặt tròn, đôi mắt to đen lay láy, làn da trắng nõn nà, mái tóc ngắn và đôi tai ngay ngắn, thế nhưng trong vẻ hiền lành đoan chính đó có chút gì dí dỏm, nghịch ngợm. Cô đang là học sinh cấp ba, vì áp lực học tập quá lớn khiến cô bị cảm và xém chút nữa đã chuyển sang viêm phổi. Giang Viễn Ảnh đã nghiêm túc giảng giải cho cô bé về tác hại của việc học tập không đúng cách và với vẻ ngoài đáng tin cậy cùng vẻ đẹp xán lạn của anh đã khiến cho khuôn mặt cô bé đang đỏ vì sốt lại càng đỏ hơn. Cuối cùng cô liếc trộm vào tấm thẻ trước ngực của chàng bác sĩ đẹp trai và biết tên anh là: Giang Viễn Ảnh.

- “Bác sĩ... Giang, lần sau em có thể lại đến đây không?”. Cô cúi đầu bẽn lẽn.

Anh cười nói: “Nói gì vậy, đến đây thường xuyên thật không phải việc tốt đâu!”. Anh dừng lại một lát rồi chỉ vào mình nói: “Đương nhiên ngoài công việc ra!”.

Trông theo cô bé đang chậm chậm bước đi, Giang Viễn Ảnh tựa hồ như gặp lại hình ảnh Kỉ Hoa Ninh năm nào. Cũng đáng người dong dỏng đầy, cũng khuôn mặt bừng sáng và đẹp dễ đấy.

Kỳ thực đáng người của họ không hoàn toàn giống nhau. Điểm giống chính là nét rạng rỡ, còn rạng rỡ hơn cả một bông hoa.

Khi đó, cô ấy đã lặng lẽ ra đi, lặng lẽ rời xa khỏi tầm mắt của anh và mang theo cả cái kết cục chưa rõ ràng giữa hai người bọn họ. Năm đầu tiên,

anh cũng đã từng tìm hiểu và nghe được tin tức về cô, song cũng chỉ biết rằng cô đã vượt trùng dương ra nước ngoài du học.

Bằng cách ấy, cô đã ương bướng tuyên bố quyết định rút lui của mình. Trong suốt quá trình trưởng thành, anh dần dần hiểu ra rằng cô hình như cố chấp đến mức kiêu ngạo.

Nhưng hiện tại, cô ấy đã quay về, nhưng vì sự cố chấp đó mà cô không thềm để mắt tới anh. Cuối cùng chẳng phải là sai lầm hay sao?

Dáng dấp của cô bé đã xa hẳn khỏi tầm mắt và không thể nhìn thấy nữa. Trong cái bệnh viện đông đúc và bận rộn này chỉ toàn những con người qua lại vội vàng không ngừng như những con thoi và tiếng rên rỉ đầy đau đớn của người bệnh. Anh cúi đầu, nhìn vào tấm thẻ của mình và cảm thấy vừa xa lạ lại vừa thân quen. Có thể vì tuổi đã nhiều hơn nên gần đây thường thích nhớ lại những kỷ ức đã qua.

Mạnh Thiên Phàm thấy gần đây Giang Viễn Ảnh thỉnh thoảng hay ngồi thần người, trong lòng đã phần nào đoán ra nguyên nhân chính là mối tình xưa với cô gái đó. Anh động viên Viễn Ảnh hãy một lần nữa hẹn hò với Kỉ Hoa Ninh, tuổi còn trẻ cần phải tranh đấu, đừng giống anh để đến cuối cùng mất đi tất cả.

Giang Viễn Ảnh lo rằng Kỉ Hoa Ninh không chịu gặp anh khi chỉ có riêng hai người, Mạnh Thiên Phàm liền đề nghị anh ta sẽ tham gia cùng và tiện thể mời luôn cả cô gái ngoại quốc xinh đẹp lần trước nữa. Mọi người đều quen biết, đều có thể giao lưu bạn bè. Kỉ Hoa Ninh vốn không đồng ý nhưng không ngờ Nisha hiểu được tâm ý của đối phương nên kiên trì thuyết phục, hơn nữa cô còn lấy lý do chưa cảm ơn được sự giúp đỡ của Mạnh Thiên Phàm lần trước nên cuối cùng cuộc hẹn tay tư cũng được hình thành.

Xem ra không khí có vẻ hơi ngượng ngịu nhưng vì có sự nỗ lực gắn kết của Mạnh Thiên Phàm nên cuộc hẹn đã được cải thiện rất nhiều. Anh ta giống như vầng thái dương tỏa sáng rực rỡ và tràn đầy ấm áp, cho dù có là núi băng thì cũng bị tan chảy, chính vì thế Kỉ Hoa Ninh cũng cảm thấy tự nhiên hơn rất nhiều. Cô vốn cho rằng tính cách của Mạnh Thiên Phàm có gì đó ngốc nghếch nên mới bị bạn gái bỏ rơi, không ngờ rằng anh lại là một người hài hước dí dỏm, lại còn biết đoán ý, chỉ cần anh thở dài thôi cũng khiến người ta không nhịn được cười.

Với sự dẫn dắt của anh, bốn người đã có cuộc nói chuyện vô cùng thú vị về các lĩnh vực văn hóa, du lịch, chính trị, phong cách... hiện tại trong và ngoài nước. Mạnh Thiên Phàm và Giang Viễn Ảnh đều là những người hiểu biết rộng, có cách lý giải đặc sắc và cá tính của riêng mình. Vì thế một người có niềm đam mê văn hóa Trung Quốc như Nisha đã chăm chú lắng nghe đến nỗi ánh mắt không thể rời khỏi hai người đó.

- “Trên đời mấy khi gặp được bạn hợp gu, thật là khoái!”. Mạnh Thiên Phàm trịnh trọng nâng ly trà: “Nào, chúng ta hãy mượn trà thay rượu, hữu duyên nhất định không bỏ lỡ!”.

Mọi người đều giả vờ như không hiểu điều ám chỉ trong lời nói của anh và vui vẻ cười vang nâng chén. Trong lúc chạm chén ấy, Giang Viễn Ảnh và Kỉ Hoa Ninh đều bắt gặp ánh mắt của đối phương. Kỉ Hoa Ninh cảm thấy vô cùng bình thản, Giang Viễn Ảnh vẫn là Giang Viễn Ảnh đó, chỉ là trong lần “giáp lá cà” này đã không còn bật ra những tia lửa tình ái nữa. Xưa nay vẫn có một câu nói, là gì rồi nhỉ? “Anh vẫn là anh, tôi vẫn là tôi, chỉ là chúng ta không còn là chúng ta nữa!” .

Đó là một thứ cảm giác thư thái vượt ra ngoài sự đau thương bi lụy. Tình cảm đó, theo năm tháng đã được gột rửa và gạt bỏ đi sự hào nhoáng của thuở ban đầu, chỉ còn lại những hạt nhân tinh khiết nhất. Nếu như bạn nguyện lòng thì có thể biến điều đó thành hồ phách và mãi mãi giữ gìn trân trọng.

Bất luận là như thế nào, kể cả cho dù hiện tại cả Giang Viễn Ảnh và Kỉ Hoa Ninh đều đã có những quan hệ mới thì anh vẫn vô cùng cảm ơn Mạnh Thiên Phàm. Anh cũng chưa chắc chắn là còn có thể quay lại được nữa hay không, con người đã trưởng thành, bao nhiêu chuyện chứa chất trong lòng đều đã qua đi như thế. Chỉ là trong mấy năm gần đây, sau khi đã thay đổi vài nơi nhưng vẫn còn tiếp tục mơ thấy giấc mơ đã qua, vẫn chỉ là một giấc mơ mà thôi!

Mạnh Thiên Phàm cho rằng mình đã làm được một việc tốt nên âm thầm tự đắc. Từ nay trở đi, anh lại có thêm hai cô bạn xinh đẹp, như thế chẳng mừng hay sao?

Nào ngờ, gieo hạt xuống lại không thu được quả như mong đợi, rồi ăn quả mà không biết rõ đó là quả gì thì có khi còn phải đền bằng cả tính mạng.

Viễn vông, viễn vông quá!

“Lâm, số liệu có vẻ hơi nghi ngờ đấy!”. Lâm Tĩnh Lam cúi xuống quan sát chất dịch lỏng trong ống nghiệm một lúc rồi đổ dịch đó vào trong bình hình chóp, thật chuẩn, thật chậm, không thể để xảy ra sai sót mà không bị phân tâm bởi giọng nói của Dương Đồng Lâm.

Dương Đồng Lâm thấy mình đã làm phiền cậu nên vội vàng im tiếng. Cô nhìn thấy mồ hôi đổ ra lấm tấm trên trán Tĩnh Lam liền quay lại lấy mấy tờ giấy ăn và đợi sau khi cậu ấy kết thúc công việc mới đưa lại: “Xin lỗi, vừa nãy không chú ý đã làm phiền cậu!”.

Lâm Tĩnh Lam nhận lấy giấy ăn, lau trán và nói: “Cảm ơn, không sao! Lúc này cậu nói nghi ngờ về số liệu nào?”.

Cô gái liền đưa tập giấy trong tay qua: “Đây, còn đây nữa...”.

Tất cả mọi người đều biết Lâm Tĩnh Lam là một người có tính cách hướng nội nên đều đối xử với cậu hết sức nhẫn nại. Tuy vậy, cậu cũng có mối quan hệ rất tốt với một người bạn và ai cũng biết đó chính là cô gái tóc ngắn luôn ở cạnh cậu, Dương Đồng Lâm.

Nói về cô gái này, tất cả các đồng nghiệp, kể cả những bậc trưởng bối đi trước cũng đều rất yêu quý cô. Dương Đồng Lâm và Lâm Tĩnh Lam là những người bạn thân cùng khóa và cả hai người đều có ấn tượng sâu sắc với cách tự giới thiệu của đối phương.

Sau khi mấy cậu con trai tự giới thiệu xong, cô gái đó đã sai những bước chân mạnh mẽ về phía trước, cô để tóc ngắn, mặc quần bò, áo phông gọn gàng, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, khi đi mái tóc tung tẩy theo nhịp bước chân.

- “Tôi tên là Dương Đồng Lâm!”. Đôi mắt to tròn sáng lấp lánh của cô ẩn chứa nét cười rạng rỡ: “Tên của tôi có lý do đấy nhé! Bố tôi họ Dương, mẹ họ Đồng, còn Lâm có nghĩa là một loại ngọc, đại khái có thể hiểu rằng: Tôi chính là bảo bối của cha mẹ! Tôi vừa mới nhập trường, chưa biết bất cứ một điều gì, mong các thầy cô dạy bảo, tôi sẽ cố gắng nỗ lực học tập, không sợ khó, không sợ khổ, xin cảm ơn!”.

Với tính cách trong sáng cởi mở của con gái phương bắc và dáng vóc của con gái phương nam đã khiến cô giành được một tràng pháo tay giòn giã. Cô gái này thật thú vị, chẳng có một chút gì là đang làm bộ làm tịch, dường như nếu đập vào vai cô, nhất định bạn sẽ nhận được một cú đấm, và sau là câu: “Này, các cậu ấm!”. Ở trung tâm nghiên cứu vốn dĩ rất ít con gái, và lại với cô gái như Đồng Lâm lại càng khiến người khác yêu thích.

Trong lúc đang huyên náo, Lâm Tĩnh Lam chẳng nói chẳng rằng tiến lên phía trước: “Tôi tên là Lâm Tĩnh Lam, sau này xin mọi người chỉ giáo!”, nói xong liền cúi rạp về phía trước. Đây chính là câu giới thiệu đơn giản nhất mà mọi người được nghe trong năm nay, thế nhưng điều đó khiến

ai cũng đều cảm thấy cậu thanh niên đó chất phác, thật thà không chút hoa mỹ.

Dương Đồng Lâm cũng chú ý đến cậu ta. Nghe nói cậu ấy mới hai mươi một tuổi, là người mới tiêu biểu của năm nay. Đến khi hợp tác mới thấy cậu ấy quả đúng là người nắm vững kiến thức chuyên ngành, lại vô cùng khiêm tốn và không để lộ sự sắc sảo, thế nên càng thêm tôn trọng bội phần. Cô thấy cậu thường chẳng bao giờ nói chuyện với một ai, thế nên trong giờ giải lao hay đi ăn cô thường rủ cậu đi cùng. Cũng có lúc cô kể chuyện cho cậu nghe, cho dù cậu ấy chẳng nói lấy một lời thì cô cũng không tính toán. Rất lâu về sau khi mọi người đã trở nên thân mật hơn thì cậu ấy mới nói nhiều hơn một chút.

Dương Đồng Lâm biết rằng không phải cậu ấy không hòa đồng, chỉ đơn giản là cậu ta cảm thấy bản thân mình có khoảng cách với môi trường mà thôi! Ở điểm này, cô đã nhìn nhận hơn những người khác.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mơ Về Tình Đầu

Có khi chúng ta yêu một người, cái mà chúng ta yêu chỉ là nỗi đau khổ của tình yêu mà thôi. Khi đau khổ, là vì những thứ đã từng có, chứ không phải vì người ấy của hiện tại.

Khi mùa đông rét mướt qua đi, một năm mới của Kì Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam lại bắt đầu. Đây chính là năm thứ hai họ sống cùng nhau, đương nhiên điều đó cũng phụ thuộc vào sự kéo dài của con người, mỗi người bọn họ đều chờ đợi sự khởi đầu mới vừa cổ điển lại vừa có sự mới lạ.

Khi quen biết với Amanda và Mạnh Thiên Phàm, cô mới biết mỗi người đều có rất nhiều sự việc trong quá khứ, những người bạn mới này khiến cô càng thêm hiểu và trân trọng cuộc sống, trân trọng những người ở bên mình.

Trận ốm sau lần dầm mưa hôm đó dường như còn để lại cho cô rất nhiều nỗi kinh hãi. Khi đối mặt với quá khứ, cuối cùng cô cũng thực sự thành thực với chính lòng mình. Cũng có lẽ là do tâm hồn rộng mở, tình bạn ấm áp của Tiểu Lam bao năm qua đã dần dần đâm chồi nảy lộc trong lòng cô, về mặt cảm giác sự nảy mầm lặng lẽ đó thực sự không giống nhau.

Cô thắp từng Anmada đi công tác, lần này đi gần mười ngày. Không phải trước đây Hoa Ninh chưa từng đi công tác, nhưng lần này không biết làm sao lại cảm thấy rất do dự, không muốn đi. Khi ngồi trên tàu, đôi mắt nhìn qua song cửa sổ, hình như tâm hồn cô đang bay ngược về nhà: Chẳng biết cái anh chàng Tiểu Lam đây có ăn cơm đúng giờ không?

Trong giờ khắc ấy, cô không ý thức được rằng, từ trước đến giờ mình chưa từng có suy nghĩ như thế này về nhà, về ngôi nhà của hai người.

Anmada thấy cô thần thờ, mỉm cười hỏi: “Sao mà mặt lại thất thần ra thế? Hay có việc chưa giải quyết xong”.

Kỉ Hoa Ninh lắc đầu: “Làm gì có... à mà đúng rồi, chuyện của Nini sau này thế nào rồi?”.

- “Cũng tốt rồi, nó chấp nhận nói chuyện điện thoại nhưng nhất định không chịu gặp mặt!”.

- “Cũng dần dần chị ạ, đối với trẻ con phải kiên trì...”.

Con đường trải dài tít tắp cũng không dài bằng cuộc đời con người; bao tâm sự trong lòng cũng chẳng bằng hạnh phúc trong nháy mắt.

Lâm Tĩnh Lam liên tục làm thêm giờ đã một tuần rồi, nếu như những lúc bình thường cứ tan ca là cậu vội vã về nhà song hiện nay lại không như vậy. Dương Đồng Lâm cùng làm thêm giờ với cậu, khi kết thúc công việc trời đã nhá nhem tối. Cô hỏi cậu: “Đã có cơm tối chưa?”.

Cậu lắc đầu, cô cười “ha ha”: “Này cậu búp bê đáng thương, để chị mời đi uống bia và ăn thịt nướng nhé!”.

- “Tùy thôi, ăn gì cũng được nhưng mình không uống rượu đâu!”.

Dương Đồng Lâm phát hiện tất cả những cô gái đi qua đều liếc nhìn Lâm Tĩnh Lam. Trông cậu ăn mặc rất đơn giản thanh nhã và không theo một gu nhất định nào cả, trong vẻ tuấn tú ấy có phảng phất nét đẹp của búp bê và điều đó đã thu hút ánh mắt của mọi người, khiến mọi người yêu thích cậu.

Người con trai như thế này xem ra gặp được cũng không phải nhiều. Cô vừa ăn vừa nghĩ, ăn mà chẳng chú ý là mình đang ăn gì. Một lúc sau, chiếc mâm đã rỗng không, cô giơ tay ra hiệu: “Chị ơi, thêm đồ đi!”.

Thấy Lâm Tĩnh Lam nhìn mình với vẻ kinh ngạc, cô cười then thùng: “Đừng thấy mình nhỏ mà coi thường nhé, mình ăn được rất nhiều... mỗi lần đều chén sạch hai bát cơm... bát to ấy...”. Càng nói càng chả ra sao, đến cuối cùng ba từ cũng rúm lại một cụm. Lâm Tĩnh Lam cảm thấy thú vị nên bật cười: “Ăn được thì khỏe, có gì mà không tốt!”.

Bây giờ Dương Đồng Lâm mới phát hiện cậu ta có hai má lúm sâu hoắm, khi cười nhìn duyên dáng như con gái. Bình thường, cậu ấy không hay cười như thế này, thế nên thật đáng tiếc cho đôi má lúm đẹp.

Sau khi ăn tối xong, hai người chia tay. Lâm Tĩnh Lam nhớ ra ở nhà đã hết giấy vệ sinh và kem đánh răng, tiện thể cậu rẽ vào siêu thị tầng dưới mua một ít. Chợt nhớ ra, từ trước đến giờ những việc này đều do Kỉ Hoa Ninh làm, giờ cô ấy không ở nhà, cuộc sống của cậu dường như hơi trống vắng. Sau khi tan ca cậu cũng không vội vã về nhà vì khi ngồi một mình trong căn phòng trống cậu chẳng biết làm gì.

Cậu quyết định, ngày mai được nghỉ sẽ tổng vệ sinh nhà cửa. Cậu muốn cho cô thấy một người con trai tốt là phải như vậy, có thể dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa, để khi cô trở về sẽ ngạc nhiên và thích thú – cậu không phải là một đứa trẻ mà cần cô chăm sóc như một người bảo mẫu.

Tối đầu tiên dừng chân tại khách sạn, Kỉ Hoa Ninh gọi điện về nhà, nghe thấy giọng Tiểu Lam cô cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều và dường như nơi này cũng chẳng phải là một vùng đất xa lạ nữa. Khi nghe xong “báo cáo” sự việc xảy ra trong ngày, cô mới nhẹ nhàng nhắc cậu nên đi ngủ sớm rồi sau đó tự rơi vào trạng thái im lặng.

Hình như thời gian nhớ về Tiểu Lam càng ngày càng nhiều hơn. Cô vốn vẫn cho rằng vì bản thân mình đối xử tốt với cậu ấy nên việc đó chỉ là thói quen; nhớ về cậu ấy bởi vì cậu chính là hình ảnh gắn liền với cô và là nơi để cô nương tựa vào. Thế nhưng chỉ cần rời xa mảnh đất ấy, con người ấy liền phát hiện ra rằng không giờ phút nào là cô không nhớ đến cậu ấy, đây liệu có phải là một trong những dấu hiệu báo rằng tình yêu đang đến hay không?

Trước tất cả những sự cự nự, nghi ngờ và thoái thác trước đây của cô, cậu đều im lặng và bao dung bằng sự ấm áp của mình. Khi cô ương bướng đưa ra những yêu cầu vô căn cứ thì cậu vẫn nói: “Được, tôi đồng ý với em!” mà chẳng cần lấy một lời ngon ngọt.

Cô dần dần nhận ra rằng, trên thế giới này, liệu vẫn còn có người có thể dùng sự nhẫn nại và sự thấu hiểu tột cùng để chiếm lấy thứ mình yêu quý? Và cậu ấy đã dùng sự gan lì đến giao hoạt của mình để khiến cô dần dần phải dựa vào, bị dẫn dắt theo và cuối cùng không thể rời xa cậu.

Có lẽ rằng có một số việc không lâu về sau sẽ dẫn đến sự thay đổi và cô đang có dự cảm về hạnh phúc. Tại một thành phố khác, trong đêm vắng tĩnh mịch cô đang nhớ về cậu.

Sau khi trở về, Kỉ Hoa Ninh trông thấy căn phòng mới sạch sẽ sáng sủa, thực sự cô đã rất vui và khen ngợi Lâm Tĩnh Lam. Tất nhiên, cô không thể ngờ rằng cậu ấy đã khéo léo giấu đi tấm kính bị vỡ vụn và cũng chẳng biết có những đồ vật nào đã gặp “tai nạn” và cô cũng chẳng buồn đến việc “bóc trần” những việc ấy mà còn nói rằng: Người phụ nữ thành thực là người đẹp nhất, còn người đàn ông cố gắng làm việc nhà cũng đáng yêu không kém.

Có người từng làm điều tra: Hình ảnh nào của chồng hoặc bố làm cho bạn cảm thấy xúc động nhất? Nhiều người trả lời rằng: Trong một ngày

mùa hè, bố hoặc chồng bận tạp dề và tất bật trong bếp – hình ảnh đó mới đáng yêu làm sao!

Kỉ Hoa Ninh cảm thấy bản thân mình đang trở về những ngày tháng thơ dại, cái cảm giác cũng giống như mỗi tình lần đầu tiên ấy. “Mỗi tình đầu” là một danh từ đầy mê hoặc, nó mãi mãi khiến cho chúng ta liên tưởng đến những gì còn thô kệch, thuần khiết và ngây ngây thơ thơ.

Cô bắt đầu quan tâm đến tâm tư tình cảm của một người, vì người ấy mà điểm trang và chỉ mong sao nghe thấy đôi lời tán dương từ chính miệng người đó; cắt kiểu tóc Hỉ Nhi cho trẻ trung và năng động hơn; làm những món ăn vừa miệng để sau một ngày bận rộn, cậu ấy có thể được hưởng hơi ấm của gia đình... Với tất cả công sức bỏ ra cho những việc này, cô đều cảm thấy vô cùng tự nhiên, tự nhiên như thể chính là tâm ý của bản thân vậy.

Nếu như cậu ấy hiểu! Nhất định dần dần rồi cậu ấy sẽ hiểu và điều đó có lẽ chẳng cần phải để cô mở miệng nói ra.

Không khéo sẽ chẳng thành chuyện, cuộc sống ngày thường có khi còn đặc sắc hơn cả bộ phim truyền hình. Trong tiệm cơm, Kỉ Hoa Ninh vô tình chứng kiến một “màn kịch” vô cùng thú vị: Trong lúc đôi nam nữ nọ đang ngồi ăn uống, đột nhiên có một phụ nữ xông vào, thẳng tay tát cốc rượu lên mặt người đàn bà đang ngồi bên bàn, lại thêm một đĩa mỳ Ý khiến cho đầu của người đàn bà nọ có đủ ngũ sắc cầu vồng, khuôn mặt từ đỏ tía dần chuyển sang tái mét. Người đàn ông đối diện không biết nên giận hay nên cười, chỉ còn cách nín thở để chờ bọn họ.

- “Tiện nhân! Quyến rũ trai có vợ!”.

Bà ta gầm lên rồi lao tới, chắc đây là vợ của ông ta. Còn ông ta chẳng kịp mở miệng liền co giò chạy, chiếc khăn ăn vẫn còn phất phơ trên cổ.

Những người chứng kiến nửa phần cảm thông, nửa phần lại quay ra chỉ trích người đàn bà bị tấn công, cô ta tất nhiên đã lau sạch dầu mỡ trên mặt, ngóng theo gã đàn ông bỏ chạy và hét lớn: “Chưa thanh toán đâu, đồ tồi!”.

Đám đông bật cười, xem ra cô ta đã tự mình chuốc lấy tội lỗi. Kỉ Hoa Ninh đang định bước đi, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt người phụ này có gì thân quen. Vừa đi cô vừa nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra, đó chẳng phải là bồ cũ của Mạnh Thiên Phàm hay sao?

Có nên cho Mạnh Thiên Phàm biết việc này? Kỉ Hoa Ninh chần chờ hồi lâu, dù gì Mạnh Thiên Phàm cũng đã bị tổn thương vô cùng sâu sắc, điều này chứng minh rằng: Anh ấy rất nặng tình với cô ta, nhưng có nên để một người đàn bà như thế quay về bên anh, liệu như thế có phải là đã hại anh ấy không? Thôi thôi, chẳng nên “nhàn cư vi bất thiện” làm gì!

Tuy nghĩ như vậy, nhưng chỉ vài hôm sau, cô nhận được điện thoại của Mạnh Thiên Phàm, anh muốn nhờ cô chọn quà tặng cho một người.

- “Em biết đấy! Anh là một người thô kệch, chẳng có bạn khác giới nào! Con gái thích cái gì chỉ có bọn em là rõ, giúp anh nhé!”.

Mạnh Thiên Phàm – con người này ghi điểm ở chỗ tính cách hết sức thú vị, dù mới quen nhưng cứ như đã thân thiết lắm rồi. Kỉ Hoa Ninh nhận lời đi cùng, hai người lựa chọn rất lâu, cuối cùng cũng chọn được một mặt dây chuyền pha lê trắng, dưới ánh đèn, mặt pha lê đó lóng lánh rực rỡ, trông lóa cả mắt.

- “Thế này là tốt rồi!” Mạnh Thiên Phàm cầm mặt đá lên và say sưa ngắm nghía: “Cô ấy nhất định sẽ rất thích... Hôm nay vô cùng cảm ơn em, mời em cơm tối nhé!”.

Nhìn anh ấy cười rạng rỡ là thế, Kỉ Hoa Ninh không dừng được bèn hỏi: “Bạn kiểu gì mà khiến anh phải đích thân ra tay thế?”.

Mạnh Thiên Phàm cẩn thận cất chiếc mặt đá: “Sắp đến sinh nhật bồ anh rồi... Em đừng có mà nhìn anh như thế, chẳng lẽ anh lại không thể có bồ hay sao?”.

- “Bồ mới hay bồ cũ trước đây?...”, Kỉ Hoa Ninh nói chưa hết câu, biết mình đã lỡ lời liền vội vàng im bặt, nhưng thật không may, Mạnh Thiên Phàm đã nghe thấy, “Sao em lại biết chuyện về bồ anh?”.

Cô đành phải kể lại việc mình đã chứng kiến cảnh anh ấy bị “đá đít” và bị tranh cướp trắng trợn giữa thanh thiên bạch nhật trước cửa khách sạn hồi nào. Mạnh Thiên Phàm cố nặn ra nụ cười méo mó, “Thì ra em đã “tóm” được lần đó! Thế lần giúp Nisha có phải em đã nhận ra anh rồi đúng không? Thảo nào... mất mặt thật, mất mặt quá đi thôi, ha ha ha...”.

Kỉ Hoa Ninh cũng chẳng biết nói gì để an ủi anh: “Anh chị làm hòa rồi hả?”.

- “Ừ, trận mưa to hôm trước, cô ấy đột nhiên đến tìm anh, toàn thân ướt đầm như chuột lột... Cô ấy nói, là trước kia cô ấy sai, hy vọng anh sẽ tha thứ. Cũng được năm năm... em biết đấy, làm sao mà dễ dàng rũ bỏ đi được!”.

- “Em hiểu... nhưng, nếu anh không giận, em vẫn còn muốn nói thêm vài câu...”. Kỉ Hoa Ninh liền kể lại sự việc mà cô đã vô tình chứng kiến mấy hôm trước: “Em nói điều này không phải vì muốn chia cắt tình cảm của hai người, nhưng... ”.

- “Em nói chuyện đó, chứng tỏ em thực sự là bạn anh”. Mạnh Thiên Phàm hít một hơi thật sâu, nhoẻn cười và dựa vào hàng lan can bên đường. “Kỳ thực đã nhiều năm qua, nếu nói anh hoàn toàn đứng trong bóng tối thì như thế cũng không phải là ngốc. Anh chỉ cố gắng tin rằng cô ấy đã thay đổi và nhất định sẽ quay về, thế mới chính là Như Quân mà anh từng biết...”.

- “Có thể lần này, cô ấy thực sự đã thay đổi?”. Đột nhiên Kỉ Hoa Ninh không muốn quá nhần tâm, đối diện với người đàn ông này, nếu nói ra sự thật có thể sẽ quá tàn nhẫn.

- “Em có biết trước đây bọn anh đã sống với nhau như thế nào không? Hàng tháng anh chỉ biết đến công việc và công việc, cố gắng kiếm tiền mua nhà, kiếm tiền cho cô ấy tiêu xài, anh đã trao cho cô ấy tất cả. Anh đúng là bỏ đi, “cày” đến tận bây giờ mà vẫn chỉ là một tay bác sĩ quèn. Thế nhưng cô ấy nói rằng công việc của anh là “cứu tử hoàn sinh”, rất có ý nghĩa, tiền có kiếm được thế nào thì cô ấy cũng thấy vô cùng hạnh phúc. Anh cho rằng bọn anh vốn vẫn như thế, nhưng...”.

Mạnh Thiên Phàm ngày càng nắm chặt hộp quà, Kỉ Hoa Ninh nhìn xa xăm: “Nhưng cuối cùng thì anh vẫn không thể buông tay được, không thể từ bỏ những hồi ức, từ bỏ những gì đã có...”.

Có khi chúng ta yêu một người, cái mà chúng ta yêu chỉ là nỗi đau khổ của tình yêu mà thôi. Khi đau khổ, là vì những thứ đã từng có, chứ không phải vì người ấy của hiện tại.

- “Đừng có mà trầm ngâm như vậy, tiểu cô nương ạ! Cuộc sống của “cô” còn sáng sủa hơn tôi nhiều! “Cô” không biết đấy thôi, mới đây, Giang Viễn Ảnh vừa nhận được thư biểu dương...”.

- “Sao tự nhiên lại nhắc đến anh ta, lẽ nào anh là thuyết khách cho anh ta à?”.

- “Làm thuyết khách gì chứ? “Cô” và cậu ta có chuyện gì cần nói à?”
Mạnh Thiên Phàm vờ ngốc, Kỉ Hoa Ninh ném cho anh một ánh mắt sắc lạnh: “Mau nói, mời ta ăn đại tiệc gì đây?”.

- “Tiểu côn đồ” được không, ha ha ha...”.

- “Queenie?” Phía trước là anh chàng Chris hào hoa lãng tử đang bước tới. “Cùng bạn đi mua đồ à?”.

- “Ừ, bọn mình đang định đi ăn, đi cùng chứ?”.

- “Không đâu, đi chơi vui vẻ nhé!”.

Vượt qua Chris, Kỉ Hoa Ninh tiện thể giới thiệu với Mạnh Thiên Phàm: “Ông chủ đây, là bạn hồi đại học của em!”.

- “Thảo nào, nhìn có vẻ giống người nước ngoài!” Mạnh Thiên Phàm lảng lảng quay đầu lại, vừa khéo đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Chris đang hướng về phía họ, chăm chú không rời mắt.

Xem ra thằng em Viễn Ảnh có khá nhiều tình địch, Mạnh Thiên Phàm thầm kinh ngạc trong lòng.

Từ sau buổi từ biệt ở công viên, Mẫn Na và Lâm Tĩnh Lam không còn qua lại nữa. Ngày hôm đó, Kỉ Hoa Ninh đã gặp Giang Viễn Ảnh, Lâm Tĩnh Lam dứt được Mẫn Na, nhưng qua cái đêm đó, không ai còn nhắc đến chuyện cũ nữa.

Tình cảm được xây dựng trên cơ sở tin tưởng lẫn nhau, nên là sự tin tưởng tuyệt đối và thấu hiểu một cách sâu sắc về đối phương, chứ không phải là một sự tin tưởng mù quáng. Tình cảm còn là sự đồng điệu giữa hai con người trong nhiều năm, nếu như có sự giả dối thì chỉ cần một ánh mắt, một cử chỉ đều có thể để lộ ra tất cả.

Sau này, ở trường đại học, Mẫn Na đã trở nên rất “thuận buồm xuôi gió”, nổi trội và rực rỡ. Sau khi cô tham gia vào đội kịch theo sự rủ rê của các bạn cùng phòng thì sự hứng thú với môn biểu diễn này ngày càng gia tăng. Cô vốn cho mình thuộc type người hướng nội, không có cách gì để thể hiện một cách xuất sắc trước đông đảo mọi người, thế nhưng từ khi tham gia diễn xuất, cô ấy đã diễn thành công ngoài sức tưởng tượng của

bạn bè. Diễn xuất của cô nhận được những lời phê bình tốt, đây dường như là lần đầu tiên cô tìm thấy cảm giác vui sướng với thành tựu mà chính bản thân mình giành được, cảm thấy cuộc sống của mình đã bước vào vòng quay của nhiệt huyết, như bước vào một vùng đất hoàn toàn mới lạ.

Mẫn Na vốn là một cô gái hấp dẫn nhưng vì đã tự mình bắt chước theo Kỉ Hoa Ninh, sống dưới cái bóng của Kỉ Hoa Ninh và dưới ánh hào quang của chị gái là Mẫn Lạc Lạc nên không tỏa được ánh sáng của bản thân mình. Mỗi một cô gái đều có những ưu điểm riêng, chỉ là khi họ biết trân trọng và nghĩ đến bản thân mình hơn thì mới phát hiện ra. Sống trong cuộc sống đầy mãn nguyện như thế, cô dần dần nguôi ngoai ý muốn tranh đoạt lại Lâm Tĩnh Lam, thế giới của anh và cô ngày càng cách xa nhau, có lẽ đã không thể gần gũi ngay từ lúc đầu.

Cuối cùng gia đình Tần Di Giang cũng định cư trong thành phố. Chàng cảnh sát họ Vương đã vì cô mà chuyển đến đây, hai người tìm được một căn hai phòng sát cạnh nhà bố mẹ vợ, kỳ đầu sau khi thanh toán vẫn còn thiếu ba mươi vạn và đây cũng chính là lý do thúc đẩy Tần Di Giang phải nhanh chóng kiếm một công việc. Ngoài khoản nợ, Vương Niệm Niệm cũng đã gần bốn tuổi, đến khi con bé đi học thì các khoản chi phí sẽ gia tăng cho nên phải sớm tính toán trước cho tốt.

Nhà của họ cách chỗ Kỉ Hoa Ninh không xa. Sau khi cô sắp xếp mọi việc ổn thỏa liền đến gặp gỡ với người bạn tốt ngày xưa. Khi đi tới cổng trường mà họ đã từng theo học thời cấp ba cũng vừa đúng giờ tan học. Từng nhóm các cô gái, chàng trai mặc quần áo đồng phục cùng đi tới. Cho dù là đồng phục nhưng cũng có đến trăm ngàn cách mặc khác nhau: Có người, những chiếc khuy trên áo sơ mi được cài rất đúng quy định, còn một số nữ sinh mặc váy kết hợp thêm đôi tất, trông rất dị hợm.

- “Cũng là một loại đồng phục nhưng sao cảm giác lại khác nhau thế nhỉ?” Tần Di Giang lắc đầu: “Bây giờ nhà trường quản lý có vẻ lỏng lẻo hơn, còn có cả những đứa tóc xanh tóc đỏ nữa!”.

- “Xem ra cũng phải có vài ba phong cách”. Kỉ Hoa Ninh tiếp lời: “Giống như khóa chúng ta hồi đó cũng có một người tên là Diễm gì đó, xỏ đến bảy cái lỗ tai, kết quả bị phạt viết kiểm điểm, đều là do bố mẹ không quản lý con cái ấy mà!”.

- “Không biết bọn bạn cùng học bây giờ thế nào rồi nhỉ? Tổ chức họp lớp thì cũng đến được vài đứa. Nhiều đứa sau khi tốt nghiệp liền biệt tăm biệt tích, có khi cả đời chẳng gặp lại ấy chứ. Duyên phận thật là kỳ lạ, tuy nhiên “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng” mà!”.

- “Đừng bi ai như vậy, “Sơn thủy hữu tương phùng”. Nhìn kìa, cô bé kia có vẻ giống cậu ngày trước nhỉ?”. Kỉ Hoa Ninh chỉ vào cô gái tóc dài, đi guốc đỏ, kẹp tóc hình con bướm.

- “Ha ha, tớ mà thơ ngây thế à? Kia, kia chính là cậu đấy!” Kỉ Hoa Ninh nhìn theo hướng Tần Di Giang chỉ thì bắt gặp một cô bé mặt mũi bần thần, tóc như mũ nấm, nhìn ngây ngây thơ thơ thật là đáng yêu.

- “Không phải, không phải, so với bản cô nương năm đó thì còn thua xa...”.

Sau khi mất đi Giang Viễn Ảnh đã nhiều năm, bây giờ Kỉ Hoa Ninh mới chơi lại với người bạn tốt Tần Di Giang. Thời niên thiếu ai chẳng trải qua vài lần xúc động và nên trân trọng mỗi lương duyên đó bởi vì không phải dễ dàng gặp gỡ ở bất kỳ nơi đâu!

Tần Di Giang hòa nhập rất nhanh vào dòng người tìm kiếm việc làm. Những ngày này, tìm được một công việc tốt không phải là chuyện dễ dàng, huống hồ cô ấy vừa mới tốt nghiệp lại kết hôn và sinh con ngay nên đến tận bây giờ hình như chưa có kinh nghiệm về bất kỳ việc làm nào. Kỉ Hoa Ninh có giới thiệu cho mấy nơi nhưng cô đều rút ở vòng phỏng vấn.

Thất bại là nhỏ, cơ hội mới là lớn. Cô cố gắng chạy đôn chạy đáo trong thành phố, còn cô nhóc Vương Niệm Niệm thì trở thành cái đuôi của mẹ. Trẻ con ở cái tuổi này đang rất bện hơi người, mỗi ngày khi mẹ muốn đặt xuống để đi đều không thể vì cô bé cứ khóc toáng lên. Nhà bố mẹ chồng ở xa còn bố mẹ của Tần Di Giang lại không được khỏe lắm nhưng lúc đó cũng trông Niệm Niệm giúp cô. Thật không may, một ngày trước khi Tần Di Giang phải đi phỏng vấn, mẹ cô lại đột nhiên thông báo rằng bà bị ốm, không thể gửi Niệm Niệm được. Trong lúc vội vàng, đột nhiên cô nhớ ra Kỉ Hoa Ninh ở ngay bên cạnh, thế là liền gọi điện cho cô ấy.

- “A lô !”, thứ bảy, Kỉ Hoa Ninh đang ngon giấc nồng, chỉ mơ màng nghe thấy có tiếng chuông điện thoại.

- “A lô, a lô? Tiểu Ninh? Cậu vẫn còn đang ngủ à?”. Trong lúc đang vội vã, Tần Di Giang nói như bắn pháo: “Tớ sắp muộn rồi, không thể mang theo Niệm Niệm, cậu trông nó hộ tớ được không? Đúng ngày hôm nay, tớ lại có cuộc phỏng vấn quan trọng, xin cậu đấy, bây giờ tớ qua đó luôn nhé!”.

Cũng chẳng đợi Kỉ Hoa Ninh tỉnh hẳn, đối phương đã vội gác điện thoại. Kỉ Hoa Ninh gãi gãi đầu, còn vẫn chưa “thủng” mọi sự. Mười phút trôi qua, tiếng chuông cửa kêu “ding dong, dinh dong” gấp gáp, là Lâm Tĩnh Lam ra mở cửa. Tần Di Giang vừa nhìn thấy mặt Lâm Tĩnh Lam liền vội vã ấn Niệm Niệm vào: “Lâm đệ đệ, con gái chị xin nhờ em và Tiểu Ninh! Niệm Niệm, phải biết nghe lời dì Hoa Ninh nhé, mẹ sẽ sớm đến đón, con ngoan!”.

Vừa dứt lời, cô liền cầm lấy túi xách và vội vã chạy đi. Sau khi biết Kỉ Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam sống cùng nhau, cô cũng chẳng mấy may nghi ngờ về sự tình giữa hai người bọn họ, cô biết Tiểu Ninh luôn có những quy tắc của riêng mình. Và cũng vì trước đó cô đã từng gặp Lâm Tĩnh Lam, đối với cô mà nói cậu ta vẫn luôn là cậu học sinh cấp hai thuở nào, cho nên vẫn quen gọi Tĩnh Lam là “đệ đệ”.

Gửi con ở chỗ bạn hiền nên vô cùng yên tâm, nhưng cô quên mất rằng: Hai người bọn họ đều được nuông chiều từ nhỏ nên chẳng có chút kinh nghiệm nào về trẻ con cả, Niệm Niệm đáng thương không biết cuối cùng sẽ ra sao?

Kỉ Hoa Ninh ra khỏi phòng trong trạng thái vẫn còn đang ngái ngủ chợt nhìn thấy một lớn một nhỏ đang ngồi trước bàn ăn, mắt lớn đang trừng trừng nhìn mắt nhỏ: Vẫn còn chưa ăn sáng. Vương Niệm Niệm đã khóc một mẻ, Lâm Tĩnh Lam lại không biết cách dỗ dành nên cứ ngồi lù lù như một cái cây, con nhỏ làm náo loạn một lúc lâu mà chẳng thấy ai quan tâm nên lại im lặng.

- “Dì Hoa Ninh!”, Niệm Niệm nhảy ra khỏi ghế chạy đến phía Kỉ Hoa Ninh: “Niệm Niệm đói, Niệm Niệm đói!”.

Kỉ Hoa Ninh dịu dàng xoa đầu cô bé: “Niệm Niệm ngồi ngoan nhé, sẽ có đồ ăn rất nhanh thôi!”.

- “Vâng ạ!”, quả nhiên Niệm Niệm ngồi rất ngoan ngoãn, lúc bấy giờ Lâm Tĩnh Lam mới yên tâm đứng dậy dọn dẹp phòng ốc.

Giảm – bông, trứng, sandwich và sữa chua vị dâu cả ba người đều rất thích uống. Kỉ Hoa Ninh lau cái miệng dính đầy sữa của con bé và hỏi: “Niệm Niệm cũng thích sữa chua vị dâu tây hả?”.

- “Vâng ạ!”, đứa nhỏ gật đầu thật mạnh, “thích nhất đấy ạ!”

Kỉ Hoa Ninh vô tình liếc nhìn Lâm Tĩnh Lam, cậu nói với Niệm Niệm: “Nhưng ăn sữa chua vị dâu tây sẽ biến thành ngốc, nếu như Niệm Niệm hóa thành kẻ ngốc thì làm thế nào?”.

Quả nhiên con bé vô cùng sợ hãi, người rúm ró cả lại: “Niệm Niệm không muốn thành trứng, không muốn thành trứng...”.

- “Thành trứng á?”.

- “Thành, thành ngốc nghếch ấy...”, lúc này, con bé đã trở nên sục sục.

Lâm Tĩnh Lam liền cầm chiếc cốc lên, uống ừng ực hết phần sữa còn lại rồi cười với Kỉ Hoa Ninh: “VẬY ĐỂ CHÚ THAY CON THÀNH NGỐC NGHẾCH NHÉ, NIỆM NIỆM VẪN LÀ THÔNG MINH NHẤT!”.

Lúc bấy giờ, Hoa Ninh mới phát hiện ra âm mưu của cậu ta: “Tiểu Lam! Mang sữa lại đây cho tôi!”.

Vương Niệm Niệm không hề hiểu hai người bọn họ đang nói cái gì, chăm chú nhìn vào cốc sữa chua vị dâu tây ở trước mặt – không biết nó có thể lén uống không nhỉ? Bởi vì thực sự sữa rất ngon!

Ăn uống, thu dọn xong xuôi cũng đã gần đến mười giờ, Kỉ Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam quyết định đưa Niệm Niệm đến công viên chơi. Vào ngày nghỉ nên công viên rất náo nhiệt, đến đâu cũng gặp các gia đình vài ba người hoặc các đôi tình nhân đang rảo bước, không khí nghỉ ngơi khiến cho mọi người đều cảm thấy khoan khoái dễ chịu trong lòng.

Vương Niệm Niệm giống như một chú ngựa non cứ chạy hết chỗ nọ đến chỗ kia mà không chịu dừng, nó một tay cầm chong chóng, một tay cầm bóng bay, miệng liên tục phát ra tiếng kêu: “Ìn ìn, ìn ìn”, đại khái đó là thứ ngôn ngữ của trẻ con.

Lúc ấy, có đứa bé trai ngay bên cạnh chạy tới, tay kéo theo chiếc dù hình con chuột, nhìn rất bắt mắt. Vương Niệm Niệm trân trân ngó chiếc dù, bất giác buông lỏng tay phải, quả bóng tuột ra theo gió bay lên, trong chốc lát mắc vào cành cây ngay trên đầu.

- “A – bóng của con!”, đang ngồi dưới gốc cây, Kỉ Hoa Ninh cũng giật mình bởi tiếng kêu thảm thương của Niệm Niệm, cô lập tức chạy đến: “Tiểu Lam, bóng của con bé đâu?”.

- Lâm Tĩnh Lam ngẩng đầu nhìn lên cành cây um tùm, “Ở trên đầu kia kia, lần này thì phiên đây!”.

- “Bóng, bóng...”, đối với trẻ con mà nói, những thứ chưa có hoặc đột nhiên bị mất đi đồ vật gì đó sẽ khiến chúng cảm thấy luyến tiếc, có lẽ nguyên nhân mất quả bóng chính là vì nhìn thấy chiếc dù của đứa trẻ khác. Lâm Tĩnh Lam cố gắng dùng cái cành rụng để khều quả bóng xuống, thế nhưng cành đó lại quá ngắn. Kỉ Hoa Ninh xoa xoa lên má Niệm Niệm. “Niệm Niệm, dì Hoa Ninh sẽ mua giúp con một quả giống như thế, có được không?”.

- “Nhưng, nhưng... Niệm Niệm muốn quả kia cơ!” Vương Niệm Niệm bắt đầu sụt sùi, khuôn mặt đầy vẻ tủi thân khiến cho ai nhìn cũng cảm thấy thương.

- “Bóng ở cao quá, có lấy được không, thử lắc mấy cái cành xem sao?”, Kỉ Hoa Ninh dùng sức rung mấy cành ở thấp, còn Lâm Tĩnh Lam cao hơn đang sẵn sàng vươn tay với quả bóng. Khi trái bóng rung rinh nhẹ, Tĩnh Lam lập tức tóm được dây bóng, nhưng cuối cùng cũng để tuột nó bay lên trời mất.

- “A...”, Niệm Niệm ngược khuôn mặt nhỏ bé nhìn theo trái bóng đang dần dần bay xa, nước mắt lại chực trào ra.

- “Niệm Niệm đừng khóc nha, nghe dì Hoa Ninh nói này. Quả bóng nhỏ cũng có cha mẹ, bây giờ nó đang về nhà đấy. Trên đời này có những thứ mãi mãi thuộc về con, nhưng cũng có những thứ chỉ tạm thời là của con thôi, cuối cùng chúng cũng phải về nhà của mình. Ví như ba, mẹ, dì Hoa Ninh, chú Tĩnh Lam đều là của con mãi mãi. Cho nên buông tay ra cũng không phải là đã mất, đó chỉ là cho bóng nhỏ được tự do, Niệm Niệm đã làm một việc tốt, dì sẽ thưởng cho con một cái kem, có được không nhỉ?”.

Câu nói này có vẻ hơi khó hiểu với một đứa trẻ, nó lơ ngơ nhưng cũng gật đầu, chủ yếu là bị hấp dẫn bởi một từ “kem”, nước mắt cũng đã ngừng hắt. Lâm Tĩnh Lam “lén lút” liếc nhìn Kỉ Hoa Ninh, ấm áp như gió tháng năm. Bọn họ mỗi người dắt một tay cô bé, giống như một gia đình ba người tràn đầy hạnh phúc cùng hòa vào bức tranh trời cao biển rộng bao la.

Vương Niệm Niệm ăn hết kem, chơi được một lúc rồi thiu thiu ngủ, Kỉ Hoa Ninh để con bé nằm trong lòng mình, cuối cùng thì vẫn là một đứa trẻ, rất nhanh liền đã ngủ ngon lành. Gió mát mang theo cái tĩnh mịch của trời xanh và hương vị của cỏ cây hoa lá, tiếng cười nói vui vẻ lúc gần lúc xa thoảng vào tai, sắc trời đã gần buông bóng hoàng hôn mà chẳng hay biết.

Kỉ Hoa Ninh nhẹ nhàng bế Vương Niệm Niệm lên và cùng Lâm Tĩnh Lam sánh vai trên con đường trở về nhà. Con đường này vốn rất thân thuộc, cái năm cậu lên sáu, cô mười một tuổi, chính cô đã công cậu đi trên con đường này.

- “Khi cậu bằng Niệm Niệm bây giờ cũng đã biết lảng nhảng chạy theo tôi. Thế mà chỉ trong nháy mắt, con của Tiểu Di đã lớn bằng này rồi”. Bóng chiều dường như cũng vì Kỉ Hoa Ninh mà thêm xuộm vàng, khuôn mặt cô sao mà ấm áp và hiền hòa đến thế.

Lâm Tĩnh Lam đột nhiên mỉm cười: “Từ khi tôi bắt đầu biết ghi nhớ, em chưa từng một lần thân thiết với tôi như với cô bé này!”.

- “Là vì khi đó cậu không ngoan nên khiến người ta ghét, không phải à?”. Có trời mới biết nếu Tiểu Lam không ngoan thì cuối cùng từ “ngoan” đó phải định nghĩa như thế nào?

- “Cứ cho là như thế thì em sẽ chịu nhường tôi chắc?”.

- “Đương nhiên là thế rồi!”, cô quay người và bật cười: “Chỉ có tôi mới có thể lừa được Tiểu Lam, còn người khác thì quên đi!”.

Lâm Tĩnh Lam nhìn vào mắt cô, ánh mắt như thiêu như đốt. Kỉ Hoa Ninh muốn chạy trốn nhưng không thể, đôi đồng tử đó từ chỗ tròn tròn đã trở nên sâu thăm thẳm, thay đổi theo thời gian không chỉ có mình cô mà còn có cả cậu ấy, cậu đã sớm chẳng phải là tên con trai nhỏ ngốc nghếch nữa, cậu ấy đã thực sự trưởng thành.

Vương Niệm Niệm liên tục chép miệng, nó vẫn còn đang mơ. Lâm Tĩnh Lam giơ tay qua: “Mệt không, đưa tôi bế!”.

Kỉ Hoa Ninh “ừ” một tiếng, “nhẹ nhàng thôi” rồi chuyển đứa bé sang tay Tiểu Lam, nó vẫn còn đang ngon giấc. Hai người bước đi trong bóng chiều, cùng đi bên nhau và nhớ về kỷ niệm của thời thơ ấu. Đặc biệt là Kỉ Hoa Ninh, cô đang nhớ đến rất nhiều chuyện của Tiểu Lam từ ngày nhỏ cho đến tận bây giờ, dường như đi hết một con đường, thời gian cũng chuyển từ thời điểm này đến thời điểm khác, chỉ trong một đêm hai đứa trẻ đã trở thành người lớn.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tình Yêu Tay Ba

Cuộc đời con người không ngừng gặp gỡ và sai lầm, còn chờ đợi thì không bao giờ thay đổi.

Bồ cũ của Mạnh Thiên Phàm nhân lúc anh ta đang ngủ liền gửi cho tình nhân một tin nhắn mà quên không xóa nên đã bị anh ta phát hiện. Vậy là lần này, màn kịch “tình yêu quay lại” đã hoàn toàn sụp đổ và cô ta lại một lần nữa trở thành bồ cũ, chỉ có điều người dứt áo ra đi lần này là Mạnh Thiên Phàm.

Kỉ Hoa Ninh không hẹn mà gặp lại xuất hiện bên “bàn tiệc” thất tình lần thứ hai của anh ta, nhưng có một điều cô không ngờ tới là Giang Viễn Ảnh cũng đang ở đó. Hai người bọn họ chào hỏi nhau cứ như không có việc gì xảy ra rồi ngồi xuống hai bên Mạnh Thiên Phàm. Mạnh Thiên Phàm lần lượt quay nhìn hai bên, đúng là thần sắc không thay đổi, công lực cao siêu khó lường.

- “Các cậu nói đi, cuối cùng thì tại sao cô ấy lại muốn quay lại?”, Mạnh Thiên Phàm đã uống mấy cốc bia và bắt đầu trở nên nói nhiều. Giang Viễn Ảnh bên cạnh lại im lặng uống mà không nói một điều gì, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn sang Kỉ Hoa Ninh.

Kỉ Hoa Ninh suy nghĩ một hồi rồi nói: “Đã nghe chuyện gấu chó lượm ngô chưa? Lúc đầu gấu chó bẻ ngô ở một cây rất tốt, nhưng lúc sau nó nhìn thấy cây bên cạnh có vẻ to hơn, liền ném hết số ngô ở trong tay đi. Nhưng nó không biết cây kia đã có chủ, nó đến cây đó đúng lúc vị chủ nhân kia xuất hiện và cướp lại ngô, gấu chó chỉ còn cách quay về cái cây lúc đầu”.

- “Trong lòng nó nghĩ, những bắp ngô ở cây đầu tiên đã bị ném ở chỗ đó, tất cả đều nguyên vẹn. Nhưng khi nhặt số ngô đó lên rồi, trong lòng nó vẫn không yên, có khi những bắp ngô bị mất lúc này vẫn to hơn? Cho nên những bắp ngô ở cây đầu tiên có lẽ cũng tốt nhưng không tốt bằng những bắp ở cây kia”.

- “Đúng là đầu tôi ngu muội hết rồi!”, Mạnh Thiên Phàm lại tu một hơi, “Ý của em anh hiểu hết, anh chính là cái cây ngô đáng thương đầu tiên, rõ ràng là tốt nhất, nhưng mãi mãi không chiếm được sự yêu thích trong lòng gấu chó. Anh biết mà, anh biết!”.

Một người thân thiết vui vẻ lúc thường ngày là thế mà nay lại sa sút như vậy khiến người ta không thể cầm lòng được, Kỉ Hoa Ninh cố gắng an ủi anh: “Phương trời nào chẳng có cỏ thơm? Nghĩ thoáng hơn một chút, có khi tìm thấy rồi lại còn tốt hơn cả mỗi tình đầu đấy chứ!”.

- “Thế thì khác nào việc ai cũng có thể tìm thấy một cây ngô khác hay sao?” Giang Viễn Ảnh cuối cùng cũng mở miệng, khuôn mặt anh tút hiện hiện rõ ràng dưới ánh đèn, khóe miệng đang nhếch mép cười nhạt. Kỉ Hoa Ninh tự nhiên cúi đầu tránh ánh mắt của anh, chỉ nghe thấy lời anh nói: “Khi có mà không trân trọng, đến khi quay về lượm lại thì nó đã không còn ở đó nữa rồi, có con gấu đã chủ định đến một cây ngô rồi nhưng cũng không thể chiếm giữ được”.

Mạnh Thiên Phàm chìm trong im lặng, chỉ uống từng ngụm, từng ngụm bia trong cốc của mình. Kỉ Hoa Ninh cảm thấy nên bày tỏ thái độ của mình. Thế là sau một lúc đắn đo cân nhắc, cô nói: “Lẽ nào chẳng có người nào nghĩ hộ ngô, chẳng lẽ những bắp ngô đó không có quyền lựa chọn chủ nhân của mình? Em nghĩ rằng ngô cũng nên chọn lấy một người chủ tốt, cho dù có phải đi bao xa để lựa chọn, thì cũng phải chọn lấy người chủ có thể chăm sóc được chúng thành những bắp ngô lớn nhất, tốt nhất”.

Giang Viễn Ảnh cười nhiều hơn, chỉ có điều nụ cười đó như băng đá vậy, trong suốt nhưng không hề biểu hiện tình ý bên trong. Mạnh Thiên Phàm vươn vai đầy trẻ nãi, làm gián đoạn cuộc đối thoại đầy gay gắt: “Tình bạn và tình yêu, lý lẽ đều không khác nhau là mấy, tình cảm tốt hay xấu cùng với thời gian ngắn hay dài đều không có quan hệ gì to tát cả. Hôm nay, ngồi ở đây đều là những người bạn tâm giao, những người tri kỷ của Mạnh Thiên Phàm! Tôi kéo các cậu đến đây không phải để than ngắn thở dài cho tôi, nào hãy vui lên! Tôi muốn biến sự thất bại này thành động lực hành động, năm nay sẽ thi đỗ chứng chỉ, chẳng phải đen tình đỏ bạc hay sao?”.

- “Không sai, có chí khí!”, Kỉ Hoa Ninh cười và giơ ngón tay cái lên, Giang Viễn Ảnh cầm chiếc cốc nhỏ cụng ly với Thiên Phàm.

- “Anh em tốt!”, tình bạn giữa những người đàn ông thật đơn giản, chỉ cần một câu “anh em tốt” mà không cần nhiều lời.

Lần này “buôn bán” đến hơn ba tiếng, Mạnh Thiên Phàm vẫy xe đi, cố ý không cần họ tiễn. Có thể anh ta đã đặc biệt gọi hai người bọn họ tới, làm sao có thể bỏ qua cơ hội cuối cùng này được? Uống quá nhiều lại khiến cho đầu óc trở nên vô cùng minh mẫn. Mỗi khi khổ đau là tinh chất rượu lại được dùng tới, chân tay đều đã không thể chủ động được nhưng trái tim và đầu óc lại cứ tỉnh như sáo, nỗi đau trong lòng lại càng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Giang Viễn Ảnh đánh xe tới dừng ở trước tiệm ăn.

- “Em đợi chút, anh sẽ đánh xe qua!”.

Kỉ Hoa Ninh nhìn anh thông thả lái xe, quả nhiên đã trưởng thành lên rất nhiều. Khi đã yên vị, anh bật nhạc, bài hát Yesterday once more đã làm cho không khí trở nên ấm cúng hơn. Khuôn mặt cả hai người đều rất bình thản, nhưng trong đầu Kỉ Hoa Ninh những ký ức lại trở nên vô cùng sống

động. Thật kỳ lạ, Giang Viễn Ảnh trong quá khứ và Giang Viễn Ảnh hiện tại lại không thể trùng khớp, hai hình ảnh đó dường như không phải là cùng một người.

- “Đến nơi rồi!”, Kỉ Hoa Ninh để anh dừng xe ở đầu đường, thuận tay chỉ: “Hiện nay em ở đằng đó, đi vào một chút nữa là đến, không cần phải đi xe đâu!”.

Giang Viễn Ảnh tắt máy nhưng không có vẻ gì là sẵn sàng mở cửa xe: “Tiểu Ninh, tháng sau là sinh nhật em, chúng ta cùng đi ăn nhé!”.

- “Sinh nhật em?” Kỉ Hoa Ninh ngẩn ra một lúc rồi cũng gật đầu: “Không ngờ một năm nữa lại đã trôi qua. Về việc này... em cảm thấy không tiện lắm, nhưng dù sao vẫn cảm ơn vì anh đã nhớ đến sinh nhật em”.

Giang Viễn Ảnh hơi nhú mào, từ “cảm ơn” của cô như chiếc gai cứa vào lòng anh. Mới chỉ có từng ấy thời gian mà giữa anh và cô đã trở nên khách sáo và xa lạ như thế sao? Anh đương nhiên là nhớ sinh nhật cô, nhớ cái ngày mùa hạ năm đó, anh đã lặng lẽ đứng dưới nhà cô bắn pháo hoa. Lúc đó, Kỉ Hoa Ninh đang ăn cơm tối, Giang Viễn Ảnh thấy những tia lửa lấp lánh ngoài cửa sổ đã rất ngạc nhiên hỏi: “Ngày gì nhỉ? Ninh Ninh, con xem có pháo hoa kìa!”.

Quả nhiên, Kỉ Hoa Ninh vội buông bát đĩa và chạy đến bên cửa sổ, khuôn mặt Giang Viễn Ảnh lúc sáng, lúc tối thoắt ẩn thoắt hiện trong màn đêm. Anh đang ngẩng đầu để đón ánh mắt của cô, ánh mắt họ giao nhau trong sắc tối mênh mang của trời đêm.

Giây phút đêm mùa hè rực rỡ như ban ngày.

Như bây giờ, gần nhau trong gang tấc đấy nhưng có điều gì đó đã làm cho tâm hồn hai người bọn họ không thể giao hòa cùng nhau. Giang Viễn Ảnh kiên nhẫn hỏi: “Em... em đã có bạn trai rồi?”.

Kỉ Hoa Ninh do dự không biết trả lời thế nào cho hợp, cuối cùng cô lắc đầu và nói: “Công việc bận quá mà, khi nào rảnh em sẽ suy nghĩ lại vấn đề này!”.

Rõ ràng là một lời từ chối. Giang Viễn Ảnh dường như mím chặt môi, nhưng cuối cùng cũng bật thành lời: “Thế cũng tốt, đi về cẩn thận nhé!”.

- “Em biết rồi. Anh lái xe cẩn thận, chào!”, Kỉ Hoa Ninh bước đi trong đêm tối, trong muôn ngàn ánh đèn lấp lánh, theo thói quen cô đã tìm ra tòa nhà của mình vì ở nơi đây luôn có ngọn đèn dẫn đường. Và không biết từ khi nào, nỗi đau trong lòng đã dần dần nguôi ngoai, việc rời xa người đó khiến cho cô cảm thấy như trút bỏ được gánh nặng.

Từng yêu nhưng không hận, không hận mà cũng chẳng thể lại yêu thêm lần nữa.

Đồng hồ chỉ năm giờ ba mươi phút, thời khắc trông đợi tan sở sau một ngày bận rộn đã đến. Sáu giờ đúng, Kỉ Hoa Ninh tắt đèn, gõ cửa phòng Amanda, “Chị Mạn, em về đây, chị về chưa?”.

Amanda mỉm cười với cô và nói: “Chị vẫn còn vài việc chưa làm xong, em về trước đi, bye bye!”.

- “Bye bye!”.

Kỉ Hoa Ninh ra khỏi công ty, làn gió phả vào mặt đã có chút oi bức của mùa hè. Rũ bỏ tâm tình của bản thân, quên đi những trọng trách nặng nề, những bận rộn, những áp lực của công việc. Amanda ở lại một mình, vì không có điều gì vướng bận nên chẳng ai biết mỗi ngày cô làm việc đến mấy giờ. Nhưng có lẽ nào cô lại dùng công việc để lấp thời gian trống, để xóa đi những thời khắc cô đơn của bản thân mình?

Kỉ Hoa Ninh đang ngẩn ngơ buồn cho Amanda thì đột nhiên điện thoại báo chuông có tin nhắn, là tin của Tiểu Lam: “Tối nay phải thí

nghiệm suốt đêm, không về ăn cơm được, xin lỗi!”.

Cô nhanh chóng nhắn tin trả lời: “Biết rồi, chúc thí nghiệm thuận lợi!”.

Lâm Tĩnh Lam sau khi nhận được tin nhắn thì tủm tủm cười, tiện tay đặt điện thoại xuống bên cạnh và lại chăm chú vào công việc. Từ khi mới là tân binh cậu đã nhanh chóng học hỏi và hiện nay đã có thể phụ giúp một số việc tương đối quan trọng.

Chỉ một thoáng đã đến chín giờ đêm, không biết từ đâu mùi thức ăn bay tới ngào ngạt, lúc đó cậu mới cảm thấy bụng mình đang réo khúc “bụng rỗng”. Nhìn xung quanh một lượt, cậu đã thấy Dương Đồng Lâm đặt một hộp cơm trước mặt mình: “Mời!”.

- “Cảm ơn!” bọn họ cùng ngồi ăn bữa cơm đơn giản trong khoảng thời gian vô cùng khẩn trương tại phòng thực nghiệm. Dương Đồng Lâm chú ý thấy Lâm Tĩnh Lam ăn rất chậm và từ tốn, cậu ta cẩn thận gắp mấy quả cà để sang một bên.

- “Cậu không ăn cà à?”.

- “Ừ, không quen ăn!”, Lâm Tĩnh Lam thật thà trả lời. Cậu ta không phải là người khảnh ăn, nhưng riêng với vị cà thì không quen ăn, Kỉ Hoa Ninh hình như cũng không biết nấu món này.

- “Này anh bạn, cậu khảnh ăn vừa chứ!” Dương Đồng Lâm chế giễu: “Hay là cà này nấu không ngon. Ở chỗ chúng tôi, có một cách chế biến, tôi bảo đảm, chỉ cần cậu ăn một lần thì sau này không ghét cà nữa. Đầu tiên cho cà vào nước...”.

Dương Đồng Lâm dựa vào trí nhớ để nói về cách chế biến cà, nghe đâu ăn cũng không đến nổi tòi. Lâm Tĩnh Lam tán đồng nói: “Thật không, nếu có cơ hội tôi sẽ thử. Bình thường cậu đều tự nấu ăn à?”.

Dương Đồng Lâm lắc đầu: “Tôi không biết nấu nướng nhiều, điều này là lúc nhỏ mẹ có dạy qua...”. Thật đáng tiếc mẹ cô ấy mất sớm và món ăn này cũng thất truyền luôn. Cô ấy im lặng và không nói thêm lời nào nữa.

Sau khi ăn uống và nghỉ ngơi một chút, hai người lại tiếp tục công việc đang dang dở. Mỗi khi Lâm Tĩnh Lam cần dụng cụ gì, Dương Đồng Lâm đều đưa giúp cho cậu rất kịp thời. Trong lý thuyết, mỗi khi gặp vấn đề khó khăn, họ đều tranh luận đến mức “mặt đỏ tía tai”, sau đó đi gặp các giáo sư tiền bối để phân định đáp án. Dương Đồng Lâm là người thông minh, nhanh nhẹn hoạt bát, hiểu rất nhanh song cũng tự thừa nhận rằng bản thân mình như thế vẫn chưa đủ. Có một người bạn, một đối thủ như vậy có thể nhanh chóng khích lệ bản thân tiến bộ và còn giúp đỡ nhau rất tự nhiên vui vẻ.

Sau nửa đêm, đã có một số đồng sự buồn ngủ, họ mỗi người chiếm giữ và nằm dài trên một chiếc bàn. Lúc bấy giờ, Lâm Tĩnh Lam tìm mãi xung quanh không thấy kìm, lại phát hiện Dương Đồng Lâm đã ngủ gục bên cạnh từ lâu.

Mái tóc ngắn lòa xòa của cô phủ cả lên trên mắt, đôi môi bướng bỉnh chúm lại khiến người ta có cảm giác lộ rõ bản chất nghịch ngợm của chủ nhân. Sương đêm hơi lạnh, Lâm Tĩnh Lam thấy cô chỉ mặc chiếc áo mỏng, thuận tay lấy chiếc áo bên cạnh khoác thêm vào cho cô. Tuy lúc này thực sự muốn khoác áo cho cô nhưng lại cảm thấy có chút gì không đúng lắm, bèn vụng về trùm áo lên cho cô.

Dương Đồng Lâm tỉnh lại sau giấc ngủ ngon lành, cô liền phát hiện ra trên đầu mình có trùm một chiếc áo, trách nào lúc này cảm thấy hơi ngột ngạt. Cô nhìn phù hiệu trên áo và biết đây là ý tốt của Lâm Tĩnh Lam, trùm áo lên đầu người ta chẳng phải là có ý mưu sát hay sao? Nhưng nhìn cậu ta đang chăm chú vào công việc, cô đành lẳng lặng vắt áo lại lên trên ghế. Cô biết rằng, cả đêm nay cậu ấy không hề chớp mắt.

Sau hai ngày một đêm bận rộn, cuối cùng vào buổi chiều ngày thứ hai thí nghiệm đã được tuyên bố thành công, trong phòng thí nghiệm vang lên tiếng huýt sáo. Người tổng phụ trách đưa ra kiến nghị mời mọi người ở lại dùng cơm tối nhưng không nhận được sự hưởng ứng, mọi người đều muốn mau chóng về nhà tắm rửa và đánh một giấc, hiện giờ người ai cũng đều đã bốc mùi cả. Lâm Tĩnh Lam cũng như các đồng nghiệp khác đều vội vã lê tấm thân mệt mỏi về nhà, về đến nơi Kỉ Hoa Ninh vẫn chưa tan sở, cậu tắm rửa rồi chúi đầu lên giường.

Sau khi Kỉ Hoa Ninh về đến nhà, thấy Lâm Tĩnh Lam ôm chăn ngủ ngon lành. Nghĩ đến chuyện trong hai ngày cậu ấy chắc đã ăn không ngon, ngủ không yên, cô liền cố ý làm nhiều thêm mấy món nữa. Nấu nướng xong xuôi mà Tĩnh Lam vẫn còn ngủ say, cô đành lặng lẽ ngồi ăn một mình rồi thu dọn bát đĩa, những món ngon đều được bọc bóng kính cẩn thận và để trên bàn, xong xuôi mới đi đánh răng và lên giường.

Khi Lâm Tĩnh Lam tỉnh dậy cũng không biết là đã mấy giờ, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái và bụng đói cồn cào. Đồ ăn để cho cậu trên bàn trong phòng khách vẫn còn hơi ấm, nhưng đèn trong phòng Kỉ Hoa Ninh thì đã tắt. Cậu nhẹ nhàng ăn rồi lại chậm rãi trở về phòng, cố gắng để không gây nên tiếng động. Cậu bật máy tính là vào QQ một lúc, bức ảnh rừng trúc đang dao động ở một góc.

- Hạ Chi Lâm Âm: “Hi, ngủ rồi à?”.

Là Dương Đồng Lâm. Lâm Tĩnh Lam đánh máy rất chậm, từng phím từng phím được nhấn xuống: “Ừ, sao cậu vẫn còn chưa ngủ?”.

- Hạ Chi Lâm Âm: “Tối qua tớ đã ngủ rồi!” (Một biểu tượng mặt cười).

- Tranquility: “Ừ đúng rồi, mình cũng ngủ rồi, buổi tối muốn lên mạng tra chút tài liệu!”.

- Hạ Chi Lâm Âm (đôi biểu tượng mặt khóc lóc đen sì): “Vẫn còn xem? Chịu cậu đấy, không xem thì cảm thấy bứt dứt à, khó khăn lắm mới được nghỉ”.

- Tranquility: “Thì cũng chẳng có việc gì để làm!”.

- Dương Đồng Lâm thở dài trước màn hình: “Tớ cá là cậu chưa từng chơi game online?”.

- Tranquility: “Tớ đã từng chơi game trên QQ”.

- Hạ Chi Lâm Âm: “...”

- Hạ Chi Lâm Âm: “Thế thì bọn mình chơi game trên QQ đi...”.

- Tranquility: “Ok”.

Thế là nửa đêm nửa hôm, Lâm Tĩnh Lam và Dương Đồng Lâm cùng chơi trò “Bubble Bubble”, cô nghĩ bụng, thời đại ngày nay sao mà còn có động vật quý hiếm, quan sát qua vẻ ngoài một chút cũng không thấy. Thật đáng sợ, Lâm Tĩnh Lam rõ ràng là tay chơi mới thế mà mười phút sau đã thoát khỏi chiến trường của tân binh, một giờ sau đã thăng cấp thành cao thủ. Thiên tài thì làm cái gì cũng giỏi?

Khi Kì Hoa Ninh đi làm thì Lâm Tĩnh Lam đã ra khỏi nhà từ lâu, vì giờ nghỉ lệch nhau đã khiến cho sinh hoạt của họ bị đảo lộn, chỉ có thể nghe được hơi thở của đối phương mà thôi. Trước khi ra khỏi nhà, cô còn kiểm tra nguồn điện trong nhà đã tắt hết chưa, phòng của Tiểu Lam vẫn mở, máy tính chưa tắt. Cô tiến vào, thấy tài khoản của cậu ấy trên mạng QQ vẫn chưa thoát.

...

- Hạ Chi Lâm Âm: “Cao thủ, cao thủ, xin hãy nhận tôi làm đệ tử!”.

- Tranquility: “Chơi có giới đâu, tớ đi ngủ đây, bye bye”.

- Hạ Chi Lâm Âm: “Ok, bye bye!”.

Tiểu tử thời Tĩnh Lam, nửa đêm vào mạng hai tiếng đồng hồ. Cô cũng chẳng để ý đến những dòng chữ trên màn hình mà tắt máy luôn hộ cậu ta..

Sau buổi xem mặt, Mẫn Lạc Lạc đắm chìm trong cảm giác lo lắng bồn chồn. Hiên nhiên cô vô cùng chú ý đến Giang Viễn Ảnh, và dường như đã bị anh hút hồn từ ngay sau lần đầu khẩu ngẩn ngủ đầu tiên ấy. Thế nhưng đến nửa đêm, cô dần dần nhớ lại, những hình ảnh về chuyện tình năm nào lại hiện về. Chuyện của Giang Viễn Ảnh và Kì Hoa Ninh đã từng rất rầm rộ, nổi tiếng đến mức một đàn chị như cô cũng đã từng nghe tới, ấn tượng thật sâu sắc.

Cô để tâm đến quá khứ của anh. Cô là người kiêu ngạo, cái mà cô sở hữu cũng chính là sự kiêu ngạo. Cô là duy nhất trên thế giới này, thế nhưng cô lại không cách nào để chiếm lấy quá khứ của anh. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng chú ý đến một ai, thế nhưng anh lại quá xuất sắc để vượt qua tất cả – điều này đối với cô có vẻ như thật bất công!

Em đã trao cho anh tất cả, vậy anh cũng phải trao tất cả cho em – đó chẳng phải là một trong những quy tắc của tình yêu hay sao?

Ông bà Mẫn từ trước đến nay rất lo lắng về sự kiêu ngạo của cô con gái, với bất cứ người nào cũng chẳng may ngó ngang đến. Thế nhưng lần này cô lại chú ý đến Giang Viễn Ảnh và hai ông bà già cũng tự nhiên rất vừa lòng về đối tượng này, gia thế nhà họ cũng thuộc dạng “môn đăng hộ đối”. Mẫn Lạc Lạc đợi đối phương liên lạc với mình, nhưng đợi mãi mà chẳng thấy tin tức gì. Mỗi khi mẹ hỏi đến cô đều tỏ ra khó chịu, thế là điều đó được chuyển đến tai bà mẹ họ Giang. Cuối cùng trong một ngày sau khi Giang Viễn Ảnh vội vã trở về, anh liền bị chất vấn ngay:

- “Viễn Ảnh, sau đó con không có liên lạc gì với Mẫn tiểu thư à?”.

Giang Viễn Ảnh không biết rằng hai bà mẹ đã hợp tác với nhau: “Tại sao lại phải liên lạc lại?”.

- “Con bé ấy có điều gì mà con không vừa ý? Mẹ thấy rất tốt. Là sinh viên xuất sắc, đáng dấp xinh đẹp lại có khí chất. Điều quan trọng nhất là bố nó làm viện trưởng của bệnh viện XXX, nếu như con đồng ý, lập tức “thăng bước thênh thang”. Viễn Ảnh à, đừng trách mẹ lắm chuyện, tất cả đều là vì tốt cho con mà thôi!”.

Giang Viễn Ảnh ngồi quay lưng vào bàn nên không nhìn thấy biểu hiện của mẹ. Câu sau cùng khiến anh đột nhiên nhớ đến câu chuyện của mấy năm về trước, khi mẹ khuyên anh chia tay với Tiểu Ninh, bà đã từng nói câu tương tự như vậy...

- “... Đừng trách mẹ lắm điều, con là tất cả đối với mẹ, mẹ có làm điều gì cũng chỉ vì con mà thôi...”.

Anh đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút gì băng giá. Sống với thân phận này đến tận bây giờ, quãng thời gian của những năm tháng đó dường như đều trở nên hồ đồ, cái cảm giác đau đớn do dự không thể từ bỏ ấy đến bây giờ vẫn còn rất sống động. Nhiều năm về sau, anh gặp lại Tiểu Ninh song cảm giác đã trở nên xa lạ như những người bình thường lướt qua nhau trên đường, nếu như không phải là mẹ... nếu như không phải là mẹ ... không, điều này chính là sai lầm của chính bản thân anh.

- “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con không muốn nghe!”. Đây là lần đầu tiên anh phản đối lại mẹ và quay lưng đi vào phòng mình trước mặt bà, khóa trái cửa.

Bà Giang đứng ngẩn người, một lúc trôi qua mà tinh thần vẫn chưa trở lại. Đây là Giang Viễn Ảnh ư? Đây là con của bà, là đứa con mà chính bà nuôi dạy ư? Là đứa con từ trước đến nay không bao giờ phản đối nửa lời và với bất cứ điều gì đều nghe theo bà?

Già rồi, rút cuộc cũng chẳng được việc nữa. Lúc bấy giờ rõ ràng ý xuân tràn trề nhưng làn gió thổi vào phòng lại có đôi chút lạnh lẽo, dần dần, từng chút, từng chút một thấm vào da thịt con người.

Giang Viễn Ảnh sau khi phản đối mẹ thì trong lòng cảm thấy bứt rứt không yên, ngay ngày hôm sau anh đã vội vàng xin lỗi mẹ và đồng ý với bà về việc tiến hành một cuộc hẹn hò riêng với Mẫn Lạc Lạc, thử xem hai người liệu có hợp nhau hay không. Mẫn Lạc Lạc không hề biết về nguyên nhân sâu xa đó, chỉ vì đột nhiên thấy Giang Viễn Ảnh gọi điện hẹn gặp nên cô cũng rất vui mừng về lần hò hẹn này.

Vì không biết chọn trang phục nào cho cuộc gặp mặt ngày mai nên Mẫn Lạc Lạc đã lục tung cả hòm tủ, trải tất cả váy áo lên giường. Khi mẹ của cô vào cũng cảm thấy kinh ngạc: “Nếu con không ở trong phòng, mẹ lại tưởng nhà có kẻ trộm đấy!”.

Mẫn Lạc Lạc reo lên: “Mẹ, mẹ đến thật đúng lúc, xem con mặc bộ váy trắng hay bộ phấn hồng đẹp hơn? Con thích bộ trắng hơn nhưng lại có vẻ như đứng đắn quá...”.

- “Đúng là hơi đứng đắn!”. Bà mẹ xoa xoa lên đầu cô giống như hồi còn nhỏ. “Khi đang học, con chẳng để ý đến việc sớm yêu đương, mẹ rất hài lòng về điều đó, nhưng khi đi làm rồi mà vẫn chẳng thấy để ý gì làm mẹ lo muốn chết. Trước đây giới thiệu ai con cũng chẳng thèm để mắt đến, nhưng lần này có vẻ hơi nóng lòng đấy nhỉ...”.

- “Mẹ!” Mẫn Lạc Lạc bị mẹ nói đúng tim đen, không thể bình thản được, khuôn mặt giống như một đứa trẻ đang nũng nịu.

- “Mẹ chỉ lo con quá nhiệt tình để rồi sau này lại chịu đau khổ... thôi được rồi, mẹ cũng không nên tát nước lạnh vào con chứ nhỉ, chọn bộ phấn hồng đi, rất trẻ trung đấy!”.

- “Cảm ơn mẹ! Con biết giới hạn mà, mẹ cứ yên tâm!”. Bà Mẫn ra khỏi phòng con gái, không biết những dự cảm trong lòng mình có phải là quá thừa không. Tấm lòng của các bậc cha mẹ trên đời thật đáng thương, cũng đã hai mươi tám tuổi rồi mà giống như đứa trẻ mới lên tám khiến người ta cứ phải bận lòng.

Quả nhiên, chiếc váy liền màu hồng kết hợp với chiếc áo sơ mi trắng thanh nhã của Giang Viễn Ảnh thật hài hòa và nổi bật. Mẫn Lạc Lạc rất hài lòng đi cạnh Giang Viễn Ảnh, cô cảm thấy anh ấy như đã phối hợp cùng mình và bản thân mình cũng không để anh phải hổ thẹn, bất luận là ngoại hình, trình độ học vấn hay tiền đồ trước mắt, điều gì cô cũng đều rất ưu tú.

Cô đề nghị trước khi đi ăn cơm thì đi dạo quanh trung tâm thương mại đã, kỳ thực cô muốn xem Giang Viễn Ảnh có đủ nhẫn nại để đưa cô đi không. Nếu như những nguyện vọng của cô được anh đáp ứng thì cô vô cùng mãn nguyện và vui mừng hạnh phúc.

Giang Viễn Ảnh cùng cô đi, khi cần xách túi thì xách túi, khi cần trả tiền thì trả tiền, những biểu hiện đó khiến cho người đi cùng cảm thấy vô cùng vừa lòng. Hai người từ chỗ không thể nói gì thì sau đó cũng có thể trao đổi được chút ít, những vấn đề được đề cập đến không nhiều, quanh quẩn vẫn chỉ là những câu chuyện thời cấp ba, cuối cùng hai người chẳng hẹn mà cùng lảng lạng đi bên nhau. Khi sắp rời khỏi trung tâm thương mại, Mẫn Lạc Lạc thử thăm dò Giang Viễn Ảnh: “Bác sĩ Giang, tính ra đây là lần thứ ba chúng ta gặp nhau cũng là lần đầu tiên có thể tìm hiểu về nhau, anh thấy tôi...”.

“Thôi rồi! Có người bị ngất!”, bên cạnh có tiếng kêu thất thanh, Giang Viễn Ảnh không nghe hết câu nói của Mẫn Lạc Lạc. Ngay gần đó có một cô gái đổ gục trên mặt đất, người đi qua đều xúm lại. Người thì chỉ chỉ trỏ trỏ, có người tốt bụng thì gọi điện cho cấp cứu, theo thói quen nghề nghiệp, Giang Viễn Ảnh nhanh chóng rẽ đám đông tiến vào: “Cảm phiền mọi người, xin nhường đường, tôi là bác sĩ”.

Trong giờ phút này, cái cảm giác vinh dự trong nghề đúng là không gì có thể so bằng. Cô gái nằm trên đất – nhỏ bé – xem chừng mới khoảng ngoài hai mươi tuổi, khuôn mặt nhợt nhạt làn môi tím tái, một cánh tay đang ôm chặt lấy ngực, Viễn Ảnh dùng giọng nhẹ nhàng để gọi nạn nhân:

- “Cô ơi, cô ơi? Có nghe thấy tiếng tôi không?” Cô gái không mở mắt cũng không đáp lại, chỉ có tấm thân đang giật liên hồi.

- “Mọi người mau tản ra để bệnh nhân hít thở!” Giang Viễn Ảnh nói với mọi người xung quanh, khiến đám đông nhốn nháo cũng lùi về sau vài bước. Anh giúp cô gái làm cấp cứu, cô gái đã bình tĩnh lại một chút nhưng vẫn chưa đủ, xe cứu thương đáng nhẽ phải đến thật nhanh chứ.

- “Xin nhường đường, xin nhường đường! Ôi trời, tiểu thư ở đây!” Lúc đó có mấy người trung niên lao tới, dang tay dang chân vây quanh cô gái, trong đó có một người đưa cho cô uống hai viên thuốc, lúc này cô mới dần dần ổn định lại. Giang Viễn Ảnh quan sát, quả nhiên là cô gái này đang bị bệnh tim, mà còn bị rất nặng nữa, rồi anh mới biết loại thuốc lúc này chính là thuốc cấp cứu.

- “Ấy, sao bên kia mọi người xúm lại đông thế?”, Kỉ Hoa Ninh và Mạnh Thiên Phàm cũng vừa khéo đang mua đồ ở đó, đứng từ xa nhìn hình như đang xảy ra việc gì đó.

- “Không nên hiếu kỳ quá, những chỗ ồn ào chẳng có gì đáng xem cả. Có vẻ chẳng có gì hay ho cả, đừng chen vào làm gì!”. Mạnh Thiên Phàm ôn tồn giảng giải cho cô như một người anh chân chính và cô đã “lĩnh giáo”, hai người bọn họ quay đầu bước đi.

Cô gái chậm chậm mở mắt. Đó là một đôi mắt đẹp, lông mày rướn cao, đen trắng rõ ràng; nhưng đồng thời, ánh mắt lạnh lẽo thể hiện sự mệt mỏi với sinh mệnh, sự tuyệt vọng với thế sự, tất cả những điều đó đều hiện lên rất rõ ràng trong đôi mắt ấy. Giang Viễn Ảnh cũng rất quen thuộc với

biểu hiện này, đó là những dấu hiệu trên khuôn mặt của bệnh nhân bị chứng nan y, anh vẫn thường chứng kiến hiện tượng này. Anh cảm thấy thương cảm cho cô gái, sức sống tràn trề của tuổi trẻ lại bị căn bệnh quỷ quái này cản lại.

Anh nói với mấy người không biết gì đang chụm đầu lại bên cạnh: “Quan sát ánh mắt có vẻ không vấn đề gì nữa, nhưng bệnh của cô ấy rất nặng, tốt nhất đừng để cô ấy đi ra ngoài một mình, thuốc cũng nên sẵn sàng bên cạnh”.

Mấy người đến ứng cứu đang dìu cô gái ra đi. Cô mặc chiếc váy liền toàn một màu trắng, đôi giày giống như được làm từ thủy tinh, lấp lánh phát sáng. Mái tóc đen dài của cô hơi rối, buông dài đến tận eo lưng. Tuy được dìu đi nhưng tấm thân mềm oặt của cô lại như đang bị lôi về phía trước. Đến chỗ rẽ, cô quay lại nhìn Giang Viễn Ảnh: Chẳng phải cảm kích, chẳng phải hiếu kỳ, đó chỉ là một cái nhếch mép lạnh nhạt có đôi chút dư vị của sự mỉa mai.

Vốn cho rằng ta cứu người, nhưng lẽ nào trên đời này lại có người không cần cứu giúp. Giang Viễn Ảnh bật cười trào phúng, quay người chuẩn bị đi. Anh hoàn toàn không biết trong khoảng cách gần gũi đó, anh và Kỉ Hoa Ninh đã lướt qua nhau.

Cuộc đời con người không ngừng gặp gỡ và sai lầm. Cho nên không nên than vãn về những sai lầm đó, sai lầm chẳng qua cũng là vì chúng ta đã gặp nhầm người mà thôi.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Anh Là Tình Thân

Trong thế giới của sự cô đơn này, nếu như có một người luôn nhớ về bạn thì điều đó thật hạnh phúc biết bao.

Vị tướng quân độc hành tác chiến Amanda cuối cùng gục ngã vì kiệt sức. Khi Kỉ Hoa Ninh đến nhà thăm, cô đang mệt mỏi nằm bẹp trên giường.

- “Bác sĩ nói, dạ dày bị xuất huyết nhẹ”. Sắc mặt của cô ấy không được tốt lắm, dù có nghỉ ở nhà cũng chẳng có ai chăm sóc, điều này khiến cho người khác cũng cảm thấy đau lòng.

- “Chị Mạn, chị đừng giận khi em nói điều này. Dạ dày của chị đã không ổn từ trước rồi, tại sao cứ phải gắng sức? Thân thể rệu rã, sự nghiệp có tốt thì cũng còn ý nghĩa gì?”.

Amanda chẳng còn hơi sức đâu để cười: “Về ngoài, người phụ nữ cố gắng trong công việc thì nhất định phải trả giá bằng một số thứ. Em có biết tại sao chị lại bỏ công ty trước không?”.

Kỉ Hoa Ninh cảm thấy hơi ngần ngại nhưng cũng nói: “Em cũng đã nghe qua một số chuyện, nhưng thực sự là không tin lắm...”.

- “Gió vào hang trống tất thành cuồng phong, chẳng qua là có cường điệu hóa lên chút ít. Thực sự chị đã đánh ông chủ của bọn họ, nhưng chỉ là một cú đấm chứ không bạo lực như những lời nói đó.” Amanda dừng lại để thở, “lão ta cho rằng chị là một người đàn bà không có chồng che chở, chỉ

có thể leo lên bằng cách lợi dụng nhan sắc của bản thân mình. Lão ta vớ vẩn với chị thì chị càng chẳng cần phải khách khí với loại người như thế!”.

- “Em hiểu chị Mạn ạ, em hiểu lòng kiêu hãnh trong chị”. Kỉ Hoa Ninh thành thực ngưỡng mộ dũng khí và quyết tâm của Amanda, một người phụ nữ để thành công trong sự nghiệp có thể chịu đựng gian khổ, vất vả nhưng tuyệt đối không bao giờ bán đi chính bản thân mình, điều này chỉ có một linh hồn cao ngạo chân chính mới có thể kiên quyết như vậy. Chị định cứ như thế này mãi sao? Cuộc đời vẫn còn dài, dài đến nỗi tràn đầy sự cô đơn; mà quãng đời thanh xuân của phụ nữ lại rất ngắn ngủi, trong chớp mắt chỉ còn thấy chừa lại một chiếc đuôi nhỏ bé!”.

- “Cái con bé ngốc này, chị mà bây giờ còn hy vọng gì nữa, lẽ nào lại mong gặp được một người đàn ông tốt?”.

- “Tại sao lại không thể? Tìm được hạnh phúc mới chính là sự nghiệp đích thực của người phụ nữ!”.

- “Ha ha, hạnh phúc không phải là thứ tìm là thấy, nhưng lại là thứ tổng kết, so sánh hoặc sáng tạo mà có được. Trước đây chị đã không hiểu điều này và chị đã từng có hạnh phúc; đến khi hiểu được thì hạnh phúc đã vụt ra khỏi tầm tay”.

Trên đường quay về nhà, Kỉ Hoa Ninh cứ “ngẫu nhiên” đến những điều Amanda nói. Nghĩ mãi, nghĩ mãi rồi dường như cô đã hiểu tại sao chị ấy lại không mưu cầu hạnh phúc, tại sao chị ấy lại gắng sức trong công việc? Cuối cùng cũng là vì chị ấy không thể nào từ bỏ.

Không thể nào quên những gì đã qua, vậy thì tại sao lại buông tay?

Giữa mùa hè, sinh nhật lần thứ hai mươi bảy của Kỉ Hoa Ninh đã đến. Trước ngày sinh nhật một hôm cô định mời mấy chị em đến “bù khú”, nhưng lại đúng lúc Nisha về nước, thế là cô mời Tần Di Giang và Amanda đến tụ tập. Ba người phụ nữ khi gặp mặt đều có sự quan sát lẫn nhau,

những người phụ nữ ở các độ tuổi khác nhau nên họ cũng có những đặc tính riêng biệt.

Amanda là người nhiều tuổi nhất, cô có mái tóc ngắn uốn cong, vóc dáng trung bình, trên dưới đều mặc phối một màu trắng cổ điển, thể hiện rõ ràng một vẻ đẹp Mỹ; Tần Di Giang có mái tóc nhuộm màu vang đỏ, bận chiếc váy lụa trắng dài kết hợp với đôi sandal tết dây, trông cao ráo mảnh mai và đẹp một cách mong manh; Kỉ Hoa Ninh với mái tóc đen nhánh, chỉ để lại vài lọn lò xo trên vai, khuôn mặt búp bê thật không thích hợp với việc trang điểm cho lắm, cô mặc áo sơ mi sọc đỏ đen kết hợp với chiếc quần soóc cũng màu đen để lộ ra đôi chân thon thả thu hút không ít ánh mắt ngưỡng mộ. Trong ba người, xem ra cô là người trẻ nhất, trông giống như những em gái xinh đẹp, căng tròn nhựa sống trên đường, cô cũng chẳng thể than thở gì được về cuộc hôn nhân của mình khi nó đã gần như đến đoạn chót.

- “Để em giới thiệu mọi người với nhau. Đây là Tần Di Giang, là bạn thân của em từ thời cấp ba; đây là Amanda, hay còn gọi là chị Mạn, là sếp ở công ty, thế nhưng ở đây – chị ấy là một người bạn!”.

Ba người mỉm cười, một cảm giác thân thiện kỳ lạ bao trùm lấy bọn họ. Kỉ Hoa Ninh hỏi Tần Di Giang: “Cô bé Vương Niệm Niệm nhà cậu đâu rồi?”.

Tần Di Giang xua tay: “Trước khi tớ đi nó còn bám riết lấy chân mẹ, khó khăn lắm mới lừa đi được đấy. Từ khi có nó, tớ chẳng có chút thời gian riêng tư nào, sinh nhật chị em còn mang theo cục nợ, thật là mệt chết đi được!”.

- “Đưa nó đến đây, tớ nhớ nó lắm!”.

- “Con gái em bao nhiêu tuổi?” Amanda tham gia chủ đề con cái ngay, hai bà mẹ ngay lập tức trở lại thói quen và khi họ đã nói về con mình thì

không thể dừng lại được.

Kỉ Hoa Ninh rất hài lòng vì hai người họ có thể nói chuyện một cách cởi mở với nhau. Bạn bè thuở ấu thơ, cùng với sự trưởng thành, cũng giống như con búp bê đã từng yêu quý, chẳng biết đã mất đi từ lúc nào. Hiện tại, hai người trước mắt cô, cũng là những người bạn dần dần có được theo thời gian. Cô cảm thấy mình có thể thấu hiểu tâm ý của họ, hai bên đều trân trọng giữ gìn, cho dù có chuyện gì xảy ra thì cũng có thể tin tưởng lẫn nhau.

-“Chúc mừng, sinh nhật vui vẻ!” Ba người phụ nữ hoan hỉ cùng ly, họ cũng chẳng quan tâm xem có ai để ý đến mình hay không. Bọn họ đã vượt qua bao nhiêu gian khổ, thử thách và dần dần từng bước tiến về phía trước bằng năng lực của chính bản thân mình. Họ đều biết trong cuộc sống điều gì là quan trọng nhất, bởi vì họ đã từng mất đi những thứ như vậy, dù thức tỉnh vào bất cứ lúc nào cũng đều không phải là quá muộn.

Sau cái đêm vui vẻ ấy, Kỉ Hoa Ninh về nhà nhưng cố ý không đánh tiếng, muốn hù Lâm Tĩnh Lam trên internet, cô bật máy tính và vào mạng QQ.

- “Hi, đại ca, tôi không ở nhà, xem ra cậu cũng không bị chết đói đấy chứ?”.

Sau khi nhận được tin, Lâm Tĩnh Lam theo phản xạ ngoảnh nhìn về phía cửa, thấy đèn trong phòng Kỉ Hoa Ninh đang sáng, nhất định là cô ấy cố ý.

Tranquillity: “Sắp chết rồi đây!”.

Kỉ Hoa Ninh nhẹ nhàng mang đồ ăn mà cô mua về bày lên bàn, rồi lại quay về ngồi trước máy tính: “Nghe nói lúc này ông già Noel đi qua có mang quà đến tặng cho người có nhu cầu, còn không mau đi xem!”.

Lâm Tĩnh Lam chạy đến phòng khách, thấy hai hộp thức ăn thơm phức đang bốc khói. Cậu nói: “Không thấy ông già Noel nhưng có sinh nhật ai đó, tôi khai chiến đây!”.

Lúc đó Kì Hoa Ninh mới cười “hi hi” xuất hiện, Lâm Tĩnh Lam đang ngồi đó ăn uống. Thấy cô đến, cậu hỏi: “Chơi vui không?”.

- “Vui, có Tiểu Di và chị Mạn, cậu cũng biết còn gì, là sếp của tôi ấy. Hai người bọn họ nói chuyện với nhau còn nhiều hơn cả với tôi, thấy ghen tỵ quá!”.

- “Thế ngày mai em có về nhà mẹ không?”.

Kì Hoa Ninh nhớ ra Giang Vân có bảo cô về nhà vào ngày sinh nhật, thế nhưng khuôn mặt của Tô San đột nhiên cứ lấp ló trước mắt. Cô lắc đầu: “Ngày mai tôi không về, chúng ta cùng ở nhà nhé, để cuối tuần này mới về!”.

Lâm Tĩnh Lam không nói thêm điều gì. Lúc mười hai giờ đêm, khi Kì Hoa Ninh đang mơ màng ngủ thì điện thoại rung chuông, cô mở máy thấy đó là một tin nhắn của Tiểu Lam: “Chúc mừng sinh nhật, mãi mãi vui vẻ!”

Cô mỉm cười, để điện thoại bên giường. Khi con người vui vẻ, khi con người bật khóc, mỗi một chúng ta đều khó có thể tránh khỏi những thời khắc cô đơn. Ăn đồ ăn ngon, xem bộ phim hay; thân thể mệt mỏi, tâm trạng buồn đau... Tất cả những điều đó nếu như không có người chia sẻ thì liệu còn có ý nghĩa gì? Nếu như trên thế giới này, có một người nhớ mọi điều về bạn thì đó chính là một thứ hạnh phúc vô cùng, vô cùng xa xỉ.

Cuối tuần, ngày dọn dẹp nhà cửa theo như cô và Tiểu Lam đã hẹn với nhau. Kì Hoa Ninh dậy từ rất sớm, bật đầu, đeo tạp dề, chuẩn bị cho cuộc tổng vệ sinh.

Bình thường công việc của hai người đều rất bận, đi sớm về muộn, thời gian để rửa bát, giặt quần áo còn không đủ nói gì đến việc để ý xem nhà cửa như thế nào? Cũng may vì Tiểu Lam không chịu thua kém, cậu không ngủ nướng trên giường, Kỉ Hoa Ninh bắt đầu thể hiện tinh thần phân công nhiệm vụ: những nơi dơ dáy, những công việc nặng đòi hỏi sức lực thì con trai làm – điều này không có vấn đề gì. Còn việc lau chùi, sắp xếp đồ vật do cô đảm nhiệm.

- “Thế còn WC và bếp?”.

- “Đó là những nơi dơ dáy, đương nhiên là con trai làm”. Kỉ Hoa Ninh luôn đúng, có vẻ như số phận không thể tránh khỏi việc cầm bàn chải nhà vệ sinh đã nhất định rơi vào cậu con trai có khuôn mặt chảy dài và ngu ngơ đó.

Kéo rèm cửa, để trong phòng tràn đầy ánh sáng lung linh; mở cửa sổ, bất chấp cái nóng như thiêu đốt. Chiếc quạt máy làm việc hết tốc lực, bụi bặm được hất hết ra ngoài cửa sổ.

- “Chẳng để ý nên không biết, bụi sắp chất thành núi rồi!” Kỉ Hoa Ninh đập đập vào kệ để đồ, quét ra một đồng bụi, rồi lại chăm chú nhìn vào những đồ vật ở trên kệ.

- “Ở chỗ tôi toàn là dầu mỡ... đừng vội quá, tôi làm một loáng là xong rồi sẽ qua đó giúp em”. Bình thường Tiểu Lam không hay vào bếp, hôm nay cũng tính cố gắng hiến một chút cho sự nghiệp ăn uống trong gia đình.

Kỉ Hoa Ninh sau khi sắp xếp xong đồ đạc trong tủ lại quay ra dọn dẹp trong phòng khách, vừa quay người thì nghe thấy một tiếng “choang”, bình hoa trên bàn đã tan tành thành bốn mảnh trên mặt đất.

- “Sao bình hoa lại ở đây?”.

Lâm Tĩnh Lam méo xệch miệng: “Là tôi... tôi để ở đó... ầy, đừng dọn, để tôi đến quét, cẩn thận đứt tay!”.

- “Xong rồi, quanh năm bình an!” Kỉ Hoa Ninh nhanh nhẹn dọn xong bãi chiến trường, khi đó, trong bếp Tiểu Lam đã “tranh thủ” trở thành tác giả của một loạt tiếng “choang, choang” của sự đổ vỡ.

- “Ấy, sao lại bắt chước tôi?”, Kỉ Hoa Ninh vội vàng lao vào bếp, chàng công tử nhà ta mức độ cũng thật thảm thương, đã làm vỡ ba cái đĩa và hai cái bát.

- “Tôi nghĩ những cái này chẳng dùng làm gì nên định chuyển vào trong...”, Tiểu Lam tội nghiệp cúi đầu rầu rầu, khi làm thí nghiệm chưa bao giờ làm hỏng dụng cụ, sao làm việc nhà lại không cẩn thận chút nào?

- “... Chỗ này để tôi, cậu ra kéo sofa dịch ra một chút rồi quét phía bên dưới đi, tôi không xê dịch được ghế!”.

Lâm Tĩnh Lam tuân lệnh, nhanh chóng phụ giúp. Kỉ Hoa Ninh vừa dọn đồng đổ vỡ vừa nghĩ: “Tiểu Lam thật là càng giúp càng vướng víu!”. Đứa trẻ này, người nào cũng nói rằng thông minh, thế nhưng với việc nhà thì sao mà ngu đến thế.

Lâm Tĩnh Lam dùng hết sức mới kéo được sofa dịch ra một chút, phía dưới để lộ ra một lớp bụi dày. Khi hai tay chạm xuống đều trở nên đen sì. “Ding ding ding...”, tiếng điện thoại vang lên.

- “Tiểu Lam, nghe điện thoại đi!” trong bếp, Kỉ Hoa Ninh nói vọng ra.

- “Nghe đây!”, Lâm Tĩnh Lam dừng ngay công việc, vội vã lau tay rồi nghe điện thoại.

Thì ra là điện thoại của Lâm Vũ Hiên và Lâm Đồng Hạ, bọn họ nghe tin hai đứa trẻ đang thực hiện công cuộc tổng vệ sinh, họ cũng không nói

nhieu, chỉ nhắc nhở chúng cẩn thận kéo lại bị thương. Lâm Tĩnh Lam gác máy, tiếp tục lao đầu vào cuộc “cách mạng” quét dọn đầy nóng bức.

Phòng khách lúc bấy giờ thật ngổn ngang: Tất cả những đồ vật chuẩn bị mang bỏ đi đều được chất đống lại đang chờ xử lý, chiếc sofa bị kéo lệch khỏi vị trí thường ngày một chút còn ghế ngồi đều được gác lên bàn, thậm chí trên mặt đất còn vương cả những vệt dầu mỡ chẳng biết từ đâu mà ra. Lúc lúng túng nhất chính là lúc việc nhiều nhất, ví dụ như đương lúc trong nhà vệ sinh lại có một cú điện thoại vô duyên nào đó gọi tới.

Tiếng chuông cửa vang lên như còi xe cảnh sát, Kỉ Hoa Ninh đang quỳ gối lau góc cửa, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên theo phản xạ. Đang lúc nhà cửa thế này mà có ai đến nhỉ? Cô nhìn xung quanh phòng khách một lượt, giống như vừa trải qua một trận cướp bóc.

- “Hoa Ninh, làm thế nào bây giờ?” Tiểu Lam quay lại cầu cứu, hai người nhìn nhau, họ giống như những tên đạo tặc trong căn nhà này vậy.

- “Lộn xộn như thế này, không thể để nhìn thấy được!” Lâm Tiểu Lam vội vàng đi vào trong. Kỉ Hoa Ninh đi tiên phong, quan sát qua lỗ cửa, thì ra là một phụ nữ tầm trung niên không quen biết.

Kỉ Hoa Ninh mở cửa một khoảng nhỏ, người đối diện chủ động nói: “Ghi số nước!”.

Rốt cuộc cô đành để người đó vào tham quan ngôi nhà đang dọn dơ. Khi người ghi số nước rời đi, không dừng được nên đã để mắt nhìn Lâm Tĩnh Lam ở đằng sau, hai đứa trẻ đáng yêu này, hình như là một đôi vợ chồng trẻ?

Khi hoàng hôn buông xuống cũng là lúc Lâm Tĩnh Lam xách túi rác cuối cùng mang đi ném. Kỉ Hoa Ninh đóng cửa sổ, bật điều hòa, căn phòng lại quay trở về vẻ trang nhã và thơm tho vốn có. Nhìn căn phòng mới rực rỡ, mọi đồ vật đều được xếp ngăn nắp có hàng có lối, khiến cho lòng người

cảm thấy vô cùng khoan khoái. Đặc biệt là trên kệ đựng đồ, bên cạnh tấm ảnh của Lâm Vũ Hiên và Lâm Đồng Hạ đã được bổ sung thêm một khung ảnh mới.

Cô gái rạng rỡ như ánh mặt trời cùng cậu con trai vụng về trong bộ đồng phục trường học, tấm ảnh lưu niệm trong một buổi hoàng hôn rực rỡ. Cô gái cười rạng rỡ, ngón tay hình chữ V được giơ trên đầu của cậu con trai. Cậu trai cũng rất đẹp nhưng có đôi chút bẽn lễn. Khi đó Kỉ Hoa Ninh đang học cấp ba, hai đứa ở trong công viên và đã nhờ người qua đường chụp giúp một kiểu. Nhìn bức ảnh mà nhớ lại ngày hôm đó, hình như cũng vào khoảng thời gian này. Vậy mà chỉ trong tích tắc, nhiều năm đã qua đi, dường như từ khi Tiểu Lam xuất hiện trong cuộc đời cô thì cậu vẫn luôn ở đó mà không dịch chuyển đi đâu cả.

Lâm Tĩnh Lam ném rác quay về, đầu bết toàn mồ hôi. Nhanh như bay, Kỉ Hoa Ninh rút mấy tờ giấy ăn giơ đến trước mặt cậu chào hỏi: “Xem xem, tóc ướt hết rồi!”.

Mặt cậu bị nắng chiếu nên hơi ửng hồng, cái miệng cong cong, cuối cùng đã kết thúc một ngày vất vả. Ánh mắt cậu dừng lại nơi tấm ảnh rồi quay lại nhìn Kỉ Hoa Ninh, cô ấy so với lúc bấy giờ không lớn hơn là mấy, nhưng cậu đã cao hơn cô ấy rất nhiều. Kỉ Hoa Ninh lau đầu cho Tĩnh Lam, thấy ánh mắt cậu đang chăm chú vào mình, bất giác cảm thấy khuôn mặt nóng ran, phất vào tấm lưng ướt đầm của cậu một cái: “Lau không sạch, mau đi tắm, khéo lại bốc mùi lên bây giờ!”.

Lâm Tĩnh Lam cười “ha ha” rồi lao vào phòng tắm, trong nhà đang tràn ngập tình cảm ấm nồng. Kỉ Hoa Ninh lại cầm khung ảnh đó lên, không biết mười năm sau, cô và Tiểu Lam sẽ như thế nào nhỉ?

Gần đây, Kỉ Hoa Ninh phát hiện ra Lâm Tĩnh Lam có thay đổi ít nhiều. Một trong số đó chính là việc cậu ta có vẻ thích vào mạng internet hơn. Ngày trước, khi cô tan sở về, nếu cậu ấy đã về trước thì phần lớn là

ngủ – vì thí nghiệm suốt đêm rất mệt mỏi. Nhưng hiện nay nếu như lúc nào cô không ở nhà thì máy tính của cậu ấy luôn luôn bật. Cô để ý mấy lần, cậu ta nếu chẳng phải chơi game online thì cũng là tra cứu tài liệu, chat chit hoặc thỉnh thoảng rong chơi trên QQ.

Từ trước đến giờ Tiểu Lam chưa từng giấu cô bất cứ điều gì, QQ tại sao lúc nào cũng mở ngay trên màn hình khiến người ta muốn bỏ đi cũng không được. Tuy nhiên, cô cũng không đi xem trộm một cách tùy tiện, song cuối cùng đồ vật thì có thể không chế được chứ trái tim con người làm sao có thể. Dần dần, trong các câu chuyện của cậu ấy, cô biết Tiểu Lam có một đồng nghiệp rất hợp gu trong cách nói năng, đó là một cô gái mà theo như cậu mô tả thì “nam tính hơn cả nam nhi” – lẽ nào còn có khí chất nam nhi hơn thế.

Kỉ Hoa Ninh có biết tên cô ấy nhưng cũng không chú ý đến nhiều, chỉ là có đôi chút tò mò – Tiểu Lam từ nhỏ đến lớn không có lấy một người bạn thân, điều này tự bản thân cậu đã nhận như vậy, còn về bạn gái hầu như là không có. Thế nhưng không phải không có trường hợp đặc biệt, cũng giống mối quan hệ giữa cô và Mạnh Thiên Phàm chẳng hạn. Cô hoàn toàn có lý do để tin rằng, Mạnh Thiên Phàm là do Giang Viễn Ảnh phái đến “nắm vùng”, thế nhưng sự hài hước, chân thành và thẳng thắn trong cách đối nhân xử thế của anh đã khiến cô hưởng ứng và cảm thấy kết bạn với người này sẽ rất là vui vẻ, tất cả không có gì khác ngoài điều đó. Cô không hề biết rằng, trong những câu chuyện của họ không hề có hình bóng của Giang Viễn Ảnh, họ chính là những người bạn thực sự do kỳ duyên hội ngộ mà nên.

Nói đến Giang Viễn Ảnh, đây chính là thời điểm anh gặp phải đôi chút phiền toái. Y tá đến báo rằng, có một đoàn nam, nữ trung niên ăn mặc rất kỳ lạ đang đứng ở trước cửa viện, chỉ đích danh và yêu cầu được gặp anh, việc này cũng kinh động đến cả phó viện trưởng.

Mạnh Thiên Phàm hỏi: “Cậu không gặp sự cố gì khi đi chữa trị bên ngoài đấy chứ? Gần đây trong bệnh viện cũng rất bình thường, sao lại có nhiều người đến tìm cậu vậy?”.

Tự bản thân Giang Viễn Ảnh cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra, đành mở cửa ra ngoài: “Mình đi xem thế nào, không biết có chuyện gì nhỉ?”.

Mạnh Thiên Phàm cũng vội vàng chạy theo: “Mình cũng đi!”.

Những người đó đang ở trong đại sảnh, vì thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người nên đã bị bảo vệ ngăn lại. Nhìn thấy Giang Viễn Ảnh, họ lập tức vỗ tay về phía anh và gọi: “bác sĩ, bác sĩ!”.

Nhìn bộ dạng cũng không phải tìm đến để gây chuyện, vì người đàn ông dẫn đầu cung kính cúi chào Giang Viễn Ảnh: “Bác sĩ Giang, có lẽ bác sĩ không nhớ chúng tôi?”.

Thật sự Viễn Ảnh không nhớ ra họ là ai, chỉ “Ừ, ừ, à, à” cho qua. Người đàn ông đó cười cười và nói: “Ngày mười lăm tháng trước, ở trung tâm thương mại XXX... tiểu thư nhà chúng tôi bị ngất, chính là bác sĩ đã cấp cứu cho cô ấy!”

Nói như vậy, Giang Viễn Ảnh lập tức có ấn tượng, rồi lại nhìn người đàn ông, hình như là người nhà của cô gái bị bệnh tim ấy.

- “A! Tôi nhớ ra rồi, thế cô gái đó không sao chứ?”.

- “Không sao, không sao, hiện tiểu thư rất tốt!”. Người đàn ông vẫn không ngừng mỉm cười, có vẻ rất vui: “Bình thường, ông chủ vẫn dạy chúng tôi rằng làm người phải biết tri ân báo nghĩa, lần này chúng tôi đến đây để cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ đã cứu mạng tiểu thư nhà chúng tôi!”, nói xong, tất cả những người ấy lần lượt làm động tác cúi mình thi lễ khiến Giang Viễn Ảnh giật nảy cả người. Rốt cuộc cô gái đó là loại người nào, xem ra không phải là một gia đình bình thường, giống như kiểu hoàng thân

quốc thích, sao mà trang trọng vậy. Có vẻ như người đàn ông đã đoán được những nghi ngờ của Viễn Ảnh, ông ta liền mời anh vừa rảo bước vừa nói chuyện:

- “Thực ra cũng chẳng giấu gì, tiểu thư tên là Văn Vịnh Tâm, là con gái độc nhất của tổng giám đốc tập đoàn Lạc Điền...”.

Tập đoàn Lạc Điền? Thực sự là cái tên như sét đánh ngang tai, đây là một tập đoàn có tài lực hùng hậu, trong thành phố này không ai là không biết đến. “Tiểu thư bị bệnh tim rất nặng, bình thường đều bị cường chế ở nhà không thể đi ra ngoài. Ngày hôm đó, do quản gia không để ý nên tiểu thư đã lén ra, xem chút nữa dẫn đến đại họa!”.

Giang Viễn Ảnh có đôi chút đồng tình với cô gái có tên là Văn Vịnh Tâm, thảo nào hôm đó trước khi bị kéo đi cô ấy đã nhìn anh bằng ánh mắt đầy vẻ mỉa mai. Chính là cô ấy không biết làm sao, cô ấy giận dữ thế giới này, hận bọn họ – những người có thể có được cuộc sống bình thường. Giang Viễn Ảnh ngăn người đàn ông lại bằng vẻ mặt đau khổ: “Xin đừng quá khách khí, những việc làm đó là thiên chức của tôi. Hãy chăm sóc tốt tiểu thư nhà các ông, bệnh tình như cô ấy thì cần được nghỉ ngơi!”.

Người đàn ông không ngừng cảm ơn rồi sau đó dẫn đoàn người ra về. Mạnh Thiên Phàm như chợt nhớ ra điều gì: “Ngày mười lăm tháng trước? Là buổi chiều hả? Tôi cũng ở trung tâm thương mại XXX!”.

- “Thật à?” Giang Viễn Ảnh vẫn chưa định thần lại: “Sao tôi không gặp cậu nhỉ?”.

- “Tôi nhớ rồi, hôm đó chúng tôi nhìn thấy một đám xúm đông xúm đỏ, nhưng không đến xem, không ngờ thế giới thật nhỏ bé, hóa ra cậu cứu người ở đó!”.

- “Đi chơi với người đẹp nào?” Giang Viễn Ảnh chau mày hỏi.

Mạnh Thiên Phàm cảm thấy hơi thiếu tự tin, nhưng cũng thành thực trả lời: “Là Kỉ Hoa Ninh mà...”.

Giang Viễn Ảnh mỉm cười, quay mình trở lại với công việc. Từ sau khi bọn họ gặp lại, chưa một lần nào Kỉ Hoa Ninh đồng ý gặp riêng anh. Ý của cô ấy, anh nghĩ là anh đã hiểu rất rõ.

Rốt cục là không thể quay trở lại nữa hay sao?

- “Bác sĩ Giang!” ngoài cửa, một người đẹp xuất hiện, cô trang điểm kỹ lưỡng trông chẳng khác nào “Bạch cốt tinh”. Giang Viễn Ảnh nhìn một lúc, thì ra là Mẫn Lạc Lạc, chưa kịp chào hỏi thì có một bệnh nhân đeo số đi vào.

- “Thật ngại quá, cô qua bên kia ngồi trước đi nhé!”.

- “Không sao, là em làm phiền đến công việc của anh mà!”. Mẫn Lạc Lạc vừa kết thúc vụ kiện, liền nghĩ tiện đường qua xem công việc của Giang Viễn Ảnh. Trong thâm tâm, cô đã sớm xác định anh chính là đối tượng của mình.

Bên cạnh, Mạnh Thiên Phàm chứng kiến tất cả, nhưng không lên tiếng.

Thời gian công việc của Lâm Tĩnh Lam không cố định nên rất khó để có được một ngày nghỉ ngơi cùng với Kỉ Hoa Ninh, hai người cùng nhau ra ngoài mua ít đồ dùng, rồi lại mua thêm chút đồ ăn. Khi đi trên đường, Kỉ Hoa Ninh bị hấp dẫn bởi tấm biển hạ giá của cửa hàng nội y. Cô liếc nhìn Tiểu Lam, cậu ấy đã xách đồ đứng bên cạnh từ khi nãy. Khi cậu ta xấu hổ nhìn thật là đáng yêu, cô cười cười rồi đi vào trong tiệm.

So với ngày thường, người trong cửa hàng đông hơn rất nhiều, có thể tất cả đều hướng vào chương trình khuyến mãi đặc biệt này, cho nên đi lại có đôi chút chen chúc. Khó khăn lắm Kỉ Hoa Ninh mới lấy được vài bộ ưng

ý, nóng đến toát cả mồ hôi hột. Bên ngoài không có điều hòa không biết Tiểu Lam sẽ thế nào. Cô nhìn ra ngoài, cậu ấy đã không còn ở vị trí cũ nữa. Quan sát một hồi cũng thấy cậu đang quay lưng về phía cô, hình như đang nói chuyện với một cô gái.

Cô gái đối diện với Kì Hoa Ninh nên có thể nhìn thấy rất rõ vóc dáng: Người nhỏ nhắn nhưng không hề gầy gò, khuôn mặt tròn với mái tóc cắt ngắn kiểu Hỉ Nhi gọn gàng, đôi mắt to chứa đầy thần thái, khi cười nhìn thật rạng rỡ, cô mặc chiếc áo phông màu xanh lá cây kết hợp với quần bò, trên vai còn đeo một chiếc ba lô rất to. Không biết Tiểu Lam nói gì mà cô ta cười liên tục, sau đó lại thô lỗ thụi vào vai cậu ta một đấm.

Cô rất ít nhìn thấy có người lại có thể gần gũi với Tiểu Lam như vậy. Tuy không nhìn thấy biểu hiện của cậu nhưng nhất định không hề ghét cô gái này, có lẽ cậu ta không thể đợi thêm một phút nào nữa. Đều đã trưởng thành cả rồi, thế giới của hai người họ nhất định là rất rộng lớn, song mỗi một con người đều có khoảng trời riêng biệt, và bên cạnh cậu ấy bắt đầu có rất nhiều các cô gái, điều này từ trước đến giờ Hoa Ninh chưa từng nghĩ đến. Một cảm giác lạ lùng đang len lỏi trong tâm khảm cô, hình ảnh hai người ngoài cửa hình như có gì đó làm cô nhức mắt.

- “Thưa cô, mấy bộ này cô có lấy không? Phiền cô khẩn trương một chút, đằng sau vẫn còn người xếp hàng!”. Nhân viên bán hàng không đợi được hơn nên đã thúc giục, cô định thần trở lại, vội vàng thanh toán tiền. Khi cô xách túi ra, cô gái kia đã đi, chỉ có Tiểu Lam đứng im lặng đợi cô ở đó.

“Con gái thật là đáng sợ!” Kì Hoa Ninh lau mồ hôi bước tới, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Và tôi cũng không phải là ngoại lệ”.

Lâm Tĩnh Lam mỉm cười rồi giúp cô xách đồ, hai người tiếp tục tiến về phía trước, cậu hoàn toàn không đề cập đến việc vừa gặp ai.

Kỉ Hoa Ninh cố tình làm ra vẻ hiểu kỳ: “Lúc này tôi thấy cậu bị say nắng hả, hình như đừng nói chuyện với một người, là ai vậy?”.

Lâm Tĩnh Lam “ừ” một tiếng, “Đồng nghiệp của tôi, cái người mà tôi đã từng nói là giống con trai ấy, cô ấy họ Dương!”.

Hóa ra người đó chính là Dương Đồng Lâm. Kỉ Hoa Ninh biết đó là cô gái mà gần đây rất gần gũi với Tiểu Lam, dáng vẻ đặc biệt sáng sủa, lễ nào lại thêm thương trộm nhớ Tiểu Lam... mình đang nghĩ gì thế này? Tại sao lại ghép họ thành một đôi nhỉ?

- “Cô ấy đi nhanh thế, định làm quen một chút...”, Kỉ Hoa Ninh ngượng ngùng nói.

Tất nhiên, Lâm Tĩnh Lam không hiểu được ý tứ trong đó, nhẹ nhàng nói với cô: “Cô ấy đang vội, để lần sau nhé!”.

Thế là, sự nhạy cảm của người con gái nơi Kỉ Hoa Ninh đã bắt đầu để ý đến tất cả những sự việc liên quan giữa Tiểu Lam và người con gái đó. Cô phát hiện ra rằng, Tiểu Lam lên mạng để nói chuyện với cô gái đó, thỉnh thoảng còn gửi cả tin nhắn. Thế nhưng, cậu ấy không hề có sự thay đổi gì đối với cô, song hiện tại mỗi lần cậu ta báo phải làm thêm giờ đều khiến cô nghi ngờ phỏng đoán.

Khoảng cách giữa cô và cậu ấy giống như một dòng sông rộng lớn, đó là sự ngăn trở của năm năm trời. Mỗi khi cô muốn tiến đến gần bờ hơn một chút thì lập tức lại bị sóng đánh dạt ra xa, sau đó lại tiếp tục do dự ngóng về phía bờ xa. Một ngày, cô đột nhiên phát hiện ra, trên bờ có một cô gái khác đang đứng nói chuyện với cậu và cô không biết làm thế nào để có thể vượt qua con sông này. Chẳng có ai ủng hộ cô, cũng chẳng biết về sau này, khoảng cách giữa họ còn thay đổi như thế nào.

Lẽ nào, chỉ có thể đứng nhìn từ xa?

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tình Yêu Hiện Tại

Sống trong hiện tại, yêu trong hiện tại. Đừng lúc nào cũng băn khoăn sau này ra sao, sẽ thay đổi thế nào, nếu không bạn sẽ để lỡ những phút giây của hiện tại

Cũng giống như nước triều lên xuống, tâm tình của con người cũng biến đổi theo thời gian. Kỉ Hoa Ninh không thể ngờ rằng chẳng bao lâu về sau, quan điểm của cô đã có sự thay đổi, tất cả đều bắt nguồn từ bố cô Kỉ Như Cảnh.

Chiều hôm nay, cô có hẹn đến nhà bố ăn cơm tối. Chuông cửa reo “ding, ding!”, ra mở cửa cho cô là một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, trang điểm rất hợp mốt, đơn đả cười nói: “Hoa Ninh đến rồi hả, mau vào thôi!”.

- “Dì à, khi ở dưới lầu con thấy trong chợ mới bán vải, còn rất tươi, biếu dì và bố”. Kỉ Hoa Ninh vừa nói vừa giơ chiếc túi trong tay ra.

- “Sao lại khách sáo thế, thật lãng phí quá!” Hà Vân Yên vừa nói vừa đỡ lấy túi vải đi vào nhà: “Như Cảnh, Hoa Ninh đến rồi!”.

- “Đến rồi hả?” Kỉ Như Cảnh từ trong bếp chạy ra, tiện tay lau lau vào tạp dề: “Ngồi đây đã nào, bên ngoài nóng lắm hả? Sẽ có cơm ngay đây!”.

- “Nhìn mình này, trong bếp nóng lắm hả, nhiều mồ hôi thế này!” Hà Vân Yên lau mồ hôi cho Kỉ Như Cảnh, ông khó chịu nói: “Tôi nóng cũng chẳng sao, không thể để bà xã và con gái chịu nóng được!”.

Kỉ Hoa Ninh phụ họa theo: “Đúng đấy bố, thoải mái một chút cũng tốt, con cũng đâu phải là khách!”.

- “Tốt thôi, mời bà đây và tiểu thư đợi cho một chút!” Kỉ Như Cảnh lại vội vàng chạy vào trong bếp.

Kỉ Hoa Ninh chứng kiến tình cảm giữa cha và Hà Vân Yên như vậy, trong lòng không thể nói là vui vẻ hay chua chát. Khi còn nhỏ, cha mẹ cũng thăm thiết như vậy, chỉ có điều người bận rộn trong bếp lúc đó luôn là mẹ và hiện nay bố cũng bắt đầu nếm trải cảm giác vất vả trong việc chăm sóc gia đình.

Bố và dì Hà kết hôn cũng đã được bốn năm, dì ấy không có con, bọn họ cứ thế sống trong cái gia đình, trong cái thế giới chỉ riêng hai người, chưa từng phiền muộn vì điều gì nhưng cũng có ít niềm vui. Cũng có lúc không dừng được, Kỉ Hoa Ninh nghĩ, nếu như cuộc hôn nhân hiện tại của bố là hạnh phúc, là chính xác, thì phần đời đã qua với mẹ cô đã đi đâu? Khi hiện tại dần dần che đi quá khứ, thì tất cả những gì đã qua cũng như đám mây tan hay sao?

Cơm tối xong Kỉ Như Cảnh đưa Kỉ Hoa Ninh về nhà, Hà Vân Yên đang thu dọn nên cũng không ra tiễn. Mấy năm nay, hai bố con gặp gỡ cũng chẳng thể nói là nhiều, nhưng Kỉ Hoa Ninh không hề cảm thấy bố xa lạ. Vì khi tha phương bên nước Anh, điều mà cô nhớ nhất vẫn là bố mình, là quãng thời gian hạnh phúc đã từng có trước đây.

- “Bố này, thấy cuộc hôn nhân giữa bố và dì Hà mấy năm nay vẫn tốt như vậy là con yên tâm rồi”. Kỉ Như Cảnh dắt Hoa Ninh, cảm giác bàn tay bố vẫn ấm nồng và rộng lớn như ngày con còn bé vậy.

- “Cái con bé này, nhiều chuyện quá đi, đừng chỉ nhìn qua biểu hiện bề ngoài!”.

Kỉ Hoa Ninh nghe vậy liền hỏi: “Sao, hiện nay không được tốt à?”.

Kỉ Như Cảnh mỉm cười: “Chúng ta đều đã mấy chục tuổi rồi, không giống như thanh niên các con, không nên cố chấp những tiểu tiết nhỏ nhặt. Trải qua rất nhiều sự việc bây giờ bố mới hiểu, những ngày đã qua chính là những việc đã rồi, cho nên rất nhiều chuyện đã không lường trước được, chỉ cần sống tốt trong những ngày hiện tại là được rồi!”.

Kỉ Hoa Ninh biết ông không muốn nói nhiều và cũng chẳng tiện hỏi tiếp. Hai cha con đi trong im lặng, Kỉ Như Cảnh lại hỏi: “Hoa Ninh, năm nay con cũng hai mươi bảy tuổi rồi, cũng đâu còn nhỏ nữa, tiểu cô nương ạ! Khi ta bằng tuổi con bây giờ thì con đã hơn ba tuổi rồi, đã nghĩ đến chuyện kết hôn chưa?”.

Tiểu cô nương không còn bé bóng nữa mỉm cười: “Nói như thế chẳng phải con là “lão cô nương hay sao?”. Bố yên tâm đi, con không phải là người không ai muốn rước. Nhưng bố này... nếu như có một chiếc áo, con rất thích và muốn mua, nhưng nó có hơi đặc biệt một chút, con sợ sau này mặc vào sẽ bị mọi người cười là không hợp, thế có nên mua nữa không?”.

- “Chẳng phải là con rất có chủ kiến hay sao, thời gian sao có thể dừng lại được? Quần áo đẹp hay không phải tự mình thử mới biết, chìa khóa chính là ý thích của bản thân mình. Huống hồ cách nhìn của mỗi người mỗi khác, không thể tất cả mọi người đều cảm thấy không đẹp được, điều đó có đúng không? Phải tin vào con mắt của chính mình!”. Kỉ Như Cảnh đương nhiên hiểu điều mà cô ám chỉ: “Nói cho bố biết, có phải con còn do dự trong chuyện tình cảm không?”.

Kỉ Hoa Ninh khẽ gật đầu: “Hiện còn do dự chẳng biết có nên mua cái áo đó không?”.

- “Có thể điều bố nói không hoàn toàn đúng, nhưng con chính là người đưa ra ý kiến cho bản thân mình đấy. Bố cho rằng con nên thử mặc để xem rốt cuộc có hợp hay không? Khi có cơ hội thì nên kịp thời nắm lấy, nếu như con cứ để ý trước sau, nghĩ đến những ký ức đã qua thì không có cách gì để

chọn được, cứ lo lắng về tương lai, con sẽ đánh mất hiện tại. Sau này như thế nào, cứ thuận theo tự nhiên không phải là tốt hay sao? Chẳng ai biết được ngày mai ra sao, bởi vì mọi người đều sống cho hiện tại”.

“Sống cho hiện tại”, bốn từ đó như một liều thuốc thức tỉnh Kỉ Hoa Ninh, hóa ra từ đầu đến cuối đều là do bản thân mình tách khỏi “hiện tại”. Lặn ngụp trong quá khứ đau thương, lại sợ rằng tương lai sẽ khổ đau, cô đã hưởng thụ rất ít niềm vui, hạnh phúc của hiện tại.

- “Thế nào, đã nghĩ thông chưa? Nếu như chiếc áo đó bị người khác mua trước, lúc đó con có hối hận không?”.

Kỉ Hoa Ninh nhìn bố, cô biết rằng ông đã hoàn toàn nhìn thấu “chiếc áo” trong lòng cô.

Về đến nhà, Kỉ Hoa Ninh tìm chìa khóa chuẩn bị mở cửa, cửa đột nhiên bật mở, là Tiểu Lam. Cô vui mừng nói: “Chẳng phải đã nói hôm nay tặng ca sao?”.

Lâm Tĩnh Lam tròn xoe đôi mắt gấu mèo, lại thêm râu ria lởm chởm: “Đúng rồi, tiến độ lần này không được thuận lợi lắm, tất cả mọi người đều phải ở lại phòng thí nghiệm. Tôi về lấy mấy đồ dùng hàng ngày... Hoa Ninh, mấy ngày này tôi ít về nhà, nếu như em thấy cô đơn có thể đến nhà dì Giang ở mấy bữa...”. Cậu nhìn đồng hồ: “Tôi phải đi đây, nếu có chuyện gì thì gọi điện cho tôi nhé!”.

Sau khi được Kỉ Như Cảnh khơi mở, Kỉ Hoa Ninh có rất nhiều điều muốn nói với Tiểu Lam, nhưng bây giờ đến một câu cũng không nói được nên không tránh khỏi có chút gì buồn bã thất vọng. Khi cậu sắp đi cô liền kéo lại: “Tiểu Lam... cái cô... cô đồng nghiệp họ Dương cũng ở lại cùng cậu à?”.

Đây thực sự là lúc không thích hợp đề đề cập đến vấn đề đó. Lâm Tĩnh Lam thấy có đôi chút kỳ quặc: “Ừ, đương nhiên!”. Hình như cậu đã

phát hiện Kỉ Hoa Ninh có gì đó không được ăn nhập lắm: “Tại sao hỏi như thế?”.

Tôi rất để ý đến việc cậu và cô ấy ở cùng nhau, đặc biệt là cả ngày cả đêm... Kỉ Hoa Ninh đương nhiên không thể nói như vậy, cô chỉ cười trừ và cời giúp cậu cái dây trên cổ áo: “Không có gì, hy vọng là các cậu có thể kết thúc sớm, lúc nào mệt quá thì nên nghỉ ngơi! Yên tâm, tôi sẽ ở nhà đợi cậu về!”.

Lâm Tĩnh Lam nắm lấy bàn tay Hoa Ninh, hình như ánh mắt cô muốn nói điều gì đó, thế nhưng cuối cùng vẫn không thể mở lời được. Có một số việc, trong thâm tâm hai người đều hiểu, nhưng cũng có một số việc không hiểu được, chúng ta gọi đó là – “mờ ám”.

Lâm Tĩnh Lam đã “bế quan” hai ngày rồi. Ở phòng thí nghiệm, thời gian này là quan trọng nhất, Dương Đồng Lâm lại bị cảm. Vì không muốn ảnh hưởng đến công việc của các đồng nghiệp khác, nên lãnh đạo đã giục cô nên sớm về nhà nghỉ ngơi. Thế là người đang sốt hằm hập nhưng Dương Đồng Lâm cũng thu dọn xong đồ đạc và lảo đảo rời khỏi phòng thí nghiệm. Lâm Tĩnh Lam thấy một cô gái đang đau ốm như cô ấy lại một thân một mình đi về có vẻ như không ổn lắm. Trong thực tế, cho dù là trong công việc hay trong việc giao tiếp với mọi người, cô ấy đều giúp cậu rất nhiều. Thế là cậu chủ động xin phép lãnh đạo để mình đưa cô về, tất nhiên việc đó được phê chuẩn.

- “Không ngờ cậu trẻ con vậy mà cũng không tồi nhĩ!” Dương Đồng Lâm sốt đến 38,80C, cảm thấy đầu nặng trĩu: “Lại còn đưa tớ về nữa!”.

- “Cậu rốt cuộc vẫn là con gái mà!”. Câu nói này của Lâm Tĩnh Lam khiến người ta phải để ý, ai không phải là con gái chứ?

- “Tiếc quá, chắc không được chứng kiến thành công của thí nghiệm rồi!”.

- “Yên tâm đi, nếu có gì mới, tớ sẽ gửi tin nhắn!”.

- “Ừ, có ý nghĩa đấy... ai da!”.

- “Không sao đấy chứ? Khăn giấy đâu?”.

- “Ai mà mang theo thứ đồ chơi đó...!”.

Kỉ Hoa Ninh nghĩ hai ngày này bắt đầu trở lạnh, Tiểu Lam ở đó lại ăn không ngon ngủ không yên, liền vội vàng chuẩn bị một ít đồ ăn và quần áo đem đến cho cậu, không ngờ khi đến nơi, lại không thấy đâu. Đồng nghiệp của cậu ấy nói, Tĩnh Lam đưa một bạn bị ốm về, chắc sẽ quay lại nhanh thôi, Kỉ Hoa Ninh liền đoán ngay người đó là Dương Đồng Lâm.

Trực giác của người con gái rất nhạy cảm, sau khi quay về Lâm Tĩnh Lam đã đích thân chứng minh điều đó. Tình đồng nghiệp như vậy là bình thường, huống hồ đó là việc nên làm của một người đàn ông. Kỉ Hoa Ninh tự cảm thấy mình chẳng có lý do để nói điều gì liền đưa đồ cho Tĩnh Lam rồi ra về. Rốt cuộc Lâm Tĩnh Lam chẳng phải là Lâm Tĩnh Lam của ngày xưa nữa, những manh mối này đều có thể thấy được, Tĩnh Lam kéo cô lại và hỏi tại sao. Kỉ Hoa Ninh đột nhiên cảm thấy hơi tủi thân nhưng nhất quyết không thể hiện ra mặt.

Thật chẳng dễ dàng gì để hạ quyết tâm, thế nhưng cậu ấy lại đối tốt với người ta như thế, liệu có phải là “chiếc áo” của cô đã bị người khác mua mất? Không được, cô nhất định sẽ giành lại! Từ nhỏ cô đã bướng bỉnh, chỉ là cô đã tự kìm nén tính bướng bỉnh của bản thân mình mà thôi.

- “Hoa Ninh, rốt cuộc thì em làm sao? Em như thế này tôi làm sao mà yên tâm làm việc được!”.

Kỉ Hoa Ninh chớp chớp mắt: “Tiểu Lam, cậu thích cái cô Dương Đồng Lâm đó à?”.

- “Thế này là thế nào? Em lại nghĩ linh tinh nữa rồi phải không?”. Thực ra, trong lòng Lâm Tĩnh Lam rất vui vì không thể ngờ rằng Kỉ Hoa Ninh lại để ý đến việc con con như vậy, điều đó chẳng phải đã chứng minh rằng vị trí của cậu trong lòng cô ấy đã không như trước nữa hay sao?

- “Thế nếu bây giờ tôi nói “Yes”, liệu có kịp nữa không?”.

Lâm Tĩnh Lam giữ vẻ mặt nửa yêu nửa giận nhìn cô. Cô đã luôn luôn như vậy, luôn luôn đem đến cho người khác một cuộc công kích bất ngờ không thể phòng thủ, điều đó khiến cậu sửng sò và bối rối. Bảo bối hiếm có trên thế gian này, bảo bối đó đã giày vò cậu từ thế xác lẫn tâm hồn từ bao nhiêu năm nay.

Cậu hỏi: “Em đã thực sự suy nghĩ kỹ càng chưa?”.

Cô gật đầu: “Em... vì em đã nghi ngờ nhiều điều nên cảm thấy rất khổ tâm. Em đã hiểu rõ rồi, phải sống cho hiện tại. Thực ra em rất có cảm tình với anh và em nên nắm giữ lấy tình cảm này. Nếu như em có thể sớm thành thực với bản thân mình hơn, nếu như điều này không quá khó để mở lời, chỉ tại em quá do dự, có phải đã quá muộn rồi không?”.

Cậu cười như mưa xuân: “Sao thế được? Bất cứ lúc nào cũng không phải là quá muộn. Anh hiểu, cảm ơn em đã đến bên anh!”. Và cậu đã dùng hết sức mình để giữ bàn tay cô, hơi ấm của lòng bàn tay đã truyền thẳng vào trong lòng.

Cô cười với cậu. Ngây thơ như đứa trẻ con có được kẹo ngọt. Hoa Ninh cảm thấy thật bình yên và ấm áp, trên thế gian này, cuối cùng họ cũng có thể ràng buộc và dựa vào nhau.

Thời gian biến đổi, giờ đây anh đã có đủ sức để đưa cô lên tận tầng cao, rồi lặng lẽ nơi mặt đất đợi cô trở lại. Giữa họ đã từng có kiểu gần nhau trong gang tấc nhưng cách cả chân trời, nhưng giờ đây chân trời cũng gần ngay trong gang tấc...

Tình đầu qua đi rất lâu rồi mới có thể mở được tấm lòng, và đây dứt khoát là một mối tình đầu khác. Với hai người mà tuổi cộng lại cũng gần năm mươi thì cũng vẫn giống như khi họ mới mười mấy tuổi, đều để tâm đến việc chọn địa điểm cho buổi hẹn hò đầu tiên.

Rạp phim quá tối, trung tâm giải trí quá ồn ào, bảo tàng quá buồn tẻ và biển lại quá lạnh. Kỉ Hoa Ninh ngao ngán buông tờ tạp chí, rốt cuộc đi đâu mới có thể tìm thấy sự lãng mạn đây?

Tình yêu không phải là tình thân cũng không phải là tình bạn, tình yêu cần có những chất xúc tác của nó. Có lẽ đối với những thứ tình cảm khác có thể dễ ổn định và tồn tại lâu dài, nhưng với tình yêu thì nó lại cần một chút ngạc nhiên thích thú, một chút cảm động, một chút lãng mạn cùng với sự khéo léo. Hai con người suốt ngày đối mặt với nhau, sau khi trở thành người yêu, liệu có phải những lo toan măm muối thường ngày sẽ làm cho họ dần dần chán ghét nhau?

Cuối cùng vẫn là đi bộ trên đường phố mà không có mục đích rõ ràng. Nhẹ nhàng nắm đôi bàn tay mà không nói lời nào, như thế cũng đủ ấm lòng cả hai con người. Ấm áp quá, hơi ấm truyền thẳng từ lòng bàn tay đến con tim nồng nàn hết như khi ánh nắng dần chiếu lên khuôn mặt, ấm áp nhưng không hề thiêu đốt da thịt.

- “Có còn nhớ nơi này không?”. Kỉ Hoa Ninh dừng bước trước cánh cửa gỗ nhỏ, trên cửa vẫn bám đầy những cành lá dây leo.

- “Là một trong những căn cứ bí mật của chúng ta hồi nhỏ?”. Lúc đó Lâm Tĩnh Lam mới năm tuổi, không còn nhớ rõ lắm. Trong ký ức, Kỉ Hoa Ninh có rất nhiều căn cứ bí mật, mỗi lần dẫn cậu đi xem đều làm ra vẻ vô cùng thần bí.

- “Đây vốn là một hoa viên tư nhân, bên trong có rất nhiều hoa tường vi đẹp... lần đầu tiên trộm trèo vào trong, em còn nhớ ở đó còn có một

chiếc đu, chúng ta đã từng chơi ở đó”.

- “Ấy!”. Nhìn bộ dạng ngó đông ngó tây liền biết ngay rằng cô muốn tái hiện lại: “Để anh canh chừng cho, cẩn thận kéo ngã!”.

Kỉ Hoa Ninh cười rinh rích, nhanh nhẹn trèo lên cửa gỗ nhỏ, tiếp đó Lâm Tĩnh Lam đáp qua nhẹ nhàng như chim én. Hai người này nhìn có vẻ yếu đuối, ai có thể nghĩ rằng họ đều là những tay Taekwondo có hạng.

Sau cánh cửa là một thế giới khác, như thiên cung vậy. Theo trí nhớ của Kỉ Hoa Ninh thì nơi này vẫn như vậy. Từng thảm, từng thảm thực vật dày đặc, vì thiếu bàn tay chăm sóc của con người nên hơi hoang dã, nhưng chúng vẫn tồn tại bởi sức sống mãnh liệt của tự nhiên, kiên cường khiến người ta phải cảm động.

- “Nhìn kìa, chiếc xích đu vẫn còn ở đây!”.

Nhìn theo hướng Tiểu Lam chỉ, Kỉ Hoa Ninh vượt qua đám cỏ đến bên chiếc xích đu. Có lẽ đã nhiều năm không có người ngồi, hai bên tay vịn đã lốm đốm rỉ sét. Dùng tay lắc lắc, vẫn còn đung đưa được.

- “Từ khi còn nhỏ, em đã thắc mắc... không biết ai đã từng sống ở đây?”.

Họ giống như những đứa trẻ trong truyện cổ tích, có lẽ cũng đang chia sẻ bí mật trong khu vườn riêng của một bà tiên nào đó.

Lâm Tĩnh Lam lắc đầu: “Chỉ là sau khi lớn lên, thì nơi đây trở nên nhỏ hơn rất nhiều!”.

- “Lúc nhỏ đều là anh ngồi, em đẩy, hôm nay có nên đổi người không nhỉ?”.

Kỉ Hoa Ninh ngồi ngay ngắn trên đu: “Cuối cùng Tiểu Lam cũng thay mình đẩy đu, ha ha!”.

Cô hình như đã quên rằng không biết mình đẩy đu thế nào mà đã làm Tiểu Lam ngã, khiến cậu khóc một hồi lâu.

Gió nhẹ nhẹ lùa qua mang tai, Kỉ Hoa Ninh duỗi thẳng đôi chân, khoan khoái ngồi trên chiếc xích đu như ngày còn nhỏ. Lâm Tĩnh Lam tựa nhẹ bên cạnh nhìn cô thật nồng nàn, trông nàng giống như một thiên thần vui vẻ, do bất cẩn mà lạc vào khu vườn của nhân gian. Thời gian biến đổi, giờ đây anh đã có đủ sức để đưa cô lên tận tầng cao, rồi lặng lẽ trên mặt đất đợi cô quay trở lại. Giữa họ đã từng có kiểu gần nhau trong gang tấc nhưng cách cả chân trời, nhưng giờ đây chân trời cũng gần ngay trong gang tấc.

Khi cô chậm chậm dừng lại, anh cúi xuống và nhẹ nhàng đặt lên má cô một nụ hôn.

Xích đu bay cao, mái tóc cô cũng bung theo gió.

Xích đu hạ xuống, anh hôn nhẹ lên khuôn mặt cô.

Trong khí trời dễ chịu, khu vườn dần nhuộm trong bóng hoàng hôn, cuối cùng thiên thần bé nhỏ trên chiếc xích đu cũng đắm chìm trong nụ hôn của chàng hoàng tử đẹp trai.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Yêu Cần Bao Dung

Khi các bạn vẫn còn là bạn bè, rất nhiều vấn đề không đến mức nhạy cảm như vậy, nhưng khi nâng cấp lên tiêu chuẩn tình nhân để đo lường người đó, anh ta bắt đầu không phù hợp với tiêu chuẩn nữa rồi.

Nửa đêm Kỉ Hoa Ninh bị tiếng điện thoại làm cho tỉnh giấc, tim cô đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lại chuyện gì xảy ra nữa đây, nhưng không ngờ đó lại là cuộc điện thoại của Amanda, người đang mất ngủ vì buồn phiền.

“Chị ngủ không được. Xin lỗi em, Hoa Ninh, làm em mất ngủ phải không?”.

Kỉ Hoa Ninh mỉm cười, bình tâm lại, “không sao, chị Mạn, có chuyện gì vậy chị?”. Với những gì cô biết về Amanda thì chị ta nhất định sẽ không gọi cho cô vào lúc nửa đêm chỉ vì nguyên nhân mất ngủ.

Tựa hồ như ở đầu dây bên kia có tiếng thở dài của Amanda, “Bố của Nini kinh doanh thua lỗ, công ty đang rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Anh ấy định trao quyền nuôi dưỡng Nini cho chị”.

Amanda nhắc lại những lời mà người chồng trước đã nói với chị: “Anh cũng chẳng giấu gì em, tình hình của công ty hiện tại rất khó khăn, anh phải dốc toàn bộ sức lực cho công việc kinh doanh. Trong hoàn cảnh thế này, vợ anh lại đề nghị ly hôn, lúc này anh chẳng còn tâm sức đâu mà quản lý việc học hành của Nini, có khi còn sắp chẳng có nổi tiền để cho nó mua sách nữa. Anh biết công việc của em hiện rất tốt, hay để em chăm sóc

cho Nini nhé, anh chả thiết cái gì, chỉ mong sao cho nó có một tương lai tốt một chút”.

Kỉ Hoa Ninh nói: “Như thế chẳng phải rất tốt sao? Cuối cùng chị cũng đã đợi được đến ngày này rồi”.

- “Vấn đề lớn nhất hiện nay là Nini không muốn theo chị”.

- “... Thử làm lành lại một lần nữa xem sao?”.

- “Lũ trẻ giờ đã lớn hơn so với tưởng tượng của chúng ta. Chị vốn vẫn cho rằng con bé còn nhỏ, còn chưa hiểu rất nhiều chuyện, cũng không giải thích quá nhiều, không ngờ mình nói gì nó cũng hiểu, thậm chí còn cho rằng đến giờ chị vẫn còn nói dối nó. Nổi lại tình cảm với lũ trẻ thật chẳng dễ dàng gì, nhất là đối với đứa con lâu rồi không gặp...”.

- “Chị Mạn, chị đừng nóng vội. Khi nào thì Nini quay về?”.

- “Thứ tư tuần tới bố cháu sẽ đưa cháu tới. Chị thực sự không biết phải làm gì, không biết chị còn có thể nhận được sự tin tưởng và ấn tượng tốt từ nó hay không nữa?”.

Kỉ Hoa Ninh nghĩ ngợi một lát: “Không vấn đề gì, đến lúc đó em sẽ bảo Tiểu Di mang Niệm Niệm tới, nhất định sẽ giúp chị giải quyết ổn thoả việc này”.

- “Mong là như thế... Thế thì phải cảm ơn em trước rồi Hoa Ninh, dù cho mọi chuyện có như thế nào thì nói ra được cũng đã cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều. Không quấy rối em nữa, ngại quá”.

- “Chị Mạn... nói thêm nữa sợ chị lại coi em như người ngoài. Chị không phải lo nghĩ nhiều, hãy đón lấy một giấc mơ đẹp, ok? Chuyện của hai mẹ con, nhất định sẽ được giải quyết một cách thuận lợi”.

- “Ok, goodnight”.

- “Bye”.

Vào ngày thứ tư đó, Kỉ Hoa Ninh và An Nhu Mạn cùng nhau đến sân bay, cuối cùng cũng nhìn thấy đứa con gái Nini mà cô hằng nhung nhớ. Cô bé có vẻ lớn hơn lũ bạn đồng trang lứa một chút ít, mái tóc cũng không còn là cái bím bờm xồm hời hợt, mà thay vào đó là mái tóc dài xoã ngang vai rất phong cách, đằng sau mái tóc có kẹp một cái cặp tóc hình con bướm. Kỉ Hoa Ninh nhận thấy, mắt con bé có một thứ tia sáng đầy bừng bình, chỉ còn lưu lại chút ít ngây thơ trong đó.

Nini cố hết sức kháng cự khi được bố dắt đến bên mẹ, nắm chặt lấy tay của bố mà không chịu buông ra. Amanda không giấu nổi vẻ đau buồn, nghĩ lại lúc Nini ê a học nói, gọi mẹ, hôn lên má mẹ, chị mới hiểu ra rằng, bản thân tuy trong những năm qua đã đạt được không ít những thành tựu, nhưng cũng phải trả giá quá nhiều.

Khó khăn lắm chị mới vuốt ve được con gái mình, Amanda chỉ nói vài câu đơn giản với người chồng cũ, rồi mấy người vợ cũ chia tay. Amanda với hốc mắt sưng đỏ dắt Nini về nhà, Nini chẳng thém nói dù chỉ một câu. Mở cửa phòng, trước mắt là một cảnh tượng náo nhiệt ngoài dự kiến. Vương Niệm Niệm bước đến trước nhất, “Dì Hoa Ninh ôm con, ôm con, ôm ôm!”.

Mấy thứ đồ vật nhỏ nhắn này dính vào người. Kỉ Hoa Ninh mỉm cười ôm lấy Niệm Niệm, ngắm nhìn đôi mắt ngây thơ cười tít cả lại, trông như hai mảnh trăng khuyết. Trong bếp vang lên tiếng xoong chảo gõ leng keng, chắc là Tần Di Giang đang bận tít tít trong ấy. Bất chợt, Vương Niệm Niệm phát hiện Nini vẫn đang đứng chôn chân ở cửa, cô bé kêu tướng lên: “A, có chị, chị!”.

Kỉ Hoa Ninh buông cô bé xuống. “Đúng rồi, đây là chị Nini! Nini, đây là Niệm Niệm, hai chị em chơi với nhau được không?”.

Vương Niệm Niệm gắng đánh tiếng “ơ”, “chị Nini!”.

Nini lạnh lùng tới mức chẳng thèm nhìn Niệm Niệm lấy một lần, cô bé lách qua mọi người, đi đến chỗ có cái giá để đồ, cởi đôi giày da ra, lúc sáng đã chuẩn bị một đôi dép lê nhỏ để cạnh đó, rồi tự đi đến chiếc ghế sofa và ngồi xuống.

Bộ óc ngây thơ của Vương Niệm Niệm không kịp hiểu chuyện gì, “Dì Hoa Ninh, sao chị Nini không quan tâm tới cháu?”.

Amanda chỉ còn biết thở dài, “Nini, em bé nhỏ như vậy, con có thể...”.

- “Qua đây”. Nini vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh cô, khiến cho Niệm Niệm mau chóng quên ngay chuyện mọi người vừa không chú ý đến mình, khoa chân múa tay mà chạy lại.

- “Ngồi xuống”. Nini hành động giống hệt đại ca xã hội đen, quả nhiên Niệm Niệm răm rắp nghe theo, ngoan ngoãn ngồi cạnh Nini. Nini có vẻ khoái chí, lại liên tục lệnh cho Niệm Niệm làm theo sự sai bảo của mình. Mấy người Amanda, Tần Di Giang thấy vậy thì tỏ vẻ không vui, “Hoa Ninh, bảo chúng nó không đùa nghịch nữa, Nini cháu muốn ức hiếp Niệm Niệm sao”.

- “Có sao đâu, chị Mạn”, Kỉ Hoa Ninh nở một nụ cười ẩn chút niềm suy tư, “Nini tỏ thái độ thân thiện với em bé đấy chứ”.

Amanda không hiểu, vội vàng tách hai đứa trẻ ra, Tần Di Giang cũng vội đem thức ăn ra.

- “Hai cô công chúa, mau ăn cơm thôi!”.

Cả một phòng toàn đàn bà con gái vui vẻ, náo nhiệt thường thức thành quả lao động của Tần Di Giang, người này gấp thức ăn cho người khác, người này xới cơm cho người kia, thật vui vẻ. Khoảng cách giữa Amanda và Nini giờ đã được thu hẹp đi khá nhiều, trẻ con rút cục vẫn là trẻ con, dù có cố chấp nhưng cũng nhanh quên. Amanda cảm động nhìn hai người bạn, nếu như không có họ, cô và Nini giờ chắc đang lặng lẽ ngồi ăn cơm, hai cặp mắt trừng trừng nhìn nhau? Cô liên tục gấp tô, gấp cá cho Nini, quyết tâm từ nay về sau sẽ cố gắng bù đắp cho những lỗi lầm trong quá khứ.

Kỉ Hoa Ninh mỉm cười liếc nhìn Amanda. Đứa trẻ nên là trung tâm của mọi sự yêu thương, sau một thời gian dài tâm hồn bị phủ bụi, tình cảm đã bị giá băng làm cho đông cứng lại. Nhưng tình cảm vốn dĩ xưa nay vẫn khó kiếm tìm, chỉ cần có tình yêu trong sáng và ấm áp, nhất định rồi một ngày nào đó sẽ có thể làm tan chảy băng tuyết. Về điểm này, cô không bao giờ nghĩ rằng chính bản thân mình cũng sẽ trải nghiệm thêm một lần nữa.

Cuối tuần khi quay trở về nhà, đúng lúc cả nhà đang chúc mừng Tô San nhận được học bổng. Tô San cột tóc đuôi gà, để lộ gò má hốc hác, ánh mắt sáng đầy vẻ đắc ý. Mẫn Na nói đúng, bản thân mình cũng cần phải giỏi được như Kỉ Hoa Ninh, thế mới có thể khiến người khác phải ngưỡng mộ. Vào lúc này, cô đang tận hưởng sự chiều chuộng mà từ trước tới giờ cô chưa từng có được: Giang Vân rất ân cần với cô, thân làm mẹ kế nhưng không hề gây khó dễ cho cô.

Họ lại bàn bạc về chuyện sau này của Kỉ Hoa Ninh. Cô đã hai mươi bảy tuổi rồi, không thể tiếp tục sai lầm nữa. Kỉ Hoa Ninh biện luận một cách nghiêm túc rằng: “Kết hôn chẳng qua chỉ là một tờ giấy chứng nhận đã lấy nhau, chẳng chứng minh được điều gì, con người ta vì sao lại cứ nhất quyết phải kết hôn?”.

- “Nhưng con người ta ai cũng phải có bạn đời. Một điều luật không chỉ là một trang giấy, mà là một cam kết chịu trách nhiệm của các bên”.

Chẳng nên “rối hơi” đi tranh cãi với bọn họ về chuyện có thể cưới nhau rồi thì cũng có thể bỏ nhau, có một số thứ không chỉ đại diện cho hai thế hệ người, mà ngay cả hai người cùng một thế hệ có khi còn có những suy nghĩ khác nhau. “Kỳ thực, con cũng có một người có thể coi là đối tượng ...”. Kỉ Hoa Ninh bị ép quá, nếu không tiết lộ chút gì đó, cô hoàn toàn có thể tin rằng Giang Vân sẽ tổ chức một cuộc họp gia đình xoay quanh chuyện của cô.

- “Cái gì, cái gì, cái gì?”. Mấy cặp mắt không hẹn mà cùng hướng về phía cô, những lời định nói tiếp vì thế mà không thể cất lên được nữa.

- “Thời cơ để nói với mọi người đã chín muồi”. Cô mỉm cười và nói, vẻ mặt lộ chút gì đó mà chỉ có những cô gái đang hạnh phúc mới có được. Giang Vân và chồng nhìn cô đầy vẻ ngạc nhiên và chờ đợi, “thế này thì mẹ chắc sẽ yên tâm nhiều rồi. Nhưng con phải mau chóng đưa anh ta về cho cả nhà xem mặt, bọn ta có nhiều kinh nghiệm hơn, sẽ duyệt giúp con!”.

Tô San nhỏ nhẹ thì thầm: “Chúc mừng chị”. Kỉ Hoa Ninh mỉm cười với cô. Tô San đối với cô như thế nào cô sao không biết? Con nhóc có tấm lòng khó dò này, một khi chưa có gì mạo phạm đến mình thì Kỉ Hoa Ninh tất nhiên cũng không muốn gây khúc mắc với nó làm gì.

Sau khi tiễn Kỉ Hoa Ninh, Tô San quay trở vào căn phòng của “chị gái” và đóng cửa lại.

Trong thế giới này, chẳng ai đáng được tin tưởng, chẳng ai là có thể nương tựa. Dựa vào người như thế nào thì mới dễ dàng có được hạnh phúc, và bản thân mình, sao lại phải tìm tới những đau khổ như thế? Chẳng lẽ công bằng đã chẳng còn tồn tại sao? Tô San uất ức nghĩ ngợi, từng cơn giận cứ thế không ngừng trào dâng trong cô.

Trong thế giới này, người có thể dựa vào được, có lẽ chỉ có thể là chính bản thân mình mà thôi.

Kỉ Hoa Ninh cùng Lâm Tĩnh Lam sống qua những ngày tháng yên ả, ngọt ngào.

Từ khi họ không còn chỉ có một mình trong thế giới này, họ đã học được cách chuyển từ “tôi” thành “chúng tôi”. Trong cái thời đại mà con người ta bận rộn tới mức nói một từ “chào” cũng đã là quá thừa thãi, trong cái thành phố nhộn nhịp những thanh âm khác nhau này, có một người có thể cùng đi, có thể tâm sự nỗi buồn, điều đó cũng giống như một dòng nước chảy trong róc rách bên vách núi, nghĩ lại thấy trong lòng vừa bình yên, vừa vui vui.

Lâm Tĩnh Lam vì bận rộn với công việc nghiên cứu nên ngày càng gầy đi, nhưng chưa bao giờ than thở vất vả. Con người anh là như vậy, không bao giờ chịu từ bỏ những gì mình thích, luôn làm với tất cả niềm hăng say miệt mài. Kỉ Hoa Ninh thấy vậy mà đau lòng, cô biết anh nhiều lúc bận đến nỗi không kịp ăn cơm, nhân ngày nghỉ, cô liền mang cơm đến cho anh.

Trước khi ra khỏi nhà, Kỉ Hoa Ninh nghĩ ngợi một lát, cô bới tóc cao hơn một chút, mặc một bộ váy liền với màu sắc sỡ của các loại trái cây, còn đính thêm đăng ten, trông thật hoạt bát và dễ thương. Đánh má hồng, lại bôi thêm son môi, cuối cùng khoác thêm một túi xách màu hồng nhạt – đó là thứ cô đã mua từ mấy năm trước. Cô hài lòng ngắm nghía mình trong gương, bóng hình phản chiếu trong gương nhìn kỹ cứ như cô gái mới ngoài hai mươi đầy sức sống, đang vững bước tiến vào đời.

“Cô bạn gái bé bỏng” xinh tươi của Lâm Tĩnh Lam nhận được nhiều lời khen từ các đồng nghiệp của anh, mọi người đều rỉ tai nhau khen Kỉ Hoa Ninh xinh đẹp, dễ thương, có văn hoá và hiền thực, nói tuổi đời bọn họ phù hợp để đến với nhau. Trong lúc đó, rất may là Dương Đồng Lâm không có mặt. Đợi đến sau khi cô quay về, lập tức nghe được rất nhiều “lời ca tụng”, nói bạn gái của Lâm Tĩnh Lam là một sinh viên, lại còn khen cô gái đó đáng yêu, phong cách, nói không hiểu sao con người ít lời, hướng nội

như Lâm Tĩnh Lam làm sao lại có thể tán tỉnh được mẫu phụ nữ hoạt bát như vậy, khiến cô tò mò đến mức phải đi hỏi cho cặn kẽ, nhưng đều nhận được câu trả lời “không thể bác bỏ”.

Lâm Tĩnh Lam đương nhiên là rất vui với sự xuất hiện của Kỉ Hoa Ninh, chỉ là không hiểu bằng cách nào cô lại có thể biến mình thành người đáng yêu đến vậy, khiến cho anh có cảm giác hơi bất an. Đây không phải là con người thật của cô, và cũng có thể ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai người. Theo quan điểm của anh, tình cảm là thứ không thể bóp méo, cũng không cần phải để ý xem người khác nghĩ gì, những thứ đó chỉ là mây khói thoáng qua mà thôi.

Nhưng chàng trai non nớt như Lâm Tĩnh Lam sao có thể hiểu được, đối với một cô gái nhiều hơn anh đến năm tuổi như Kỉ Hoa Ninh mà nói, nếu như khiến cho mọi người nhận ra sự thật, sẽ có bao nhiêu người cười cợt, bao nhiêu người phản đối đây? Cách nghĩ của đàn ông đôi lúc rất đơn giản, có thể dễ dàng lý giải được, nhưng thật khó có thể cảm thông.

Mấy ngày sau họ xuống phố mua đồ, Kỉ Hoa Ninh trở lại với diện mạo vốn có, tóc ngắn ngang vai, khoác lên mình chiếc áo choàng khá phong cách. Thời gian không chỉ cho cô vẻ từng trải mà còn khiến cô trông có vẻ mặn mà hơn, những điều đó chỉ có thể có được nhờ sự bồi đắp của thời gian.

Đi dạo trên đường cùng chàng trai khôi ngô tuấn tú như Tiểu Lam, thực sự khiến cho cô gái hai mươi bảy tuổi Kỉ Hoa Ninh có đôi chút không tự tin. Người bán hàng thấy họ tay trong tay, ánh mắt nhìn họ có chút ngờ vực.

“Sao thế?”, vừa ra khỏi cửa hàng, anh dùng sức kéo mạnh tay của cô.

Cô lắc đầu, “Chẳng sao cả”.

Vừa rồi ánh mắt của người bán hàng, rõ ràng vừa hàm chứa sự hiểu kỳ, vừa như ngờ vực. Tiểu Lam năm nay mới hai mươi hai tuổi, đẹp trai, có sức hút khá lớn với những ánh mắt khi đi trên đường. Bản thân cô hơn anh năm tuổi, ngay cả khi có gương mặt búp bê đi chẳng nữa thì vẫn không che giấu được vết tích của tuổi tác và vẻ từng trải. Anh thì như vậy, còn mình thì như thế này, làm sao có thể tránh được sự nghi ngờ của người khác? Sự kết hợp của họ thế này, nói cho cùng, cũng thấy hơi hiếm có.

- “Không nên để ý tới ánh mắt của người khác”. Người vừa làm cô bất ngờ là Tiểu Lam, anh đã nhận ra ngay những suy nghĩ trong lòng qua cách ăn mặc của cô, không hổ là đôi thanh mai trúc mã: “Anh thấy lúc này em rất tuyệt. Lần trước quả thực là quá thận trọng rồi”.

- “Bên cạnh em, anh không thấy có áp lực sao? Nếu để cho đồng nghiệp của anh biết em hơn anh nhiều tuổi đến vậy, nhất định sẽ bị nói ra nói vào”. Cô không nhẫn tâm nói ra áp lực và tâm sự của bản thân mình.

- “Anh chẳng quan tâm”.

- “Tuy nói như vậy, nhưng người ta sống ở thế gian này, không thể không bị thói đời làm cho phiền nhiễu”.

- “Hoa Ninh, em cảm thấy khó xử khi ở cùng anh sao?”.

Đối mặt với Lâm Tĩnh Lam đang đầy vẻ áy náy, trong thâm tâm Kỉ Hoa Ninh thực sự có chút xao động, nhưng vào thời điểm này bản thân cô cũng không thể hiểu được nó. Cô vỗ về anh: “Hồi nhỏ, chẳng thể tưởng tượng nổi có một ngày lại được ở bên anh. Em biết con đường này không dễ đi, nhưng đã quyết định yêu anh, thì không thể nghĩ nhiều đến thế. Em chấp nhận trả giá”.

Anh nói với vẻ hết sức nghiêm túc: “Anh không thể bắt em phải hy sinh. Tin anh đi, chúng mình còn rất nhiều thời gian. Nếu như người khác muốn nói, cứ để mặc họ nói”.

Cô vỗ nhẹ người anh: “Em chẳng để bụng đâu, nghiêm túc thế để làm gì? Yên tâm đi, em có thể điều chỉnh tâm trạng của mình, không để cho cách nghĩ của người khác ảnh hưởng đến tâm lý của mình”.

Vì sao phụ nữ lớn tuổi không được ở cạnh đàn ông kém tuổi mình? Rút cục thì ai đã đặt ra những phép tắc này, đủ loại phép tắc?

Đàn ông phải nhiều hơn tuổi phụ nữ và họ cũng phải cao hơn những người phụ nữ của mình.

Thường đàn ông phải có nhiều tiền hơn đàn bà, chí ít cũng phải lo được cho đàn bà trong vấn đề chi tiêu.

Đàn bà phải chăm sóc gia đình và nên quản lý hầu bao của chồng mình; đàn bà phải cẩn thận giữ gìn đạo làm vợ còn người đàn ông cũng nên tuân theo “tam tòng tứ đức”...

Những cách nói này, trong đó còn hàm chứa cả một mớ bòng bong những điều khuôn phép song đã được tiếp nhận một cách rộng rãi. Nếu như làm trái với những quy tắc này, tình yêu nhất định sẽ chịu nhiều điều tiếng.

Sống ở trên đời này, con người khó mà thoát khỏi những thói thường.

Và, về Kỉ Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam mà nói, thứ có được không chỉ là tình yêu trái với những phép tắc, mà còn là sự quan tâm đến nhau, sâu nặng đến mức không thể chia lìa. Bọn họ liệu có thể thực sự thoát ra khỏi thói đời để có niềm hạnh phúc riêng trọn vẹn hay không?

Còn một người nữa cũng bị kéo vào những khuôn phép của tình yêu, đó chính là Giang Viễn Ảnh, người có duyên nhưng không có phận với Kỉ Hoa Ninh.

Từ sau khi anh vô tình cứu sống tiểu thư Văn Vịnh Tâm, những câu chuyện kỳ quái cứ không ngừng đến với anh. Đi trên đường thường cảm

giác như có người đang nhìn mình, trước cửa nhà thường xuyên xuất hiện những thứ đồ lạ: Khi là thịt cá, gà quay, khi là thuốc lá, rượu ngon, thậm chí còn có cả Âu phục nữa. Nếu đó là quà cảm ơn của bệnh nhân, thì cũng không đến mức nhiều như vậy, hơn nữa, lại có vẻ không được phù hợp cho lắm. Với sự nghi ngờ đó, một hôm, anh quyết định nghỉ làm sớm hơn thường lệ và tận mắt nhìn thấy một người đàn ông mặc áo đen đặt đồ trước cửa nhà mình. Người đàn ông quay đầu nhìn thấy anh, lập tức rảo bước đi ngay, nhưng đã bị anh kịp thời ngăn lại.

- “Là ông?”! Giang Viễn Ảnh thoáng nhìn, đó chính là người đàn ông ở bên cạnh Văn Vịnh Tâm, có vẻ là người của nhà họ Văn.

Người đàn ông đó nở một nụ cười, nói mình không có ác ý, là ông chủ Văn sai anh ta đem một ít đồ đến biếu. Giang Viễn Ảnh cảm ơn và từ chối, nói ý tốt thì xin nhận, còn thực sự không cần nhiều đồ đến vậy.

Người đàn ông hơi lúng túng bước đi. Giang Viễn Ảnh tưởng rằng sự việc sẽ kết thúc ở đó, nhưng không ngờ mấy ngày sau người đàn ông đó trực tiếp chờ anh trong giờ tan tầm, muốn “mời” anh đến nhà họ Văn. Việc này, xem ra dù không muốn cũng vẫn phải đi. Anh ngồi vào xe riêng của họ, khi Mạnh Thiên Phàm đi tới, anh ta chỉ còn nhìn thấy bóng dáng rất mơ hồ, rất đáng nghi.

Quy mô khu nhà máy của tập đoàn Lạc Điền rất lớn, ông chủ Văn ngồi trên đồng gia tài trị giá tiền tỉ, nhưng những người quen ông đều biết, ông chỉ có một tâm bệnh – đưa con gái độc nhất là Văn Vịnh Tâm bị bệnh tim rất nặng, có lẽ là chỉ có thể sống được đến ngày nào hay ngày đó mà thôi. Những thầy thuốc nổi tiếng mà ông tìm về đều không thể chữa khỏi căn bệnh này, tất cả các bác sĩ đều có chung lời khuyên: phẫu thuật, bồi bổ cơ thể, giữ cho tâm hồn luôn luôn thoải mái. Không biết rằng cô gái đã hai mươi hai tuổi rồi, có thân hình xinh xắn như thế, nhưng tính cách lại lạnh lùng như núi băng, chẳng quan tâm đến chuyện đời, cũng không còn khát

vọng sống, và dường như có thể rời xa ông bất cứ lúc nào, điều đó làm ông thực sự không yên lòng.

Vào một ngày, ông vô tình nghe được đám vệ sĩ bàn tán về câu chuyện con gái ông được cứu mạng, và người bác sĩ nọ không bị con gái ông bài xích, trong lòng ông nhen nhóm tia hy vọng. Nếu như có một người có thể khiến con gái ông cảm thấy vui vẻ, thì dù phải trả cái giá cao đến thế nào, ông cũng sẽ đồng ý. Bất chấp là tình yêu vì tiền tài danh vọng, hay tình yêu đã biến chất vì tiền tài danh vọng, về tình cảm mà nói rất khó phân chia rõ hai thái cực này, nó giống như một bài toán tình yêu chưa tìm được lời giải đáp.

Thế là, cũng bởi những phép tắc này mà Giang Viễn Ảnh được mời đến nhà ông. Anh cảm ơn và chối từ ý tốt của ông chủ Văn, làm cho đối phương phiền não đến gần như nổi giận thì Văn Vịnh Tâm xuất hiện.

- “Ai bảo bố làm việc vô vị này hả?”.

- “Bảo bối của bố, là bố muốn con được vui vẻ một chút...”.

- “Không cần! Con sống ngày nào hay ngày đó, hà có gì phải làm phiền người khác? Huống hồ trong lòng con sớm đã chẳng còn ham muốn gì nữa rồi, bố không biết điều đó sao? Đừng để con nghe thêm chuyện này một lần nữa, nó chỉ càng khiến con cảm thấy mình đang sống mòn mà thôi!”. Văn Vịnh Tâm quay người bỏ đi, trước sau không thèm nhìn Giang Viễn Ảnh lấy một lần.

Vẫn với đôi giày thủy tinh, bộ váy dệt từ lụa tơ tằm, khuôn mặt trắng bệch như giấy. Người đẹp như hoa, nếu cô có sức khỏe tốt hơn, vẻ mặt hồng hào hơn, thì chắc chắn sẽ còn đẹp biết nhường nào. Giang Viễn Ảnh vốn chẳng có chút cảm tình gì với gia đình họ Văn, nhưng giờ anh có chút xao lòng, muốn làm theo ý họ.

- “Xin yên tâm, khi nào có thời gian tôi sẽ lại đến thăm sức khoẻ cho cô Văn. Nhưng mong đừng tiếp tục mang đồ đến biếu tôi, như thế sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt của tôi”.

Văn Vịnh Tâm đứng ở ngoài, không có đủ sức để dựa vào tường, thoi thóp thở. Chỉ là những hơi thở yếu ớt, không đủ để khiến cô có thể đứng vững bằng đôi chân của mình. Cô hận thân thể mình, nhưng lại không thể nhẹ nhàng rời bỏ thế giới này. Nói cho cùng thì với cô, giờ cái chết có lẽ chính là một sự giải thoát, còn chờ đợi điều gì ở thế giới này nữa chứ?

Sau khi đi làm, Giang Viễn Ảnh bị Mạnh Thiên Phàm vặn hỏi mấy lần, lập lờ nói ra việc nhà họ Văn mời anh đến làm khách. Mạnh Thiên Phàm nghe xong thì giậm mạnh chân một cái: “Ồi giời, việc tốt thế sao cậu không tận dụng? Đó là tập đoàn Lạc Điền đấy!”.

- “Ồi giời cái gì mà ối giời?”, Giang Viễn Ảnh rướn to đôi mắt, có vẻ gì đó rất trẻ con.

- “Thế... nếu...” Mạnh Thiên Phàm buột miệng nói, nhưng nói đến đây thì lời bị tắc lại: “Gia đình họ nhiều tiền như vậy, có gì lại từ chối, đồng ý làm việc tốt đi!”.

- “Giờ không đơn giản là việc tôi chữa bệnh cho cô ta, mà là muốn tôi lấy cô ta! Hơn nữa, không phải là tôi không dám đương đầu với chuyện tế nhị thế này, mà là Văn Vịnh Tâm, đó hẳn không phải là chủ ý của cô ấy, sao có thể đùa cợt như vậy được chứ?”.

Mạnh Thiên Phàm lẩm bẩm: “Chỉ có anh mới vớ bở được như thế. Ấy, ấy, sao chẳng có người nào muốn lấy tôi thế này?”. Khó khăn lắm anh mới rặn ra được một câu này, khiến cho Giang Viễn Ảnh không nhịn được cười.

Mấy ngày sau đó, trên đường về nhà vào giờ tan tầm, đúng lúc Kỉ Hoa Ninh gọi điện nói muốn nhờ anh một chút, anh liền dừng lại, khoe chuyện

Giang Viễn Ảnh được doanh nhân giàu có nhắm đến, bảo cô mau chóng chuẩn bị.

- “Em phải chuẩn bị gì chứ?”. Kỉ Hoa Ninh trả lời nhát gừng, dường như chẳng có chút gì lo lắng.

- “Có người đến lôi kéo Viễn Ảnh rồi, cô không thấy lo sao?”.

- “Nói thật nhé, em chẳng bận tâm”. Kỉ Hoa Ninh đang ở siêu thị mua đồ, một tay cầm điện thoại, một tay với lon nước, số rau chất trên chiếc xe đựng đồ đã thành đống: “Em với anh ấy vốn dĩ chẳng có gì, phiền thầy bói đừng phán linh tinh”.

- “Dừng, dừng”, Mạnh Thiên Phàm khước tay trên không, rồi đi đến bên tấm biển xe buýt, ánh hoàng hôn của mùa thu chiếu lên thân thể, khiến cho cả cơ thể và trái tim cùng ấm áp, “Trước đây, nói không tiện; bây giờ làm anh, cũng đã hiểu em nhiều rồi, sao còn giấu... hắt xì!”.

Vừa định khen cảnh thu đẹp, người xinh thì bị hắt xì hơi. Mạnh Thiên Phàm khịt khịt mũi, nghe được tiếng cười khanh khách của Kỉ Hoa Ninh ở phía đầu dãy bên kia. “Nói nhảm, ác giả ác báo! Ai bảo đòi làm anh của người ta!” Mạnh Thiên Phàm tỏ vẻ thích thú, ở đời sợ nhất là không ai biết anh là dạng người cổ hủ.

Xe buýt đến rồi, Mạnh Thiên Phàm lên xe: “Cô ơi sao cô nhăn tâm vậy, người ta có lòng thông báo cho, sao cô lại nở chọc người ta, hả? Tôi chẳng qua là muốn khuyên cô đừng có mềm lòng, đến lúc người ta đi rồi, tôi chẳng lẽ lại không đưa bờ vai cho cô dựa vào để khóc à”.

- “Em biết rồi”, giọng nói của Kỉ Hoa Ninh cuối cùng cũng nhẹ nhàng trở lại. “Thời gian này em đã nghĩ thông suốt rồi, người đi thì không nên níu kéo, người đến cũng chẳng cần cầu mong, anh cũng nên như thế”.

- “Triết lý quá, tôi nghe không hiểu...”.

- “Anh chẳng phải anh của em sao? Những lúc then chốt như thế này sao lại khiêm tốn vậy!”.

Khi Kỉ Hoa Ninh và Mạnh Thiên Phàm kết thúc cuộc nói chuyện qua điện thoại, những đồ cần mua thì gần như đã mua cả rồi. Xem ra những thứ mua về chẳng khác nào một xe chiến lợi phẩm, bỗng thấy đau đầu với việc làm sao để có thể đưa chúng về nhà. Đúng lúc xếp hàng chờ trả tiền, điện thoại lại kêu.

- “Alô, Tiểu Lam à? Anh tan ca chưa? Tốt quá rồi, công việc giờ chỉ đơn giản là đem đồ ra cửa thôi!”.

Lâm Tĩnh Lam bị những tiếng hoan hô của cô làm cho bối rối, có cảm giác sợ sệt hết như hồi nhỏ mỗi khi bị cô đánh đòn.

- “Thế cũng được, anh sẽ đến cửa siêu thị đợi em”. Tốt thật, có nhân viên vận chuyển miễn phí. Kỉ Hoa Ninh gấp điện thoại, mỉm cười thích chí. Không biết rằng, vào thời điểm đó, cô lọt vào ánh mắt của mấy người gần đó. Trong số họ nam có, nữ có, phần lớn là thanh niên, nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc.

- “... Không phải chứ, anh khẳng định chứ?”.

- “Không thể sai được, tôi đã từng gặp cô ta... cô ta chính là bạn gái của Lâm Tĩnh Lam, đã qua lại mấy lần rồi”.

- “Nhưng nghe nói bạn gái Lâm Tĩnh Lam là một nữ sinh rất nhỏ nhắn, không phải... cô gái này nhìn kỹ có vẻ già hơn cậu ấy”.

Hôm nay, Kỉ Hoa Ninh ra ngoài mà không trang điểm, ăn vận xuề xòa như ở nhà. Mái tóc buộc tự nhiên, áo rộng và chiếc quần bò màu nhạt, chân đi một đôi dép mỏng. Tuy không cố ý trang điểm trẻ trung, nhưng cũng không đến nỗi già lắm, nhìn kỹ cũng chỉ hơn kém hai mươi lăm tuổi một chút là cùng.

Dương Đồng Lâm cũng là một trong số những người ở đó. Cô nhìn ngắm Kỉ Hoa Ninh với vẻ hiếu kỳ, rút cục thì có phải là cô ta hay không, bạn gái của Lâm Tĩnh Lam? Trong khi mọi người đang tranh cãi, nhân vật nam chính đã xuất hiện. Anh vẫn chưa kịp cởi bỏ bộ trang phục mặc khi đi làm, trán ướt đẫm mồ hôi, nhưng vẫn khá duyên với hai lúm đồng tiền trên má: “Anh không biết em ở siêu thị, tưởng đã về nhà rồi, nếu không anh đã đến thẳng đây”. Anh nhanh nhẹn xách lấy số đồ đạc giúp cô, cô lôi chiếc khăn giấy trong túi ra lau mồ hôi cho anh.

Dương Đồng Lâm vừa quay đầu, người bạn đồng nghiệp ở bên liền chớp lấy cơ hội, “Hi, thật tình cờ!”.

Lâm Tĩnh Lam thoáng ngạc nhiên nhìn mấy người đồng nghiệp đi tới, người đi sau cùng là Dương Đồng Lâm, “Mọi người sao ở cả đây vậy?”.

Kỉ Hoa Ninh hiển nhiên là còn ngạc nhiên hơn cả Lâm Tĩnh Lam, thế giới này sao mà nhỏ vậy? Hôm nay về bề ngoài mình rất già, bị bọn họ nhìn thấy thì những nỗ lực trước đó coi như thành công cốc?

- “À, chúng tôi hẹn nhau đến nhà ông Từ dự tiệc, anh nói không rảnh”. Khẩu khí của mấy người đồng nghiệp có vẻ như đang cố ý chọc ghẹo. Lâm Tĩnh Lam cười gượng gạo, “Đúng là không rảnh, lúc về mới có chút việc bận”.

- “Ồ, không phải là bạn gái anh sao?” Một số người dò hỏi, Kỉ Hoa Ninh muốn kéo Lâm Tĩnh Lam đi, nhưng anh không để ý đến chủ định của cô. “À, đúng mà, cô ấy tên là Kỉ Hoa Ninh. Hoa Ninh, đây là mấy đồng nghiệp của anh”.

Kỉ Hoa Ninh trốn không được, chỉ còn cách mở lời làm quen với mấy người. Trong khoảnh khắc, cô phát hiện Dương Đồng Lâm cũng ở trong số người này. Khi hai người đến gần nhau, đôi má với hai lúm đồng tiền của Dương Đồng Lâm mỉm cười, kiêu hãnh như ánh mặt trời rực rỡ, và thán

nhiên kỳ lạ. Kỉ Hoa Ninh bất giác cúi mặt xuống trong vài giây, nhìn đôi dép dưới chân, cầu nguyện cho hình ảnh của cô không bị xuống giá quá nghiêm trọng.

Dương Đồng Lâm thấy Lâm Tĩnh Lam mang vác cả đồng hồ, bất cứ đồ vật nặng nào cũng không khiến bạn gái phải xách, mấy cái túi quần, túi áo cũng chật căng một thứ gì đó, đồ đạc cũng được xếp rất khoa học, trong lòng có chút nể phục anh. Trước mặt Kỉ Hoa Ninh, anh ta cũng tỏ ra là một người đàn ông rất có bản lĩnh, khiêm nhường tử tế, không có vẻ gì là một chàng trai non nớt. Cuối cùng, một đồng nghiệp lăm chuyên cất tiếng hỏi Kỉ Hoa Ninh câu hỏi mà cô không muốn nghe nhất.

- “Bạn gái anh bao nhiêu tuổi?” Mỗi quan hệ giữa mấy người này vốn rất tốt, những lời nói ra đôi khi cũng hơi tùy tiện. Bình thường, mọi người hỏi tuổi nhau cũng là chuyện bình thường, nhưng Kỉ Hoa Ninh có tật giật mình, liền cho rằng đối phương có ý chơi xỏ mình. Cô chưa kịp cất lời đáp trả, thì Lâm Tĩnh Lam đã lên tiếng trả lời: “Cô ấy năm nay hai mươi bảy tuổi”.

- “Oa”, một âm thanh nhỏ thốt lên một cách vô thức, Kỉ Hoa Ninh cảm thấy mặt mình nóng lên vì xấu hổ, véo Tiểu Lam mấy cái.

- “... Nhiều hơn năm tuổi!”. Cô loáng thoáng nghe được những tiếng xì xào của mấy người gần đó, khiến cô phải cúi mặt xuống then thùng, quả thực đó là những lời giễu cợt. Mà Tiểu Lam kể cũng lạ, chẳng lẽ anh ta không thể nói dối lấy vài câu sao? Hại cô bị người ta cợt nhả là “trâu già ham mạ non”, lại còn tạo cơ hội cho Dương Đồng Lâm có được mấy trận cười! Bình thường anh ta là người thật thà, nhưng đến thời khắc này, đã biến thành đàn độn, ngu ngơ, chẳng chịu linh hoạt một chút.

Kỉ Hoa Ninh bỗng có cảm giác, thì ra áp lực của sự chênh lệch tuổi tác không phải là không thể gây ra những vấn đề cần xem xét lại, căn bản là cô chưa chuẩn bị tốt trong việc đón nhận những luồng dư luận từ các hướng

khác nhau. Hơn nữa, cô là con gái, trong sự kết hợp mà ở đó con gái nhiều tuổi hơn con trai, hiển nhiên áp lực của phía nữ sẽ lớn hơn, những trách cứ phải nhận cũng sẽ lớn hơn.

Xem ra các đồng nghiệp không chịu buông tha anh chàng non nớt Lâm Tĩnh Lam, Hoa Ninh bỗng cảm thấy có chút mơ hồ, lần đầu cảm thấy thế giới của hai người có chút cách biệt. Tiểu Lam vẫn là Tiểu Lam, và khi anh đứng bên cô với tư cách là “bạn trai”, bất chợt khiến cô cảm thấy có chút lạ lẫm.

Trên đường trở về, Kỉ Hoa Ninh cố gắng trấn tĩnh, nhẹ nhàng thử lòng Tiểu Lam: “Những người đồng nghiệp vừa rồi có quan hệ rất tốt với anh đúng không?”.

Tâm trạng Lâm Tĩnh Lam hiển nhiên vẫn chẳng gặp phải vấn đề gì, bước đi nhanh nhẹn: “Ôi giờ, mọi người chỉ hơn kém nhau vài tuổi, hàng ngày lại làm việc cùng nhau, bọn họ đều là những người rất tốt”.

- “Thế khi bọn họ hỏi tuổi em, anh cũng không nhất thiết phải nói thật như thế”.

Lâm Tĩnh Lam dừng bước, ánh mắt hiện lên cái vẻ soi mói, “Vì sao?”.

Vì sao? Kỉ Hoa Ninh cảm thấy câu hỏi đến hồn nhiên này của anh khiến cô không biết phải trả lời như thế nào. “Nếu như để họ biết em nhiều tuổi hơn anh... nói ra thì cứ ngượng ngượng thế nào ý”.

- “Nhưng đó là sự thật, trọn đời cũng không thay đổi được”. Lâm Tĩnh Lam như đang phân tích báo cáo thí nghiệm, ý nói rằng sự thật mới là sự thật, “Với lại chẳng có điều gì là có thể giấu giếm mãi được, việc vờ lờ thì phải làm sao? Em là bạn gái của anh, anh phải để cho bọn họ biết điều đó”.

Kỉ Hoa Ninh không biết phải cảm động hay thất vọng, Tiểu Lam là người kiên định, nhưng người chịu nhiều ánh mắt soi mói nhất chính là cô.

Với lập trường của cô, khoảng cách năm tuổi chỉ có thể chấp nhận chứ không thể chạy trốn. Anh sợ rằng nhờ may anh vừa bước chân ra đã phải rụt chân lại, cho nên anh cố ý nhấn mạnh sự thật này, với hy vọng rằng anh có thể quang minh chính đại ở cạnh cô, tuyên bố với cả thế giới rằng anh đúng. Nhưng có vẻ anh đã xem nhẹ mọi việc, khi mà hoàn cảnh đã biến đổi rồi. Cô có vẻ đã chấp nhận, có lẽ chính bản thân cô cũng không thể hình dung ra được.

Kỉ Hoa Ninh vẫn chưa cởi bỏ được hết những bức xúc, lại gặp ngay phải một sự việc nho nhỏ làm rối loạn cuộc sống của họ.

Vừa đúng ngày Tiểu Lam làm thêm cuối tuần, trước đó hai ngày cô nịnh anh, hôm đó là ngày nghỉ của cô, cô làm một số món ăn rồi đem đến cho anh, hai người giao hẹn gặp nhau vào một thời điểm cụ thể. Thời tiết cứ lạnh dần, trên đường cũng không còn cảnh náo nhiệt, thi thoảng lại có những đợt gió mùa đông bắc thổi tới. Kỉ Hoa Ninh ăn mặc mỏng manh nên vừa mới ra đường một lát đã rét cóng, muốn quay về nhà lấy thêm cái áo khoác ngoài, nhưng lại sợ thức ăn bị nguội, thế là cứ để thế mà đi.

Khi lên xe khách, cô nhắn cho Tiểu Lam một tin nhắn: Em ra ngoài rồi, ngoài trời khá lạnh.

Phía bên kia mãi vẫn không có tin trả lời. Kỉ Hoa Ninh nghĩ chắc anh đang làm việc, liền đem điện thoại cất vào trong túi. Về điểm này, cô xưa nay chưa bao giờ so đo. Đợi cho đến khi co ro đến trước cửa cơ quan anh, cô mới sờ tới hộp thức ăn, vẫn còn hơi ấm. Nhìn đồng hồ, đã sắp mười hai giờ rồi, có lẽ đã hết giờ làm rồi chứ nhỉ? Gọi điện thoại cho anh, không có người nghe máy, cô chỉ còn cách tự mình vào tìm người.

Những người cùng làm với anh, không ít người đã gặp cô, họ nói với cô rằng Lâm Tĩnh Lam bị thầy giáo gọi lên, giờ đang ở đâu thì họ cũng không biết. Kỉ Hoa Ninh nghĩ họ đã hẹn trước rồi, có lẽ lát nữa anh sẽ quay

về, thế là ngồi chờ ở chỗ đó, thản nhiên đối mặt với những người đang đi đi lại lại, có người tò mò nhìn, có người còn bình phẩm này nọ về cô.

Chẳng ngờ ngồi xuống một lát mà lại thành ra mất nhiều thời gian đến vậy, bữa trưa của mọi người đã kết thúc, mà Tiểu Lam vẫn chưa thấy đâu. Mấy lần gọi điện thoại cho anh, kết quả vẫn là không có ai nghe máy, cuối cùng, phía bên kia tắt máy. Từ bình tĩnh, Kỉ Hoa Ninh bắt đầu chuyển sang nóng ruột, thức ăn trong tay giờ cũng đã nguội lạnh từ bao giờ, vấn đề là dù có kiên nhẫn đến mấy cũng không thể chờ thêm được nữa. Hơn ba giờ chiều, đúng lúc cô quyết định bỏ cuộc, chuẩn bị bỏ đi, Lâm Tĩnh Lam lại quay về, mà lại còn với một tâm trạng vui vẻ, nói nói cười cười mà tiến lại, Kỉ Hoa Ninh chỉ còn kịp nhận thấy máu nóng trong người bốc cả lên, quay đầu bỏ đi.

Lâm Tĩnh Lam phải nhờ đến đồng nghiệp nhắc mới tỉnh ra, vội đuổi theo, lúc này Kỉ Hoa Ninh đã đi ra khỏi cửa, “Hoa Ninh, sao em lại ở đây?”.

Kỉ Hoa Ninh quay lại, cố nén cơn giận: “Đã hẹn trước rồi mà, sao em lại không ở đây?”.

Lâm Tĩnh Lam còn chưa biết nói gì, Kỉ Hoa Ninh đã lại nói tiếp: “Đợi lâu như vậy mà không thấy người đâu, gọi điện cho anh thì không nghe máy, lại còn tắt máy, sao anh lại vô trách nhiệm vậy chứ?”.

Lâm Tĩnh Lam từ lúc được thầy giáo gọi lên trao đổi về vấn đề học thuật, từ lúc sáng sớm đến giờ, ngay đến nước cũng chưa kịp uống lấy một ngụm, lúc này đúng là anh đã miệng khô môi nẻ, không còn đủ sức để tranh cãi với cô.

- “Em nói xong chưa? Thì ra trong lòng em, anh xưa nay là người vô trách nhiệm sao?”.

Kỉ Hoa Ninh cảm thấy hơi gai gai trong lòng trước thái độ ngoan cố và cứng rắn của Lâm Tĩnh Lam: “Đúng, việc hẹn trước không tính, dặn dò cũng không dặn dò, xưa nay anh không có như vậy”.

Con người ta khi đã nóng lên thì lửa giận làm mất khôn, anh liền đáp lại bằng một câu trời sai quỷ khiến: “Anh nói mà không giữ lời khi nào? Em nói thế mà được hả?”.

- “Em hối hận là đã đến đây!” Kỉ Hoa Ninh bỏ đi với tiếng nước nở. Lâm Tĩnh Lam dần định thần trở lại, hối hận không kịp. Phải rồi, giờ người hối hận phải là anh, hối hận vì không biết giữ mồm giữ miệng. Cũng may, Hoa Ninh nói hối hận là hối hận vì chuyện của ngày hôm nay, chứ không phải là hối hận vì đã chọn anh. Đợi đến khi điện thoại xạc đầy pin, anh mới mở máy ra xem: Khi thật! Thì ra mẫu tin đó không gửi đi được, trong lúc vội anh đã không kịp kiểm tra lại. Sai, sai, sai, việc này hoàn toàn do lỗi của anh.

Giận mới giận cũ chồng chất cùng ập về, với Kỉ Hoa Ninh, nó vượt ra ngoài sức chịu đựng của bản thân cô. Khi không ở cùng với Tiểu Lam, cảm thấy anh có khá nhiều ưu điểm; nhưng sau khi yêu nhau, đã không tránh khỏi những xung đột, va chạm. Rút cục thì tương lai của anh và cô sẽ như thế nào? Nên xử lý những vấn đề trước mắt ra sao?

Về điểm này, Tần Di Giang và Amanda giữ những ý kiến trái ngược.

Bọn họ căn bản đã đoán ra được điều gì, nhưng Kỉ Hoa Ninh không chịu nói rõ, cũng không có ai chịu hỏi. Và giờ cô tự mình đến tìm họ để trút bỏ phiền não, giống như trút nước ra mương máng. Một trong những tác dụng của sự gần gũi thân mật, đó chính là cùng nhau chia sẻ buồn vui.

Lời của Amanda từ đầu chí cuối đều tỏ rõ ý phản đối: “Nếu không phải hai người đã có tình cảm sâu đậm với nhau từ nhỏ đến giờ, thì chắc hẳn chị đã khuyên em chẳng nên chọn lựa một anh chàng ít tuổi đến vậy.

Anh ta hiện bao nhiêu tuổi? Anh ta hai mươi hai, hai mươi ba tuổi? Tam thập nhị lập, con trai ở tuổi này còn lâu mới có đủ chín chắn, còn em thì đã sắp ba mươi tuổi rồi! Em còn bao nhiêu thì giờ để chờ được đến lúc anh ta có thể mang đến cho em sự ổn định và hạnh phúc? Những vấn đề mà bọn em phải đối mặt tuyệt đối không phải là những vấn đề mà bây giờ có thể nghĩ đến, em đã chuẩn bị tốt cho điều đó chưa?”.

- “Chị Mạn là người từng trải, lời của chị ấy không sai đâu” Tần Di Giang tự biến mình từ địa vị khách thành chủ nhà, rót nước trà để ba người uống, ở trong nhà của Amanda mà cô ta hành động cứ như nhà mình. “Có điều mình đã biết hai cậu lâu như vậy, có thể đến được với nhau thật không đơn giản. Khi cậu còn học trung học, chàng nhóc đó đã quyến rũ cậu rồi. Giờ là thời đại nào rồi, mối tình dài lâu với một chàng trai duy nhất như thế này, công việc lại cũng ổn, cậu sao có thể nhường cho người khác? Một khi cậu đã buông tay, anh ta lập tức bị cả một đàn con gái xé ra thành trăm mảnh chia nhau, cậu tin không?”.

Hai người mỗi người theo một lý riêng, Kỉ Hoa Ninh bắt đầu cảm thấy nhức đầu. “Em không phải đến đây để chủ trì cuộc hội thảo, em đã nghĩ rất lâu rồi mới quyết định chọn anh ta, tất nhiên là không thể một lời mà bỏ được. Chỉ là khi vấn đề vẫn còn đang được bàn luận thế này, em cảm thấy mình thực sự đã kiệt sức rồi, em phải nói như thế nào để anh ta hiểu đây?”.

Amanda thở dài một cái, “Hai người sống với nhau, không phải chỉ là làm cho nhau vui. Có câu, “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”. Hai người trước đây hay chơi với nhau, là bạn bè, rất nhiều vấn đề không đến mức nhạy cảm như vậy; nhưng khi nâng cấp lên tiêu chuẩn tình nhân để đo lường người đó thì anh ta bắt đầu không phù hợp với tiêu chuẩn nữa rồi. Bản chất của tình yêu là sự hẹp hòi, tuy nhiên nó cũng cần sự hiểu biết lẫn nhau và sự tha thứ, với hôn nhân thì càng cần như vậy”.

- “Chị Mạn nói rất chí lý!”. Tần Di Giang hết lời ca ngợi.

- “Em rất trân trọng tình cảm anh ấy dành cho em”, Kỉ Hoa Ninh hớp một ngụm trà, “Tình cảm bao năm qua của bọn em, có những lúc so với tình yêu thuần túy, nhiều hơn là cái gì, ít đi là cái gì?”.

- “Biết tôn trọng lẫn nhau hơn, cảm giác mới mẻ và những bất ngờ lại ít dần đi”. Những điều Tần Di Giang nói đều có lý, Amanda tỏ vẻ đồng ý, nói: “Người ta thường nói, bình thường mới là thật. Nhưng rút cục thì có mấy người có thể hiểu được ý nghĩa thật sự trong đó? Chúng ta tìm kiếm một tình yêu thật sự, ba tháng bị đốt cháy bởi tình yêu, sau đó khi tất cả lại quay trở về với bình thường lại cho rằng tình yêu đã chết. Bắt người hiện tại phải tin và tìm kiếm tình yêu dài lâu, chị thấy người ta phần lớn sẽ nói với em rằng, tình yêu dài lâu là thứ không hiện thực, nó có thể bị cháy hết trong một khoảnh khắc nào đó, và khi ấy, chẳng còn lại chút dấu vết gì”.

- “Thật không hổ danh là con người từng trải”. Hai cô gái có tuổi đời tương đương nhau bị những lời lẽ của bà chị làm cho mở mắt, chỉ biết lặng im mà nghe. Amanda nở một nụ cười bí hiểm: “Đúng sai thế nào, phải một lần đau mới biết được, chị hy vọng điều đó không xảy ra. Cho nên Hoa Ninh à, bình thường cũng là một loại hạnh phúc đấy, cũng có thể nói, tất cả những dòng sông hạnh phúc đều chảy ra biển lớn, nhưng có những dòng sông mới chỉ chảy được nửa đường đã bị cạn khô, hoặc bị chia thành vô số những nhánh nhỏ”.

Kỉ Hoa Ninh gật đầu, “Em hiểu, em đã xác định được hướng đi cho mình ở phía trước rồi, nhưng có một vấn đề nan giải trong vô số vấn đề, hoặc giả sau này vì nó quá nhỏ, không đáng để bàn tới. Nếu như em vẫn quyết tâm tiến lên, tức là kiên định chảy tới biển lớn đó, không may giữa đường bị chặn lại bởi các loại chương ngại vật. Đã chọn rồi, thì không than thở hối tiếc – hiện tại không hối hận, cũng không sai lầm, về sau, đến chết mới không hối hận”.

Hai người đồng thời giơ ngón tay cái lên, biểu thị tán thưởng Kỉ Hoa Ninh, “Đó mới là Kỉ Hoa Ninh của chúng ta chứ!”.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tình Cũ Khó Cầu

Những mối tình xưa cũ mà giờ không còn gì cũng giống như một ly rượu nho đã hóa thành giấm. Rượu lâu năm vẫn là rượu lâu năm, nhưng thật khó mà uống được.

Dám thừa nhận sai lầm là ưu điểm của Lâm Tĩnh Lam, nhất là khi đó lại là sai lầm rõ mồn một. Sau khi hai người có một buổi để nói hết những khúc mắc với nhau, họ lại đến với nhau, vô tư như trước. Lâm Tĩnh Lam nhận sai, Kỉ Hoa Ninh mở lòng, khiến bản thân họ không còn gì vướng mắc nữa, những va chạm nhỏ lại chính là một cách để gần nhau hơn, nhưng luôn phải biết tha thứ cho nửa kia của mình mới có thể biết trân trọng hơn những thứ không dễ mà có được, càng phải nỗ lực nhiều hơn mới duy trì được quan hệ lâu dài.

Khi Mẫn Na trở lại với công việc bận rộn, cô không gặp mặt Tô San một thời gian. Lần đó, khi họ gặp lại sau nhiều ngày, tíu tít đủ chuyện riêng tư trong phòng của Tô San. Cùng với thời gian, người phụ nữ càng lúc càng chín chắn hơn, lòng tham muốn chiếm hữu Lâm Tĩnh Lam của Mẫn Na cũng theo đó mà giảm dần đi. Hiện tại bên cạnh cô có một số chàng trai chín chắn theo đuổi, trí tuệ và sự lịch lãm, cùng với óc hài hước và thành công trong kinh doanh của họ đem lại cho cô nhiều hứa hẹn về một cuộc sống sung túc sau này. Nếu đem so sánh, con người đẹp mã nhưng ít nói như Lâm Tĩnh Lam thực sự không phải là mẫu hình lý tưởng của phụ nữ.

Có những lúc, chính cô cũng không biết vì sao lại thích anh. Cô không yêu tài năng của anh, cũng không hẳn yêu anh vì dung mạo. Đến như gặp nhau, anh cũng rất ít nói chuyện với cô, cứ như một cục đất lạnh lẽo. Có lẽ,

do lần đầu họ gặp nhau là một kỷ niệm khó quên? Dưới gốc cây long não, một cậu thiếu niên không quen biết phúi chiếc lá từ trên vai xuống, trông nhẹ nhàng tựa như một áng mây trên bầu trời, khiến cho người ta như bị thôi miên bởi sự quan tâm nhẹ nhàng và thâm lặng đó.

Tình yêu làm mù mắt, lời nói có lẽ cũng không phải là giả. Đối với những gì đã qua, cô không bao giờ hối hận, nhưng bất luận thế nào, thì vở kịch một vai do cô tự biên tự diễn cuối cùng cũng phải hạ màn.

Tô San vặn hỏi cô: “Cậu cam tâm sao? Bao nhiêu cố gắng từ bấy đến giờ hoá thành công cốc, không hối tiếc sao?”.

Cô cười nói: “Sớm đã buông tay rồi, chỉ là trong thời gian này mình quá cố chấp. Hiện tại vẫn còn vương vấn, cho nên muốn sớm kiếm tìm một tình yêu mới, chẳng phải rất tốt sao? San San, xem ra cậu có vẻ còn cố chấp hơn tôi đấy, chàng trai nào bị cậu nhắm trúng, chắc là sẽ thảm lắm!”.

Tô San than thở, “Tôi chẳng xinh đẹp bằng cậu, ai thèm thích tôi chứ”.

- “Ăn nói hồ đồ!” Mẫn Na nhìn cô nghiêm nghị, “Giờ tôi bắt đầu tin vào sự sắp đặt của số mệnh. Tình yêu thực sự không thể đổ tội cho những điều kiện khách quan vì nó chính là do cảm giác chủ quan của ta mà ra”.

- “Được rồi, nhà triết học...”.

Tô San và Mẫn Na qua những tình huống như vậy mà vô tình trở thành bạn tốt của nhau, họ cùng nhau chia sẻ những điều thầm kín trong những ngày tháng mệt mỏi của tuổi trẻ, và rồi biến thành những người có thể hy sinh vì nhau – chí ít đó cũng là suy nghĩ của Mẫn Na. So với thời kỳ đầu, giờ Tô San đã hạnh phúc hơn nhiều, có bố và dì Giang chăm lo săn sóc, việc học hành cũng tiến triển rất thuận lợi.

Trong quãng đường đã qua, Tô San quả là đã giúp đỡ cô bạn tri kỷ của mình rất nhiều, nhất là về mặt tình cảm. Tại công viên, đó cũng là trận sinh

tử cuối cùng của cô, chính Tô San là người đã cho Lâm Tĩnh Lam một cái bạt tai tại cửa nhà kho.

Lần đó, Tô San cho rằng nhất định có thể chia rẽ mối quan hệ giữa Kỉ Hoa Ninh và Lâm Tĩnh Lam, không ngờ lại nhận thêm thất bại. Mẫn Na cũng không tức giận, trên thực tế, từ chuyện này mà cô dễ dàng hơn trong việc buông xuôi. Chỉ nghĩ đến Kỉ Hoa Ninh hạnh phúc, cô đã nghiêng rằng nghiêng lợi không cam lòng. Cho nên khi Mẫn Na nghe nói gia đình Lâm Tĩnh Lam xảy ra chuyện, thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Một âm mưu thực sự, một suy nghĩ ấu trĩ chợt xuất hiện. Tô San đã diễn một vở kịch trước mặt Kỉ Hoa Ninh, nói sau lần ở công viên đó, Mẫn Na đã mang thai đứa con của Lâm Tĩnh Lam. Nhưng do tuổi của cô còn nhỏ, nên không dám nói, ba tháng sau thì sảy thai. Việc này vốn đã chìm dần theo thời gian, nhưng mấy ngày trước, khi đến nhà Mẫn Na, cô đã phát hiện hồ sơ bệnh lý, mới biết rằng cô ấy đã phải chịu đựng nỗi đau đớn lâu như vậy. Từng lời từng lời đều thấy thấm đẫm nước mắt, và những tiếng nấc nghẹn ngào.

Lòng Kỉ Hoa Ninh bắt đầu dao động. Đúng là hôm đó, trên áo của Tiểu Lam có vết son môi, nhưng cô thực sự không tin sự việc đúng như những gì Tô San nói. Thế là càng nghe lòng cô lại càng sáng tỏ. Khi nghe Tô San nói muốn xin cô nhường lại Tĩnh Lam cho Mẫn Na, chỉ bởi vì cô ấy đã chịu quá nhiều mất mát với mối tình đầu, Hoa Ninh nhẹ nhàng hỏi: “Chẳng lẽ, đến tư cách để yêu một người tôi cũng không có sao?”.

Tô San ngạc nhiên trước câu trả lời của cô:

- “Nếu tôi không có tư cách để được yêu, lẽ nào ngay đến việc hy sinh cho tình yêu của mình cũng không được sao?”.

- “Người bị tổn thương không thể lấy đó làm cái cớ để làm tổn thương người khác”. Đây là lần đầu tiên, rất lâu kể từ trước đến nay, Kỉ Hoa Ninh

thu lại nụ cười và nói với đối phương trong vị thế của chính nghĩa.

- “Rút cục cô muốn gì? Có lẽ người cô đối mặt là tôi nhưng người mà cô nhắm tới lại không phải là tôi. Những lời này thực ra chẳng đến lượt tôi nói, nhưng những gì cô nói cũng nên dừng lại được rồi”.

Từ ngạc nhiên, bất ngờ, Tô San chuyển sang tức giận, cô vốn đã sắp sẵn một kế hoạch cẩn thận, nhưng giờ cô đã mất đi vị thế người đại diện cho Mẫn Na, chỉ còn cách đi nước cờ này. Cô đã đợi khá lâu cho thời điểm này, chỉ cần Kỉ Hoa Ninh có chút nghi ngờ, tình cảm của bọn họ đã lại có một cơ hội để được nhắc tới. Ai ngờ, Kỉ Hoa Ninh chẳng những không động lòng. Cô không tin, không tin rằng giữa người với người có thể tuyệt đối tin tưởng lẫn nhau, tất cả đều chỉ là tình giả nghĩa hờ mà thôi.

Tô San gào lên trước mặt Kỉ Hoa Ninh: “Nực cười, cô dựa vào cái gì để dạy dỗ tôi? Cô nghĩ cô là chị tôi chắc? Cô cũng giống như bọn họ, cũng chỉ là kẻ vô trách nhiệm đáng thương mà thôi”.

Kỉ Hoa Ninh trợn mắt; “Vô trách nhiệm?”.

“Nhật ký của cô... cô đừng nghĩ rằng không ai biết, động cơ cô tiếp cận Giang Viễn Ảnh. Chẳng phải vì cô yêu anh ta mà ở cạnh anh ta, tâm hồn cô đẹp lắm chắc? Lâm Tĩnh Lam đối tốt với cô, cô liền vui vẻ mà tận hưởng, cô có chịu để ý đến cảm nghĩ của người khác không?”.

Kỉ Hoa Ninh lạnh người đi: “Cô đọc lên nhật ký của tôi?”.

Tô San cười nói: “Sợ rồi hả? Thực ra tôi nắm được, nắm chắc là đằng khác. Thế giới nội tâm của cô đen tối như thế nào, cũng nên để người khác xem thử chứ nhỉ?”.

Tô San dự đoán sau khi nghe được những lời này, lòng Kỉ Hoa Ninh sẽ rối bời trong lo âu, hoặc là tức tối đến mù mắt. Cuối cùng, một con

người đã lâu rồi cất giấu thế giới nội tâm thật sự của mình, nếu bị người khác rờ đến, thì không thể để yên được.

- “Thế cô thử nói xem, thế giới nội tâm của tôi xấu xa như thế nào?”.

- “Cô làm gì cũng có mục đích, rõ ràng là một kẻ rất đáng ghét, cô cũng có thể giả đồ là rất thân tình; giúp đỡ người khác với cô chỉ là để tô vẽ cho bản thân; khi thầy giáo phê bình cô, cô rất muốn gấp sách bỏ đi; cô tiếp cận Giang Viễn Ảnh chỉ bởi vì bạn của cô thích anh ta...”. Tô San càng nói, càng cảm thấy vẻ giả dối của Kỉ Hoa Ninh. Đúng cái lúc xem thường nhất, lúc quay lại nhìn thì thấy Kỉ Hoa Ninh vênh vênh mặt, lạnh lùng và khinh bỉ nhìn cô, bất chợt quên mất những gì định nói tiếp theo.

- “Còn gì nữa không? Không biết chừng cô có ý định trở thành người thứ hai hiểu tôi sâu sắc sau Lâm Tĩnh Lam cũng nên, cô bé yêu quý”.

Lại thế rồi, cảm giác này thật đáng sợ. Lúc đó, nụ cười của Kỉ Hoa Ninh khiến cô ta giống như một thiên sứ, căn phòng bỗng chốc trở nên rờn rợn.

- “... Cho nên, cho nên nói”, Tô San bắt đầu thấy lúng túng, “một con người như cô, dựa vào cái gì để được người khác yêu thích, được người khác ngưỡng mộ, dựa vào cái gì để dạy dỗ người khác về lẽ công bằng?”.

- “Cô cũng trơ trên đấy... nói cả những điều này, đừng quên rằng, chúng ta là cùng loại đấy”.

- “Ai cùng loại với cô... tôi với cô khác nhau!”.

Kỉ Hoa Ninh tiến từng bước lại gần Tô San, khiến cô ta lui dần từng bước một, nhưng khí thế ép người của cô thì vẫn chưa giảm bớt. Cô sao có thể giống với Kỉ Hoa Ninh được? Cô là người gặp nhiều long đong, bị bỏ rơi, không ai yêu thương che chở, tất cả những gì cô có ngày nay đều là do cô tự mình giành lấy! Còn Kỉ Hoa Ninh thì sao? Chị ta có cha mẹ hết lòng

thương yêu – chỉ một điểm ấy thôi cũng đã là một vũng bùn khoảng cách rồi!

- “Không giống nhau sao? Thế thì cho cô xem, tôi đen tối khác cô đen tối là được chứ gì...”? Tô San cảm thấy một luồng khí lạnh gai gai sau gáy. Cô kinh ngạc, không biết từ lúc nào Kỉ Hoa Ninh đã tóm lấy cô, đến lúc này nỗi sợ hãi đã làm cô lạnh người, sự sợ hãi lan từ tim cô ra khắp toàn cơ thể.

Cô ý thức được rằng mình cần phải hết mình chống lại Kỉ Hoa Ninh, nhưng chạy không thoát khỏi đôi tay cô ta, dần bị khống chế. “Cô đừng tưởng làm thế này là cô có thể dọa được tôi, có giỏi thì cô giết tôi đi”. Tiếng của Tô San dần yếu ớt nhưng vẫn còn ẩn chứa chút gì đó hơi run rẩy.

- “Nói vớ vẩn, làm sao tôi có thể giết chết em gái cưng chứ? Cô không tiếc công tiếc sức đến tận đây chỉ cho tôi những điểm yếu của mình, tôi cảm động còn không hết nữa là”. Kỉ Hoa Ninh mạnh tay hơn một chút, Tô San bị giữ chặt không nhúc nhích được, với lại chân cô cũng có vẻ hơi mềm đi, “thực sự cô giống tôi, đều tự mình đương đầu và chiến thắng, những điểm giống nhau của chúng ta không thể nói cho người khác biết. Nếu nói thực sự có điểm nào không giống nhau, có lẽ cô thông minh hơn tôi đôi chút. Chí ít, cô cũng có thể lừa được cả mẹ tôi, và còn thành công trong việc lật đổ tôi để trở thành cục cưng của cả nhà”. Tô San cố gắng thở, nghiêng mắt nhìn Kỉ Hoa Ninh, mặt hơi tím tái.

- “Cô biết sao không? Cô đánh không lại tôi. Bởi kẻ địch không phải là tôi, mà là tâm địa đen tối của cô. Cô cho rằng tôi không hạnh phúc, cô có thể hạnh phúc hơn sao? Nếu không có tôi vẫn còn người khác. Mở mắt mà nhìn xem, trong lòng cô, có lẽ người trên thế giới này phần lớn đều hạnh phúc hơn cô!”.

Tô San nhìn trừng trừng, Kỉ Hoa Ninh thả cô ta ra, để cô ngồi xuống đất.

- “Nếu cô lâm vào cảnh chó cùng đường, bị sa vào trong những đau khổ đã qua, vậy mà lại đi gặm nhấm ký ức, đi hận, thế thì tôi nói cho cô biết, cô vĩnh viễn chạy không thoát chiếc lồng của cô. Tình yêu toan tính cũng giống như con thú hoang, ghen ghét và oán hận sẽ dần nuốt chửng cô. Mẹ đẻ không cần cô thì cô sẽ thế nào, thế giới ngoảnh mặt lại với cô, cô sẽ thế nào, cô sẽ dựa vào điều gì để oán trời trách người đây? Cô là diễn viên chính của vở bi kịch hay là chúa tể của cả thế giới đây?”.

- “Nói thật, tôi đã muốn dạy dỗ cô từ lâu rồi. Tôi nhẫn nhịn cô tới giờ, cũng bởi cô và tôi giống nhau, đều là những con người đáng thương không thể tự định đoạt chính số mệnh của mình. Nhưng nếu lúc nhỏ cô không thể tự chủ, khi lớn lên vẫn không thể sao? Tự mình đã trải nghiệm đau khổ, thì cần gì phải cùng người khác nếm trái? Tình đi cứng, trừ bản thân mình ra, không có ai phải vì mình mà đau khổ. Tôi chỉ biết đồng tình với cô, thương hại cô, xem thường cô và coi rẻ cô!”.

Rõ ràng là đáng ghét, Tô San không thể cầm được những giọt nước mắt chảy ra. Vì sao, vì nói đúng suy nghĩ của cô rồi chăng? Có lẽ bản thân đã tự giam mình trong thế giới nội tâm quá sâu và quá lâu rồi. Vì sao người hiểu cô nhất lại chính là Kỉ Hoa Ninh!

- “Cô không cần thiết phải tưởng tượng rằng cô là đấng cứu thế, tôi có thể sẽ tỏ lòng ngưỡng vọng cô!”. Tô San vừa gạt nước mắt, vừa gạt Kỉ Hoa Ninh ra mà bỏ đi, hai bím tóc xù với đôi vai gầy run run tím tái khiến cô ta trông thật thảm hại. Kỉ Hoa Ninh đứng phía sau cô ta, thở dài. Hy vọng từ lần này trở về sau, cô ta học được một bài học...

Cô ta nhất định có thể, bởi lẽ những thứ cảm xúc tình tế đó, cô cũng đã từng trải qua. Những vết thương giống nhau sẽ để lại những vết sẹo giống nhau.

Có một số tin đồn được tung ra từ Tô San khiến cho thanh danh của Mẫn Na bị tổn thương, bị một số người hiểu lầm. Bởi vậy, Mẫn Na tìm Tô

San để xác minh. Cô cũng không sao hiểu được, một người xưa nay rất thật thà như Tô San vì sao lại bán đứng cô! Con người mà cô hiểu rõ nhất như San San vì sao lại biến đổi đến vậy, không ngần ngại thừa nhận những việc mình đã làm, lại còn đáp lại bằng những lời lẽ rất gay gắt, mắng Mẫn Na là ngu ngốc, đi yêu một người con trai có trái tim sớm đã thuộc về người khác; mắng Mẫn Na vô dụng, mấy lần tạo cơ hội cho cô mà còn không tận dụng được, cuối cùng còn muốn buông xuôi.

Mẫn Na tất nhiên cũng không chịu thua. Hôm đó thấy Tô San bị Kỉ Hoa Ninh mắng đến tối tăm mặt mũi, lần đầu tiên cô xếp hai người đó vào cùng một nhóm, không phân biệt là phe trắng hay phe đen. Mấy năm nay, hai người cùng chia ngọt sẻ bùi, quan tâm chăm sóc lẫn nhau, lẽ nào tất cả chỉ là giả thôi sao? Cô lắc đầu, không có cách nào tin nổi giả thuyết này.

Tô San hùng hùng hổ hổ đẩy cô bạn ra khỏi nhà, không hay rằng mình đã khóc nức nở từ khi nào. Cô cho rằng quan hệ giữa cô với Mẫn Na từ xưa tới nay là quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng, nhưng không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác đau khổ đến vậy? Từ bé đến lớn, mọi người chẳng phải vẫn cười cợt cô, coi thường cô đó sao? Hay là cô cho rằng những sự quan tâm của người khác đối với mình đều là giả? Sự thực nằm phía sau những hiện tượng bề ngoài.

Lần đầu tiên cô có cảm giác cô đơn và hối hận, hoang mang như một người đang bị con nước thủy triều dâng ngập cả thân thể.

Cuối thu đầu đông, Kỉ Hoa Ninh nhận được một tờ giấy mời: Nhân kỷ niệm năm mươi năm thành lập, trường sẽ tổ chức một lễ kỷ niệm với quy mô lớn. Những thầy cô giờ đã nghỉ hưu, những anh chị em đã tốt nghiệp cũng được mời, với mong muốn có được một buổi họp mặt vui vẻ.

- “Có nên đi không?” Lâm Tĩnh Lam băn khoăn cầm lá thư, suy nghĩ một lát. Trên đường đi, anh nhớ về ngôi trường, nhớ về con đường mà anh

đã cùng đi bên cô, cô dường như đã quên rằng anh và cô là bạn học cùng trường – từ tiểu học cho đến cấp ba.

- “Tuy anh học vượt cấp, nhưng xét đến cùng chúng ta không phải là bạn cùng học sao?”.

Lâm Tĩnh Lam khẽ mỉm cười khi nghe thấy câu nói của cô, đôi mắt đen láy nhìn cô say đắm.

- “Để em xem nào... thời tiểu học đã vượt hai lớp... hình như em vẫn chưa từng hỏi anh, vì sao sau khi học xong cấp hai lại không vượt cấp? Chẳng lẽ sợ vì mình ít tuổi hơn bạn học nên ngại sao?”.

- “Có lẽ ngay từ đầu, đã muốn được sánh vai bên em”..., Lâm Tĩnh Lam nhẹ nhàng quàng đôi bờ vai cô vào lòng, giờ này anh có thể nhẹ nhàng và dễ dàng làm điều này, “Nhưng anh phát hiện, vẫn còn có những đích ngắm cao hơn cần hướng tới, không nhất thiết phải cùng một thể hệ với em mới có thể vượt qua được. Sau này anh đã hiểu ra, anh có thể dần dần đứng phía sau em, nắm lấy em, làm chỗ dựa cho em. Khi em không có chỗ dựa, vừa quay đầu lại, thì có thể thấy ngay anh”.

Kì Hoa Ninh không còn cười với tình cảm kỳ lạ của anh, mà ngược mắt nhìn anh bằng cái nhìn triu mến. Lâm Tĩnh Lam cúi xuống hôn cô, cô cũng nhẹ nhàng đáp lại.

Ngày lễ kỷ niệm của trường quả nhiên có quy mô lớn chưa từng có. Trong cái thời tiết chớm lạnh, bầu trời cao vợi vợi phủ một màu xanh ngắt. Những chiếc lá vàng lác đác rơi xuống, khi giẫm phải phát ra tiếng lạo xạo. Đi đi lại lại hồi lâu ở sân trường, tự ngắm nghía bóng mình in trên mặt đất, cái bóng không lớn, có lúc còn có chút gì đó thoáng hiện về hình hài xưa cũ. Cũng từng ở chính nơi đây, cô đã từng rất thích cầm một cốc ca cao, sau đó đi đi lại lại trên khoảnh đất náo nhiệt, tận hưởng khung cảnh tươi đẹp

đông vui đó, nhìn ngó chỗ này chỗ nọ, tận hưởng cuộc sống mến thương này.

Gió lạnh thổi tới, Kỉ Hoa Ninh xoa xoa cái cổ trần của mình một cách vô thức. Bất chợt, cô có một cảm giác thật ấm áp, cô quay đầu, Lâm Tĩnh Lam nhẹ nhàng và cẩn thận quàng cho cô một chiếc khăn với hai màu đen trắng xen kẽ, trên gương mặt trẻ trung của anh thoáng hiện niềm hạnh phúc. Cô dần để tâm về với thực tại, hiện tại với sự tồn tại của anh. Hồi ức là cần thiết, nhưng không phải là mãi mãi, bởi vì sau mỗi mảnh hoài niệm lại là nỗi cô đơn.

Sự náo nhiệt của ngày lễ không vì cái lạnh chớm đông mà giảm nhiệt. Bóng bay bay đầy trời với những tấm lụa màu, chen lẫn nhau như một bản danh sách dài, hết như một dòng nước ấm áp đang tuôn chảy, tất cả đều ngập tràn niềm vui của một ngày trọng đại.

Trong số các học sinh, có những con người trẻ trung vừa mới tốt nghiệp một vài năm, cũng có cả những nhân vật trung tuổi đã có những thành công nhất định. Hiệu trưởng trên bục chủ tịch phát biểu với tâm trạng xúc động, cảm ơn những anh chị em vì trường cũ mà hào phóng quyên tặng nhiều thứ. Trong suốt năm mươi năm, có biết bao nhiêu thế hệ đã tốt nghiệp tại nơi đây và đã đạt được những thành công, thành tựu, có biết bao nhiêu những con người đã tốt nghiệp nơi đây và đã bay cao, bay xa, nổi danh thiên hạ, đó là điều khiến cho trường và những thầy cô vui mừng khôn xiết. Trong một lúc mọi người cùng tụ tập về đây, tạo một dấu ấn khó phai, thật đúng là việc đời khó đoán.

Những cuộc gặp gỡ trong cuộc đời này cũng có nhiều điều lý thú, khi xưa học cùng một ban, một khoá, cùng học một loại giáo trình, cùng vất vả rèn luyện dưới một mái trường, nhưng sau nhiều năm gặp lại thì đã không còn giống nhau nữa rồi, mỗi con người đều phải đi con đường riêng của cuộc đời mình. Có những người bạn không còn giữ liên lạc, có những người trở thành bạn đời, bạn làm ăn của nhau.

Nhà khoa học siêu trẻ Lâm Tĩnh Lam cũng nhận được những lời khen ngợi từ khắp mọi người xung quanh. Anh có lẽ đã quen với việc này, thiên tài xưa nay vẫn để ngoài tai những lời khen ngợi. Anh ngồi xuống cạnh người thầy giáo vẫn đang nắm lấy tay mình, từ từ, Kỉ Hoa Ninh bị những người vây xung quanh che lấp, không nhìn thấy đâu. Con mắt anh đang cố công kiếm tìm hình bóng cô, những đầu người chuyển động như những đợt sóng lớn.

Kỉ Hoa Ninh bị ngập trong đám đông, trước tiên nhìn thấy Vương Niệm Niệm. Cô bé ngồi quàng chân trên hai vai bố, nhìn ngó xung quanh đầy thích thú. Khi nhìn thấy Hoa Ninh, cô bé gọi to: “Dì Hoa Ninh!”. Tần Di Giang mỉm cười chạy lại, cô mặc một chiếc quần ngắn màu trắng, tóc buộc tự nhiên, vừa có vẻ giản dị, lại vừa có nét đẹp khiến người khác phải khen ngợi. Hai chữ “Trường vi” dường như đã khá xa xôi so với cô, một trang khác đã được lật giở.

Mọi người trách cứ cô đủ điều, ngày kỷ niệm vui vẻ thế này cũng không quên niềm hạnh phúc. Nhìn chồng của cô – anh chàng cảnh sát đó – với vẻ mặt đáng yêu luôn tỏ ra nghiêm nghị trước tất cả mọi thứ, Kỉ Hoa Ninh cũng biết đó là sự lo lắng ngấm ngấm. Anh biết rằng cô đã từng vì con người đó mà không còn quan tâm tới bất cứ điều gì, nhưng con người cô sau này, chỉ còn một mình anh, họ sẽ luôn luôn đồng hành bên nhau.

Giang Viễn Ảnh và Mẫn Lạc Lạc cũng tới, mà lại tới cùng nhau nữa. Việc này không phải do Giang Viễn Ảnh chủ động hẹn hò, mà do mẹ của anh dặn dò, anh đi xe tới đón người đẹp đến trường cũ. Nói cho cùng thì thế giới này thật nhỏ, chỉ nhăm tính một chút đã thấy, khá đông những người quen đã từng tốt nghiệp trường học này.

Tạ Khải Đạt cũng sắp kết hôn, những người đến chúc mừng anh đang cười hề hả. Anh nhìn Kỉ Hoa Ninh, không mấy người biết rằng anh cũng đã từng thầm thích cô, thậm chí anh chưa từng có ý nghĩ là sẽ nói ra điều đó. Thứ tình cảm đó thật khờ dại, có lẽ chính bản thân anh cũng không tự biết

nó gọi là thích. Trong lòng anh, Tiểu Ninh đáng yêu, nhưng cũng thật xa cách, cô giống như đang ở một thế giới xa xôi không thể với tới. Cho đến khi anh quen người mà giờ là vợ sắp cưới của anh, anh mới biết đến thế giới này, mỗi con người đều có một vị trí nhất định trong đó. Trong bình diện này, nhất định sẽ tìm được người phù hợp với mình.

Anh ta ngẩn cổ nhìn Mẫn Lạc Lạc và Giang Viễn Ảnh, lại vừa nhìn người đang nói chuyện bên cạnh Tần Di Giang là Kỉ Hoa Ninh, bỗng cảm thấy cảnh tượng này thật chướng mắt. Người vẫn như xưa mà tình như xa lạ, câu này chính là để nói về cảnh tượng trước mắt anh.

Mọi người đều chào hỏi xã giao với nhau. Giang Viễn Ảnh ngăm nhìn Kỉ Hoa Ninh, còn Kỉ Hoa Ninh thì lại chỉ quan tâm tới việc đùa nghịch với Niệm Niệm. Anh đi đến bên cô, “Tiểu Ninh”.

Tần Di Giang liếc nhìn họ, vội kéo chồng đi chỗ khác.

Cô gật đầu, “Tới rồi hả”.

- “Ờ, hôm nay nhiều người đến ghê. Thầy Bành, thầy Mã cũng đều có mặt, chẳng phải họ đã đi ra nước ngoài rồi sao?”.

- “Những người có duyên với nhau thì cuối cùng vẫn có thể gặp nhau được mà. Cứ như em, chẳng phải cũng tới đây thôi”.

- “Những người ở đây chẳng phải đều đã có tuổi rồi sao? Đời người nhanh thật, chỉ chớp mắt đã mười năm rồi kể từ khi chúng ta quen nhau”.

- “Năm tháng làm người ta già đi, thôi đừng bàn chuyện tuổi tác nữa cho mệt đầu”. Hai thầy đều đã sắp đi đến bến đỗ cuối cùng của đời người rồi.

- “Cây long não kia thì vẫn thế, chẳng thay đổi gì”, Giang Viễn Ảnh nhìn cây bên vỉa hè, lẩm bẫm, “Anh còn nhớ em thích nhất là ngồi ở đó đọc

sách”.

Đúng rồi, anh vẫn còn nhớ. Cô với mái tóc thả ngang vai, chỉ gạt nhẹ phần tóc xõa ra sau tai. Cô cúi đầu đọc sách, lông mi khẽ động đậy. Khi gió nhẹ thổi qua, cây lá phát ra những tiếng vi vu, vài chiếc lá rơi xuống trang sách bị cô gạt đi, nhẹ nhàng.

Người ta nói khứu giác con người lưu giữ được lâu nhất những ký ức thời gian. Cái vị nhàn nhạt của long não, cùng với vẻ đẹp mê hồn của mỹ nữ đã càng làm khắc sâu thêm hình ảnh của cô vào trong ký ức.

Kỉ Hoa Ninh hơi khép đôi mắt mơ màng, dường như là đang cố gắng tìm kiếm một điều gì đó. Lâm Tĩnh Lam cuối cùng cũng đã thoát ra khỏi đám đông chạy đến, tuyệt nhiên không biết hai người đang gì nói với nhau, chỉ nhẹ nhàng hỏi Kỉ Hoa Ninh: “Nhìn gì thế?”.

Cuối cùng Kỉ Hoa Ninh cũng nở được một nụ cười hiếm hoi trong ngày hôm nay, “Tìm anh, vừa mới một loáng mà đã không thấy bóng dáng anh đâu”.

Anh nắm lấy tay cô, hơi ái ngại hỏi: “Thầy giáo muốn anh cùng giao lưu một chút với mấy anh chị lớp trưởng đứng cùng hàng với anh. Đứng ở đây lâu như vậy có mệt không?”.

Cô vốn định lắc đầu. Nhưng khi nghĩ tới việc đang đứng cạnh bạn trai cũ và bạn trai hiện tại, cô liền gật đầu: “Có hơi mệt một chút, đi đâu đó nghỉ một chút đi anh”.

Anh dắt tay cô, hai người chào Giang Viễn Ảnh rồi bỏ đi chỗ khác. Giang Viễn Ảnh liếc nhìn Lâm Tĩnh Lam, bất chợt nhớ ra lần đầu tiên gặp cậu thanh niên này trước cửa nhà Kỉ Hoa Ninh, tuổi còn nhỏ mà ánh mắt đã sắc sảo như vậy.

Hạnh phúc chỉ đến với những người có lòng thôi. Anh tự than thở, khẽ cắn chặt hàm răng, nắm chặt tay rồi thở dài. Mẫn Lạc Lạc ở cách đó không xa nên đã nhìn thấy tất cả, lòng dạ rối bời, lòng kiêu ngạo bay đi đâu hết cả.

Giày vò lẫn nhau, đây chính là tác dụng phụ của tình yêu.

Đến lúc ăn bữa tối, những người bạn cùng khoá với Kỉ Hoa Ninh phần lớn đều đến cùng với gia đình, nhằm tính cũng phải có đến ba, bốn chục người, ngồi chật cả một góc nhà ăn. Cô ngồi cùng bàn với Lâm Tĩnh Lam và cả nhà Tần Di Giang. Giang Viễn Ảnh cùng Mẫn Lạc Lạc ngồi ở một bàn khác, ngồi cùng với Tạ Khải Đạt. Trong lúc ăn, chẳng biết ai đó say rượu, nói lè nhè: “Các... bạn học, mười năm về trước, chúng ta vẫn còn ngây thơ... Sau mười năm mới ngồi lại, rất nhiều người đã... lập gia đình rồi!”.

Không ngờ lời dạo đầu của anh ta lại làm cho mọi người cười ồ lên. Tìm mãi trong ấn tượng mới nhớ ra, thì ra là thành viên ban kỷ luật, đó là một nam sinh luôn đeo kính, chẳng qua chỉ vì tạo dáng. Hồi đó mọi người rất ghét anh ta, vì hễ mở miệng là anh ta lại nói: “Nếu tôi đem chuyện này nói với thầy giáo thì...”.

Con người như thế thì chắc chắn sẽ không được tập thể hoan nghênh, cùng lắm thì cũng chỉ nhận được lời bợ đỡ giả tạo mà thôi.

Nhưng mười năm sau, mọi người đã sớm quên những chuyện cũ, anh ta cũng đã thay đổi hình ảnh của mình, một vẻ oai nghiêm, phong độ. Đôi má hồng hồng của anh ta thoáng nhìn thì cũng thấy đáng yêu, “Dù sao thì, mọi người khó mới có một dịp tụ họp. Trong mười năm qua, lần tụ họp này, là lần tụ họp quy tụ được đông người nhất thì phải? Đi công tác, xuất ngoại; lấy chồng, lấy vợ...”.

Lại một trận cười ồ lên.

- “Khi xưa có những lời không nói ra, có những người không chịu thổ lộ – ý tôi nói, người mà mình cất giấu trong lòng! Tôi định hôm nay không nói ra, nhưng sẽ rất khó có một cơ hội như thế này. Có, có gia đình đừng nghĩ ngợi nhé, tôi không phải đến để gây rối đâu. Tôi hôm nay muốn giúp các bạn học tạo ra một chút cơ hội nho nhỏ! Mọi người hãy hành động đi, không sẽ hối hận cả đời đấy, đến lúc già rồi mới nói được một câu: TMD, khi đó không hiểu sao tôi lại không thể mở miệng chứ!”.

Mọi người hỏi anh ta có ai là người anh muốn thổ lộ hay không, anh ta lắc lắc cái đầu, “Hôm nay cô ấy không tới, cô ấy đã lấy chồng rồi. Cho nên hôm nay tôi mới nói những lời này. Nhưng anh em vẫn còn cơ hội để đảo ngược tình thế, đừng có như tôi nhé. TMD!”.

Những lời này là mượn rượu mà nói, mặt người nói đỏ như gấc, cổ cũng gân cả lên. Nhà ăn ồn ào trong chốc lát trở nên im ắng, Vương Niệm Niệm vừa nuốt thức ăn thì bị sặc, ho rũ rượi. Vợ chồng Tần Di Giang vội vàng vỗ về đưa con, khiến cho bàn ăn lại trở lại náo nhiệt, chút thương cảm nhanh chóng biến đâu mất.

Khi Kỉ Hoa Ninh quay đầu lại, cô bắt gặp ánh mắt của Giang Viễn Ảnh nhìn mình. Những lời sâu kín, cô đã lờ mờ nhận ra từ ánh mắt ấy, nhưng, giờ không phải là những ngày xưa nữa, con người cũng không còn là con người của ngày xưa nữa rồi. Lâm Tĩnh Lam nhẹ nhàng nhắc cốc nước chanh lên uống một hơi, đôi lông mày hơi nhíu lại: Nước có vẻ hơi nhiều đá.

Đêm đó, bữa tiệc cuối cùng cũng đã kết thúc, cốc chén ngổn ngang. Các nam sinh cùng khoác tay nhau, ngẫu nhiên hát bài hát thịnh hành nhất của trường khi xưa:

Thế giới của tôi từ nay thêm một người nữa là bạn

Mỗi ngày lại là một niềm vui

Chẳng cần biết tình tiết lý thú hay lãng mạn

Đúng là bạn ở đây

Thế giới của tôi từ nay thêm một người nữa là bạn

Trời có lúc mưa lúc nắng

Vào lúc râm mát tôi mới nói với bạn

Tôi yêu bạn

Bằng tình yêu đẹp hơn cả bảy sắc cầu vồng!

...

Có vài câu vì quá thịnh hành nên đã trở nên quen thuộc:

Vào đúng thời điểm, ta gặp đúng người, đó là hạnh phúc;

Vào đúng thời điểm, người ta gặp không phải dành cho ta, đó là điều đau khổ;

Vào thời điểm không thích hợp, gặp được người phù hợp, thì chỉ biết than dài;

Vào thời điểm không thích hợp, gặp người không phải của mình, điều đó giống như một cơn gió thoảng qua mà thôi.

Nếu như anh xuất hiện sớm hơn một chút, trong dòng chảy thời gian, chúng ta không thể nào chọn được đâu là lúc nên gặp nhau. Hoặc giả tôi yêu anh muộn hơn một chút, mọi chuyện chẳng phải sẽ khác sao?

Không có ai vừa bắt đầu đã biết được đáp án.

Xưa nay chưa từng có.

Trong cơn gió đêm, Kỉ Hoa Ninh xỏ tay vào trong túi, dựa vào người Lâm Tĩnh Lam.

Tiểu Lam nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô, dùng hơi ấm của mình để ủ ấm cô. Một đoạn đường dài không nói gì, cho đến khi sắp về nhà, anh mới khẽ khàng hỏi nhỏ:

- “Vừa rồi không giới thiệu anh, trong lòng em còn chút e ngại phải không?”.

Kỉ Hoa Ninh nhất thời không biết phải trả lời ra làm sao. Lúc ăn cơm, mọi người tò mò hỏi cô anh chàng đi với cô là ai, còn có cả người không hiểu chuyện hỏi anh có phải là em trai của cô hay không. Lúc đó cũng không biết phải như thế nào, cô cũng không tiện giới thiệu đó là bạn trai mình, mà chỉ cười xoa cho qua. Nếu như Giang Viễn Ảnh không đi cùng Mẫn Lạc Lạc, hai người bọn họ có thể đã ngồi cùng nhau, nhưng trên thực tế mọi người đều biết họ không thể làm thế. Kỉ Hoa Ninh nghĩ rằng, nếu nói rằng người kia kém mình năm tuổi, trong lòng cô có thể chấp nhận được, nhưng trước mặt mọi người, cũng có thể là trước mặt Giang Viễn Ảnh, thì không có cách nào mà tự nhiên được.

- “Chẳng qua chỉ là cảm thấy không nhất thiết phải khoe khoang... thực sự em không cố ý”.

- “Không sao, anh chỉ chợt nghĩ đến điều đó thôi, nghỉ sớm đi”.

Đó đơn giản chỉ là một câu hỏi, nhưng đó thực sự lại là hồi tưởng một cách vô thức, có liên quan tới em. Tình cảm trong bấy nhiêu năm trời, cuối cùng em lại... che đậy, Lâm Tĩnh Lam lặng lẽ nhớ lại những chuyện xảy ra lúc sớm, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Đối với những cặp trai gái yêu nhau, một vấn đề rất nhỏ, rất nhỏ trong mắt người khác cũng có thể gây ra sự chú ý. Ngay cả khi đã rất yêu nhau, ai là chưa từng có chút hoài nghi và dao động?

Khi không nhìn thấy em đâu, anh đã nghi ngờ tình cảm của em. Khi nhìn vào đôi mắt em, lại thật bình thản nói lời yêu em. Tình cảm có chút sóng gió mới thực sự là tình yêu, tình yêu hoàn hảo chẳng qua chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Em yêu anh không? Câu hỏi này mỗi ngày anh đều muốn hỏi em. Cho dù em đã trả lời nó bao nhiêu lần, anh vẫn muốn em trả lời thêm một lần nữa, đó chẳng phải sự mù quáng trong tình yêu sao?

Vậy tâm trạng của Tiểu Lam sẽ ra sao khi cô giấu giếm anh trước mặt mọi người? Anh nhất định sẽ thất vọng, nhưng không thể làm khác được.

Lần sau nhất định phải liều giới thiệu người yêu với mọi người. Kỉ Hoa Ninh tự nhắc lòng mình.

Và đúng mấy ngày sau đó, cơ hội để kiểm tra cô đã tới: Lâm Vũ Hiên và Lâm Đồng Hạ cuối cùng cũng đã kết thúc bốn năm dài sinh sống ở nước ngoài, trở về nước để phát triển!

- “Bố, mẹ, chào mừng bố mẹ đã trở về”.

Sân bay tấp nập người qua lại, Lâm Tĩnh Lam, Kỉ Hoa Ninh thân tình ôm lấy cả nhà họ Lâm.

- “Hai đứa nhỏ đều đã lớn cả rồi”. Lâm Đồng Hạ liếc nhìn. Trong mắt bà, những đứa con mãi mãi vẫn giống như đứa trẻ mới ê a học nói.

- “Dì Lâm chẳng hề thay đổi chút nào, vẫn còn rất trẻ trung”.

- “Ha ha, miệng lưỡi của Hoa Ninh vẫn còn ngọt đến thế này đây”.

Lâm Tĩnh Lam xách hành lý, cùng với Lâm Vũ Hiên đi phía sau, mỉm cười ngắm nhìn bóng hình của hai người. Kỉ Hoa Ninh thấy lo lắng trong

lòng, thậm thoát cô đã ở nhà họ Lâm bốn năm rồi. Thế là từ nay về sau, cô phải đi đâu về đâu đây?

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Vết Nứt Của Mỗi Tình Đẹp

Khi sự chờ đợi tựa như một quả bóng bay căng mãi, căng mãi rồi phát nổ, âm thanh xé rách bầu không khí của nó cũng vang lên rất đanh.

Mùa đông, cảnh vật bên ngoài cửa sổ thật là hoang vu, và lại không khí bên ngoài cửa kính kia chắc chắn cũng rất lạnh lẽo. Lâm Tĩnh Lam mở to đôi mắt, như đang mơ mộng điều gì, trong chốc lát quên mất mình đang ở đâu. Căn phòng có màu xanh nhạt, với một giá chứa đầy sách. Ánh mặt trời nhợt nhạt chiếu vào nhà qua cửa sổ, một chiếc màn được kết từ những dây hoa treo ngang giường tạo cảm giác hơi kệch cỡm.

Kỉ Hoa Ninh đã về rồi sao... hít một hơi thật sâu, trong không gian dường như vẫn còn lưu lại hình bóng của cô, lúc ẩn, lúc hiện.

Căn phòng này, nơi mà cô đã ở bốn năm, vốn là phòng của anh, giờ đây vì sự kết hợp của hai phong cách mà trở nên đặc biệt. Nói cho cùng thì cũng là cơ duyên, nếu như không phải bố mẹ trở về nước, mối quan hệ giữa anh và cô khó mà có cơ hội chuyển biến nhanh đến vậy.

Sau khi vợ chồng nhà họ Lâm về nước, Kỉ Hoa Ninh không có lý do chính đáng để ở lại nhà họ. Lâm Tĩnh Lam có ý muốn thông báo với bố mẹ rằng mối quan hệ giữa họ đã là đôi tình nhân, nhưng cô có vẻ vẫn hơi băn khoăn, thế là ý định đành phải gác lại.

Giang Vân và Lâm Đồng Hạ tuy mới gặp lại nhau, nhưng chị em cũ nay gặp nhau thì vô cùng thăm thiết. Sau đó, bà giúp Kỉ Hoa Ninh thu xếp hành lý để về nhà, “Ở bên ngoài lâu như vậy, cũng học được tính nhẫn nại, nhường nhịn rồi. Lẽ nào con thực sự muốn bỏ bố mẹ không nhòm ngó tới,

sống một mình ở bên ngoài sao? San San cũng rất tán thành quyết định của mẹ”.

Về điểm này thì cô không còn gì phải nghi ngờ. Con nhóc Tô San này, từ sau khi bị cô dạy cho một bài học, những ngày qua đã trở thành con thỏ trắng nhút nhát, tóc cắt ngắn hơn, nói năng cũng dần dần dõng dạc hơn. Đôi mắt híp một mí dưới mái tóc ngắn cũng trở nên có vẻ thành thực và không chịu nép theo khuôn phép, rất phù hợp với cô ta.

- “Phòng chỉ có một nửa là của chị, không được vượt qua ranh giới dù chỉ là một chút”. Khi cô vừa mang hành lý vào trong nhà, Tô San lăm bắm với vẻ mặt chẳng có chút thiện cảm nào, nhưng liền bị dập tắt ngay bởi nụ cười đầy nữ tính của cô, “Chị em mình còn phân biệt gì chứ, em gái yêu quý?”.

Tô San lạnh lùng, quay ngoắt bước ra ngoài.

Kì Hoa Ninh mỉm cười. Dưới sự nhiệt tình thái quá của mẹ và những lời độc địa không lúc nào vơi của cô em, xem ra, một cuộc sống không đến nỗi nào đang chào đón cô.

Do có những thành tích xuất sắc trong công tác, Lâm Tĩnh Lam được thăng lên một cấp nhỏ, làm tổ trưởng của nhóm, tiểu lãnh đạo của Dương Đồng Lâm. Anh hết sức khiêm nhường, nếu như không phải lãnh đạo tuyên bố với mọi người thì anh sẽ không chịu nói. Mọi người thi nhau đòi anh khao, vừa hay vị lãnh đạo đi gần đó nghe được, thế là ông ta liền dừng ngay lại, tuyên bố ngoài sự dự liệu của mọi người: Dự án gần đây tiến triển rất thuận lợi, cũng nên cho mọi người nghỉ ngơi một chút, chiều nay sẽ cho mọi người nghỉ nửa ngày!

Mọi người liền bàn tán xem nên đi đâu tụ tập một bữa. Lúc đó có người kiến nghị: Hay là ở trong nhà nấu nướng đi? Ngoài trời gió lạnh thế này, mọi người quây quần bên bếp lửa, chẳng phải tốt hơn nhiều sao?

Đề nghị hợp tình hợp lý này nhanh chóng được thông qua, mọi người kéo nhau đi đến cửa hàng, mang về cả đồng đồ ăn, nhưng tự hào không đựng chút gì đến ví tiền của Lâm Tĩnh Lam.

Cái thú của món rán nướng là ở chỗ phải tự mình động chân động tay, những nhà khoa học trẻ trong công việc mới vẫn chứng tỏ nét đặc sắc nghề nghiệp: Sơ chế, đồ dầu, nấu nướng, chia đồ ăn cho mọi người, đều theo một kế hoạch, thao tác rất trật tự, thông suốt, mọi người tíu tít với nhiệm vụ, mồ hôi nhễ nhại, cho đến lúc hoàn thành mọi công đoạn của món ăn thì í ới gọi nhau.

Lâm Tĩnh Lam được giao phụ trách việc rán thức ăn, cũng bởi thường ngày anh làm việc với thái độ rất nghiêm túc cẩn thận. Dương Đồng Lâm ở bên tẩm bột, nhìn cái vẻ nắn nót cẩn thận xếp từng xiên thịt vào giá nướng bằng sắt, không ai nhìn được cười. Mọi người bị thu hút khi nhìn thấy một đồng than, khó có thể hình dung được trước đó chúng là những xiên thịt tươi ngon, Lâm Tĩnh Lam ngồi bên bếp lửa với bộ mặt đau khổ.

Đến lúc này mọi người mới hiểu rằng họ đã sai, đáng ra họ không nên phái một anh vụng về gánh vác một nhiệm vụ quan trọng như vậy. Cuối cùng, Lâm Tĩnh Lam được giao cho một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng – đi chuẩn bị bát đĩa. Anh nhìn cảnh mọi người tíu tít bận rộn, người này cười người kia, người kia đánh người này, tự nhiên thấy cay cay nơi sống mũi.

Thời đi học, có lẽ do tuổi tác kém hơn các bạn trong lớp, ngoại trừ chuyện học hành, anh không còn biết nói điều gì khác với mọi người, hoặc giả cũng có thể vì thành tích quá tốt nên bị người khác ghen ghét – anh gần như không có bạn, cũng không tụ tập. Luôn cảm thấy người khác không có thiện cảm với mình, rồi đóng chặt cánh cửa trái tim lại. Lúc đó thế giới thật nhỏ bé, chỉ có sân trường là lớn, cũng không biết rằng không phải tất cả tình cảm ở thế gian này đều vĩnh viễn không thay đổi, cũng có thể nói, có những tình cảm mới nảy sinh sau một thời gian dài mà bản thân mình không lường tới, điều này anh chỉ nhận ra được khi đã đi làm.

Kinh nghiệm làm việc gần như bằng nhau, công việc giống nhau, trong nghề của mình, anh ngày càng gặp nhiều người giống mình. Loại công việc này của bọn họ, không phải là cứ đến giờ góp mặt, hết giờ về, mà là một khi đã đi vào phòng thí nghiệm thì phải mấy ngày mấy đêm sau mới chui ra, rồi lại dành mấy ngày để nghỉ ngơi. Có lúc không ăn cơm mà không thấy mình đói, có hôm làm việc qua đêm, mệt thì ngủ ngay trên ghế, khi tiểu tổ phân chia thành quả của việc hợp tác lao động, xưa nay chưa từng phân biệt người này người nọ, bởi vì mọi người đều có một mục tiêu chung.

Cũng giống như cùng nhau ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, bơi đến một hòn đảo xa xôi. Khi đó sẽ có cả sóng to gió lớn, cũng có lúc trời quang mây tạnh, tất cả mọi người đều cùng nhau đối mặt. Cho nên, anh rất thích ở cùng đồng nghiệp, cảm thấy thoải mái và tự do, và cũng tận hưởng những niềm vui mà anh chưa từng có được.

- “Đây, thêm cả cái này nữa, cầm nó đưa cho Lâm Tĩnh Lam, không biết nó đi đâu tự ăn năn rồi”. “Ông thầy rán” mới quả nhiên là một cao thủ thực thụ, đồ rán nhờ đó mà từ hương vị đến màu sắc đều đạt chuẩn, khiến mọi người thèm nhỏ dãi. Dương Đồng Lâm cầm đĩa đồ ăn vừa được chia nhìn ngó khắp nơi, nhìn thấy Lâm Tĩnh Lam đang ngồi một góc, vừa nhìn mọi người vừa cười. Bất chợt trong lòng cô có cảm giác trong lúc này anh đang rất xa cách mọi người, rất xa cách với cô, dù anh đang ngồi bên thềm nhà, mà sao thấy như cách nghìn sông vạn núi.

Cô đi như chạy đến bên anh, “Sao ngẩn ra thế? Cầm lấy đi”.

Lâm Tĩnh Lam nói cảm ơn rồi nhận lấy, ngấm ngấm đĩa thức ăn, “Quả nhiên là khác biệt”.

Dương Đồng Lâm vốn không câu nệ chuyện ăn uống, cô vừa ăn vừa trêu anh: “Thế là, từ nay trở về sau không ai dám để cậu làm chủ bếp nữa rồi”.

“Tôi xưa nay chưa bao giờ phải làm việc nhà”. Lâm Tĩnh Lam buột miệng nói, rồi cảm thấy vô duyên, liền vội vàng ăn tiếp.

Trong phút chốc, Dương Đồng Lâm không nói gì, càng không biết nên nói gì. Sau khi nhìn thấy bạn gái của anh, rồi lại nghe kể lại một số chuyện về họ. Có thể nói hai người là một đôi trời sinh, bạn gái của anh kể ra cũng là một bà nội trợ có bản lĩnh. Cái gọi là muốn chinh phục được trái tim người đàn ông, phải chinh phục được khẩu vị của họ, với người như mình thì chắc chịu bó tay thôi. Một cảm giác mất mát cứ quẩn lấy cô, bắt đầu từ trong lồng ngực mà lan dần ra, một nỗi đau khó tả khiến cô chau mày lại.

Thế là cho đến khi ăn xong số thịt trong đĩa thức ăn, cô không nói thêm điều gì. Lâm Tĩnh Lam không để ý đến sự khác lạ nơi cô, nhanh chóng bị cả một hội đồng náo nhiệt với trò thi uống rượu lôi kéo. Dương Đồng Lâm thoái thác là bị đau đầu nên không chơi, cầm một lon bia ngồi trước mặt Lâm Tĩnh Lam. Thì ra chỉ cần giữ một khoảng cách nhỏ với nơi náo nhiệt, thế giới trước mắt lại trở nên yên tĩnh đến vậy.

Lúc mới bắt đầu, Lâm Tĩnh Lam có vẻ rất rụt rè, luôn từ chối, nhưng đến khi bị mọi người cười cợt, anh bắt đầu uống khá nhiều, gương mặt với làn da trắng như trứng gà bóc nhanh chóng biến sang màu đỏ, đôi mắt đen lại phát ra những tia sáng giống như ngọc. Thân hình cao lớn sáng sủa ấy trong lúc say đã nở một nụ cười thật ngọt ngào, khiến cô nhất thời mê đắm. Không biết từ lúc nào, anh biến thành như vậy... hấp dẫn đến như vậy?

Tĩnh lại sau giấc mơ, kẻ phải chịu thua nhiều nhất lại biến thành người chiến thắng. Lâm Tĩnh Lam có khả năng chơi trò chơi điện tử thiên phú, chỉ cần nắm rõ quy tắc chơi, vậy là mọi người sẽ không phải là đối thủ của anh, cho đến khi họ thua liên bảy, tám ván thì rồi cũng phải bó tay xin thua. Đến lúc đó mới có người nhớ ra Dương Đồng Lâm không tham gia chơi, để cô ấy vào trận thử xem thế nào. Mới đầu Dương Đồng Lâm xua tay từ chối, nhưng lại bị một người mượn rượu mà đùn đẩy tới chỗ chơi, đẩy một cái đã tới ngay phía sau Lâm Tĩnh Lam.

Dương Đồng Lâm có cảm giác nóng người, liếc nhìn Lâm Tĩnh Lam một cái rồi quay ngay đầu lại, hai người được kết nối với nhau, trong không khí vẫn còn vương vấn mùi rượu, có thể nhận rõ cả nhiệt độ ấm áp của cơ thể. Thế giới của Dương Đồng Lâm bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến mức dường như không còn một thanh âm nào tác động đến cô.

Lâm Tĩnh Lam nhìn thấy đôi mắt Dương Đồng Lâm nửa mở nửa khép, bất giác nở nụ cười, vừa có chút say đắm, vừa như thách thức, nhưng cũng chỉ sau giây lát. Rồi anh mau chóng trở lại với vị thế thường thấy của mình, “Dương Đồng Lâm à, cậu có sốt không hả?” Anh hôm nay sao lại cảm thấy cô gái ấy có vẻ gì đó không vừa ý nhỉ?

Dương Đồng Lâm uống không kém anh, bị anh đánh thức, “Không, không có, có lẽ uống hơi nhiều mà”.

Giống như chơi một bản nhạc mà không bị ai làm phiền, mọi người hứng chí cười đùa chán chê, đến sáu, bảy giờ mới ra về. Bụng đã ăn no căng, bữa tối tất nhiên là chẳng muốn ăn nữa, chẳng thà đi tắm giặt rồi đi ngủ sớm một chút. Lâm Tĩnh Lam cùng Dương Đồng Lâm đi ra cửa, anh có cảm giác gương mặt cô biểu lộ một điều gì đó khác lạ, “Cậu thực sự không sao chứ? Hay là để tôi đưa cậu về”.

“Không sao! Tôi về đây!” Dương Đồng Lâm không do dự, giơ chiếc túi nhỏ lên vẫy vẫy tay tạm biệt rồi đi ngay. Lâm Tĩnh Lam nhìn theo hình bóng cô với vẻ lo lắng, cảm thấy đầu mình hơi nặng nề, rồi cũng vội vã đi về nhà.

Dương Đồng Lâm đi rất nhanh, nhưng lòng thì còn muốn đi nhanh hơn nữa: Rút cục thì hôm nay sao thế nhỉ? Trong đầu chỉ toàn hình bóng, nụ cười của Lâm Tĩnh Lam, mặt lại đỏ, tim lại đập mạnh nữa chứ, lẽ nào mình bị sốt thật rồi? Điều mà cô không thể lý giải được là, có người, mặc dù ngày nào cũng gặp, quá đỗi quen thuộc, nhưng chỉ bởi một sự kiện, một không gian, thậm chí chỉ là một ánh mắt mà khiến bạn có thêm được những

khám phá và tình cảm mới, bạn chợt cảm thấy người đó biến đổi, bạn thậm chí còn chưa hiểu hết người đó, nhưng đã yêu người đó mất rồi.

Ngày hôm sau, quả nhiên Dương Đồng Lâm xin phép nghỉ ốm, nghe nói là bị cảm, sốt.

Giang Viễn Ảnh không thể ngờ được rằng, bản thân khi đã biết chắc không còn cơ hội với Tiểu Ninh, thì vận đỏ lại đang chào đón anh đến một đỉnh cao mới. Mẫn Lạc Lạc là đối tượng mà cả bố và mẹ anh đều cho là được, hơn nữa, Mẫn Lạc Lạc cũng có vẻ thích anh. Cô mới chỉ ném cho anh một cảnh ôliu, chứ chưa bao giờ chính thức thể hiện tình cảm của mình. Thỉnh thoảng khi anh nhặt nó lên, đó chính là dấu hiệu cho thấy anh chấp nhận cô. Không phải anh không hiểu, anh cũng muốn nhàn hạ mà hưởng lộc, nhưng trong lòng lại không hạ nổi quyết tâm. Tiền đồ, của cải, thành tựu trong công việc, gia đình hoà thuận... lẽ nào tất cả đều vì những thứ này, anh thực sự muốn chấp nhận hiện thực của thế giới này hay không?

Con người thay anh đưa ra câu trả lời là một mỹ nhân, một người đẹp bất mãn với bệnh tật – Văn Vịnh Tâm. Kể từ lần đồng ý với ông Văn thường xuyên lui tới thăm khám bệnh cho Vịnh Tâm, cô chưa một lần ngược mắt nhìn anh, chứ đừng nói là thăm khám. Nhưng dường như tất cả đều có chủ định, số phận họ dường như đã có giao ước để đến với nhau.

Hôm đó Văn Vịnh Tâm vẫn không chịu ra như thường lệ, anh chỉ có một cuộc nói chuyện ngắn với tổng giám đốc Văn về bệnh tật rồi quay về. Khi đi qua sân nhà, cây lá lác đác bay, khí trời như se sắt lại, tự nhiên có một vẻ đẹp ngoạn cường. Tuy không còn cảnh cây lá tốt tươi, nhưng lại có cảnh cây lá khẳng khiu hướng lên bầu trời, dường như thể hiện lòng kiên nhẫn không chịu khuất phục của mình. Hồ nhân tạo tựa như không biết đến cái lạnh, những ngọn sóng lặng lẽ gợn lăn tăn. Núi lạ đá kỳ được phủ một tầng bàng bạc, tựa như sương mù, đình nhỏ phía xa trông có vẻ mờ ảo. Ngôi nhà này quả là rất đẹp, thế giới này có lẽ cũng đẹp, chỉ tiếc là Văn

Vịnh Tâm khi sinh ra đã phải chịu thiệt thòi, vẫn còn đang giam mình trong thế giới tối tăm của cô.

Sau này số lần anh đến có lẽ sẽ càng ngày càng ít. Giang Viễn Ảnh tiếc nuối thay cho cô, một chiếc máy bay giấy bất chợt bay tạt qua người anh, xoay xoay trong giá lạnh, rồi húc đầu xuống đất. Anh thoáng nhìn thấy hình như máy bay có chữ, liền cầm lên, giở ra xem, thì ra là hai câu thơ, những chữ viết bằng bút máy rất ngay ngắn, nhưng cách hạ bút có vẻ hơi nhẹ, thậm chí có những chữ dường như được viết mà không dùng lực:

“Thiên sơn điều phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt”.

“Cô chu thôi lập ông, độc điều hàn giang tuyết”(8).

Anh quay đầu nhìn quanh, và thấy một đôi mắt phượng đẹp mê hồn. Văn Vịnh Tâm quay người lại rồi đóng cửa sổ, mái tóc phất phơ bên cửa kính.

Giống hệt như đóng kín cánh cửa trái tim cô. Giang Viễn Ảnh khẽ nhếch mép cười, có lẽ là do không có cơ hội tiếp xúc với thế giới, cách biểu đạt tình cảm của cô gái này thật thú vị. Anh liền ngắm nghía chiếc máy bay giấy trong tay, cách viết chữ cũng có thể biểu lộ đặc trưng tính cách của một con người. Có thể thấy là Văn Vịnh Tâm rất có cá tính, cũng giống như chữ của cô ngay ngắn rõ ràng. Anh nhớ tới đôi mắt trong sáng dễ thương của cô, nhưng đáng tiếc cuộc sống của cô cũng giống như nét chữ của cô, nhọt nhọt và yếu ớt, thấy rõ cả sự chán ngán.

Anh đang gỡ dở chiếc máy bay giấy ấy ra, định đi, nhưng không ngờ Văn Vịnh Tâm lại đuổi đến.

- “Trả máy bay lại cho tôi”.

Giang Viễn Ảnh biết đây là cơ hội hiếm có, liền trêu chọc, “Vì sao? Là do tôi nhặt được, tất nhiên là của tôi”.

- “Anh nói bậy!” Văn Vịnh Tâm nheo mày, “Trên đó có chữ do tôi viết! Không được tùy tiện lấy đồ của người khác”.

- “Sao phải khó khăn chỉ vì một cái máy bay thế...”. Giang Viễn Ảnh cố ý nói một cách từ tốn, trong lòng cũng có chút khó hiểu, với địa vị của cô ta thì sao lại phải vì một cái máy bay mà nằng nặc đòi? Chỉ trong chốc lát anh đã hiểu ra nguyên nhân, vừa cười vừa từ từ đi đến bên cạnh cô gái: “Trên đó còn có bí mật gì đó phải không? Để tôi xem xem đã...”.

Anh lật mặt kia của tờ giấy lên, quả nhiên trên mép tờ giấy vẫn còn một hàng chữ được viết bằng bút chì, chữ viết rất mờ và nhỏ. Anh còn chưa kịp đọc hết, Văn Vịnh Tâm đã lao tới, “Trả tôi, trả lại cho tôi!”.

Phải đối mặt với một người yếu ớt như vậy, đương nhiên người chiến thắng sẽ là Giang Viễn Ảnh: “Trả lại cho cô cũng được, nhưng cô phải đồng ý với tôi một điều kiện”.

- “Điều kiện gì?”.

Văn Vịnh Tâm ăn mặc thật mỏng manh, thân thể gầy yếu run run trong gió lạnh. Giang Viễn Ảnh hiểu rằng không nên đùa nữa, nói thẳng: “Lần sau tôi đến kiểm tra, cô phải ra gặp tôi, còn nữa, thường ngày phải điều trị phối hợp cả bằng thuốc và tập luyện. Nghe bác nhà nói cô thường xuyên không chịu uống thuốc”.

- “... Vì sao anh muốn quản tôi?”. Mái tóc Văn Vịnh Tâm rối bời, ...

Giang Viễn Ảnh cười nói: “Cô phải hiểu chúng tôi là thầy thuốc, muốn giúp đỡ cô”.

Văn Vịnh Tâm cúi đầu, trong chốc lát, đôi mắt mở to, “Hiểu rồi, tôi đồng ý với anh. Trả đồ cho tôi”.

- “Cô không phải là trẻ con,... Tôi hy vọng cô không nuốt lời”. Giang Viễn Ảnh đưa chiếc máy bay ra trước mắt cô, cô cầm lấy rồi đi ngay.

- “Đi từ từ thôi, cô không nên vận động mạnh!” Giang Viễn Ảnh cố nói thêm, cho đến khi bóng cô khuất sau cánh cửa. Quay đầu trở ra, trong lòng anh chợt xuất hiện một câu hỏi: Bệnh nhân đông như vậy, vì sao anh lại chỉ quan tâm tới mỗi cô ấy? Rút cục thì đôi mắt mĩa mai cuộc đời của cô làm anh động lòng, hay nỗi lòng vừa chán ghét, lại vừa ham sống của cô làm anh rung động?

Anh cần cố hết sức giúp cô, trong lòng anh xưa nay chưa từng có một mong mỏi lớn đến vậy.

Văn Vịnh Tâm trở về phòng với cơn ho không ngớt, lập tức nằm xuống giường. Khá lâu sau, cô mới mở chiếc máy bay giấy thân thiết ấy ra, chỉ nhìn một hàng chữ nhỏ, viết ngay ngắn:

“Hy vọng có một ngày, có một người, đi đến bên đời tôi, thế thì đời này dù có ngăn ngùi, cũng không còn hối tiếc”.

Lâm Đồng Hạ mời Kỉ Hoa Ninh và Giang Vân tới nhà chơi, những người bạn già đã mấy chục năm rất quen thuộc nhau, thế là nhân một ngày đẹp trời cùng nhau đến nhà họ Lâm. Tuy rằng hơi tiếc khi thiếu vắng Kỉ Như Cảnh, nhưng năm người ngồi nói chuyện với nhau cũng rất vui vẻ.

Bữa tối do đích thân Lâm Đồng Hạ nấu, mọi người đều hết lời khen ngợi tài nghệ nấu ăn của bà. Trong không khí chan hoà, vui vẻ đó, bà chủ nhà bỗng đưa ra một gợi ý khiến Kỉ Hoa Ninh khó xử:

- “Công ty của dì gần đây có thăng cấp cho một giám đốc dự án, vừa trẻ lại vừa tài năng. Dì đã hỏi qua cậu ta, cậu ta vẫn độc thân – Hoa Ninh, dì định giới thiệu để các cháu làm quen, cháu thấy thế nào?”.

Kỉ Hoa Ninh giật mình, đôi đũa vẫn còn đang gắp con tôm. Cô ngừng lại hai giây rồi mới tiếp tục đưa con tôm vào miệng, khuôn mặt đã mất đi vẻ tự nhiên, “Không cần đâu, dì Lâm, cháu đã từng này tuổi rồi, còn cần phải có người giới thiệu thì lạc hậu quá ...”.

- “Không phải thế đâu, cháu nghe dì nói đã”. Không ngờ Lâm Đồng Hạ lại tỏ ra thành thật, “Chúng ta đều là người nhà, có gì dì đều nói thẳng. Tuy giới thiệu có hơi lạc hậu nhưng có nhiều cơ hội thì sẽ có nhiều lựa chọn hơn, đúng không nào? Mọi người gặp nhau mà ứng là tốt nhất, nếu như thấy không ứng thì cũng chẳng sao, làm những người bạn bình thường cũng tốt mà”.

- “Ái dà, Đồng Hạ, chị thật là tốt quá”. Giang Vân cười tít cả mắt, “Ninh Ninh nhà chúng tôi sớm đã nói với chúng tôi rồi, cháu nó hiện giờ đã có bạn trai rồi!”.

- “Thật không Hoa Ninh, sao cháu không nói cho dì biết sớm? Suýt chút nữa thì dì lại làm người phá bình đôi uyên ương rồi”.

- “Không nên nói như vậy, Ninh Ninh đã hai mươi tám tuổi rồi, nhà tôi cũng đang lo. Con gái ở tuổi này mà chưa lấy chồng, đến tuổi ba mươi thì chắc khó lấy lắm!”.

- “Dì cũng nghĩ thế đấy, Hoa Ninh này, bạn trai cháu trông thế nào? Để xem dì có thể duyệt giúp cháu được không?”.

Kỉ Hoa Ninh nhìn thấy phía đối diện Lâm Tĩnh Lam đã bỏ đũa xuống, tựa hồ như muốn nói, vội đập mạnh chân một cái. Chỉ nghe thấy một tiếng “ái”, đã thấy Lâm Vũ Hiên ôm chân.

Gay rồi! Đập nhằm người rồi! Đôi mắt Tiểu Lam nhìn cô dường như hàm chứa rất nhiều điều muốn nói, cô hiểu, nhưng đây vẫn chưa phải là cơ hội chín muồi, nhất là khi mẹ chồng tương lai và mẹ đẻ lại cùng ngồi với nhau như thế này. Cũng may là mọi người lại đổ dồn quan tâm vào đôi

chân vừa bị đập nhầm, Kì Hoa Ninh chỉ còn biết nhả nhó cười trừ, “Cháu xin lỗi, chú Lâm, cháu chỉ... chỉ định di chuyển một chút”.

- “Con bé ngốc, vô tình thôi mà, không cần phải xin lỗi, không sao đâu... mọi người ăn cơm, ăn cơm đi”.

Mọi người lại tất bật với đôi đũa. Kì Hoa Ninh lại muốn liếc nhìn Lâm Tĩnh Lam thêm một lần, nhưng thấy anh cúi mặt xuống, lặng lẽ ăn cơm. Anh vẫn thường lặng lẽ ngay trong những lúc náo nhiệt. Cô sợ nhìn nhiều sẽ khiến cho mọi người nghi ngờ, liền đưa mắt xuống bàn ăn và tham gia vào cuộc nói chuyện với mấy người bề trên.

Cô không ngờ được rằng, bề ngoài anh có vẻ trầm lặng, nhưng trong lòng là những giằng xé như những con sóng lớn, ngọn ngang lắm nỗi. Một con người làm ra vẻ đơn giản, nhưng lại rất khó mà dò hết lòng họ.

Dương Đồng Lâm xin nghỉ hai ngày, lại thêm nghỉ cuối tuần, cho nên khi cô quay lại với viện nghiên cứu, mọi người đều tưởng rằng đã lâu lắm rồi không được gặp cô gái tràn đầy sức sống này. Lâm Tĩnh Lam đi làm gặp cô, liền hỏi bệnh tình của cô thế nào. Điều khiến anh ngạc nhiên là tác phong của cô thay đổi quá nhiều, ăn nói nhỏ nhẹ, ánh mắt nhìn xuống, dường như là muốn tránh né anh. Anh cố gắng nhớ lại lần cuối cùng họ gặp nhau, đúng là ngày mà anh rán đồ ăn, không biết anh có nói sai điều gì đến mức đắc tội với cô hay không, kết quả là không – hoặc giả ngày hôm đó anh hơi say, có một số chuyện không nhớ hết được.

Lâm Tĩnh Lam cảm thấy Dương Đồng Lâm thay đổi rồi, thay đổi... giống một người phụ nữ hơn. Tuy cô vẫn là một cô gái mạnh mẽ, nhưng đã có cái gì đó e ấp, dường như đang giấu giếm điều gì, trong lòng có vẻ có tâm sự. Anh cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ là có mấy lời bày tỏ sự quan tâm với cô, nhưng cô đã tránh ra một nơi khá xa.

Trước tình trạng này, những kinh nghiệm của anh hoàn toàn vô tác dụng. Anh có một chút cảm giác thất bại, nghĩ rút cục thì mình đã làm sai điều gì.

Mấy ngày liền cứ qua đi như thế, Dương Đồng Lâm có vẻ dần lấy lại phong độ. Khi ăn cơm, cô lại lấy thức ăn giúp anh như trước đây, cũng hết lòng hợp tác với anh trong công việc, hỏi cô có chuyện gì không vui, cô luôn chỉ mỉm cười không nói. Lúc nghỉ ngơi, họ lại ngồi nói chuyện với nhau về sở thích, những truyện vui thời thơ bé, tuy rằng hoàn cảnh khác nhau nhưng có cũng có vài phần đồng cảm.

Sự việc khiến người ta không ngờ đến nữa là, Lâm Tĩnh Lam dần dần biết được, thì ra Dương Đồng Lâm cũng đã từng có một gia đình hạnh phúc, nhưng một ngày khi cô mới tám tuổi, cha mẹ cô đã qua đời, và cô trở thành trẻ mồ côi. Anh nhớ ra cô đã từng tự giới thiệu khi mới vào làm:

- “Tôi là Dương Đồng Lâm, nguồn gốc cái tên này là, bố họ Dương, mẹ họ Đồng, Lâm có nghĩa là một loại ngọc, đại ý tôi là bảo bối của bố mẹ tôi...”.

Thứ tình cảm ngọt ngào này cho mọi người thấy, cô là viên ngọc được nâng niu trong tay của một gia đình hạnh phúc.

Anh còn nhớ lần cô dạy anh cách nấu cà, tự nhiên thấy nhớ mẹ lạ lùng, hơn nữa, anh cảm giác cô không phải là người đơn giản. Một cách vô thức, anh tỏ ra quan tâm đến cô nhiều hơn so với những người khác, có lẽ ngay chính bản thân anh cũng không tự ý thức được điều đó.

Chập tối, Lâm Tĩnh Lam nhìn ngắm cánh rừng không xa trước mặt, Kì Hoa Ninh đang ở đó, trong một toà nhà làm bằng xi măng cốt thép. Vòm trời xanh thẫm, anh vừa hoàn thành một thí nghiệm, trong giờ nghỉ ngơi, bèn đến cửa công ty của cô để chờ đến giờ cô tan ca.

Quen biết cô đã hai mươi ba năm rồi – khi anh chưa đầy một tuổi đã được cô ôm ấp. Thời kỳ đó, là những ngày thơ dại vô tư của hai người, có đùa chơi, có hờn giận, có cả những tình cảm còn e ấp của tuổi mới lớn, lại có cả những trăn trở với những hoài bão rất thực tế, cuộc đời anh dường như chỉ có hai người phụ nữ: Mẹ và cô.

Những năm tháng này, không phải do thế giới này quá nhỏ hay do tiếp xúc quá ít, mà là không có một ai có thể chiếm được trái tim anh như cô đã làm, cô khiến anh mê đắm, như đang chăm chăm vào cuộc tìm kiếm định luật toán học. Người ta nói, tình yêu nồng nàn chỉ tồn tại trong một quãng thời gian rất ngắn, tình yêu cũng chỉ kéo dài một vài năm, nhưng không hiểu sao bao năm qua, anh vẫn không bao giờ thấy chán cô?

Đối với anh mà nói, cô vừa giống như một người chị, một người bạn, một cô hàng xóm xinh đẹp, lại vừa giống như một người thầy tận tâm. Cô dù có là thiên sứ cũng tốt, ác quỷ cũng không sao, bởi vì chỉ có sự hiểu biết của anh về cô khiến anh kiêu hãnh.

Dường như có một bí mật mà chỉ có hai người mới biết. Bí mật đó chỉ có một không hai và được cất giấu rất kỹ.

Tới giờ rồi, bóng một cô gái xuất hiện, đó là Kì Hoa Ninh. Đôi chân thon dài của cô đang sải bước, tay cô đang cầm điện thoại nói không ngừng. Cô chỉ tỏ, lo rằng phi vụ này không được thành công lắm.

Anh tiến đến phía cô, dành cho cô ánh mắt dịu dàng, Chris từ phía sau cô chạy lại, “Queenie, em đi đâu? Tối nay có tiệc liên hoan của êkip làm việc, chẳng lẽ em quên rồi sao?”.

Kì Hoa Ninh kết thúc cuộc gọi, khua tay, “Suýt quên mất... Tiểu Lam, sao anh lại ở đây?”.

Lâm Tĩnh Lam trước hết nở một nụ cười lịch sự với Chris, gương mặt trẻ trung bầu bĩnh hồng hồng, “Hôm nay rảnh rồi, muốn tới đón em”.

- “Nhưng hôm nay em phải dự một bữa tiệc...”.

“A”, Lâm Tĩnh Lam vẫn còn chưa nghe hết nửa câu sau của cô, thì đã bị cắt lời bởi những tiếng khúc khích ở đâu đó vọng lại. Một tốp phụ nữ đồng nghiệp của Kỉ Hoa Ninh tan ca đi xuống, nhìn thấy anh chàng Lâm Tĩnh Lam cao to đẹp trai thì đều không cầm được lòng, liếc nhìn mấy cái. Anh chàng đẹp trai, sáng sủa này, dù còn cách một khoảng nhất định, trên người anh vẫn toát lên một sức hút kỳ lạ.

- “Chị Queenie, chị quen anh chàng đẹp trai này hả?”.

- “Anh ấy chắc là em của chị hả, nhìn hai người khá giống nhau đấy, đều đẹp như nhau!”.

- “Cái gì? Em trai chị Ninh tới rồi hả?”. Mấy cô gái nhốn nháo, người trước kẻ sau cùng kéo nhau đến, “Có thể giới thiệu cho chúng em làm quen được không?”.

Phương châm dân chủ, làm việc thoải mái do bộ phận của Chris đề xướng ngay giây phút này đã được chứng thực. Kỉ Hoa Ninh xỏ tay vào túi, dờ khóc dờ cười. Anh chàng Tiểu Lam ngờ nghệch trong mắt cô, sao lại có sức hấp dẫn đến vậy?

Lâm Tĩnh Lam nhìn cô chờ đợi. Trước khi cô mở lời, anh sẽ không tuyên bố hai người có mối quan hệ tình cảm rất thân thiết với nhau như thế nào. Kỉ Hoa Ninh xua xua tay, “Mấy cô nàng này, còn định hỏi chuyện riêng của chúng tôi sao”.

Cô mỉm cười, nhóm con gái cũng dần tản đi. Chris gật đầu với bọn họ, “Tầng ba khách sạn Raching, lên đi nhé, hôm nay phó tổng cũng có mặt đấy”. Anh ta nhìn Lâm Tĩnh Lam một lần nữa, “Nếu tiện thì anh cũng tới luôn đi”.

Lâm Tĩnh Lam nhìn Kỉ Hoa Ninh, cô cũng quay về phía anh, cô không biết rằng lòng anh đang dần nguội lạnh. Khi sự chờ đợi tựa như một quả bóng bay căng mãi, căng mãi rồi phát nổ, âm thanh xé rách bầu không khí của nó vang lên rất đanh. Ngay chính bản thân anh cũng không hiểu mình sao nữa, dường như là đang mong muốn nhận được lời thú nhận thành thật từ phía cô – cô tuyên bố trước mặt mọi người rằng cô là của anh, anh cũng là của cô, chứ không phải là giấu giếm giếm giếm thế này.

Cô giải thích với anh rằng: “Việc riêng tư tốt hơn hết là không mang đến công ty, để tránh người ta bàn ra tán vào. Việc này chắc anh hiểu chứ?”.

Anh gật đầu buồn buồn, không biết nên nói gì. Những lời cô nói là có lý, hiện giờ thực sự anh cũng chưa sẵn sàng.

Chỉ nghe cô nói: “Đi thôi, cùng đi ăn cái gì đó đi”.

Anh rất muốn hỏi cô: Mình cùng đi với nhau? Lấy tư cách gì đây? Em trai, hay là bạn bè?

Anh thở dài, cúi đầu đáp lại: “Không được, định là đến để đón em đến nhà ăn cơm, mẹ anh nói hôm nay nấu khá nhiều. Nếu em đã có việc bận thì anh về nhà ăn cơm trước, kéo bố mẹ phải đợi lâu”.

Kỉ Hoa Ninh nhìn đồng hồ, “Cũng được, thế thì em đi đây, tối sẽ nói chuyện qua điện thoại”.

Anh nói cũng được. Kỉ Hoa Ninh quay đầu đi về phía xe của Chris. Đi được vài bước, cô quay đầu lại, Lâm Tĩnh Lam vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chiếc áo phất phơ bay trong gió. Đi được một đoạn xa hơn lại quay đầu lại, anh đã không còn ở đó nữa rồi.

Cô cảm thấy có một điều gì đó là lạ. Thôi vậy, xong việc lại hỏi han anh sau vậy. Kỉ Hoa Ninh ngẫm nghĩ, vào cái lúc mệt mỏi với nhau như thế

này, tự dưng có cảm giác anh cách cô thật xa.

Tình yêu giống như viên ngọc đẹp, những thứ chưa được mài giũa thì vẫn có những vết rạn nứt tự nhiên, không thể hoàn mỹ không trầy xước được. Vết nứt vẫn không làm ngọc mất đi vẻ đẹp, tiếp nhận nó, đó mới là quá trình học yêu.

Tình yêu của mỗi người dường như đều đi từ hoàn mỹ đến chỗ không hoàn mỹ, rồi lại quay trở về với sự hoàn mỹ, trong quá trình đó, không ngừng có những biến đổi khó lường, trong quá trình biến đổi khó lường đó luôn có những thăng hoa.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đấu Tranh Trong Tình Yêu

Một chàng trai thật thà không phải là không có những lúc nóng giận. Trong thế giới này không phải là không có người đàn ông hoàn hảo, mà là căn bản không có người hoàn hảo. Có vẻ như càng là người trầm tĩnh ít nói thì thế giới nội tâm của họ càng phong phú.

Khi Lễ Hoa Ninh kết thúc buổi tiệc thì trời cũng đã sắp hừng đông. Sau một ngày làm việc vất vả, lại thêm rượu chè, khiến đôi mắt của cô đỏ hoe. Khi trèo lên giường, cô nhắn cho Tiểu Lam một mẫu tin nhắn, không nhận được hồi âm, chắc là anh đang ngủ say, cô cũng dập máy, chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không mơ mộng. Vừa sáng sớm, Lễ Hoa Ninh đã bị đánh thức bởi tiếng la ó ồm tỏi của Tô San, nói cô về quá muộn, gây mất trật tự, làm cô ta mất giấc ngủ. Cô xoa đầu Tô San, bị cô ta gạt tay ra, cô cười khanh khách bước vào trong phòng tắm.

Từ sớm công ty đã nhận nhíp tất bật, Lễ Hoa Ninh miệng vừa ngậm sandwich vừa không ngừng đánh máy. Mỗi khi vào thời điểm này, cô thường cũng giống như mọi người, âm thầm chỉ trích ông chủ nhỏ Chris đang áp bức bóc lột tàn bạo cả thời gian ăn uống và nghỉ ngơi của những người dân lao động khổ sở như cô. Chửi, trong lòng âm thầm chửi, làm thế thì mỗi hạm hực mới có phần suy giảm.

Cả ngày hôm đó không nhận được tin nhắn của Tiểu Lam. Tình yêu của họ khác với tình yêu của mọi người, cái gọi là thanh mai trúc mã không phải là ăn ý hay là sớm tối bên nhau, mà là sự quen thuộc, không thể dừng

tay. Cô không biết nên xếp tình yêu của họ thuộc về cái trước (sự ăn ý) hay cái sau (sớm tối bên nhau), chỉ cảm thấy rằng giữa những người được coi là thanh mai trúc mã là một cái gì đó bột phát, không phải là không có tình cảm, chỉ là đã quá quen thuộc.

Chính là hai chữ “thói quen”. Từ bé đến lớn, quen với việc có anh bên cạnh, quen với tính cách hay suy tư của anh, thậm chí quen với những động tác nhỏ mà anh dùng để thể hiện tình cảm. Có những lúc, có cảm giác thân thiết như đôi vợ chồng già. Bình thường mới là đúng, nói ra thì giống như hoàn cảnh của họ hiện nay.

Cho nên khi gọi một cuộc điện thoại mà bên kia dập máy, cô cũng không mấy bận tâm, tiếp tục bận rộn với công việc – anh làm công việc nghiên cứu, công việc này không có một thời gian biểu cố định, trong khi nghiên cứu thì không mở điện thoại, đợi đến khi xong việc anh sẽ tự động đến tìm cô.

Thói quen quả thật là một danh từ đáng sợ. Nó như cái lồng chụp lấy người ta, lãng mạn, tính toán, cho đến cái vãi, trừ bỏ hết tất cả những loại tình cảm cả sâu sắc lẫn nhạt nhẽo.

Nhưng hôm nay lại khác, Kì Hoa Ninh mãi đến lúc trời tối mịt, đem được cái tấm thân mệt mỏi về đến nhà, nhưng vẫn không thấy hồi âm của anh. Gọi điện đến nhà anh, Lâm Vũ Hiên nói với cô, Tiểu Lam đã đi du lịch một mình rồi!

Tim cô đập thình thịch, lại kiểm tra điện thoại thêm một lần nữa, máy bên kia vẫn đổ chuông. Bộ óc mệt mỏi sau một ngày làm việc giờ cũng chai lì, mãi cũng chỉ có một phản ứng chậm chạp: Anh đi du lịch rồi? Đi du lịch một mình rồi? Ngay cả một lời cũng không chịu dặn lại cô?

Việc này chưa từng có tiền lệ. Khi mà cô đang bận tới mức không có cả thời gian để thở, anh lại chẳng dặn dò gì đã bỏ đi. Anh có thể đi đâu? Cô

không thể đoán ra anh đã đi đến chỗ nào. Cô từ từ gục mặt xuống bàn.

Tối hôm đó, khi Kì Hoa Ninh đi khỏi, Lâm Tĩnh Lam đã không về nhà ngay. Anh chậm chậm đi lang thang trên đường, cũng chẳng quan tâm là sẽ đi đâu và đi bao xa. Trước cô, anh chưa từng yêu một người con gái nào khác. Anh biết rằng mối tình này của anh sẽ gặp nhiều sóng gió, anh cứ nghĩ chỉ cần hai người cố gắng, không có điều gì là không thể làm được. Nhưng vì sao, cô luôn trốn tránh, hết lần này đến lần khác trốn tránh việc thừa nhận, rút cục thì cô sợ điều gì?

Anh có thể nhận ra được rằng, trái tim cô vẫn còn đang dao động. Anh phải làm gì đây, phải làm gì mới có thể loại bỏ được nỗi bất an trong lòng cô? Chẳng lẽ nguyên nhân quan trọng nhất khiến cô không yên tâm là tuổi của anh quá trẻ? Nếu là người khác thì sao, nếu là Mẫn Na, nếu là Dương Đồng Lâm... anh nhận ra anh chưa bao giờ nghĩ đến việc đi chung một con đường đời với những người con gái đó. Phải rồi, chỉ là trên đường, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc phải dừng chân vì họ.

Khi mà con người ta bị vướng vào một suy nghĩ, đầu óc rối loạn, nghĩ lung tung đến cả những nơi trời nam bể bắc. Không biết rằng trời đã tối mịt, có lẽ Hoa Ninh lúc này vẫn đang vui vẻ cạn chén trên bàn tiệc? Từ nhỏ cô đã mạnh mẽ như vậy rồi.

- “Lâm, cậu ở đây làm gì?”. Ở bên đường, anh gặp Dương Đồng Lâm đang từ siêu thị đi ra.

Lâm Tĩnh Lam bị kéo ra khỏi những suy nghĩ mông lung, lắc lắc đầu, “Không có gì, đi dạo sau bữa ăn thôi. Mua đồ à?”.

Nhìn cô ấy xách hai chiếc túi nilon là đủ biết rồi? Dương Đồng Lâm tò mò nhìn anh, rất ít khi anh nói ra những câu vô nghĩa đến thế. “Sao thế, có tâm sự hả?”.

- “Không có gì”.

- "... Đừng có giấu, tôi không thể giúp cậu được sao?". Dương Đồng Lâm buông mấy túi đồ xuống, trông thế này mà khá nặng.

- "Đúng là không có gì mà". Lâm Tĩnh Lam từ nhỏ đã cứng đầu.

- "Thôi nào, cậu không biết tên tôi là gì sao? Tôi là Dương Đồng Lâm. Dương, Đồng, Lâm". Cô cố phát âm rành rọt từng chữ một, "Cho nên tôi chắc chắn rất hiểu cậu, đó là những lời tiên đoán mà bố mẹ để lại cho tôi"(9).

Những lời đó là Dương Đồng Lâm buột miệng mà nói ra, xưa nay cô vốn vẫn là người nhanh mồm nhanh miệng. Nhưng khi vừa nói xong, cô mới cảm thấy nghĩ ra sao và có lý lẽ thế nào, Dương Đồng Lâm, Dương Đồng Lâm, lẽ nào cô thực sự có tình cảm với anh chàng kia rồi sao?

Lâm Tĩnh Lam cũng có cảm giác rất thú vị, trái tim nặng trĩu của anh giờ đang cảm thấy có chút thư thái, rồi anh đem mọi chuyện kể lại vắn tắt cho cô nghe. Dương Đồng Lâm cố nén những cảm giác hỗn độn trong lòng, thành thật khuyên anh: "Chị ấy nhiều tuổi hơn cậu, cậu sao có thể biết được áp lực mà chị ấy phải chịu lớn đến thế nào? Hai người khó khăn như vậy mới ở được với nhau, sao đến bây giờ cậu mới mất kiên nhẫn?"

- "Có lẽ vì không dễ để đến được với nhau, cho nên càng thấy lo lắng... có lẽ người không có lòng tin không phải là cô ấy, mà là tôi". Lâm Tĩnh Lam dần dần sáng tỏ vấn đề.

- "Tôi cũng là con gái, tôi cũng lớn hơn cậu...". Dương Đồng Lâm ngập ngừng giây lát, cảm thấy cách nói thế này không được hay, liền đổi cách nói, "Tôi nghĩ rằng lòng chị ấy rất kiên định, chỉ là đang chờ đợi một thời điểm thích hợp mà thôi. Về mặt tình cảm, cần phải có sự tin tưởng ở cả hai phía, như thế mới có thể lâu dài được. Cái đầu này của cậu nghĩ về những số liệu, ký hiệu thì còn được, chứ nghĩ về những vấn đề như thế này thì vẫn còn kém lắm".

Lâm Tĩnh Lam nghe được những lời này liền nở một nụ cười, anh cũng dần dần bình tĩnh trở lại. “Cậu ở đâu? Để tôi giúp cậu xách đồ về”.

Dương Đồng Lâm vội cầm lấy hai túi đồ của cô, “Không phải phiền cậu đâu, tôi đang ở khu trước mặt kia thôi, tạm biệt!”.

Phụ nữ thật là một động vật kỳ lạ, mà lại là sự kỳ lạ đa dạng nữa chứ, do đó với mỗi người khác nhau lại có những đáp án khác nhau. Một đám lá trước mặt anh bị trận gió cuốn tung lên, anh bất giác nghĩ đến nụ cười của Kỉ Hoa Ninh. Hoa Ninh khi mười lăm tuổi, Hoa Ninh khi đã hai mươi lăm tuổi... hình bóng cô đã khắc sâu và trong cuộc đời anh, ở mãi trong đó, chưa bao giờ mất đi.

Nếu là Dương Đồng Lâm... Giờ anh lại có thể tiếp tục nghĩ đến câu hỏi đó. Anh thích cô ta, nhưng đơn giản chỉ là thích mà thôi, đó là thứ tình cảm giữa những người bạn tốt. Thì ra quan hệ khác giới đôi lúc thật là phức tạp, đó là một thứ khó nắm bắt, ngay chính bản thân cũng không thể nhận ra. Nhưng hôm nay, anh đã ngộ ra nhiều điều hơn trước.

Một vài ý niệm hình thành trong lòng anh. Anh hiểu rằng anh vẫn chưa đủ chín chắn, sâu sắc để làm một người đàn ông thực sự, hướng hồ là người phụ nữ mà anh yêu, người hơn anh năm tuổi. Anh cần phải nâng cấp bản thân, thay đổi bản thân, như vậy mới có thể có một ngày trừ bỏ được những lo lắng trong cô.

Năm ngày sau khi Lâm Tĩnh Lam đi, Kỉ Hoa Ninh cảm thấy cuộc sống thật vô nghĩa. Ngồi ở công ty, nghe tiếng chuông điện thoại đổ dồn, ngồi nhìn cảnh người người qua lại tấp nập trên đường, hay những lúc ngủ một mình trong đêm vắng, cô đều có cảm giác mất mát.

Khi ăn một món ngon không có ai để khoe, một ngày làm việc mệt mỏi không có người quan tâm, cũng không có một ai thích ăn một món đồ

giống hệt như cô, thích xem một loại phim giống hệt như cô, chẳng ngại nhả cho cô những tin nhắn chẳng có nội dung gì vào mỗi đêm.

Tiểu Lam, sao anh lại bỏ đi? Đêm ngày nhớ anh, rồi cô không ngừng tự giày vò bản thân. Nhớ đến tối hôm đó, cô quay đầu nhìn lại, áo khoác của anh phất phơ trong gió lạnh. Chính là trận gió đó đã cuốn Tiểu Lam của cô đi mất. Từ nhỏ đến lớn đều là học sinh xuất sắc, có thể nói người lữ hành cô độc đó đã thể hiện mình một cách xuất sắc với nhân gian, chẳng lẽ anh quên mất trách nhiệm của mình hay sao?

Cái tâm làm khổ cái đầu, những thứ tình cảm không tên làm cho đầu óc Kỉ Hoa Ninh mấy ngày trời cứ u u minh minh. Cuối cùng Lâm Tĩnh Lam cũng đã trở về vào cuối tuần, trước tiên cô ôm lấy anh, giống hệt như lúc nhỏ cô nhốt anh vào trong phòng. Chỉ có điều anh không còn sợ cô như hồi còn là đứa trẻ con. Khi anh nhìn cô với cặp mắt trong veo, cô chẳng biết nói gì, chỉ ôm chặt lấy anh.

Lâm Tĩnh Lam hơi giật mình, vốn cứ nghĩ rằng cô sẽ rất tức giận, cũng có thể sẽ giả vờ chẳng thèm quan tâm. Lần này, thực sự anh đã có chút dao động, định từ bỏ và giấu kín tình cảm của mình, và cũng muốn xem bản thân có vị trí như thế nào trong trái tim cô, cho nên ngay cả điện thoại cũng không thèm mang theo người. Thực ra ngày thứ hai sau khi ra đi, anh cũng đã lên mạng ở nơi anh du lịch, gửi cho cô một tin nhắn rằng anh đã đi du lịch, không cần lo lắng, buổi tối anh liền lên đường trở về. Chỉ đáng tiếc là tất cả cô đều không đọc. Sau đó, vì anh gặp một người quen cũ ở một thành phố nọ, vì người này quá nhiệt tình nên anh đã ở lại đó hai ngày.

- “Xin lỗi, làm em phải lo lắng rồi”.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve và kéo cô vào trong vòng tay mình, chỉ có ông trời mới biết được rằng trong mấy ngày qua anh đã muốn trở về như thế nào, trở về để nhận lỗi, để lại được ôm ấp thân hình thơm tho ấm áp của cô.

Cô không nói gì, anh hiểu rằng cô đang đợi lời giải thích của anh.

- “Lần này lỗi là do anh. Trong lúc em đang đầu tắt mặt tối như thế, anh lại đứng ngoài cuộc, như người xa lạ. Đúng là anh lo sợ, anh sợ rằng em không chịu giới thiệu anh vì trong lòng em không chịu thừa nhận anh, sợ rằng càng lúc em càng coi sự kết hợp khác người này của chúng ta có vấn đề”. Đối diện với người yêu đang lo lắng, người đàn ông không nên bủn xỉn lời hứa của mình.

- “Chúng mình quá hiểu nhau, hiểu nhau đến mức có những lúc không cần dùng lời cũng có thể hiểu được đối phương đang nghĩ gì. Anh đem tình yêu của em cất giữ trong từng mạch máu, trong mỗi ngày bình thường nhất. Có những lúc anh không thể không suy nghĩ, rằng anh thích cái cảm giác hạnh phúc rất đổi bình thường này, thế còn em thì sao? Em có nghĩ rằng mình đã quá vội vàng với mối quan hệ của chúng ta, và rồi dần biến tình yêu thành một cái gì đó khác đi? Chúng ta nên yêu nhau như thế nào, vượt qua con mắt soi mói của hầu hết mọi người bằng thái độ như thế nào? Anh nghĩ là mình không nên cáo biệt rồi mới đi, anh chỉ muốn đến một nơi nào thật xa trong thành phố để suy nghĩ cho kỹ càng, để lòng mình lắng xuống. Xin lỗi em, Hoa Ninh”.

- “Nói xong chưa?” Kì Hoa Ninh lạnh lùng ngắt lời, rồi từ từ tiến lại, đôi mắt đen nhánh, trong sáng của cô nhìn Lâm Tĩnh Lam trừng trừng.

- “Vẫn còn, vẫn còn rất nhiều rất nhiều. Ví như, ngay từ nhỏ đã yêu em rồi...”.

Chưa nói hết câu, đôi vai anh đã bị cô kéo xuống, đôi môi mềm mại của cô đã sát lại với anh, hôn anh mãnh liệt. Anh quá bất ngờ trước hành động đột ngột này của cô, đến khi có phản ứng yếu ớt thì cô đã quay người bỏ đi.

Chính phong cách mạnh mẽ, tự tin đáng yêu này của cô đã khiến anh vừa yêu, vừa lo lắng.

- “Nếu đã yêu anh, thì không việc gì phải lo lắng, chẳng lẽ anh thực sự không xứng làm chỗ dựa cho em hay sao? Có lẽ anh không chủ động, sự tùy tiện của anh làm em hiểu lầm, anh có thể thay đổi”.

- “Em muốn nói, em không sợ những điều bình thường đơn giản. Chỉ cần hai người bên nhau, cho dù những vụn vặt của cuộc sống cũng chỉ tăng thêm phần thú vị mà thôi. Tình yêu giống như một khu vườn chỉ cần chúng ta – điểm ban đầu không thay đổi, thì tình yêu sẽ bao quanh, nhốt chúng ta trong đó. Em tin rằng chúng ta chỉ có thể ngày càng hạnh phúc, vì... em không thể sống thiếu anh”.

Hai người ôm hôn nhau. Tình cảm âm ỉ sau một thời gian gián đoạn vì chia cách lại được hâm nóng trở lại. Trong cuộc sống hối hả này, bạn có bao giờ tự hỏi, người bạn yêu thương nhất là ai? Có lúc nào bạn đã coi nhẹ việc đền đáp lại những gì người kia đã dành cho mình? Nghe nói điều quan trọng trong tình yêu không phải là tìm được một người hoàn mỹ, mà là tìm được một người phù hợp, sau đó sẽ cố gắng cùng người đó tạo lập một mối quan hệ hoàn mỹ. Họ sẽ rất hài lòng với sự lựa chọn của họ.

Tàu chở dầu nổi tiếng Kenosha đến thành phố S, nó sẽ hoạt động phục vụ nhân dân trong hai tuần, tin tức này như một cơn gió lành, nhanh chóng được truyền đi khắp nơi. Những cảnh sắc tươi đẹp trên sông đó khiến người ta đua nhau tìm đến, chi phí trong thời gian vui chơi tại đó có thể khiến cho những viên chức phải toát mồ hôi. Có những người yêu nhau muốn đến đó tận hưởng cảm giác lãng mạn một lần, người vẫn độc thân cũng muốn đến đó một lần để giao lưu, tóm lại là nơi mà lòng người hướng tới, trong một thời gian đã gây nên cơn sốt.

Thế là, những hoạt động vui chơi thư giãn đó nhanh chóng bị đồn thổi thành một nghi thức hết sức thiêng liêng của tình yêu, suốt một tuần liền,

Kỉ Hoa Ninh nhận được không biết bao nhiêu là đơn từ, giấy tờ xin nghỉ phép.

“Chị Queenie, năn nỉ đấy, honey nhà em có lẽ sẽ cầu hôn em!”.

“Chị Ninh, khó lắm em mới có một cơ hội mời cô ấy...”.

“Queenie, chị và ông xã...”.

Kỉ Hoa Ninh nhìn cả chồng đơn thư xin nghỉ, than dài. Mọi người đều đi cả rồi, công việc ai làm? Nhưng mỗi khi phải đối mặt với người xin nghỉ, mà đều là những người rất thân thiết, cô đều chỉ biết tí mắt cười và ưng thuận. Mọi người đều nói, Queenie là lãnh đạo tốt bụng nhất công ty, người xinh, tính tình cũng tốt, đúng là người hoàn mỹ.

Chỉ có trời mới biết, trên đời này làm gì có người hoàn mỹ? Con người ai cũng có mặt hạn chế nhất định.

Tám giờ rưỡi tối, điện thoại bàn đổ chuông, là Lâm Tĩnh Lam, “Vẫn chưa về à? Gọi điện thoại không được, hay hết pin rồi?”.

Cô nhìn điện thoại, quả nhiên. Lại nhìn góc phải phía dưới của màn hình máy tính. Đã muộn thế này rồi.

- “Có một số việc gấp, nhân sự lại thiếu... bạn quá nên quên cả giờ giấc”.

- “Chắc vẫn chưa ăn cơm hả?”. Trong sự lo lắng ầm áp ấy hàm chứa một sự quan tâm khó có thể xem nhẹ, cộng thêm với một lời trách cứ nhẹ nhàng.

- “Này... lát nữa phải về đấy”... “Được rồi, em biết rồi, không phải lo căng ạ... dạ, bye”.

Kỉ Hoa Ninh xoa xoa lưng, tiếp tục phấn đấu. Nhìn phòng làm việc vắng tanh, ai phát cho mình một tấm giấy chứng nhận người tốt đây?

Một giờ sau Kỉ Hoa Ninh rời khỏi trụ sở công ty, trời đã tối mịt. Cô mệt mỏi xoa xoa đầu, một bóng người rất quen thuộc đang đi tới trước mặt.

- “Anh đến đưa em đi ăn”. Anh nói.

Chẳng cần nhiều lời, lòng cô thấy ấm áp khi cô có được anh chàng bạn trai nhỏ bé của cô – thế giới này tuyệt đối tồn tại chỉ có một không hai – Tiểu Lam của cô. Anh hỏi cô vì sao gần đây lại bận như vậy, cô liền nói ra nguyên nhân của tình trạng này.

Ở quán ăn, anh gấp thức ăn cho cô, lại than thở: “Em đấy... nhưng trước mặt người ta thì lại nói không nổi những lời từ chối thỏa đáng”.

- “Em không hiểu, muốn có bộ mặt nghiêm khắc, kết quả lại toe toét cười”. Kỉ Hoa Ninh tỏ vẻ cam chịu.

- “Từ nhỏ đã rất ít khi nghe em nói không”. Lâm Tĩnh Lam nhấp một ngụm nước uống có sắc chanh, “Thuận theo mọi người thì càng nhận được nhiều quan tâm, chú ý, đúng không?”.

- “Em biết mà... anh hiểu em”.

- “Ừ, có một lần nghe chuyện hồi nhỏ của em, anh đã hiểu chút ít. Hoa Ninh, đừng sợ, sẽ không có ai bỏ rơi em nữa đâu... mặc kệ em nói lời không bao nhiêu lần, anh vẫn sẽ không rời xa em, được chưa?”.

Kỉ Hoa Ninh thở phào, đôi mắt trong veo, gạt đầu.

Cuối tuần, Lâm Tĩnh Lam hẹn Kỉ Hoa Ninh đi dạo. Cô có chút hoài nghi: Một người coi trọng công việc như Tiểu Lam, sao tự dưng lại muốn

đi dạo? Hai người mặc cùng màu cùng kiểu, rất phù hợp và đẹp, khiến cho nhiều người phải chú ý.

Cô tự hào cầm tay Lâm Tĩnh Lam, cô liếc nhìn những người con gái vừa hâm mộ, vừa đổ kị bên cạnh cô: Xem này, xem này! Nhìn cái gì mà nhìn, anh ấy là của tôi, kiểu gì thì kiểu tôi cũng không bao giờ nhường cho người khác.

Cô cố ý nắm tay anh chặt hơn. Lâm Tĩnh Lam cúi đầu, “Sao thế hả?”.

“Chẳng sao cả”. Cô kiễng chân hôn lên môi của anh, nhìn những ánh mắt bên cạnh vẫn chưa rời hai người, lòng cô thích thú. Cuối cùng thì cô cũng đã nghĩ thông suốt rồi, mặc kệ con mắt của người đời có nhìn mình như thế nào. Trong thế giới trước mắt, chỉ có hai người họ, hai người yêu nhau. Chỉ cần họ bằng lòng, cả thế giới sẽ chỉ còn biết chấp nhận hai người bọn họ, chỉ có vậy mà thôi.

Hai người đi đến một cửa hàng bách hoá lớn. Lâm Tĩnh Lam đưa cô đến nơi bán đồ nữ trang, cô ngờ vực hỏi: “Muốn mua quần áo cho người ta hả? Không cần đâu, em...”.

- “Hôm nay không phải là mua quần áo cho em”. Anh nhoẻn miệng cười hiền từ, “Đi thử trang phục mà em thích đi! Sau đó đem trả món đồ không thích hợp đó cho người bán hàng, nói với người đó “tôi không mua”.”

Cô đành để anh kéo đến khu buôn bán, người bán hàng tíu tít mời cô vào mua hàng, cô vừa “ề ề à à” trả lời, vừa liếc nhìn ánh mắt của người vệ sĩ là anh.

Lấy mấy bộ quần áo để thử, một bộ áo trùm toàn màu đen khiến cô trông vừa già vừa nghiêm khắc, nhưng người bán hàng vẫn không tiếc lời khen đẹp, nói cô mặc bộ này trông rất thon thả, eo nhỏ, chân dài, những phần béo phì đều bị giấu đi hết.

Thế giới này là vậy, người bán hàng thì luôn nói ngon nói ngọt, nói đen thành trắng. Cô cởi bộ đồ ra, liếc nhìn ánh mắt chờ đợi của Lâm Tĩnh Lam, cứng rắn nói: “Thật không phải... tôi nghĩ bộ quần áo này không hợp với tôi...”.

Không nghe thấy tiếng thở dài bức tức như trong lòng vẫn tưởng tượng. Người bán hàng chỉ thất vọng nhận lại bộ y phục, rồi sau lại nhẹ nhàng nói: “Không sao, mời chọn tự nhiên ạ”.

Cô ngạc nhiên quay sang nhìn Tiểu Lam, anh đang mỉm cười nhìn cô. Nói “không” một cách hợp lý có vẻ cũng không quá khó nhỉ?

Trên đường trở về, Kỉ Hoa Ninh có một cảm giác thoải mái mà xưa nay cô chưa từng trải qua, giống như lần đầu tiên trong đời thành thực với chính bản thân mình. Lâm Tĩnh Lam nói: “Em có thể lừa được tất cả mọi người, nhưng bản thân mình thì lừa không nổi. Em có thể đáp ứng được yêu cầu của tất cả mọi người, nhưng không phải lúc nào cũng thực sự hài lòng. Cuối cùng kết quả như thế nào? Chỉ mình em là không vui. Kỳ thực từ chối một cách hợp lý, người bình thường sẽ hiểu thôi”.

Cô quay một vòng, nói to với trời cao: “Tôi không yêu Tiểu Lam – đó là điều không thể!”.

Yêu nhau mà chẳng ngại ánh mắt của những người xung quanh, thật hạnh phúc biết bao!

Buổi tối, hai người ăn cơm ở nhà họ Lâm. Lâm Đồng Hạ cười tíu mắt nhìn mọi người nói: “Hai đứa sao ăn mặc giống nhau vậy, giống như đôi bạn tình thế, ra ngoài đường người ta chắc sẽ cho rằng hai đứa là một đôi đấy!”.

Lâm Tĩnh Lam liếc nhìn Kỉ Hoa Ninh, cô mỉm cười gật đầu. Anh thành thật nói: “Mẹ, nếu như nói con và Hoa Ninh là một đôi thật... mẹ sẽ nghĩ sao?”.

Lâm Đồng Hạ buông đôi đũa trên tay xuống, Kỉ Hoa Ninh cũng giắt mình buông đũa xuống theo, nhìn bà với vẻ lo lắng. Chỉ thấy bà nghiêm nét mặt nói: “Nếu là đúng như thế, có lẽ mẹ sẽ không chấp nhận... Nhưng, sao có thể như thế được, có phải không, Hoa Ninh?”.

Bốn người trên bàn ăn, thì có hai người đang bị vây hãm bởi mây đen mờ mịt.

Trong cuộc sống, Kỉ Hoa Ninh là người mạnh mẽ. Thành tích làm việc ưu tú, hào phóng, nhân phẩm và dung mạo đều hài hoà, năng lực làm việc cao, làm người khác phải ngưỡng mộ. Nhưng trong tình cảm, không biết từ lúc nào cô đã bị Lâm Tĩnh Lam dắt đi.

Người nhỏ hơn cô năm tuổi như Lâm Tĩnh Lam, với tài năng trời phú, lớn lên cùng cô, có một tương lai xán lạn phía trước. Cô đã từng nghĩ rằng anh là một cậu bé, xưa nay không biết thế nào là tình cảm, nhưng không ngờ rằng tình yêu của anh lại trong sáng và sâu sắc đến vậy, dần dần bao vây cô, cuối cùng tràn ngập thế giới của cô.

Anh dạy cho cô rằng tình cảm nên trong sáng; anh dạy cô dũng cảm đối diện với chính bản thân mình; anh dạy cô phải biết từ chối... Đúng là một cậu bé trông có vẻ khờ khạo như vậy, nhưng lại đem đến cho cô ánh sáng suốt bao nhiêu năm qua. Kỉ Hoa Ninh mỉm cười, mắt không rời khỏi Lâm Đồng Hạ và Lâm Vũ Hiên, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang bị bàn che khuất của Tiểu Lam.

- “Là thật thừa di, hiện giờ cháu với Tiểu Lam là một đôi”.

Trước đó Lâm Vũ Hiên vẫn tưởng hai đứa đang đùa, chỉ mãi chú ý vào việc ăn uống. Đến lúc này, ông cũng ngừng lại, “Hai đứa không phải đang trêu đùa với di, chú đấy chứ hả? Di chú lớn tuổi rồi, đầu óc không còn được nhanh nhẹn như mấy đứa đâu”.

Kỉ Hoa Ninh chưa bao giờ cảm thấy bản thân có can đảm như lúc này, “Đúng vậy đấy thưa chú, cháu xác nhận. Cháu xin lỗi vì đã không sớm thưa lại với dì, chú, là vì chúng cháu muốn tìm một cơ hội thích hợp, và cũng là muốn cho cả hai người bọn cháu xác định tư tưởng cho kỹ càng”.

Lâm Đồng Hạ không thay đổi nét mặt, “Hoa Ninh, dì chú đều rất quý cháu, coi cháu như con trong nhà. Dì chú biết cháu từ bé đã là một đứa bé ngoan, là chị gái tốt của Tĩnh Lam. Nhưng, hai đứa giờ lại nói với dì, chú là đang tìm hiểu nhau... hai đứa chẳng phải cách nhau tới năm tuổi hay sao? Con gái nhiều tuổi hơn con trai, đó là một khoảng cách khó có thể lấp đầy. Cháu nói cho dì biết có phải là cảm xúc nhất thời của tuổi trẻ? Cháu thực sự nghĩ rằng hai đứa phù hợp để đến với nhau sao?”.

Hai người trẻ tuổi nhìn nhau một lát, gương mặt cả hai người đều tươi tắn, trẻ trung, hai mắt nhìn nhau cười. Kỉ Hoa Ninh gật đầu, “Cháu đã suy nghĩ rất lâu, nghĩ cháu và Tiểu Lam rút cục có ở được với nhau hay không? Đúng như dì đã nói, cháu nhiều tuổi hơn Tiểu Lam”. Cô ngại ngùng nở một nụ cười, “Người khác nói gì, mấy năm qua cháu cũng đã nghe được ít nhiều, nhìn thấy ít nhiều. Cũng có lúc không phải là không do dự, chỉ là hiện tại không thể rời xa nhau được. Cháu và Tiểu Lam từ nhỏ đã như hình với bóng, từ có tình cảm chuyển thành tình yêu, cũng không có ai nghĩ rằng lại tiến triển thuận lợi như vậy. Cháu muốn nói rằng cháu đã khẳng định rồi, chỉ là thấy có lỗi với dì chú, một thời gian dài do dự không dám nói với dì chú, làm phụ lòng tin tưởng của dì chú, cháu xin lỗi”.

Lâm Vũ Hiên im lặng ngồi chờ phản ứng từ phía vợ, Lâm Đồng Hạ cũng lặng lẽ ngồi nhìn con trai, “Tĩnh Lam, con mới hai mươi ba tuổi, từ nhỏ đã là người hướng nội, ít tiếp xúc với con gái, con thực sự tin rằng sau này con sẽ không hối hận với lựa chọn hiện nay của con chứ?”.

Lâm Tĩnh Lam vốn là người hướng nội, ngay đến bố mẹ cũng không dám khẳng định là hiểu con trai mình như lòng bàn tay. Lúc đó, anh lặng lẽ

gật đầu, “Hoa Ninh đã nói hết những gì con muốn nói rồi, con chỉ cần cô ấy”.

- “Chỉ cần cô ấy, ngay cả bố mẹ cũng không cần chứ gì?”. Lâm Đồng Hạ trợn mắt, trông như sắp ném đũa tới nơi.

- “Bà nó...” Lâm Vũ Hiên nhìn vợ và con, không biết là nên bênh ai.

Trong lòng Kỉ Hoa Ninh đã chuẩn bị đến phương án xấu nhất, nhưng vẫn chưa thể lường hết tình hình. Tính cách cô cố nhiên vẫn còn nhiều hạn chế, nhưng cũng là người tương đối cố chấp. Vẫn còn nhớ hạ quyết tâm đi du học nước ngoài, những việc mà cô đã quyết thì sẽ cố làm cho bằng được. Nghĩ đến đó, cô nắm chặt hơn bàn tay của Tiểu Lam.

Trong lòng Lâm Tĩnh Lam thoáng lo lắng, cảm thấy tay Hoa Ninh càng lúc càng xiết chặt, cảm thấy cô đang thúc giục mình. Đúng lúc đang định mở miệng nói gì đó, mẹ anh bỗng nhiên thu đôi đũa, mặt mày bình thường trở lại.

- “Ha ha, con trai ngốc, con thật là có phúc đấy!”.

Ba người còn lại không kịp tiếp nhận chuyển biến đột ngột đó, ngây cả ra. Lâm Đồng Hạ nở một nụ cười, “Từ nhỏ mẹ đã nhận ra tâm sự của con trai ngốc rồi! Ngay từ hồi còn đeo bím cơ, chẳng có hứng thú gì với mọi thứ xung quanh, nhưng chỉ cần nhìn thấy chị Hoa Ninh một cái, là mồm miệng lại ê ê a a ngay! Từ nhỏ tới lớn, có khi nào là không lẻo đẻo theo chân chị Hoa Ninh chứ?”.

Bị mẹ tố cáo với Kỉ Hoa Ninh như vậy, Lâm Tĩnh Lam hơi bối rối, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng ngượng ngập.

- “Trước đây, khi bố mẹ và ông bà Kỉ kết hôn, đã nói đùa với nhau là muốn làm thông gia, nhưng chẳng ngờ dì và bố cháu đã nhâm, cháu hơn con trai dì tới năm tuổi. Khi đó hai người hơi tiếc rẻ một chút, nếu như con

là con gái, còn cháu là con trai thì còn dễ giải quyết, chứ như thế này thì đúng là không có duyên với nhau rồi! Mẹ biết con có tình cảm với Hoa Ninh, nhưng con gái nhà người ta chẳng lẽ không để ý sao chứ? Mẹ cứ nghĩ là sau một thời gian tương tư thì con sẽ thôi không như vậy nữa, cho nên muốn giới thiệu bạn cho Hoa Ninh. Thật không ngờ con cũng thật sự có chút bản lĩnh, thật không hổ là con trai của mẹ!”

Lâm Vũ Hiên dờ khóc dờ cười vỗ về Lâm Tĩnh Lam. Phụ nữ trong nhà thì bà ấy lớn nhất, đúng là bá chủ Lâm Đồng Hạ.

“Tất cả những điều bố hỏi khi nãy, là sợ các con nhất thời rung động, sau này lại hối hận. Cả hai con bố đều yêu quý, đều đau lòng, đều không muốn đứa nào phải khổ sở. Nếu số phận hai đứa từ nay về sau đã kết hợp làm một, thế thì càng phải suy nghĩ cho kỹ, đúng không? Thấy hai đứa kiên định như vậy, bố yên tâm rồi! Hai đứa vừa rồi có phải nghĩ rằng mẹ không đồng ý không? Ha ha, mẹ các con diễn không tồi chút nào phải không?”.

- “Suýt nữa đã bị mẹ dọa chết đấy”. Lâm Tĩnh Lam cũng đang lúng túng, nhưng mặt mày cũng đã bắt đầu tươi tỉnh, mọi người thoải mái trở lại.

- “Bố vẫn còn chưa chúc phúc cho các con”, Lâm Vũ Hiên cướp lời nói, “bố chúc mừng hai đứa, hai con”.

Bốn người cạn chén. Uống cạn để kết thúc tất cả.

Đầu óc hai người trở nên trống rỗng và tối tăm sau thành quả từ trận chiến vừa rồi, về đến nhà Kỉ Hoa Ninh, họ lại đem chuyện đó nói lại với Giang Vân. Vốn cứ nghĩ rằng Giang Vân cũng sẽ giống như Lâm Đồng Hạ chấp nhận cho hai người đến với nhau, nhưng không ngờ bà mắng Lâm Tĩnh Lam ngay trước mặt mọi người, rồi nói mình muốn được nghỉ ngơi, hôm sau nói tiếp.

Kỉ Hoa Ninh dùng mắt ra hiệu cho Lâm Tĩnh Lam trở về. Khi anh ra về, cứ liên tục ngoái đầu lại, Giang Vân không ngần ngại đóng sầm cánh

cửa lại, dành cho anh ngọn lửa ác ý.

Cả một gia đình mới: Dì Giang Vân hiền lành, chú Tô Mạo hiền lành, cô em gái khó chịu Tô San, lại còn cả Kỉ Hoa Ninh, người từng là niềm tự hào, yêu quý nhất nữa, mới đầu thì cứ tưởng họ có thể cùng sống với nhau hoà thuận, thân ái, không ngờ gặp phải “quả bom” lớn thế này. Là anh không tốt, lẽ ra anh nên vẽ ra một chiến lược trước bố mẹ vợ tương lai. Lâm Tĩnh Lam thực sự hối hận, chỉ còn biết chờ Hoa Ninh thuyết phục dì Giang.

- “... Bạn trai mà con nói thì ra chính là Tiểu Lam? Không được! Việc này dù có nói thế nào cũng không được!”. Giang Vân rất cố chấp, cho dù Kỉ Hoa Ninh nói thế nào bà cũng nhất quyết không đồng ý để hai người qua lại với nhau, “Đổi ai cũng được, ví như ông sếp họ Uông của con, hay là cái anh anh giám đốc gì đó mà dì Lâm muốn giới thiệu cho con, chứ như thằng bé con đó, mẹ không đồng ý!”.

- “Mẹ”, Kỉ Hoa Ninh nhìn bà với ánh mắt vừa cương quyết, vừa như van nài, “Mẹ biến thành người cố chấp như vậy từ bao giờ vậy hả?”.

- “Mẹ xưa nay vốn vẫn là người cố chấp, thì sao nào? Trước sau đều không được!”. Giang Vân và con gái không ai chịu ai, việc này Tô Mạo không tiện tham gia, Tô San cũng chỉ khoanh tay ngồi một bên vừa ăn vặt, vừa xem đấu nhau.

Kỉ Hoa Ninh cảm thấy nói cứng không xong, chẳng bằng dùng lời mềm mỏng: “Mẹ, mẹ chê Tiểu Lam còn ít tuổi, không thể dựa dẫm, việc này con biết. Nhưng cứ thử nhìn ở các khía cạnh khác, anh ấy cũng có những ưu điểm riêng. Ví như công việc của anh ấy rất tốt, thu nhập cũng...”.

- “Công việc của nó có gì mà tốt?... Không cố định!” Khi mà trong lòng đã có sẵn ý định chê bai một người nào đó, những điểm ngày thường

coi là ưu điểm thì nay lại chuyển thành nghịch mắt.

- “Mẹ nghe con nói đi mà. Anh ấy chăm chỉ, không phá phách ở bên ngoài, con rất yên tâm; anh ấy đối với con rất tốt, luôn hết lòng hết dạ với con; điều quan trọng nhất là, chúng con từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, anh ấy rất hiểu con, con nghĩ về điểm này thì những người đàn ông khác không thể có được”.

- “Con khẳng định nó không có khuyết điểm?”

- “Chỉ cần là người, ai là không có khuyết điểm chứ? Đừng nghĩ rằng quen biết bao nhiêu năm như vậy, con và anh cũng có thể cãi nhau được. Chỉ là, con nói là chọn lựa, không đơn giản chỉ là chọn lựa một con người, mà còn là lựa chọn cùng nó đi gây dựng một mối quan hệ biết yêu thương chăm sóc lẫn nhau, có lẽ người phù hợp chỉ có mình anh ấy”.

Giang Vân buồn bã, không nói gì nữa, một lát sau, mới tiếp tục nói: “Mẹ không phải là phong kiến, nếu như không phải là thật sự không phù hợp, mẹ sao lại phản đối quyết liệt đến thế này? Con giờ đã không còn trẻ nữa, đợi đến khi con lớn tuổi hơn chút nữa, cậu ta cũng trưởng thành hơn, con có nghĩ tới không?”.

Kỉ Hoa Ninh không nhịn được, “Những lời lẽ nực cười này mẹ nói sao mà giống dì Lâm thế? Không hổ là chị em tốt! Đương nhiên là con đã nghĩ tới những vấn đề này, con không phải là người bồng bột, mẹ cũng biết điều đó mà. Nếu như sau này... sau này thực sự có một ngày như thế, con nghĩ rằng, chỉ cần bỏ rơi anh ta là xong sao? Con rất độc lập, không phải là loại phụ nữ hoàn toàn dựa dẫm vào đàn ông. Huống hồ, con tin tưởng vào lựa chọn của con, cũng hy vọng mẹ có thể chúc phúc cho chúng con”.

Giang Vân thở dài, lặng lẽ đi về phòng của bà. Tô Mạo nhẹ nhàng vỗ về bờ vai của Kỉ Hoa Ninh an ủi, “Bà ấy không phản đối có nghĩa là cơ bản đồng ý rồi, đừng sẽ khuyên nhủ bà ấy, yên tâm đi, đừng ủng hộ các con”.

Kỉ Hoa Ninh gượng cười, “Vâng, cảm ơn dưỡng”.

Tô San thấy trận chiến hay ho đã kết thúc, nhảy chân sáo vui mừng trước tai họa của người khác, “Đây là cái giá của việc ăn cỏ non đấy mà”. Bị Kỉ Hoa Ninh xua đuổi, cô ta chạy vội về phòng.

Tuy có khó khăn, nhưng cô tin rằng mẹ cuối cùng sẽ hiểu và ủng hộ cho sự chọn lựa của mình, nhưng con đường này rút cục phải đi mất bao lâu đây? Cô chỉ biết, cô sẽ không hối hận, nhưng đúng là cô rất ít khi nghĩ tới chuyện sau này.

Báo với bề trên chuyện này, đương nhiên không thể quên Kỉ Như Cảnh. Mấy ngày sau họ liền cùng nhau đến gặp ông, Hà Vân Yên thì nhiệt tình như người thân lâu ngày không gặp, Kỉ Như Cảnh lại tỏ vẻ thờ ơ. Sau khi thẳng thắn nói chuyện với ông như đã định, Kỉ Như Cảnh luôn rất tôn trọng lựa chọn của con cái, liền mỉm cười chúc phúc hai người. Khi trở về, bố con nhà họ Kỉ lại nói chuyện qua điện thoại, Kỉ Hoa Ninh lại hỏi bố có phải gần đây gặp chuyện không vừa lòng? Ông thở dài nói thêm vài câu.

Hà Vân Yên là người thích so bì với người khác, thấy đồng nghiệp nhiều đồ đẹp cũng đòi mua cái này cái kia. Kỉ Như Cảnh chỉ là một kỹ sư bình thường, lấy đâu ra tiền để mua cho bà nay là một chiếc túi hàng hiệu, mai là đôi giày đắt tiền...? Khi không tránh khỏi tranh chấp, bà có đạo lý của riêng mình: Khi xưa lúc họ mới kết hôn, cũng từng nghĩ tới việc phải có một đứa con, nhưng lúc đó Kỉ Như Cảnh đã bốn mươi mấy tuổi rồi, thực sự không đủ sức để nuôi một đứa con từ tấm bé đến khi lớn khôn. Làm thế với con cái, với Kỉ Hoa Ninh đều không công bằng. Hà Vân Yên tức giận, nói như vậy thì đối với bà là công bằng sao? Bà cũng là một người đàn bà, lại không có một đứa con của riêng mình!

Một người phụ nữ trẻ trung như bà, phần lớn là phấn đấu vì con cái. Nhưng đối với bà mà nói, Kỉ Như Cảnh thường xuyên đi công tác xa, bà lại

không có con cái, bà còn điều gì để chờ đợi đây? Đến lúc muốn kiếm tiền thì bị ngăn trở. Thế là, ngày ngày cãi cọ, đó cũng là điều khó tránh.

- “Trước kia, khi sống cùng với mẹ con, đồ dùng đều hết sức đơn sơ, nếu như không phải là đã cũ hỏng, có lẽ chẳng có thứ nào được như những thứ mà con đang nhìn thấy bây giờ”. Kỉ Như Cảnh thành thật nói trong điện thoại.

- “Bố, bố hối hận sao?”.

Kỉ Như Cảnh dường như đang cười, “Hối hận thì có gì tốt chứ? Con người ta bất cứ lúc nào cũng phải có sự chuẩn bị cho những việc mình làm. Nghe nói mẹ con hiện giờ rất hạnh phúc, như thế bố cũng yên tâm rồi. Bố vừa nói, trong hoàn cảnh chưa đến mức quá xấu, nếu con hối hận, có khi sẽ càng làm mọi việc tồi tệ hơn. Yên tâm đi con gái của bố, khi tất cả qua đi, con sẽ phát hiện được nửa kia của mình cũng đáng yêu. Hạnh phúc của con mới là hạnh phúc của bố”.

Kết thúc cuộc điện thoại, Kỉ Hoa Ninh cảm thấy sống mũi cay cay. Cho đến lúc này, cô đã không còn canh cánh trong lòng chuyện bố mẹ ly dị nữa, nhưng hôn nhân của ai mà không nảy sinh những vấn đề chứ? Cô cũng hy vọng bố tìm được hạnh phúc riêng, như thế mới hoàn hảo. Đã lấy nhau nhiều năm rồi, vì sao không thể giữ gìn được tình cảm thuở ban đầu? Câu hỏi này cứ quẩn lầy cô suốt một thời gian dài.

Nhưng Lâm Tĩnh Lam lúc này lại rất vui vẻ, anh tổng kết lại lần đầu ra mắt bố mẹ vợ. Mong muốn họ hoàn toàn chấp nhận anh, có lẽ phải cần thêm một chút thời gian. Nhưng để nhận được sự thông cảm và giúp đỡ của người đi trước, hai người cảm thấy như vừa thoát khỏi một áp lực lớn. Viễn cảnh trước mặt dường như chỉ còn lại con đường lớn, tươi đẹp mà thôi.

Nhưng Lâm Tĩnh Lam vẫn còn chưa hiểu, hạnh phúc trong lòng anh với hạnh phúc mà Kỉ Hoa Ninh tưởng tượng, có một số điểm khác biệt.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Thể Hiện Của Tình Yêu

Yêu được phân thành rất nhiều loại, tình yêu là một loại trong số đó; hình thức của yêu cũng được chia thành nhiều loại, thành công hoặc được chúc phúc cũng chỉ là một loại trong số đó mà thôi.

Việc Lâm Tĩnh Lam và Kỉ Hoa Ninh qua lại với nhau, có thể hình dung như việc rẽ mây thấy ánh mặt trời. Ánh mặt trời bị che lấp bởi tầng tầng lớp lớp mây mù, cuối cùng cũng đã vượt qua được muôn vàn cản trở, đem ánh sáng ấm áp chiếu sáng khắp mọi nơi. Tình yêu cũng vậy, sau khi vượt qua đủ loại trở ngại, ánh sáng tươi đẹp cuối cùng cũng sẽ xuất hiện.

Không lâu sau, sinh nhật lần thứ hai mươi chín của Kỉ Hoa Ninh cũng đã tới. Thời gian vô tình đã mài giũa cô từ một cô gái kiêu căng, cứng đầu thành một người phụ nữ chín chắn. Khuôn mặt cô xinh đẹp và kiêu hãnh, ăn nói khéo léo, có một công việc với thu nhập cao, tất cả những điều đó xem chừng đều hoàn hảo nhưng có một điều là cô đã sắp ba mươi tuổi rồi.

Đối với một người phụ nữ mà nói, danh từ ba mươi thực sự là một tấm thiệp khủng bố rợn người. Trong mâm cỗ sinh nhật đó, con gái của Tần Di Giang là Vương Niệm Niệm đã năm tuổi, đúng vào cái tuổi nghịch ngợm, hiếu động, cứ chạy tới chạy lui khắp nơi. Tạ Khải Đạt cũng sắp kết hôn, từng người từng người cứ như những viên đạn hồng đẹp đẽ, đến đây để đùa giỡn với cô.

Nisha và Jack đã quay trở về nước Anh đăng ký kết hôn. Kỉ Hoa Ninh mừng vì khi trước đã “se duyên” cho họ, rồi lại may mắn được thấy cảnh họ gắn bó với nhau bằng pháp lý.

Đối tượng thu hút sự chú ý của mọi người nhiều nhất lúc đó, đương nhiên là Lâm Tĩnh Lam, người lần đầu tiên chính thức được giới thiệu là “bạn trai”. Kỳ thực mấy người ngồi ở đó đều đã từng quen biết anh, nhất là thời kỳ học cấp ba, đối với “cậu em” của Kỉ Hoa Ninh này, mọi người cũng biết chút ít. Bỏ qua chuyện về Giang Viễn Ảnh, bông hoa chung tình của trường lại đến với anh trai trẻ ở tuổi này, thật khiến người ta phải mở to mắt mà nhìn.

Nhưng thời gian thì vẫn cứ trôi, cậu học trò của ngày xưa nay đã trở thành một anh chàng đẹp trai tới mức mà nhiều cô gái mới nhìn đã phải chết mê chết mệt. Nghe nói hai người bọn họ đã quen nhau hơn hai mươi năm, nhìn vẻ lịch lãm của anh ta, nhiều người không khỏi có chút hoài nghi rằng tình cảm của hai người rồi cũng sẽ thành hư không hay không.

“... Happy birthday to you, happy birthday to Queenie...” trong lời hát của các bạn bè, Kỉ Hoa Ninh nhắm mắt cầu nguyện. Đến khi bài hát kết thúc, ánh đèn sáng rực bỗng nhiên vụt tắt, Vương Niệm Niệm sợ quá gọi mẹ toáng cả lên. Tần Di Giang vội ôm cô bé vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cô con gái, đang bối rối thì cô nhìn thấy một bóng người nhẹ nhàng đến bên Kỉ Hoa Ninh, trong chốc lát cô đã yên tâm trở lại.

Kỉ Hoa Ninh ban đầu cũng hơi giật mình, nhưng sau đó nghĩ rằng chuyện này có thể do một số người bạn bày đặt ra để dọa mình, góp vui với mọi người trong ánh nến le lói. Lâm Tĩnh Lam mặc một bộ quần áo màu trắng, toàn thân giống như một khối ngọc, anh ngồi yên lặng như vậy, kiêu hãnh giống như một hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, yên lặng hệt như một vị tiên bị giáng xuống trần gian đã lâu không được hưởng hoá, ánh lửa le lói trong đôi mắt anh nhẹ nhàng dao động.

Giống như một nhà ảo thuật, không hiểu anh lấy ở đâu ra một cây đàn violon, những âm thanh nhẹ nhàng, dịu dặt, khoan thai từ đó phát ra.

Anh học kéo violon từ khi nào vậy? Kỉ Hoa Ninh cười híp cả mắt, nhìn ngăm người bạn nhỏ thần kỳ đó, giống như vừa tìm được một viên ngọc quý. Với đôi tai chuyên nghiệp của cô, khả năng kéo violon của anh còn lâu mới sánh được với khả năng chơi piano, có lẽ là mới học chưa lâu, nhưng không kéo sai âm luật, có vẻ như cũng đã tập luyện khá cẩn thận. Nghĩ đến đây, lòng cô vừa ấm áp, vừa hạnh phúc.

Bản nhạc Lâm Tĩnh Lam đang chơi, Kỉ Hoa Ninh đã nghe rất nhiều lần. Cô vẫn còn nhớ khi anh chín tuổi, đã dám khiêu chiến với cô, muốn cùng hợp tấu với cô bằng thứ nhạc cụ mà cô vẫn luôn kiêu hãnh – violon, khi đó khúc nhạc mà họ hợp tấu cũng chính là khúc Thành phố trên không mà Lâm Tĩnh Lam diễn tấu lúc này. Anh nói với cô, đây là bản nhạc đầu tiên họ chơi chung; anh nói với cô, năm tháng có trôi đi, họ vẫn ở bên nhau; anh nói với cô, năm tháng luân hồi, anh rất vui vì hai người đã ở đây, người có duyên có thể ở với nhau mãi... Phải rồi, cô đã nghe ra rồi, nghe rõ rồi, trong tiếng nhạc không lời, từng chữ, từng chữ một, rồi nhẹ nhàng bị hút theo những ngón tay thon dài của anh.

Bản nhạc kết thúc, bàn tiệc im lặng, mọi người đều im lặng chờ đợi. Lâm Tĩnh Lam nhẹ nhàng đến bên Kỉ Hoa Ninh, “Violon quả là khó học, anh học đến ngheo cả cổ”.

Mọi người ngạc nhiên. Cứ tưởng anh sẽ quỳ xuống trước mặt cô rồi lấy ra một tặng vật gì đó, không ngờ vừa mở lời lại nói ra một câu vô thưởng vô phạt như vậy. Kỉ Hoa Ninh cười, “Muốn chơi hay được như em, phải về luyện thêm mười năm nữa!”.

Vẫn còn nhớ à? Khi một cậu nhóc vừa thở hỗn hển, vừa cố sống cố chết định vượt mặt một cô bé, cô bé liền dành tặng cho cậu một bộ mặt khó coi: Tiểu quỷ, muốn đuổi kịp chị hả? Còn lâu nhé!

Cậu bé ngằn ngại gãi gãi đầu: Giống như thiên sứ thế, sao vừa mới cái chớp mắt đã thành một ác ma rồi?

Năm lên năm tuổi, anh muốn học chơi một thứ nhạc cụ có thể cùng với violon của cô hợp tấu; chín tuổi, khả năng dùng piano của anh đã có thể phối cùng với tiếng violon của cô. Trời ban cho anh thông minh, cũng ban cho anh chăm chỉ, anh đã dùng trọn mười năm mới có thể chiếm được trái tim của ác ma đó, thiên sứ đó.

Anh đưa chiếc violon đã lên dây đến trước mặt cô, quỳ một chân, “Lần sau có muốn hợp tấu một bản với anh không? Vẫn còn lần sau nữa, lần sau sau nữa...”.

Không biết có ai reo khe khẽ: “Xem chiếc vĩ đàn này, chiếc nhẫn!”.

Quả nhiên, một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp được buộc ở phía cuối của chiếc vĩ dùng để kéo đàn, khi tiến gần ánh nến nó phát ra ánh sáng lấp lánh, giống như một ánh sao trong màn đêm mênh mông, ánh sáng làm người ta phải đổ dồn sự chú ý vào nó.

Kỉ Hoa Ninh hơi bất ngờ vì chưa lường hết sự việc, nhìn chiếc nhẫn kim cương mà không biết nói gì. Cô nhìn Tiểu Lam cầm cây đàn với chiếc nhẫn kim cương, ánh mắt như sâu hơn, chớp khẽ, cô đã do dự.

Cũng không phải là chưa từng nghĩ tới việc kết hôn, chỉ là mỗi lần nghĩ tới, kết quả thường là chẳng nghĩ được nhiều. Cô là mẫu phụ nữ mạnh mẽ điển hình, công việc tốt đã đáp ứng đủ những yêu cầu của cuộc sống. Cô giờ chẳng còn thiếu thứ gì, thậm chí không thiếu cả tình yêu, cô may mắn có được rất nhiều thứ mà người khác phải ngưỡng mộ. Quả nhiên chẳng ai ngờ được, trong lòng cô lại sợ hôn nhân. Nhìn thấy bố mẹ mình trước đây đã từng yêu nhau như thế nào, cuối cùng lại mỗi người đi một con đường. Càng đáng sợ hơn khi cả hai người lại một lần nữa đắm đầu vào vực sâu của tình yêu. Nếu như trước khi kết hôn họ biết bạn đời sau này sẽ chia tay mình, thậm chí lại tiếp tục chấp nhận sống tới đầu bạc răng long với một người khác, vẫn có người nói câu “Con đồng ý” mà không thấy hối hận hay sao?

Hôn nhân không phải là con đường quan trọng mà người người đều phải đi qua. Đối với một số người nó là chiếc cầu độc mộc, đối với một số người khác nó lại là con đường lớn đẹp đẽ.

Cho nên, hôn nhân đối với cô mà nói, chỉ như một tờ giấy trắng, chẳng có chút ý nghĩa gì. Không phải là cô không tin tưởng Tiểu Lam, chỉ là tự nhiên thấy vô nghĩa, cần gì phải cùng với một người nào đó đi hết một chiếc cầu độc mộc chật chội chứ? Có người đã đi; có người đi đến giữa cầu thì hoang mang dao động; cũng có người đã rơi vào khoảng không bao la.

Cô nhẹ nhàng nhận lấy violon từ tay anh, nhưng vẫn để chiếc vĩ ở lại trên tay anh. Anh nhìn ánh mắt cô, dường như vẫn còn có ý muốn hỏi vì sao.

Cô nói: “Lần sau em sẽ hợp tấu cùng anh; lần sau nữa, rồi lần sau sau nữa cũng được. Chỉ là chiếc vĩ này quá nặng, hiện giờ em vẫn chưa đủ sức để kéo nó”.

Lâm Tĩnh Lam vẫn giữ nguyên phong độ. Anh đứng dậy, gỡ chiếc nhẫn ra, rồi đặt nó vào tay cô, rất dứt khoát.

- “Anh có thể đợi em. Nhất định sẽ có một ngày anh tự tay đem nó cùng tất cả hạnh phúc dâng tặng cho em”.

Kỉ Hoa Ninh chỉ biết mỉm cười cảm động, hơi xấu hổ. Lâm Tĩnh Lam không tỏ vẻ bối rối, chỉ là có chút gì đó hơi hối hận. Hối hận điều gì? Hối hận là không biết đã làm thế nào mà có thể khiến cô nói “không” trước bao nhiêu cặp mắt nhìn mình trừng trừng.

Mạnh Thiên Phàm nghe Nisha kể Kỉ Hoa Ninh từ chối lời cầu hôn của bạn trai, rất quan tâm tìm hiểu cận kề tình hình. Anh không thật hiểu hành động lần này của cô, hỏi cô có phải đã có người đàn ông khác, cô khẳng định là cô không có.

Thế thì vì sao? Anh thực sự không hiểu... Anh từng có Như Quân, anh từng nghĩ rằng sẽ yêu thương bao bọc cô ấy, chăm sóc cho cô ấy suốt đời suốt kiếp, nhưng không biết rằng hai người vốn không đi chung một con đường. Nếu như có thể, anh mong muốn dành cho cô hẳn một cái nhà, một gia đình hạnh phúc, một tờ giấy chứng nhận kết hôn, đó là lời hứa và trách nhiệm của một người đàn ông.

- “Nếu cậu ta yêu em, tất nhiên sẽ hy vọng em lấy cậu ta”. Anh nói với Kỉ Hoa Ninh như thế này, “Hôn nhân là một sự cam kết của người đàn ông đối với người đàn bà. Tuy nó không thể khiến em phát tài, cũng không thể khiến em trẻ thêm vài tuổi, nhưng đó là một thứ lễ vật vô cùng quý báu. Nói đi cũng phải nói lại, cậu ta đã hứa với em rồi, vì sao lại không thừa nhận cậu ta, như thế có công bằng không?”.

- “Nhưng mà, em không phải không bằng lòng, mà là muốn đổi một phương thức khác”.

- “Một phương thức, nếu như nó không đúng, sao có thể tồn tại hàng mấy nghìn năm, phổ biến khắp thế giới? Anh không cố vũ luân lý hôn nhân, nhưng anh nghĩ rằng là người thì nên trải qua giai đoạn đó. Không có ai nói sau khi kết hôn em nhất định sẽ hạnh phúc hay không hạnh phúc, nhưng chí ít thì em cũng đã nỗ lực, không hối tiếc. Bài bác khả năng hạnh phúc đối với bản thân đã là một sự tàn nhẫn, đối với người yêu mình sẽ càng tàn nhẫn hơn”.

- “Về mặt lý luận thì em nói không lại anh, em nhận thua”. Kỉ Hoa Ninh chấp hai tay, cười toe toét, “Thật không ngờ ông bác sĩ non choẹt như anh mà cũng nói được những câu có chút ý nghĩa đấy, có khi vào một ngày nào đó anh thất nghiệp có thể xách va ly đến làm bạn làm ăn với em được đấy”.

“Đương nhiên rồi, anh là người từng trải mà”. Mạnh Thiên Phàm dương dương tự đắc, xem vẻ mặt có vẻ rất khoái chí, “Năm đó, anh nói hộ

lời của Viễn Ảnh, cũng là hy vọng hai người không có mắc phải sai lầm. Trước sau anh vẫn tin rằng, ở đời chỗ nào chẳng có chuyện xa cách rồi lại tương phùng? Tạo cơ hội cho mấy người, để rồi mấy người lại để cơ hội tuột mất. Buông xuôi rồi, lại gặp một người khác; lại buông xuôi, quả nhiên lại có thể gặp gỡ... cho đến cuối cùng, em sẽ có cái gì? Chỉ là hư không mà thôi”.

“Đúng đúng đúng, sư phụ, tiểu nữ bái phục bái phục”. Kỉ Hoa Ninh chấp tay, “Thế thì xem ra lần này em chắc phải lấy chồng rồi?”.

“Anh là anh lớn, hy vọng em được vui vẻ. Ít nhất là, không thể vì bản thân sợ hãi mà chạy trốn một số chuyện, thứ tâm lý này không đúng, không bình thường”.

Kỉ Hoa Ninh hiểu ý của anh, “Yên tâm, em hiểu mà”.

Mạnh Thiên Phàm yên tâm ra về. Quen biết cô, là qua Viễn Ảnh, hơn cả tình cảm bạn bè, cũng hơn cả sự hiếu kỳ. Kết giao với người bạn này, đó là do duyên phận định trước, thậm chí cô không còn thường xuyên liên lạc với Viễn Ảnh nữa, ngược lại anh lại trở thành bạn tốt của cô.

Không thể nói là anh không có tình ý với cô. Nhưng, anh tình nguyện quan tâm đến cô với tư cách của một người anh trai, giúp đỡ cô, cùng cô chia sẻ cuộc đời này. Có một số người, rõ ràng là hấp dẫn chúng ta, nhưng vĩnh viễn không có điểm chung. Giống như hiện tại, như vậy là đủ rồi.

Trong thời gian này, tức sau khi Kỉ Hoa Ninh đã trưởng thành, là những ngày tháng nhận được sự quan tâm của rất nhiều người bạn. Trên mạng, qua di động, lại còn xuất hiện mấy bà mỗi không mời mà đến, xem ra mọi người ai ai cũng quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của cô. Cô soi gương, vuốt ve đôi má trắng như trứng gà bóc của mình: Lẽ nào phụ nữ độc thân ba mươi tuổi lại gặp nhiều rắc rối như vậy?

Tần Di Giang – một hình mẫu về một bà chủ gia đình, “Tớ thật sự không hiểu, có gì mà phải sợ chứ? Cậu xem, tớ kết hôn khi mới từng đó tuổi. Giờ Niệm Niệm đã sắp sáu tuổi rồi, cuộc sống của tớ chẳng phải vẫn rất tốt đó sao? Ai nói là sẽ có tan vỡ? Mà cậu nghe tớ nói này, sinh con sớm thì hồi phục sớm... tuy rằng với trường hợp của cậu giờ không còn là sớm nữa rồi, nhưng nền tảng của cậu tốt, có lẽ vẫn còn kịp... Cậu xem tớ sinh con sớm, giờ chẳng phải vẫn trẻ trung như mười năm về trước sao?...”.

Chấp nhận, những lời này càng thấy ý đồ lăng xê một bà chủ gia đình.

Amanda thì dọa: “Kết hôn thì có gì mà phải sợ? Coi lại mình xem, sắp ba mươi tuổi rồi đấy! Ba mươi đấy ạ!”.

Kỉ Hoa Ninh bật tai, hai tiếng “ba mươi” giống như một cột sóng âm thanh lớn, xuyên thẳng vào màng nhĩ của cô, “Mấy năm nữa thôi, sẽ chẳng còn ai thèm để mắt tới em nữa đâu, tin không? Cứ xem xem, những người ngày xưa theo đuổi em, có phải từng người, từng người một đã lấy vợ, tạo dựng sự nghiệp cả rồi không? Tuy chị thất bại trong hôn nhân, nhưng chị không chùn bước. Chẳng phải em đã từng khuyên chị, ý nghĩa của cuộc đời là đi tìm kiếm hạnh phúc, là sáng tạo hạnh phúc đó sao? Cho nên chị quyết định sẽ tích cực tìm kiếm. Huống hồ, giờ chị đã có con gái ở bên cạnh! Hiện giờ quan hệ giữa chị và Nini rất tốt, mỗi khi nó đi học đều muốn hôn chị rồi mới đi, mỗi khi chị đi làm về...”.

Chấp nhận, những lời này càng nói càng rõ ý đồ khoe con của một bà mẹ lý tưởng.

Nisha ở tận nước Anh cũng nói chuyện với Kỉ Hoa Ninh qua điện thoại video, “Queenie, cậu đã giúp chúng tớ đến với nhau, sao cậu lại không thể tự tạo dựng cho bản thân và Lam? Tớ thấy anh ấy rất tốt, vẻ ngoài đẹp trai, tuổi đời lại trẻ... tuy anh ta không biết nấu ăn, nhưng đàn ông có giá trị hay không, không thể nhìn ra được qua việc bếp núc... cứ như Jack ấy, anh ấy rất tuyệt, anh ấy thực sự rất tuyệt vời, anh ấy...”.

Chấp nhận, những lời này càng nói càng cho thấy cảm giác hạnh phúc của một người phụ nữ được đem lại bởi vẻ bề ngoài của người đàn ông, chứ không phải ở bản chất của anh ta.

Chris thì lại thích thêm dầu vào lửa, nói với cô bằng vẻ mặt đáng ghét, “Cái gì? Anh biết em sẽ không vứt anh để lựa chọn cậu ta, đúng không Queenie? Xem này, có phải đúng là anh vẫn tốt hơn không?...”.

Tô San không hiểu sao lại có câu nói hay thế này, “Chị không lấy chồng là tốt nhất, đợi thêm đôi năm nữa, đến lúc tôi có thể lấy chồng được, tôi nhất định sẽ nhờ chị làm phù dâu. Ha ha, phù dâu ba mươi tuổi...” Đúng là lòng dạ hiểm ác.

Chấp nhận, cô càng tin tưởng rằng những người này muốn đến để phá bĩnh.

Điều khiến Lâm Tĩnh Lam không thể ngờ tới là, Dương Đồng Lâm nhắn cho anh một tin nhắn trên QQ: Bạn đồng nghiệp, thực lòng chúc anh sớm chiếm lại được trái tim của cô ấy... Còn nữa, không phải khi nào những người gặp nhau cũng có thể đến được với nhau. Vì thế, hãy biết quý trọng hiện tại, biết quý trọng duyên phận không dễ có của tương lai nhé!

Dương Đồng Lâm phải suy nghĩ rất lâu mới quyết định bóp chết những rung động mới manh nha của mình. Từ chỗ còn hoang mang, trốn tránh, cuối cùng cô cũng đã hạ quyết tâm. Vốn dĩ cô không phải là người thích tranh đoạt, càng không phải là người thích bị lôi cuốn vào những mối quan hệ phức tạp, không rõ ràng. Cô tin rằng sẽ có một người, đối tốt với cô chỉ đơn giản vì cô là Dương Đồng Lâm, hạnh phúc mà cô cần thật đơn giản.

Có lẽ con người tên là Dương Đồng Lâm cũng không thật nhất quán nhỉ? Cô nhoẻn miệng cười, rồi tắt máy tính, ánh sáng ngoài cửa sổ thật rực

rõ. Ai nói nhất định cô phải hiểu một người? Đôi lấy một người hiểu cô, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Vẻ đẹp của thế giới này là ở chỗ nó không hoàn mỹ. Và lại có lẽ vì có một số điều còn hối tiếc, cuộc đời của mỗi con người chúng ta mới có thể hoàn chỉnh được.

TÌNH MUỘN

Dạ Vi Lan

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Sinh Trước Yêu Sau

Đối với người vợ, người chồng ngoài việc là một người tình, còn có thể là người cha, lại có lúc cũng giống như đứa con. Khi bạn mệt mỏi, anh ấy sẽ trở thành cảng tránh gió cho bạn; khi anh ấy mệt mỏi bạn sẽ đem đến cho anh ấy bờ vai mềm mại nhất.

Vào một ngày mấy tháng sau sự kiện cầu hôn, Kỉ Hoa Ninh nhận thấy một điều rất nghiêm trọng là “người bạn tốt” của mình đã khá lâu rồi không đến thăm.

Không, không phải là... có rồi sao... trên thực tế, một người tương đối thông minh trên một số mặt nhưng lại ngốc nghếch lạ thường trong một số mặt khác.

Cầm tờ giấy chứng minh mực đen giấy trắng trên tay, cô ngần ngừ ngồi trên ghế. Sao lại có rồi thế này? Lẽ nào là lần đó... thực sự đã kết trái rồi sao? Cô mệt mỏi cắt tờ giấy ghi kết quả xét nghiệm và một số giấy tờ liên quan đến công việc cắt vào cặp, bước từng bước chậm chạp rời phòng làm việc.

Những cơn gió thu se lạnh khê khàng tấp qua mặt đường như làm cô tỉnh táo hơn đôi chút. Nếu như không phải ngày hôm đó đôi cô nam quả nữ bọn họ – tại căn phòng mà cả hai người đều rất quen thuộc của Lâm Tĩnh Lam; nếu không phải ngày hôm đó mưa giăng đầy trời, màn đêm đen kịt; nếu như đôi mắt anh không long lanh như ánh sao, lưỡi của anh, những ngón tay của anh giống như mang theo lửa, khiến cho từng tắc da thịt đều như bị thiêu đốt khi nó rờ tới...

Vòng tay ái ân của anh ôm trọn thân thể cô, khiến cơ thể cô thốn thức. Tình dục thực sự là một thứ đáng sợ, không nếm thử thì không sao, nhưng một khi đã vượt qua giới hạn, quả thực sẽ khiến con người ta bước vào một vực thẳm mà muôn đời không thể thoát ra được. Cô đã rũ bỏ tất cả sự nghiêm trang, anh đang ở vào tuổi sung sức nhất, trong ánh chớp mọi lời nói đều tỏ ra thừa thãi. Cứ mỗi lần kề sát vào nhau, là mỗi lần băng lạnh dần bị lửa nóng làm tan chảy, không nhớ rõ được quá trình, chỉ còn lưu lại một vài vết thâm tím. Quên hết cả trời đất, cũng chẳng còn nghĩ được việc phải phòng tránh.

Đây không phải là vận tốt đến mức nên mua vé số. Kỉ Hoa Ninh xoa xoa cái bụng nho nhỏ, trong đó thực sự đang có một sinh mệnh sao? Đứa bé đó... là con của cô và Tiểu Lam.

Có cần đứa con này hay không? Tuổi của cô đã sắp vượt qua tuổi ham mê lý tưởng nhất, hơn nữa nếu phá thai thì hậu quả sẽ rất khó lường. Thế thì chỉ còn một con đường duy nhất có thể đi – chấp nhận làm đám cưới.

Cô lơ mờ nhận ra rằng đó có thể là một âm mưu được hoạch định kỹ lưỡng. Ngày hôm đó, thời gian đó, trường hợp cụ thể đó, con người cần thận như Tiểu Lam... tất cả dường như đều lần lượt tuân theo một quỹ đạo đã được đặt trước. Lòng cô rối bời.

Trong giấc mơ, một đứa bé còn đỏ hỏn giương đôi mắt đen long lanh nhìn mình trừng trừng. Đôi mắt tròn tròn, cái miệng chúm chím, cái thóp phập phồng, khiến cho cô có cảm giác thân thuộc.

Ai, giống ai?

Đúng rồi, giống anh, rất giống anh... không, đó chẳng phải là anh sao? Đó là anh mà cô nhìn thấy khi cô năm tuổi... giấc mơ hỗn loạn, khiến cô tỉnh giấc.

Dường như trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đó, cô đã quyết định cần có anh, muốn có anh. Sao cô lại có thể tàn nhẫn đến mức muốn chối bỏ anh, dù rằng chỉ là trong ý nghĩ?

Và đêm đó, cô đã ngủ thật ngon giấc. Khi ánh trăng nhàn nhạt chiếu đến giường cô, cô đặt bàn tay mềm mại và ấm áp của mình lên bụng, áp tay lại hứng lấy ánh trăng vàng vọt ấy.

Tuy nhiên cô không kể chuyện này cho bất cứ ai biết. Cô yêu đứa con này, cô yêu cha của đứa bé, nhưng cô không có cách nào thuyết phục được bản thân phải gắn bó ba người lại với nhau thông qua một tờ giấy.

Khi con người ta cố chấp thì cần gì tới lý do?

Giang Viễn Ảnh và Văn Vịnh Tâm thi thoảng cũng có qua lại với nhau. Có lúc là anh đến nhà họ Văn thăm bệnh, có lúc cô gửi cho anh một mẫu tin nhắn, thường thường là một mẫu truyện vui, hoặc là vài lời than thở về cuộc đời. Giang Viễn Ảnh cảm giác không dễ gì mở được cánh cửa trái tim của cô gái này, nhưng dưới vẻ bề ngoài lạnh nhạt của cô là một trái tim nồng nhiệt yêu đời. Anh rất vui khi bệnh tình của cô đã qua cơn nguy khốn, lại còn muốn một lần thử mời cô đi chơi. Mang theo sự phấn chấn, anh lên xe trở về nhà, anh nhớ đến những lời Tạ Khải Đạt nói với anh qua điện thoại, rằng bạn trai của Kỉ Hoa Ninh đã cầu hôn với cô rồi.

Một tiếng than thở không thành lời. Vừa mới chớp mắt, mười năm đã lặng lẽ trôi qua. Nhớ đến cái hôn vừa chứa đựng ham muốn, vừa rụt rè đó, vai nam chính trong ký ức đã chuyển cho người khác. Lại nghĩ đến mỗi tình trước, không phải là chưa bao giờ từng thổ lộ, nhưng gương mặt cô lạnh lùng như một tảng băng, chẳng hề để cho anh dù chỉ là một tia hy vọng. Rất lâu sau anh mới biết, điểm mở đầu cũng đã là điểm kết thúc của anh. Huống hồ, giờ đây khi nghĩ đến cô, lòng anh có cảm giác như dòng nước ngừng chảy – thời gian, thời gian thực sự có thể cuốn trôi đi tất cả.

Chỉ là không ngờ, thực sự không ngờ rằng, cuối cùng cô đã chọn anh ta – một thằng nhóc mà khi họ ở gần nhau thì hẳn ta còn chưa cao tới vai anh. Lúc đó anh ta quay người trừng mắt lườm anh, đến giờ Giang Viễn Ảnh vẫn còn nhớ. Thì ra, ánh mắt đó giống như một lời cảnh cáo: Đừng có ăn hiếp Hoa Ninh của tôi! Lúc đấy sao anh không nhìn ra điều đó chứ?

Về đến nhà họ Giang, bà Giang và bà Mẫn đang nói cười hỉ hả, ông Mẫn đang ngồi bên cạnh uống trà. Giang Viễn Ảnh chào hỏi mấy người đó, nghe thấy trong cuộc nói chuyện có nhắc tới các chữ “kết hôn”, “rượu mừng”, “con cháu”. Anh hiểu rằng hai bên bố mẹ đang hứng chí, muốn hoạch định tương lai cho hai đứa con. Bà Mẫn rất ngưỡng mộ một nhân tài như Giang Viễn Ảnh, bà Giang cũng đánh giá cao những biểu hiện xuất sắc của Mẫn Lạc Lạc, công việc lý tưởng, quan trọng nhất là thuộc dòng dõi nhà làm nghề y.

Một đời anh đã quen với việc làm theo sự sắp đặt của bố mẹ. Họ đã dồn tất cả tâm huyết để dạy dỗ anh, anh tuân theo ý của bố mẹ cũng là điều nên làm. Nhưng nếu chỉ cần thêm một lần không phát biểu ý kiến nữa, rất có thể anh sẽ bị đưa đến bàn tiệc cưới, rồi bị đưa thẳng vào động phòng hoa chúc – cả quá trình anh hoàn toàn không phải lo lắng gì. Đối mặt với những người thuộc thế hệ trước, anh chẳng dám mạnh mẽ, chỉ nói nhỏ một câu: “Mẹ, con về phòng trước đây”. Bỏ qua cái tên Mẫn Lạc Lạc và ánh mắt kinh ngạc của mấy người ngồi đó, anh rời khỏi nơi đang làm anh phiền não đó.

Mẫn Lạc Lạc là công chúa trong mắt người khác, nhưng trong mắt anh còn không bằng một cô gái xấu xí ven đường. Cô không biết trái tim anh đang ở nơi nào, cũng không biết anh có qua lại với Văn Vịnh Tâm, chỉ là cam tâm tình nguyện đi theo sự sắp đặt của cha mẹ.

Trong chuyện tình cảm, tâm hồn cao quý cũng có thể có tỳ vết. Cho nên cuối cùng cô cũng không thể chấp nhận được cách ăn nói của anh, chỉ một lúc sau, cô vội vội vàng vàng kéo bố mẹ về.

Ngày hôm sau, Giang Viễn Ảnh tỏ ra rất nghiêm túc bày tỏ không đồng ý kết hôn, đương nhiên là nhận được phê bình “tối mặt tối mũi” cùng với tiếng thở dài của bố mẹ. Tuy nói là thời đại đã thay đổi, nhưng hôn nhân môn đăng hộ đối, lợi ích phải đặt lên trên hết, rồi mới đến chuyện yêu hay không yêu. Người già có mong muốn gì? Chẳng phải là muốn cho con cái làm ăn thuận lợi, tiền đồ càng ngày càng rực rỡ hay sao?

Mẫn Lạc Lạc hẹn gặp anh, hỏi anh tại sao lại xử sự như vậy, khiến cô và cha mẹ của anh phải mất mặt. Đó là lần đầu tiên Mẫn Lạc Lạc nổi giận với anh, hình tượng cái gì chứ? Anh ta chẳng mảy may đếm xỉa gì đến mình! Ý thức về giá trị của bản thân cuối cùng cũng giúp Mẫn Lạc Lạc chiến thắng những nguyên tắc luôn luẩn quẩn trong cô, lần đầu tiên có đủ dũng cảm để phản kháng. Giang Viễn Ảnh tự thấy những lời cô nói là đúng, nên không có ý kiến gì. Nói cho cùng, anh và Mẫn Lạc Lạc không có thù oán gì với nhau, chỉ là những con người được kết nối với nhau bằng mối quan hệ lợi ích.

Lời đã nói xong, Mẫn Lạc Lạc muốn quay đầu ra về, lời nói còn vương chút gì đó hậm hực. Giang Viễn Ảnh cũng không mấy quan tâm, quay người bỏ đi. Đi được vài bước, bất chợt linh cảm: Có phải cô ấy đã khóc? Anh quay đầu lại, mái tóc thẳng phủ lên thân hình nhỏ nhắn đang rung lên nhẹ nhẹ. Một bước, hai bước, bàn tay đưa lên che mặt...

Một thứ tình cảm không tên ập đến trong lòng, anh vội chạy lại, giữ lấy cô, “Thật xin lỗi, tôi...”.

Đôi má hồng nhạt của Mẫn Lạc Lạc chan chứa hai hàng nước mắt. Đó là lời than trách không lời mà bất cứ một người đàn ông nào khi nhìn thấy đều phải động lòng.

Giang Viễn Ảnh giữ lại áy náy, bật ra một câu: “Tôi xin lỗi”.

Lâm Tĩnh Lam phát hiện giấy xét nghiệm trong phòng Kỉ Hoa Ninh, đồng thời còn có ghi chép về thời gian sinh dự kiến. Anh kinh ngạc, lúc này có lẽ cô đã đến bệnh viện rồi! Anh vội vã rào bước.

Lẽ nào cô thật sự không muốn kết hôn với anh, thậm chí đến con của cô, cô cũng không thêm?

Khi những suy nghĩ đó xuất hiện trong đầu, anh vô cùng đau khổ. Lòng anh thì cầu mong mau mau chóng chóng đến được bệnh viện, nhưng đến lúc nhìn thấy bóng Kỉ Hoa Ninh đi ra, mặt anh tái đi, thất thần.

Trái tim anh như rơi thẳng xuống đáy vực sâu, thì ra cô đã giết chết đứa con rồi!

Thời khắc đó, Lâm Tĩnh Lam thực sự không thể miêu tả nỗi tâm trạng hiện tại của mình. Ngay đến nỗi đau không được cô yêu cũng không thể so sánh được với nỗi đau của anh lúc này, đau khổ và thất vọng. Anh nhìn cô đang đi đến với ánh mắt lạnh lùng, cho đến khi hai ánh mắt chạm nhau.

Kỉ Hoa Ninh rõ ràng đã hơi bị giật mình, “Tiểu Lam... anh sao thế, sao anh lại tới đây?”.

- “Con... có phải đã không còn rồi?” Nét mặt Lâm Tĩnh Lam xem chừng cũng chẳng khác hơn nét mặt cô là mấy, đôi mắt bị kích động chứa đầy đau thương và oán hận. Anh cứ từng bước, từng bước áp sát cô, giọng điệu vừa nghiêm khắc, vừa lạnh lùng.

Kỉ Hoa Ninh cúi đầu xoa xoa bụng, khi cô ngẩng đầu lên, cũng là lúc mọi kinh ngạc kết thúc. Cô để lộ một thứ cảm xúc rất khó tả, “Nếu em nói là đúng, thì anh sẽ thấy thế nào?”.

Lâm Tĩnh Lam dường như định thốt ra mấy tiếng ậm ừ rồi ngồi thụp xuống, đau khổ ngược đầu lên. Kỉ Hoa Ninh nghĩ, nhìn bộ dạng dữ tợn hiện giờ của anh, rút cục thì con quan trọng hay là mình quan trọng, nếu như

mình thực sự vứt bỏ đứa con này thì anh ta sẽ bỏ rơi mình hay sao? Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ vừa rồi của Tiểu Lam, cô mới hiểu rằng cô đã quá cả nghĩ.

Cô vội chạy đến bên anh, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai, “Lam, con vẫn còn, vẫn còn, còn ở trong đây này...”.

Lâm Tĩnh Lam nhìn cô, nỗi đau thương trong ánh mắt chuyển thành niềm vui khôn xiết, “Thế mà anh cứ tưởng... tốt quá rồi, tốt quá rồi!”.

Anh ôm chặt cô, dường như lúc này có một sợi dây vô hình buộc chặt họ lại với nhau, rồi đưa họ đến một thế giới mới. Kỉ Hoa Ninh khẽ nhúc nhích trong vòng tay của anh, anh lo lắng hỏi: “Sao rồi, sao mà mặt mũi tái mét thế?”.

“Mấy ngày nay em thấy bụng nhâm nhâm đau, nên sắp xếp thời gian đi khám. Bác sĩ nói thai của em không được khoẻ, nếu như chăm sóc không tốt...”, có thể dễ non, phần sau của câu nói nếu nói ra sợ anh lo lắng, nên cô không nói nữa.

Quả nhiên, Tiểu Lam xoa xoa bụng cô, rồi lại vuốt ve má cô, “Thế thì phải làm thế nào? Có muốn ăn gì không để anh đi mua”.

Cô nhìn anh, rồi lại cười. Từ “ông xã” bất chợt xuất hiện trong đầu cô. Một anh chàng vụng về, một sinh linh bé nhỏ sắp chào đời, trong cái thế giới này, họ là những thứ hiện hữu mà cô yêu quý nhất. Một gia đình, ba nhân khẩu, niềm vui lần đầu được làm cha, làm mẹ... nhìn Tiểu Lam, có cái vẻ ngốc nghếch của thời trẻ con, có lẽ cũng bởi lần đầu tiên được làm cha.

Đối với người vợ, người chồng ngoài việc là một người tình, còn có thể là người cha, cũng có lúc lại giống như đứa con. Khi bạn mệt, anh ấy sẽ trở thành cánh tránh gió của bạn, là một cây cổ thụ đầy yên ổn và vững chắc; khi anh ấy mệt mỏi, bạn sẽ đem đến cho anh bờ vai êm ái nhất, ôm

anh ấy trong lòng hệt như một đứa bé, nhẹ nhàng vỗ về. Gia đình, nó tồn tại để duy trì một cuộc sống bình yên, trật tự.

Cô vỗ nhẹ bờ vai anh, “Chúng ta về nhà thôi”.

“Tuân lệnh”. Lâm Tĩnh Lam giơ tay lên ngang trán, làm bộ giống một người lính cấp dưới tuân lệnh cấp trên, rồi vội vội vàng vàng đưa cô tới điểm đỗ xe.

Vừa về đến nhà, Kỉ Hoa Ninh đã có cảm giác tình cảm thân thiết giữa cô với Tiểu Lam vừa rồi bị một nhát chổi quét sạch – cô bị cấm cửa rồi. Lâm Tĩnh Lam không những bắt cô không được đi làm, mà còn đề nghị Giang Vân quan tâm đến việc ăn uống của cô hơn, ngay việc giặt giũ cũng không đến tay. Bác sĩ nói, căn cứ vào tình hình của cô lúc này, đúng là không nên ra ngoài nữa, nhất định phải ở nhà tĩnh dưỡng cẩn thận, ba tháng sau mới có thể ổn định.

Nhưng công việc của cô từ trước đến nay thì phải làm thế nào? Cả ekip tự dừng vắng cô, liệu có thành loạn không? Kỳ thực chỉ là việc đưa ra quyết định, chứ việc gì mà phải to tát đến vậy... Mỗi khi cô may mắn trốn đi được một lúc, liền ngay sau đó bị anh tóm về với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Ngoài việc pha trà, uống nước, ngay đến việc rửa chân cũng... cũng có cảm giác bị giám sát nghiêm ngặt.

Lâm Tĩnh Lam nghĩ, ngày ngày đến nhà Kỉ Hoa Ninh cũng không phải là biện pháp hay. Ngay như dì Giang không nói, gia đình bà còn có chú Tô, còn có một cô em, anh thực sự không được tự nhiên cho lắm. Nhưng nếu như đón cô đi, chắc gì đã được. Vốn định cất lời, lại không thể đề nghị làm lễ cưới, tránh để cô nghĩ rằng anh đang bức hôn. Việc có con không phải do anh cố ý, thực sự là không cố ý...

- “Hoa Ninh, chịu khó giữ gìn nhé. Nếu đã quyết định cần đứa con này, thì phải đem đến cho nó những gì tốt đẹp nhất. Anh nghĩ thông suốt

rồi, không cần thiết phải kết hôn, em và con vẫn là những thứ quan trọng nhất của anh... chỉ cần có thể ở bên nhau mãi mãi, kết hôn hay không kết hôn, thì có quan hệ gì chứ...”. Anh mỉm cười, tay vê vê cằm, “anh nghĩ, đúng là anh đã làm hỏng em mất rồi”.

Những lời của Lâm Tĩnh Lam khiến Kỉ Hoa Ninh nghĩ đến thân phận nữ nhi của mình. Xưa nay cô là người độc lập, kiên cường, ngay cả cha mẹ cũng không chú ý và chiều chuộng cô nhiều như Tiểu Lam. Chẳng biết từ lúc nào cô đã dựa dẫm vào cách nghĩ của anh, những đề nghị của anh, những quan tâm của anh... Phải rồi, cô trở thành người cam chịu hơn so với cô của ngày xưa, đó đều là do những sai lầm từ phía anh.

Hai người đi đến khoa sản. Sau khi khám xong, bác sĩ xác định thai nhi đã ổn định trở lại, Lâm Tĩnh Lam như vừa chút bỏ được gánh nặng. Cuối cùng, vị bác sĩ già dày dặn kinh nghiệm còn cười tít mắt nói: “Ông bố trẻ ghê! Chịu khó chăm sóc bà bầu nhé, không được để cho cô ấy mệt”.

Lâm Tĩnh Lam đương nhiên là ưng thuận, vừa nhìn Kỉ Hoa Ninh vừa cười. Hiện tại, trong mắt mọi người, dù tuổi của anh kém tuổi của cô, nhưng không còn ai nói họ là chị em nữa – mà là một đôi, có thể nhận ra điều này trong mắt họ.

- “Đã nghĩ ra tên của con chưa? Kết hôn chưa?”.

Kỉ Hoa Ninh nhăn nhó lắc đầu.

Bác sĩ nhìn họ với vẻ mặt nghiêm khắc, “Nhìn hai người là biết đã qua tuổi vị thành niên lâu rồi, không kết hôn sao được? Sau này đứa con ra đời không được khai báo hộ khẩu, sẽ bị người khác cười cho”.

Hai người không nói gì, Lâm Tĩnh Lam cẩn thận dìu Kỉ Hoa Ninh ra về. Vị bác sĩ già nói với một đồng nghiệp trẻ tuổi: “Lũ trẻ bây giờ lạ thật đấy. Cặp đôi này đẹp đến thế, nhưng lại thiếu kiến thức. Nhìn cậu nam

thanh niên này quan tâm cô gái thế, vậy mà sao lại không kéo nhau đi đăng ký kết hôn?”.

Bác sĩ trẻ cười nói: “Thế mà chú không hiểu à? Đây gọi là chứng bệnh sợ kết hôn. Bọn họ đó, tình nguyện ở với nhau, có ý sinh con, nhưng lại không thể kết hôn, kết hôn giống như việc kết thúc cuộc đời ấy”.

Bác sĩ già lắc đầu, lẩm bẩm, “Không hiểu, không hiểu”.

Ra khỏi bệnh viện, Kì Hoa Ninh vẫn bị ám ảnh bởi lời nói của bác sĩ. Chỉ vì suy nghĩ của bản thân mà khiến cho con mình sau này chịu tiếng chê cười của người đời, thế liệu có được không?

Cô cảm thấy mình cố chấp thật vô lý. Cô lén nhìn Tiểu Lam, đúng là anh đang nhìn con đường trước mặt, như sợ không may có một hòn đá nào lăn đến va vào chân cô.

Trái tim cô thấy ấm áp, tảng băng lâu năm dường như đã có những vết rạn nứt, “Tiểu Lam... có phải...” chúng mình đi đăng ký đi, câu nói như thế này, cô làm sao có thể nói ra mà không cảm thấy ngượng ngập đây?

Lâm Tĩnh Lam không chú ý nên hỏi lại, “Sao cơ?”.

“À, những lời bác sĩ vừa nói, hình như là... rất có lý, nhỉ?”

- “Ông ấy nói gì?”.

- “Giời đất! Ngốc quá!”, cô vòng tay lại, xoay người về phía trước.

Anh chàng ngốc này! Chẳng có chút hiểu biết gì cả thế hả? Ai nói anh là thiên tài chứ? Chẳng qua chỉ là con lợn đầu đất ngu ngốc mà thôi!

Giới thiệu

Chỗ của duyên phận không phải bởi khoảng cách quá xa mà khó gặp gỡ, cũng không phải do khoảng cách quá gần mà cọ xát không phát ra tia lửa. Nếu các bạn có duyên với nhau, thì dù có đi lòng vòng, nó vẫn sẽ bám theo các bạn.

Chỉ trong chớp mắt đã hết ba tháng. Từ sau khi xác nhận việc có thai, Kỉ Hoa Ninh luôn cảm thấy mỗi ngày của mình qua đi chẳng khác gì cuộc sống của một con lợn. Ngoài việc ngủ là việc ăn, việc luyện tập cũng chỉ là đi bộ mua đồ. Người khác thường nôn mửa khi mang thai, còn cô thì không, chỉ là cảm thấy miệng luôn thèm ăn, mỗi ngày ăn đến bốn, năm bữa vẫn thấy đói.

Cục cưng, cục cưng, con thật là đứa bé háu ăn đấy nha! Cô nghe nói bà bầu mỗi ngày nên xoa bụng và nói chuyện với thai nhi, đứa bé có thể nghe được.

- “Cục cưng, sau này con phải lớn lên giống bố của con, thông minh giống hệt bố. Có một mái tóc đen nhánh, có một đôi mắt trong sáng, có một đôi má lúm đồng tiền dễ thương...”, mỗi lần nói đều như vậy, nụ cười của Tiểu Lam càng lúc càng hiện ra, rõ ràng hơn. Cái gọi là kết tinh của tình yêu, thực sự là sự kỳ vọng sinh được một đứa con giống anh ấy.

- “Nhưng mà, con không thể phản ứng chậm chạp như bố được! Về điểm này con phải giống mẹ, phải hiểu chuyện, phải nghe lời... hiểu không?”.

- “Lại nói chuyện gì với cục cưng nữa thế?”. Lâm Tĩnh Lam đẩy cửa bước vào.

- “Hai mẹ con em đang nói chuyện riêng với nhau, người ngoài không được nghe”.

Anh đứng trước mặt cô, nhẹ nhàng xoa xoa bụng cô, “Baby, bố mà tính là người ngoài sao?”. Rồi lại làm ra vẻ chăm chú lắng nghe một lát,

“Con nó nói rồi, bố là người mình, có thể danh chính ngôn thuận nghe lên”.

- “Nói vậy, baby còn nhỏ như vậy, làm sao mà biết nói chuyện? Chính là anh nói, anh dở hơi”.

- “Được rồi, được rồi, anh dở hơi. Đúng rồi Hoa Ninh, hôm nay là sinh nhật em. Lần trước đều là do em nhắc anh, không biết có phải từ sau khi có con, ngay đến sinh nhật mình em cũng quên rồi hay không?”.

- “Em ấy à? Sắp làm mẹ rồi, còn tổ chức sinh nhật gì chứ, chỉ tổ để thiên hạ người ta cười cho”.

- “Nói vậy, trong lòng anh, em vĩnh viễn vẫn sẽ là bảo bối của anh”.

- “Anh lại nịnh rồi, khéo không để con nó nghe thấy bây giờ...”.

Cô đẩy nhẹ anh một cái, bàn tay nhỏ nhắn của cô bị anh giữ lấy. “Kỳ thực anh đã chuẩn bị quà sinh nhật cho em rồi...”. Lâm Tĩnh Lam xoa xoa bàn tay Hoa Ninh, xoa xoa từng ngón tay búp măng nhỏ nhắn, bất chợt anh dừng lại, chú ý đến ngón áp út.

Một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh đang hiện hữu trên tay cô.

- “Hoa Ninh, em đeo chiếc nhẫn kim cương anh mua cho em rồi à?”.

- “Đầu đất vẫn là đầu đất, đến bây giờ mới phát hiện ra!” Kì Hoa Ninh ra vẻ, “Nói là anh bỏ ra mười năm để theo đuổi em, xem ra vẫn chưa đủ!”.

- “Hoa Ninh, thế là em... em đồng ý rồi!”. Nhà khoa học trẻ tuổi thiên tài Lâm Tĩnh Lam thông minh chắc chắn bao nhiêu trong học thuật, lại tỏ ra chậm chạp, kém cỏi bấy nhiêu trong chuyện tình cảm, lúc này mới nghĩ được việc phải ôm lấy cô, nhưng lại sợ đụng đến đứa con, chỉ dám nhảy cẫng một vòng trong phòng, đáng vẻ rất buồn cười.

Kỉ Hoa Ninh cười ngất nghêo, cô nằm ra giường che mặt lại. Từ khi gia đình tan vỡ đến nay, mong muốn có một gia đình nhưng không có can đảm thực hiện, thì đến giờ đã thực hiện được rồi.

Hôn lễ của đôi Kim Đồng Ngọc Nữ được tổ chức đơn giản nhưng không kém phần long trọng. Cô dâu mặc một chiếc váy cưới màu trắng, cái bụng bầu được giấu kín nhờ chiếc váy bông cao, làn da được trang điểm trông thật đáng yêu, chẳng có vẻ gì là giống với một người đang mang bầu.

Chú rể lại càng khiến mọi người phải chú ý – dáng người cao lớn được khoác lên một bộ Âu phục màu trắng, khiến cho người ta khó có thể rời mắt khỏi vẻ đẹp như một bức tượng được chạm khắc của anh, lúc đó anh chỉ chú ý đến người vợ yêu sao cho cô không được vận động mạnh. Ái dà, thế là từ nay dưới gầm trời này lại mất đi một anh chàng độc thân đẹp trai rồi!

Cô dâu tiến vào hội trường cùng với tiếng violon dập dìu của chú rể. Hai người hợp tấu khúc Đám cưới trong mơ, những sợi giấy dài như những bông hoa trắng bay lất phất cùng với khúc nhạc du dương, tất cả đều đẹp như một giấc mộng, vừa thực, vừa ảo. Kỉ Như Cảnh nghĩ đến việc cầm tay con gái giao tận tay Lâm Tĩnh Lam, là lại xúc động không cầm được nước mắt.

Kỉ Như Cảnh cầm máy quay ghi lại cảnh tượng khiến ai cũng phải cảm động này. Cô dâu trông giống như một thiên sứ đang cầm chiếc violon đi đến bên chú rể, những cánh hoa giấy bay đầy không trung. Đây là lần hợp tấu thứ ba của họ, và cũng là thời điểm tấu khúc nhạc chủ đề của đám cưới.

Kỉ Hoa Ninh cũng nhắm tính lại ba lần hợp tấu của họ:

Lần đầu là khi cô chín tuổi, họ so kè nhau khúc nhạc Thành phố trên không, lần đầu bộc lộ tình cảm.

Lần thứ hai là khi cô hai mươi ba tuổi, để cứu cho tình hình khó khăn của anh, đã hợp tấu với anh khúc Tình bạn dài lâu vô cùng thành công.

Lần thứ ba là khi cô đã hai mươi chín tuổi, Đám cưới trong mơ cũng là khúc nhạc chủ đề hay nhất của họ, không cần dùng lời nói nhưng cũng đã công khai tuyên bố từ nay trái tim họ đã là của nhau, vững bền cùng trời đất.

Chỗ của duyên phận không phải bởi khoảng cách quá xa mà khó gặp gỡ, cũng không phải do khoảng cách quá gần mà cọ xát không phát ra tia lửa. Nếu các bạn có duyên với nhau, thì dù có đi lòng vòng, nó vẫn sẽ bám theo các bạn.

Là ai đã nói? Hạnh phúc giống như cái đuôi của con mèo. Mèo thường vờn bắt cái đuôi của mình, nhưng không sao bắt được. Nhưng khi bạn bình thân tiến bước, hạnh phúc luôn luôn đi theo bạn.

Khi Kỉ Hoa Ninh sinh con, cảnh náo nhiệt của ngày cưới vẫn còn ủa về, ngập tràn và hỗn độn. Bố mẹ lo lắng, khách khứa nói chuyện xôn xao: Có Tạ Khải Đạt với nụ cười ngây ngô, có người bạn tốt Tần Di Giang, có Chris nhíu lông mày tỏ ý không phục, có cái đá lông nheo của Tô San... ngay cả Nisha cũng ưỡn cái bụng bầu mà đến, thực sự khiến người ta cảm động. Còn có Marry, còn có thể nhìn thấy cô thật đúng là nằm ngoài suy đoán của mọi người, hiện tại cô ấy đang làm ăn rất khá ở trong nước, mọi người đều cảm thấy mừng cho cô ấy...

Bóng dáng người chồng cùng lớn lên từ tấm bé cứ ẩn hiện trong đầu, trên thái dương lấm tấm những giọt mồ hôi. Đau, đã đau đến độ ngậy đại cả người, cô cắn răng cắn lợi, chăm chú nghe theo yêu cầu của bác sĩ, luôn bảo cô phải dùng sức, dùng sức...

Sinh linh nhỏ bé khiến mẹ nó phải chịu nhiều cực nhọc cuối cùng cũng oa oa chào đời, là một bé trai. Kỉ Hoa Ninh ngắm nhìn cái dáng gầy

gầy, nho nhỏ của đứa bé, có chỗ nào giống với một nửa phong độ của cô và Tiểu Lam đây? Một lát sau, mắt đứa bé từ từ mở ra, mới cảm thấy vui hơn một chút. Mọi người đều nói, đứa bé này quả là rất đẹp trai.

Đứa bé được đặt tên là Lâm Quân Nặc, với ý nghĩa là “Quân tử nhất nặc” (君子一诺). Tô San từng nói đùa rằng, nếu sau này có thêm một đứa con nữa, có thể gọi là Tử Y, một đôi trai gái có thể hợp thành chữ “Hảo”. Kỉ Hoa Ninh thì xua tay lia lịa, sinh một lần đã đủ đau lắm rồi, việc gì phải khổ thêm một lần nữa?

Tính cách thẳng nhóc rất giống mẹ, trước mặt mọi người thì ngoan ngoãn, nhưng khi không có ai thì nhăn nhó mặt mày. Cũng may là nó có ông bố cực kỳ nhẫn nại, có ông bố là đại ma đầu thì thẳng con tiểu ma đầu đương nhiên không dám hó hé gì. Phải mất ba lần ru con ngủ, cuối cùng Lâm Tĩnh Lam cũng đã ôm được cô vợ yêu và có một giấc ngủ ngon lành.

- “Hoa Ninh, chúng ta sẽ sống một đời hạnh phúc em nhé!” Trong giấc ngủ mê mết, Lâm Tĩnh Lam nói lảm nhảm một câu. Có lẽ chính bản thân anh cũng không biết lúc đó mình nói gì.

“Ừ”. Kỉ Hoa Ninh nắm lấy tay anh, mở to đôi mắt đen trong sáng, lặng lẽ nhìn khung cửa sổ phía xa xa.

Đêm nay bầu trời rất trong. Không biết từ lúc nào, cô bắt đầu cảm thấy sợ bóng đêm đến vậy, cô sợ bóng đêm sẽ nuốt chửng mình vào trong một tấm lưới lớn. Nhưng bây giờ đây, nằm trong vòng tay ấm áp của anh, cô cảm thấy vô cùng yên tâm.

Vô vàn vì sao đang nhấp nháy trên màn trời đêm, những vì sao chợt sáng, chợt tối giống như những viên ngọc làm say lòng người. Trong khoảng không mênh mang, một ngôi sao băng thoáng bay qua, để lại một vệt sáng trên bầu trời, kéo theo một cái đuôi dài, vụt bay qua tầm mắt của cô.

Cô chớp chớp mắt, như không tin nổi vào mắt mình. Thật đúng là sao băng! Một ngôi, lại một ngôi nữa... bầu trời rực rỡ như trong một đêm hội, huyền ảo và long trọng.

Đẹp quá! Kì Hoa Ninh quay đầu nhìn Tiểu Lam giờ đang ngủ say, không nỡ đánh thức anh, chỉ nhẹ nhàng hôn lên má anh. Xong rồi, thế là anh không có duyên với trận mưa sao băng rồi!

Sao băng cũng giống như tình yêu, có thể gặp được, và cũng có thể cầu thấy, chỉ cần nhẫn nại chờ đợi đến khoảnh khắc bạn gặp nó.

Nếu như tin tưởng, nếu như kiên trì, thì sẽ có một ngày, bất chợt quay đầu lại, đã thấy vì sao lấp lánh phía chân trời.

Chuyện bên lề:

Câu chuyện xoay quanh ba nhân vật Lâm Quân Nặc, Vương Niệm Niệm và Trương Tiểu Ni

Vào một ngày nghỉ, lại đúng lúc trời quang mây tạnh, rất nhiều người nô đùa vui vẻ trên bãi cỏ trong công viên. Ấy, cậu bé mặc bộ đồ Tây nhỏ xíu, với cái quần bò ngắn, mặt đẹp như ngọc kia là ai vậy?

Nhìn kìa, nó đang tập tễnh đi đến phía chúng ta kìa: Đôi mắt đen long lanh, cái mũi bé xíu, da trắng như trứng gà, là anh chàng mà ai nhìn thấy cũng muốn bế một cái.

“Mẹ – ” Khi người mẹ có mái tóc dài còn cách đưa con mấy bước, thì cậu bé bỗng bị ngã chổng chơ trên mặt đất, nước mắt nước mũi cứ thế mà tuôn ra, nhanh đến nỗi người ta còn chưa kịp bật tai lại.

- “Ồi, Quân Quân lại ngã rồi”. Bà mẹ tóc dài cuối cùng đã không còn chú ý đến người mẹ có mái tóc quăn cao đang đi bên cạnh nữa, nhưng nào ngờ còn có một bóng người loắt choắt đã kéo đứa bé dậy trước bà mẹ.

- “Quân Quân ngoan, đừng khóc em, Quân Quân là con trai cơ mà”.

Cô bé đó lớn tuổi hơn một chút, thân hình hơi gầy, hai cái lúm đồng tiền trên má một to một nhỏ, đôi mắt to rất sáng. Vương Niệm Niệm hiện giờ là cô bảo mẫu nhỏ xinh nhất của Lâm Quân Nặc, đi đâu cũng kéo cậu bé theo, có cái gì ngon cũng cho cậu bé ăn, có đồ chơi gì hay cũng cho cậu chơi, giống hệt như chị ruột của cậu.

“Anh nói xem, Niệm Niệm với Quân Nặc liệu có giống chúng ta sau này hay không?” Bà mẹ Kỉ Hoa Ninh nhìn hai đứa trẻ với vẻ mặt khá lạ, nở nụ cười tinh quái. Lâm Tĩnh Lam đưa cho cô một chai nước, “Như thế chẳng phải càng tốt sao?”.

“Đương nhiên là anh sẽ nói hay rồi!”. Người đưa ra ý kiến phản đối là Tần Di Giang, mẹ của Vương Niệm Niệm, “Niệm Niệm nhà chúng tớ mới nhìn đã thấy là một đại mỹ nhân rồi, gả cho Quân Quân nhà hai người chẳng phải là rất phí hay sao?”.

“Không phải chứ, cậu xem nó kìa, vừa đen vừa gầy, đẹp chỗ nào mà đẹp? Nó lại còn lớn hơn Quân Quân sáu tuổi nữa chứ, Quân Quân chắc gì đã chọn nó chứ...”. Kỉ Hoa Ninh chưa nói hết câu thì đã bị Tần Di Giang cù, hai người lại trêu đùa nhau, ồn ào hệt như hồi còn nhỏ.

Lâm Tĩnh Lam đứng bên cạnh họ tủm tỉm cười, cảnh này quả thực quá quen thuộc, mỗi khi nhắc đến bọn trẻ, cảnh này dường như đều xuất hiện. Nhớ lại từ lúc kết hôn đến nay, con đã biết nói, biết đi rồi, tình thương và sự gắn bó của anh với Hoa Ninh, với cái gia đình nhỏ này càng lúc càng sâu đậm. Thì ra đối với cô, lúc đầu là thích, sau chuyển thành yêu; và cho đến lúc này, cô vừa là người anh yêu, vừa là người thân nhất của anh, thứ tình cảm này tuy là có lúc chuyển hoá cho nhau, nhưng vĩnh viễn không thể mất đi.

- “Vương Niệm Niệm, Lâm Quân Nặc!”. Lại gặp thêm một cô bé nhiều tuổi hơn một chút. “Vương Niệm Niệm, em xem Quân Nặc làm sao, làm sao nó lại khóc rồi đây?”

- “Chị Nini, em không hiểu em nó bị làm sao!”. Từ nhỏ Niệm Niệm đã rất phục Nini, cho đến lúc lớn hơn chút nữa, cô bé vẫn răm rắp nghe theo từng câu từng chữ của bà chị.

- “Thật là không thể chịu nổi mấy đứa chúng mày, dẹp ra, để chị mày đi mua nước mát về cho chúng mày uống!”.

- “A!” Không ngờ lần đầu tiên bé em đã làm ngã Lâm Quân Nặc. Nini mỗi tay dắt theo một đứa, đưa chúng đến cửa hàng tạp hoá.

- “Ồ? Cô nương Trương Tiểu Ni cũng đến góp thêm một chân kìa? Xem tình hình hiện tại, có khả năng hình thành quan hệ tay ba đấy!”. Tần Di Giang chọc cười Amanda. Amanda ảo não phản đòn: “Mấy người đùa con nhà mấy người thôi đấy, đừng có đem Nini nhà tôi vào cuộc, cháu nó lớn hơn bọn trẻ kia nhiều”.

Mối quan hệ thanh mai trúc mã, với những người bạn thực sự dù đến lúc lớn vẫn vậy, vẫn giống một đám trẻ con.

“Ông xã, anh xem – ” Kỉ Hoa Ninh chỉ chỉ vào tay áo của Lâm Tĩnh Lam, ba người đều nghe tiếng mà nhìn theo.

Trước một tiệm hàng nhỏ, vây quanh “tiểu mỹ nam” Lâm Quân Nặc là một bầy con gái. Có người đang nói chuyện với cậu, có người đang lấy kẹo cho cậu ăn, Vương Niệm Niệm chăm chú quan sát cảnh đó, Trương Tiểu Ni nhú mày toan kéo bọn họ đi...

- “Sao thế hả!”. Thì ra con trai hai người có số hậ cung! Haha ha ”.

Tiếng cười rộ lên làm huyên náo cả một vùng.

THE END

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Kết Tinh Của Tình Yêu

Chương 2: Tình Yêu Là Hơi Ấm

Chương 3: Tình Yêu Chớm Nở

Chương 4: Gặp Gỡ Tình Đầu

Chương 5: Tình Yêu Đích Thực Chưa Đến

Chương 6: Chuyện Tình Không Trước

Chương 7: Cái Giá Của Tình Yêu

Chương 8: Tình Yêu Hồi Sinh

Chương 9: Tình Yêu Không Biên Giới

Chương 10: Yêu Là Tồn Tại

Chương 11: Tình Yêu Nơi Đâu?

Chương 12: Tình Yêu Là Sự Báo Đáp

Chương 13: Cái Giá Của Cô Đơn

Chương 14: Ma Lực Tình Yêu

Chương 15: Ước Hẹn Tình Yêu

Chương 16: Đêm Lạnh Tình Yêu

Chương 17: Ác Mộng Tình Yêu

Chương 18: Chăm Chút Tình Yêu

Chương 19: Mơ Về Tình Đầu

Chương 20: Tình Yêu Tay Ba

Chương 21: Anh Là Tình Thân

Chương 22: Tình Yêu Hiện Tại

Chương 23: Yêu Cần Bao Dung

Chương 24: Tình Cũ Khó Cầu

Chương 25: Vết Nứt Của Mỗi Tình Đẹp

Chương 26: Đấu Tranh Trong Tình Yêu

Chương 27: Thể Hiện Của Tình Yêu

Chương 28: Sinh Trước Yêu Sau